

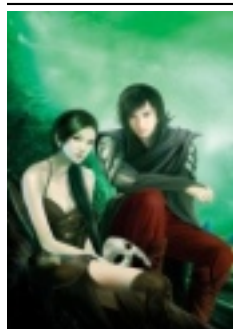
Thanh Liên Phượng Dẫn

Contents

Thanh Liên Phượng Dẫn	2
1. Chương 1: Chú Định	2
2. Chương 2: Nguyên Nhân	5
3. Chương 3: Cách Làm Giàu	8
4. Chương 4: Núi Huyền Hư	10
5. Chương 5: Vân Liên	13
6. Chương 6: Cầm Tố	16
7. Chương 7: Dây Buộc Tóc	18
8. Chương 8: Bê Quan	21
9. Chương 9: Mộng Vân Ảnh	24
10. Chương 10: Thu Đồ Đệ Ngoài Ý Muốn	26
11. Chương 11: Thôi Thanh Hủ	29
12. Chương 12: Núi Ba Người	32
13. Chương 13: Nhịn Ăn	35
14. Chương 14: Họa Bánh Ngọt	37
15. Chương 15: Họa Bánh Ngọt (hạ)	40
16. Chương 16: Cứu Mệnh	43
17. Chương 17: Lại Thêm Tân Đình	45
18. Chương 18: Vân Liên Goại Truyện 1	48
19. Chương 19: Thôi Thanh Hủ Goại Truyện 1	51
20. Chương 20: Tể Phượng Hoàng	53
21. Chương 21: Di Xuân Viện	56
22. Chương 22: Quần Bách Bản Thân	58
23. Chương 23: Hồ Yêu	61
24. Chương 24: Ôi Ôi Ôi	64
25. Chương 25: Ma Chướng	67
26. Chương 26: Lỗi Hôn	69
27. Chương 27: Dục Niệm	72
28. Chương 28: Thao Thiết (thượng)	74
29. Chương 29: Thao Thiết (Hạ)	77
30. Chương 30: Trọng Thương Mới Khỏi	79
31. Chương 31: Tình Dịch	82
32. Chương 32: Chợt Hiểu	84
33. Chương 33: Duyên Diệt	87
34. Chương 34: Thật Giả	89
35. Chương 35: Nam Hải Công Chúa	92
36. Chương 36: Cầu Hôn	95
37. Chương 37: Thôi Thanh Hủ Goại Truyện 2	97
38. Chương 38: Đau Lòng	100
39. Chương 39: Đình Thanh Liên	103
40. Chương 40: Trọng Thương	106
41. Chương 41: Nguy Cơ Tứ Phía	108

42. Chương 42: Mộng Vân Ảnh Ngoại Truyện 1	111
43. Chương 43: Mộng Vân Ảnh Ngoại Truyện 2	114
44. Chương 44: Tan Thành Mây Khói	117
45. Chương 45: Đóa Sen Kết Từ Tóc	120
46. Chương 46: Kết Hồn Đăng	122
47. Chương 47: Mộng Tĩnh	125
48. Chương 48: Rừng Đào Dao Trì	127
49. Chương 49: Đông Hải Long Cung	130
50. Chương 50: Mỹ Nhân Tỷ Tỷ	132
51. Chương 51: Mỹ Nhân Tầm	135
52. Chương 52: Nạp Phi	138
53. Chương 53: Nguyệt Lão Điện	140
54. Chương 54: Duyên Sinh	143
55. Chương 55: Gặp Nhau	146
56. Chương 56: Ngoại Truyện Ngọc Đế Và Nguyệt Lão	148
57. Chương 57: Đám Cưới	151
58. Chương 58: Vân Liên Kể Chuyện	154
59. Chương 59: Chuyện Vui Của Lai Tiễn Và Tam Tỷ	158
60. Chương 60: Nhật Ký Trưởng Thành Của Bảo Bối	161
61. Chương 61: Ngoại Truyện Sát Nhan	164
62. Chương 62:	167

Thanh Liên Phượng Dẫn

Giới thiệu

Nàng là một đóa sen xanh mọc ở Dao Trì nhưng lại có tên gọi là Phượng Dẫn. Hắn là tiểu hoàng tử

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-lien-phuong-dan>

1. Chương 1: Chú Định

Tác giả có lời muốn nói: Chương này tuy nói là mở đầu nhưng cũng chính là chương kết thúc.

Nước hồ xanh ngắt in bóng một gương mặt xinh đẹp.

Vẻ đẹp đó cũng không phải là khuynh quốc khuynh thành, kinh thế hãi tục nhưng lại khiến người ta chỉ cần liếc mắt nhìn cũng biết chủ nhân của gương mặt này không phải người cõi phàm.

Ta ngồi bên bờ ao, cố gắng chà xát một mảnh ố đen khả nghi trên vạt áo trắng tinh. Rõ ràng ta có thể vung tay một cái là làm sạch vết bẩn nhưng ta lại muốn tự mình giặt sạch. Có thể do làm thần tiên đã lâu, đôi khi cũng muốn thử nghiệm niềm vui làm người phàm một phen.

Nhưng hôm nay ta lại thấy có chút mất kiên nhẫn với việc này. Đây đã là lần thứ năm trong hai ngày qua y phục của ta bị dính bẩn.

Từ khi ta hiểu chuyện liền chỉ thích mặc y phục màu trắng. Thực ra ta cũng không phải là đặc biệt thích màu trắng, chỉ là ta cảm thấy những thứ màu sắc lòe loẹt kia không thể hiện được phong thái Thanh Liên tiên tử cao nhã của ta.

Mỗi ngày nếu không có việc gì làm, ta liền ngồi bên bờ ao ngâm người hoặc cùng đại tỷ, nhị tỷ, tam tỷ của ta bày trò chơi đùa, trèo cây leo cành, chọc ổ Phượng Hoàng thôi thì đủ cả. Ừ, những hoạt động nhẹ nhàng như vậy, theo lý thuyết sẽ không khiến y phục bị vấy bẩn dễ dàng vậy chứ. Tần suất y phục bị bẩn hai ngày qua quả có chút không bình thường.

Ta vén làn váy ướm nhẹp lên, ngâm ngốc nhìn mặt nước suy nghĩ chuyện này. Cuối cùng càng nghĩ càng thấy phiền não đành dứt khoát cởi giày, thả chân vào trong hồ nước, lúc này mới cảm thấy thư thái rất nhiều. Ta vốn là hoa sen xanh, gặp nước sẽ cảm thấy vô cùng sáng khoái. Chỉ là, bốn tiên tử lại có một cái tên mà có bản mấy lần đại bác cũng không có quan hệ gì với loài sen – Phượng Dẫn.

Về vấn đề này, ta đã quán quýt mẫu thân hỏi nhiều lần, mỗi lần lấy được một chút thông tin cuối cùng cũng có thể ghép thành một câu chuyện. Nghe nói là khi Đế hậu nương nương đang có mang đi dạo bên Dao Trì đột nhiên đau bụng rồi sinh ra hoàng tử nhỏ nhất của Ngọc đế, cũng là một con phượng hoàng nhỏ. Mẫu thân nói cùng lúc đó ta cũng được sinh ra cho nên muốn dính chút không khí vui mừng của tiểu hoàng tử bèn đặt tên ta là Phượng Dẫn. Ta vẫn cảm thấy đáp án này quá mức gượng ép, đằng sau cái tên Phượng Dẫn của ta, thế nào cũng phải có một chuyện xưa kinh động thiên địa, quỷ thần mới phải. Chẳng hạn như ta có một người cha là một con phượng hoàng phong lưu, mẫu thân không chấp nhận được bèn ôm ta bỏ đi, bởi vậy ta mới có tên là Phượng Dẫn. Bằng không vì sao mỗi lần ta hỏi, mẫu thân liền không ngừng lau lệ đây? Hơn nữa tính tình ta lại kém đại tỷ, nhị tỷ, tam tỷ nhiều như vậy. Bọn họ an tĩnh, nhu nhược, ta lại hiếu động ồn ào như một con thỏ điên, ngay cả mẫu thân cũng không quản nổi ta. Dĩ nhiên đây là mẫu thân ta nói, ta lại không thấy mình nghịch ngợm đến như vậy.

” Khó thấy được cảnh người ngồi yên như vậy. Sao? Chẳng lẽ người lại giống như trong câu mà người phạm hay nói, con gái trưởng thành đều có tâm sự.”

Sau lưng truyền đến một âm thanh lười biếng, thật sự là chưa thấy người đã thấy tiếng. Sau đó cũng không ngoài dự đoán, một bàn tay quấy rối liền khoác lên bả vai bốn tiên tử.

Ta duỗi lưng một cái, dùng sức nhéo móng heo của hắn, miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn hắn một cái, rồi lại rũ mí mắt xuống.

“Chỉ mới mấy ngày người lại không chào đón ta như vậy! Chẳng lẽ là có người mới quên người cũ?” Sát Nhan dùng cây quạt vén một bên mặt cơ hồ bị che kín, làm bộ bi thống xui xẻo, cả người dựa trên người ta. Theo lý thuyết, nam nữ thụ thụ bất thân, cứ như thế này là không được, nhưng ta đã quen với chuyện này cả tám trăm năm nay, liền mặc kệ hắn.

Về phần tám trăm năm này, không phải là ta chỉ thuận miệng nói.

Tám trăm năm trước, ta theo mẫu thân đi Đông Hải làm việc. Ta một mình đi trong long cung qua bảy lần quặt tám lần rẽ liền không cẩn thận đi lạc vào cung điện của Sát Nhan. Khi đó ta còn quá nhỏ, ngu ngốc dần dần ngọt ngào gọi Sát Nhan lúc ấy đang chải đầu một tiếng “Tỷ tỷ”. Hắn bâng hoàng sững sốt nửa ngày liền phá lên cười từ đó chúng ta liền định ra một đoạn nghiệt duyên.

Cho đến sau trăm tuổi, ta mới biết, sát nhan là Đông Hải Long thái tử, cũng chính là Long Vương tương lai. Ai, tin rằng mọi người cũng không cách nào hiểu được tâm tình của ta khi trong tám trăm năm này đã bị vị Long tỷ tỷ mặt trắng này ăn không biết bao nhiêu đậu hũ. Chỉ là dù vậy, ta cùng Sát Nhan cũng coi như là bạn bè tốt nhất của nhau. Dù sao thiên cung nhiều quy củ như vậy, không có nhiều người có khả năng chịu được tính tình của ta, theo ta chơi đùa điên cuồng khắp nơi. Ta phụ trách lên mang hắn vào Thiên Cung, hắn phụ trách mang lên cho ta các trò mới lạ ở nhân gian. Tám trăm năm này chơi không biết mệt.

“Sao hôm nay lại ngهنh ngang tới đây thế? Không gặp thiên binh sao?” Ta nhấc chân ra khỏi nước, làm pháp thuật hong khô sau đó từ tốn mặc giày tất vào. A, đúng rồi, nói đến pháp thuật kia cũng rất là kỳ quái. Ta chưa bao giờ nghiêm chỉnh học qua nhưng lại giống như đã biết rõ, vận dụng rất tự nhiên. Nói

đến chuyện này, mẫu thân lại lau nước mắt nói ta là thiên tài từ bé, ta thực sự sợ nàng khóc lóc, chỉ xem như là nàng đang tự hào, liền cho qua không hỏi nữa.

Sát Nhan ra dáng phong lưu lắc lắc cây quạt, nói: “Ta theo Phụ Vương đến đây từ hôm qua nhưng có chút bận rộn nên chưa tới thăm ngươi.” Nói xong cũng không quên liếc mắt nhìn lần váy ướt nhẹp của ta một cái, không nhịn được cười hì hì một tiếng.

Nhìn hần về mặt, ta cơ hồ lập tức kết luận chuyện lạ hai ngày nay nhất định có liên quan đến hần.

Ta nhổ một búi cỏ xanh, nhẹ nhàng vò nát, một tay cầm một mảnh vạt áo của hần lên bôi vào. Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, đợi khi hần nhận ra thì y phục trắng thêu kim tuyến tinh xảo đã dính một vệt màu xanh lá cây quỷ dị.

“Ngươi!” Sát Nhan thấy thế, trợn trắng mắt lên. Ta làm như vậy là do đã biết rõ Sát Nhan theo đuổi đến tận cùng sự hoàn mỹ, cho nên trên y phục trắng dính một vệt bẩn nhỏ màu xanh lá cây chính là trừng phạt lớn nhất đối với hần.

Ta cười hì hì trừng lại: “Đáng đời!”

Sát Nhan nghe vậy sững sốt một chút, sau đó có chút chột dạ chép miệng: “Ngươi biết rồi sao?”

“Sao không biết? Không biết mới là kẻ ngu!”

Ta vuốt ve cỏ xanh trên tay, chợt đứng lên, tỏ vẻ hung bạo: “Thành thật khai báo đi, ngươi làm bẩn vạt áo của ta khi nào? Hả?”

“Váy?” Sát Nhan giống như thở hắt ra: “Thì ra là cái này, ta tưởng người nói hôn sự của chúng ta.” Âm thanh của Sát Nhan càng ngày càng nhỏ, ta không nghe rõ nữa, chỉ là lúc ta định ghé sát hần để nghe cho rõ, hần lại ngoan ngoãn nói to lên.

“Chuyện này rất đơn giản, ta thừa lúc người không có mặt, bôi chút vật liệu trên ghế trong đình mà người thích ngồi nhất, bình thường người luôn tùy tiện, sẽ không cẩn thận xem xét trước khi ngồi.”

“Ngươi được lắm. được lắm!”

Ta chống nạnh, tức giận trừng trừng nhìn Sát Nhan, đúng lúc ta định đưa tay kéo tai hần, hần lại hết sức cơ trí, lanh tay lẹ chân quay người bỏ chạy.

Ta đuổi theo hần nhưng cũng chỉ lúc này mới có thể thấy được Sát Nhan là một nam nhân, rốt cuộc ta cũng không đuổi kịp hần. Khi ta đuổi đến gần Dao Trì, đã không thấy bóng dáng hần đâu.

Ta thấy thật mất mặt liền định rời đi thì lại nghe từ trong Dao Trì truyền ra một tiếng đàn linh hoạt kỳ ảo. Ủ, quả thật là linh hoạt kỳ ảo nhưng lại trống rỗng, không có linh hồn. Có thể vào Đào Trì, lại còn dám đánh đàn trong đó thì không phải hoàng thân cũng chính là quốc thích. Như ta cũng chỉ có theo mẫu thân đi trông coi hoa sen trong Dao Trì mới có thể len lén đi vào một lần. Nếu ở giai tầng cao như vậy, cuộc sống sẽ có bao nhiêu mỹ thực lạc thú, lại có thể dạo chơi khắp nơi, làm sao lại có thể đau thương như vậy đây?

Từ tò mò, ta len lén chạy vào Dao Trì, phải cẩn thận một chút, nếu bị phát hiện, có thể sẽ bị cấm túc. Nếu ta thật sự bị nhốt, khẳng định sẽ bị ép đến điên khùng.

Nhẹ chân nhẹ tay đi tới bên hồ, xa xa ta liền trông thấy một thân áo xanh, một chiếc đàn cổ. Nam nhân kia nhẹ nhàng mơn trớn dây đàn, giống như vuốt ve người con gái thân yêu nhất cuộc đời này. Ba búi tóc đen tùy ý buông thả, lại vừa vắn che khuất một bên mặt hần. Ta muốn xem rõ hơn, liền có thêm dũng khí, lại đến gần nam tử kia một chút. Trời mới biết liệu vị đại tiên kia có thuật nhìn sau lưng hay không, có thể cầm đàn cổ ném ta hay không đây? Chỉ là nhìn bộ dáng hần nâng niu cẩn thận như vậy hần là sẽ không mang đàn ném đi. Xác định hần không còn loại hung khí to lớn nào khác, ta liền đến gần hần thêm chút nữa.

“Cũng lớn gan thật”

Tiếng đàn khẽ ngưng, nam tử quay mặt lại, lẳng lặng nhìn ta. Ta sợ hết hồn, duy trì tư thế đứng một chân bên tường hết sức tức cười, sững sờ nhìn lại hần.

Cũng không có ai nói chuyện, ngưng mắt nhìn nhau, khoảnh khắc ấy trời đất như dừng lại.

Ta nhân cơ hội cẩn thận quan sát hắn. Thật là một nam tử xinh đẹp, không phải loại xinh đẹp kiểu diễm như của Sát Nhan mà là trong sự mỹ lệ có nét cứng cỏi, giống như phàm nhân vẫn hay nói “đẹp như thần tiên”. Ta cũng không nói quá chút nào, mặc dù hắn là thần tiên nhưng vẻ đẹp của hắn xứng đáng với lời khen như vậy.

Mặc dù hắn đẹp, ta cũng không cần phải đứng trên một chân ngắm hắn. Nghĩ vậy ta can đảm đặt chân xuống, dùng sức xoa xoa chân, sau đó ôm ngực nhìn hắn. Nam nhân kia giống như đột nhiên sức tĩnh, bình tĩnh xoay người sang chỗ khác, nhẹ nhàng gảy đàn.

Hắn lại dùng giọng nói mê người dịu dàng than một tiếng: “Nàng rốt cuộc đã tới”

Đại ca, chúng ta quen biết sao?

Mặc dù ta rất muốn hỏi như thế, nhưng trên thực tế ta lại không dám hai lời, giống như bị ma xui quỷ khiến đi đến bên nam tử và ngồi xuống, vắt chân, chống cằm lẳng lẳng nghe bản nhạc đột nhiên như có sinh mệnh. Động tác của ta liên tiếp, liền mạch, giống như đã từng làm ngàn vạn lần.

Ta biết Sát Nhan cũng đi theo ta, ta thậm chí nhận ra hơi thở nặng nề của hắn, hình như có chút kinh hoảng. Nhưng đối với một chút này hiện tại ta cũng không để tâm.

Bởi vì ta cảm giác giống như có một đoạn ký ức bị chôn dấu đang trôi dạt từ sâu trong linh hồn mình.

2. Chương 2: Nguyên Nhân

“Mẫu thân, vì sao tên con lại là Phượng dẫn?”

Trực giác nói cho ta biết, phía sau cái tên này nhất định cất giấu một bí mật lớn. Khi ta hỏi câu này đến lần thứ một ngàn một trăm lần, mẫu thân rốt cuộc không nhịn được bĩu môi, hung hăng trợn mắt với ta một cái.

Mẫu thân luôn nói ta không bằng ba tỷ tỷ, âm ỉ om sòm. Nhưng đây là lần đầu tiên người trừng ta như vậy, hai con ngươi tròn vo như sắp rớt ra khỏi hốc mắt.

Ta sợ hết hồn, không thể làm gì khác hơn là thất vọng đi ra khỏi phòng. Đụng phải Tam tỷ, nàng vừa thấy bộ dáng của ta, liền biết đại khái chuyện gì đã xảy ra.

Tam tỷ che miệng, cười đến cực kỳ ưu nhã: “Tiểu muội người thật sự là kỳ quái, sao phải để ý cái tên này đến vậy?”

“Tam tỷ không biết đây thôi, Sát Nhan toàn cười cợt cái tên này của ta ». Ta phùng má chống nạnh, miệng vênh lên thật cao.

Tam tỷ suy tư một lát, hỏi “Sát nhan? Chính là tiểu long sư bị người đánh chết cách đây không lâu sao?”

“Ta nào biết đó là Rồng? Thân hình nhỏ bé yếu ớt như vậy khiến ta cứ nghĩ là rắn”

“Gần đây người có vẻ chơi thân với hắn nhỉ”

Trên mặt tam tỷ lộ ra một chút mất mát, ta lại không nhịn được hả hê nhếch miệng cười to. Giống như ta hâm mộ ba vị tỷ tỷ đều có tên dễ nghe, họ lại hâm mộ ta có thể có một người bạn có thể cùng cãi nhau âm ỉ. Lại nói, ta cùng Sát Nhan thật đúng là không đánh nhau thì không quen biết.

Một năm trước, ta đang chơi đùa bên ao, chợt thấy trong ao có một “Con rắn nhỏ” màu trắng bơi qua bơi lại. Ta không chút suy nghĩ nhặt lên một cây gậy bên cạnh, đem con rắn nhỏ vớt ra khỏi ao. Đùa, đây là nơi Đế hậu nương nương thưởng sen, sao lại để ột con rắn ác tâm vậy bản được.

Lúc ta giơ chân lên chuẩn bị hung hăng dẫm nát nó, « con rắn nhỏ » này chợt hô to một tiếng « đừng động », sau đó không chút khách khí cắn một phát lên đùi ta.

Khi ta ngã xuống vì vết cắn của nó, cũng đã kịp hung hăng đập cho nó một cước, nó bị đau cuộn thành một đống, rồi bạch quang lóe lên, hóa thành một nam tử chạy mất.

Cũng không biết “Con rắn nhỏ” này dùng loại độc gì, lại khiến ta đường đường một Thanh Liên tiên tử bị thương nằm bẹp trên giường ba ngày không khỏi, cho đến ngày thứ tư, “Con rắn nhỏ” này mới bị phụ vương hắt xách lỗ tai, cầm một viên Đông Hải trân châu thật lớn, tự mình tới cửa tạ tội.

Khi đó ta mới biết, “Tiểu Bạch Xà” này lại là một con Tiểu Bạch Long, còn là vị Long thái tử. Có thể được Đông Hải Long Vương cùng Long thái tử tự mình tới cửa xin lỗi, ta đây cũng coi như là có mặt mũi. Lại nói khi nghiền viên đại trân châu này thành bột bôi lên vết thương, quả nhiên vết thương cũng liền khép lại nhanh chóng, khiến ta cảm thấy không nên tự cao tự đại nữa?

Chỉ là cho dù ta có nói bao nhiêu đi nữa thì Long thái tử này vẫn không nhả một lời. Dù sao rồng mà bị coi là rắn thì cũng không thể vui nổi. Là lỗi của ta nên ta cũng không tiện nói thêm cái gì, không thể làm gì hơn là nhìn vết thương thở dài một câu : « Đáng thương viên cực phẩm trân châu kia rồi ».

Không biết khi đó Sát Nhan nghĩ gì, khi nghe những lời này lại xì cười. Ta ngu ngốc nhìn hắn, nhưng hắn lại trừng mắt hả hê cười nói với ta : « Lần sau ngươi muốn bao nhiêu trân châu ta cho ngươi bấy nhiêu ».

Hoàn toàn không nghĩ tới, một người vừa rồi còn nghiêm túc như vậy lại có thể lập tức trở nên cợt nhả như thế. Không thể không nói, thật hợp khẩu vị của ta. Trời mới biết thiên cung buồn chán đến mức nào, thật khó có thể gặp được một người cùng chung chí hướng như thế.

Có câu nói ăn nhip với nhau, tâm đầu ý hợp, là bạn bè tốt. khụ khụ. đại khái chính là chỉ ta cùng sát nhan rồi.

Chỉ là có một chút chuyện khiến ta cảm thấy cực kỳ khó chịu, đoán chừng là do « tiểu bạch xà » kia gây ra, cho dù chúng ta đã thân quen với nhau rồi, hắn vẫn luôn không quên phản kích ta : « Phượng Dẫn, ta nói ngươi là một đóa sen xanh tại sao lại gọi là Phượng Dẫn vậy ? »

Kỳ thật trước đây ta cũng không chú ý vấn đề này, nhưng nếu là hắn nói ra, ta liền ôm tinh thần không ngại học hỏi mỗi ngày đi theo mẫu thân hỏi ba lần. Vốn ban đầu nàng còn vui lòng trả lời ta, bây giờ đến liếc ta cũng ngại phiền.

Chia tay tam tỷ, ta vội vàng chạy đến điểm hẹn tiếp ứng Sát Nhan. Theo đạo lý mà nói, hắn một Long thái tử, không có chuyện gì đặc biệt, thì không thể tùy tiện vào Thiên Đình. Nhưng nếu hắn không vào thì ta biết chơi với ai đây ? Ta đây liệu có thể không làm thần tiên mà lén xuống phạm gian chơi đùa cùng hắn không ? Cho nên sau khi thảo luận, chúng ta quyết định để hắn lén vào Thiên Đình. Dù thế nào hắn cũng là một Long thái tử, nếu bị phát hiện chẳng qua cũng chỉ bị phạt nhẹ thôi, không có gì đáng ngại.

Ngoài Nam Thiên Môn, thiên binh ca ca thấy ta đi tới, khuôn mặt luôn căng thẳng cũng buông lỏng rất nhiều. Khi ta cười ngọt ngào với hắn, hắn cũng liền toét miệng đáp lại, chỉ là hắn không biết, lúc này, Sát Nhan biến thành con chuột nhỏ đã lặng lẽ bò vào trong túi áo ta rồi. Sát nhan gọi chiêu này là mỹ nhân kế, dù vậy hắn vẫn chê ta, cho rằng ta cười lên vẫn không đẹp bằng hắn.

Nghe hắn nói vậy ta cũng không thèm để ý. Bởi vì ta cảm thấy Sát Nhan cũng thật đáng thương, rõ ràng là con rồng, lại tình nguyện biến thành con chuột nhỏ, không bao giờ có thể hiện chân thân. Cho nên dù biết vậy ta cũng không thèm xỏ xiên hắn, ai, một người bạn như ta đây thật đúng là không tệ.

“Hôm nay có trò gì chơi không?” Trong mắt ta lóe kim quang, chà xát hai tay nhìn Sát Nhan.

Sát Nhan lại tỏ ra phong lưu lắc lắc cây quạt mà mấy ngày trước ta đột nhiên nổi hứng làm thơ viết một bài lưu niệm lên đó : « Hôm nay chúng ta chơi luyện đấm ».

“ ‘ luyện đấm ’ ? ” Ta suy nghĩ một chút, chợt liễu mạng kêu to: “Ngươi điên rồi? Ăn trộm đấm được của Thái Thượng Lão Quân trong lò luyện đấm là chết chắc ? Ngươi cho rằng mình là Tề Thiên đại thánh à?”

“Luyện đấm cái gì? Đầu óc ngươi nghĩ đi đâu vậy?” Sát nhan dùng cây quạt hung hăng gõ một cái lên đầu ta, lúc này mới từ tốn giải thích: “Ta nói là luyện tập lòng can đảm”

Nói xong, hắn chợt im bặt, ghé sát tai ta nói nhỏ: “Hôm nay chúng ta đi Dao Trì chơi. Nếu có cơ hội, hãy trộm hai quả Bàn đào ném thử một chút.”

“Người thật đúng là không muốn sống nữa.” Ta nhìn hắn từ trên xuống dưới rút ra kết luận. Nhưng chỉ sau một khắc ta liền tỏ vẻ kích động, nhao nhao muốn thử.

Nếu không sao chúng ta có thể chơi vui vẻ như vậy được chứ?

Khi hai chúng ta lén bò vào vườn Bàn Đào, vừa khéo tiên nữ giữ vườn lại không có ở đây. Đang lúc chúng ta định tận tình chơi đùa một phen thì từ một nơi khác trong Dao Trì lại truyền đến một đợt tiếng đàn dễ nghe.

Mặc dù không hiểu về đàn lăm, ta vẫn cảm thấy âm thanh này thật êm tai, so với nhạc công gảy đàn cho Ngọc Đế còn hay hơn nhiều. Có thể ở nơi này đánh đàn, không thể là người thường. Vừa rồi ta cùng Sát Nhan âm ỉ như vậy, chắc hẳn người đánh đàn đã nghe được. Nhưng người nọ hình như không để ý chút nào, hoặc có thể nói là lười để ý, tóm lại cứ mặc ta cùng Sát Nhan hồ đồ. Sát Nhan thấy không có người trông liền kéo ta đi trộm Bàn Đào. Không hiểu sao lần đầu tiên ta cảm thấy không có hứng thú với đề nghị của Sát Nhan, từ chối theo hắn, lựa chọn ở lại chỗ này nghe người nọ đánh đàn.

Sát Nhan có chút ảo não, tức giận ném ta lại một mình chạy vào vườn Bàn Đào. Ta ngồi lại, bất tri bất giác ẩn thân lắng lắng nghe. Nhưng chỉ một lúc sau đã thấy Sát Nhan bị bốn tiên nữ tóm cổ ra ngoài, nhờ vậy mà ta tránh được một kiếp.

Sau chuyện này, sát nhân bị Lão Long Vương hung hăng giáo huấn một trận, cộng thêm cấm túc ba trăm năm, dĩ nhiên, là ba trăm năm ở nhân gian ước chừng cũng chỉ bằng một năm trên thiên giới. Không có Sát Nhan cùng vui đùa, ta lại tiếp tục vô lo vô nghĩ, hơn nữa lại theo đuổi một thú vui mới là ngày ngày chạy đi Dao Trì nghe đàn.

Dĩ nhiên ta cũng không gốc giống Sát Nhan như vậy, dầu gì hoa sen trong Dao Trì cũng là do mẫu thân ta trồng nom, ta lén đi vào mấy lần cũng đã quen thuộc. Huống chi ta cũng không quậy phá gì, chỉ ngoan ngoãn ngồi nghe đàn. Tuy vậy, mỗi ngày ta lại lén đến gần người kia hơn một chút. Ta không biết người nọ có phát hiện ra hay không, dù sao cũng không bị ai cai quản, ta thấy thật vui mừng tự tại.

Người nọ ngày ngày đến đây đánh đàn, ta cũng ngày ngày đến nghe đàn. Đến khi đã dịch đến gần được thêm 100 bước, ta liền hiểu người đánh đàn này thích mặc áo xanh, khi dịch thêm được 100 bước nữa, ta lại biết thêm người đánh đàn là một nam tử. Cho đến khi dịch thêm được 100 bước nữa, ta đã ngồi gần bên người nam tử, cẩn thận quan sát một bên mặt hoàn mỹ của hắn, thì ta lại nhận được một tin dữ.

Một hung tin thật sự.

Khi ta gần được một ngàn tuổi cũng là lúc phải độ thiên kiếp.

Mọi người cho rằng thiên kiếp chính là chạy đến một ngọn núi nào đó hứng sét đánh ư ? Như vậy còn đỡ, tiết kiệm được nhiều phiền toái. Cái gọi là thiên kiếp chính là do Ngọc Đế viết ra, phải ngoan ngoãn xuống phạm trần lịch kiếp một lần. Vốn theo tính tình của ta, có thể đi nhân gian tỏa sáng mấy năm cũng là một chuyện vui. Nhưng nếu bất cứ lúc nào cũng có thể rơi đầu, đi bá kiến Diêm Vương thì thật không dễ chơi.

Không biết có phải Ngọc Đế cố ý trêu chọc ta hay không mà sau này ta mới biết viết kịch bản thiên kiếp cho ta không phải là Ngọc Đế mà là Nguyệt Lão.

Vài ngày sau đó ta không đi nghe đàn nữa, cả ngày thần thờ. Mấy tỷ tỷ thay nhau an ủi ta, nói là mang tiếng là một trăm năm ở nhân gian nhưng cũng chỉ bằng một ngày ở trên trời, đúng lúc người có thể ở nhân gian tùy tiện vui đùa. Tam tỷ còn gạt ta nói năm đó khi nàng lịch kiếp phải đi đến một thôn trang trợ giúp thôn dân vượt qua nạn đói với điều kiện là không thể dùng tiên thuật. Ta nghe ra cũng thấy có vẻ không có gì khó khăn, lúc này mới âm ỉ gạt đầu, trong lòng dễ chịu hơn chút. Tóm lại khi ta sức tỉnh thì đã thấy mẫu thân cùng ba vị tỷ tỷ đứng ở Nam Thiên Môn vậy tay tạm biệt, mà ta đã đứng một mình ở bên ngoài Nam Thiên Môn rồi.

Tối hôm qua ta còn nhận được một phong « Hướng dẫn lịch kiếp », nhưng kỳ lạ là trong thư của ta chỉ đơn giản nói mấy câu đại khái là không thể dùng tiên thuật nguy hại nhân gian. Về phần kiếp số là gì thì không

có nửa chữ. Ta đứng ở một nơi gọi là « chợ », đem thư hướng dẫn trong ngực ra nghiên cứu một phen cũng không thu hoạch thêm được gì đành thôi.

Ta thở dài một cái, trong lòng thấy hồi hộp, nói không chừng Ngọc Đế khinh thường hoặc là quên đây. Cùng lắm thì là do hần viết quá nhiều, lúc này không thể nhớ ra ngay được nên viết cái gì. Nói tóm lại, hiện tại ta tự do muốn chơi thể nào thì chơi.

3. Chương 3: Cách Làm Giàu

Nghĩ thông rồi khoe miệng cũng vênh lên, ngay lúc ta vừa khôi phục tinh thần thì phát hiện không biết từ lúc nào bên cạnh đã bị bao vây bởi đầy người, cả nam lẫn nữ, tất nhiên đa số là nam, thỉnh thoảng có vài nữ nhân cũng lại đây kéo nam nhân nhà mình về.

Được rồi, tuy rằng bốn tiên tử biết mình xinh đẹp như hoa, ta cũng biết có vài nam tiên thầm mến ta. Nhưng bị nhiều người vây quanh thế này, thật sự là không quen. Không biết vì sao trong đầu ta bỗng hiện lên tình huống Vương Mẫu nương nương có được cục cưng thì phát thiệp khắp nơi mời đến chiêm ngưỡng. Trước kia ta còn nói với Sát Nhan cục cưng đó thật đáng thương, bị nhiều người vây lại xem xem sờ sờ, bây giờ trái lại ta chẳng cũng giống đó sao?

Ta cũng lười nghĩ nhiều, nhúu mày vung tay lên, cứ thế ẩn thân trước mặt đám đông này. Trong đám đông bỗng có tiếng hét lên, kêu to yêu quái rồi chạy trốn chết, cũng có người hô Bồ Tát rồi quỳ xuống cầu phúc, đúng là muôn hình vạn trạng. Ta bật cười, như vậy cũng tốt, so với những vẻ mặt cứng nhắc của đám thần tiên trên trời thì còn thú vị hơn nhiều.

Việc ta ẩn thân giữa phố xá gây ra náo loạn vốn đang rất lạ kỳ thì một lúc lại phát hiện vấn đề. Con người, khi muốn có được thứ gì từ người khác đều phải dùng tiền hoặc bạc vụn đổi lấy. Chợt nhớ có lần Sát Nhan từng nói với ta, ở nhân gian mua đồ đều phải dùng ‘tiền’, ta lúc này mới sực tỉnh, hổng rồi, ta nếu muốn ở lại thế gian rong chơi thì không thể không có tiền. Dựa theo quy củ lịch kiếp, không thể dùng tiên thuật nguy hại nhân gian, thì biện pháp dùng đá biến thành tiền xem ra cũng không được rồi. Suy nghĩ như thế, hưng phấn dạo chơi của ta lập tức tan biến, đành đau khổ tìm một gốc cây nhảy lên, ngồi trên cây chán nản nhìn đám đông lui tới dưới tàng cây.

Đừng thấy ta tuy mắt đang dại ra nhưng trong đầu một khắc cũng không ngừng suy nghĩ.

Đi tìm Sát Nhan? Không nên không nên, nếu để phụ vương hần biết ta là tông phạm trộm đào, nói không chừng cũng cấm cửa ta luôn.

Tìm một việc làm để kiếm tiền? Ta cúi đầu xem xét đôi tay ngọc ngà trắng trẻo của mình, lập tức bác bỏ ngay ý tưởng hết sức không hay ho này.

Làm sao có thể vừa tự do vừa kiếm được tiền? Cắn móng tay suy nghĩ hồi lâu ta cũng không tìm được cách nào. Đương nhiên, nếu ngồi thế này mà có thể kiếm được tiền thì hôm nay thế nào bên dưới cũng có dân đói chết.

Nghĩ nhiều mệt quá ta cũng lười nghĩ tiếp, dứt khoát ngồi trên cây đóng đưa chân, đang nghĩ thầm hôm nay đành phải sống trên đây vậy, bỗng dưng nghe thấy cách đó không xa có người bàn luận về ta.

“Người biết không? Mới rồi trên phố có một người rất giống tiên nữ, tự nhiên biến mất!”

“Tiên nữ gì? Ta thấy là nữ yêu thì đúng hơn!” Nữ nhân thói mở miệng mắng mỏ: “Người không nhìn thấy bộ dạng dụ dỗ của à, nhất định là hồ ly tinh!”

Nghe đến đó bốn tiên rất không vui. Dám so sánh ta – một Thanh Liên tiên tử với loại yêu quái thấp kém đó, thật là tổn hại thân phận bốn tiên. Giơ tay định trêu chọc nàng ta một chút, bỗng nghĩ đến cái quy định đáng ghét kia, lại đành rụt tay về.

“Sao người lại tùy tiện mắng người ta? Dung mạo thoát tục đó sao lại có thể so với yêu nữ dung tục được?”

Nói rất đúng! Ta thăm tán thưởng, huynh đệ thật có mắt nhìn.

“Hừ! Được được, người không tin, ta đi mời đạo trưởng của Huyền Hư Sơn đến, để ông ấy trừ khử con yêu quái này!” Nữ nhân đó hình như cũng có chút ảnh hưởng, nàng ta vừa gào lên, nữ tử bốn phía đều trầm trồ khen ngợi. Hơn mười nữ tử bỗng xếp thành hàng, mồm năm miệng mười bàn luận, ta từ lời các nàng nghe ra gần đây trong thành hình như có hồ ly tinh tác quái, trách không được mấy nữ tử này thấy ta lại căm ghét đến vậy.

Hồ ly tinh? Vui thật! Ta ở trên trời tù túng đã lâu, đã nghe chuyện Tề Thiên đại thánh đi Tây Thiên trừ yêu nhưng lại chưa từng thấy yêu quái. Vốn định tự thân xuất mã nhưng vừa nghe nữ nhân kia nói muốn đi thỉnh đạo trưởng gì đó, ta cũng vui vẻ chờ đợi, đến lúc đó đạo trưởng bắt hồ ly đến đây, ta không cần phải đi tìm nữa.

Người ở đây làm việc thật lẽ mề, ta ở trên cây buồn chán đợi hai ngày mới nhìn thấy cái gọi là đạo trưởng ‘núi Huyền Hư’. Vừa thấy đạo trưởng ta liền nở nụ cười, đạo trưởng gì chứ, cùng lắm chỉ là một thổ địa nhỏ thôi. Ha ha, thổ địa này xui xẻo lớn rồi, không thành thật ở lại chỗ của mình mà lại dám đến đây giả danh lừa bịp, vậy chưa tính, còn dám để bốn tiên nhìn thấy. Ta cười tùm tùm quan sát hắn, thổ địa này nhất định là sáng xuất môn quên xem ngày.

Thổ địa từ từ nhắm mắt, cong ngón tay niệm chú, hắn không có cái râu dài để vuốt nhưng lại bắt chước đến bảy tám phần điệu bộ của Thái Bạch Kim Tinh, rất ra dáng tiên nhân. Qua một nén nhang, thổ địa bỗng nhiên mở mắt chạy về phía nhà một viên ngoại ở thành đông, kéo được tiểu thiếp mới cưới của hắn ra khỏi phòng, đến khi mọi người đuổi tới nơi, tiểu lão bà đã hiện nguyên hình – cầm vĩ hồ yêu, bị thổ địa dùng Khổn Tiên Thằng trói lại.

Ta chắc chắn hai cái, thổ địa này cũng có chút bản lĩnh, không làm thần tiên chúng ta mất mặt. Nhưng dùng Khổn Tiên Thằng để trói súc sinh thấp kém thì thật lãng phí.

Thổ địa được đám đông vây quanh, mắt nhắm lại, tùm tùm cười, đang tận tình hưởng thụ lời khen ngợi và kính phục, lòng ta hơi dao động. Một tiểu tiên như người dựa vào đâu lại được người phàm coi là thánh nhân, ta đây đường đường bậc đại tiên lại bị mắng là yêu tinh?

Thế là, tuổi trẻ xúc động, hành động luôn nhanh hơn đầu óc. Khi ta kịp nhớ ra thì trong tay cũng đã bắt được cầm vĩ hồ yêu. Cướp cũng cướp rồi, ta không thể trả lại hắn được. Nghĩ kỹ, ta mang theo hồ yêu nhảy lên nóc nhà, bắt chéo chân chờ thổ địa nhận ra.

“Xem đi! Ta đã nói ả ta là hồ ly mà! Đến cứu đồng bọn đó! Người còn không tin!”

Không ngờ được nữ nhân hai ngày trước vừa mắng chửi ta lại phản ứng nhanh hơn cả thổ địa, nhanh chóng hô hoán lên. Ta cũng không thềm để ý nàng, giải phóng chút tiên khí trên mình, một mục quan sát thổ địa, sắc mặt như cười như không làm người ta đoán không ra.

Thổ địa này không ngoài dự đoán của ta, vô cùng phấn khích. Đầu tiên là khiếp sợ, hai tay chấp lại, quỳ xuống, dập đầu, động tác liền mạch lưu loát. Đến lúc này tới lượt dân chúng vây quanh choáng váng, mọi người thấy đạo trưởng như thế cũng ngoan ngoãn làm theo, phút chốc đã quỳ rạp hết cả.

“Bái kiến đại tiên!”

Nói vậy là thổ địa bị tiên khí của ta làm kinh động, nhất thời cuống quýt không nghĩ ra ta là thần tiên phương nào, lại sợ đoán sai đắc tội, đành phải gọi ta là ‘đại tiên’. Nghĩ lại ta ở Thiên Đình cũng không được đãi ngộ đến vậy, giây phút này ta lại có chút đắc ý.

“Đứng dậy đi!” Ta uể oải phát tay, rất có phong phạm ‘đại tiên’. Ta liếc nhìn Khổn Tiên Thằng đang trói hồ yêu. Theo lý, vật này vốn một thổ địa nhỏ nhoi không thể có được. Ta cởi dây ra quơ quơ trong tay, đang chuẩn bị hỏi thì thổ địa kia đã quỳnh quáng khai báo.

“Đó là...một lần tiểu tiên nhặt được trên núi...Không biết...Không biết đại tiên nào đánh rơi...xuống...Tiểu tiên đành giữ dùm...”

Xem bộ dáng bị dọa mà nói năng ngập ngừng của hắn chắc đang cho rằng ta đến để trừng trị hắn. Nhưng hắn cũng thật là, chuyện bé xé ra to, Khổn Tiên Thằng này thiên binh trên Thiên Đình mỗi người đều có

một sợi. Tuy có quy định nghiêm chỉnh về việc sử dụng nhưng cũng không đến mức vì rút một sợi mà phải thần tiên đặc trách tới tìm. Ta thấy, có lẽ thiên binh nào đó lúc đi mao xỉ, cởi dây lưng đã không cẩn thận làm rút Khổn Tiên Thằng, sau đó lại bị thổ địa này nhặt được. Ủ, đừng nghĩ ta tưởng tượng phong phú, chuyện như vậy cũng thường xảy ra mà.

Ta bất động thanh sắc ‘hừ’ một tiếng, hết sức là khí phách nhá. Thổ địa râu rung rung, dân chúng quỳ xung quanh lại càng không dám nhúc nhích. Hiếm khi có dịp chiêm ngưỡng dung nhan của thần tiên, lại bị khí phách của bốn tiên đè ép lại. Nhìn đám đông, ta lại không hiểu sao bỗng chán nản, muốn cùng thổ địa trao đổi tình cảm cũng không có cơ hội. Suy đi nghĩ lại, ta vụt đứng lên, vạt áo phất phơ, nói một câu như có như không với thổ địa, “Theo ta!” rồi ngự mây bay đi.

Mặc kệ não loạn hôm nay sẽ làm dân chúng trong thành chấn động bao nhiêu, lúc này vấn đề lớn của ta còn chưa được giải quyết đây.

Cũng may thổ địa này rất nghe lời, ngoan ngoãn theo ta, còn mời ta đến núi Huyền Hư của hắn làm khách. Bản thân ta thật không ngờ một tiểu tiên lại có thể sống rất thoải mái ở thế gian, một mình có cả một ngọn núi. Theo cách hắn nói thì hắn cũng thường hạ sơn trừ yêu, cũng kiếm được rất nhiều bạc. Như thế xem ra đây không phải nghề nghiệp ta đang nghĩ tới sao?

Nhưng hạ sơn trừ yêu cũng có chút phiền toái, nếu có thể ngồi trên núi mà vẫn kiếm được bạc thì còn tốt hơn.

Thổ địa nghe nói ta là Thanh Liên tiên tử trên thiên giới xuống thế gian lịch kiếp thì vẻ mặt hưng phấn lạ thường, tiểu tiên cấp bậc hắn thì không có cơ hội được lịch kiếp nên đối với chuyện lịch kiếp của ta lại thêm chú ý, líu ríu miêu tả sơ qua về trần gian cho ta. Vừa may ta đối với trần gian hiểu biết không sâu, thổ địa này vô tình đã giúp ta rất nhiều.

Ta còn nghiêm túc dựng tai nghe, bất giác lại dần mơ màng, loáng thoáng nghe mấy từ ‘tu tiên’, ‘chân nhân’,...thì suy nghĩ trì trệ của ta bỗng tỉnh táo lại, nháy mắt đã có sáng kiến.

Ta vuốt cằm, cố làm ra vẻ cười bí hiểm để che giấu tà ý trong đầu.

“Thổ địa, ta muốn mượn người thứ này.”

“Tiên tử đừng nói là mượn một, dù có mượn mười thứ tiểu tiên cũng không chối từ.”

Đây là người nói đó nha? Khóe miệng ta càng lúc càng vênh cao, cười bí hiểm dần tiến hóa thành cười phóng đảng. Khụ khụ, thật ra ta cũng không biết cái gì là ‘phóng đảng’, chỉ bắt chước theo tiểu tử Sát Nhan kia thôi.

“Tốt, đem ngọn núi Huyền Hư này của người...cho, ta, mượn!”

4. Chương 4: Núi Huyền Hư

Ta nhận thấy toàn thân Tiểu Địa Tiên hơi run run nhưng ta cũng làm như không thấy. Ta dựa tay phải trên thành ghế, nâng đầu, tay kia khẽ xoay xoay khay trà, râu của Tiểu Địa Tiên cũng run rẩy theo tiết tấu của ta, không biết là đang sợ hay đang giận.

Ta thấy có một câu tục ngữ khá đúng với tình cảnh này, Quan lớn một cấp cũng đủ đè chết người. Ít nhất hiện giờ Địa Tiên nhỏ bé này so với ta là vô kể khả thi, mặc dù trong lòng ngàn vạn không muốn, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu một cái. Ôi, cái vệt lông lánh trong mắt của hắn kia sẽ không phải là nước mắt chứ, tội lỗi, tội lỗi. Chẳng qua ta vẫn không nhìn được rửa thắm trong lòng một câu, tuổi cao còn rơi nước mắt, thật sự là không biết thẹn thùng

Để bồi thường, ta hào phóng trả dây trói tiên lại cho hắn, dù sao ta cũng muốn có dây trói tiên này từ rất lâu rồi, năm đó cùng cột thiên binh đại ca Sát Nhan nửa ngày cũng không lấy được. Chỉ là tuy ta hào phóng như vậy, Tiểu Địa Tiên ngược lại cũng không dám nhận, xem chừng là sợ ta lại có yêu cầu gì kỳ quái,

tỷ như muốn lấy tòa thành mà hấn quân hạt kia Tóm lại hấn tựa như đang có chuyện gì gấp, vội vàng nói lời từ biệt, liền thoát cái chạy trốn.

Nhìn bóng lưng của hấn, ta lắc đầu bất đắc dĩ, không có can đảm như vậy, khó trách sống ba ngàn năm rồi mà vẫn còn là một Tiểu Địa Tiên.

Vốn còn muốn lưu Tiểu Địa Tiên lại làm trợ thủ, hiện tại lại vô duyên vô cớ thêm chút chuyện phiền toái. Thôi thôi, phiền toái liền phiền toái đi, dầu gì cũng là một lần nhất lao vĩnh dật, trước khổ sau sướng.

Ta ngồi tại chỗ, duỗi tay khê vẩy, một đám lá cây liền ngoan ngoãn rơi vào bên cạnh. Ta nắm mảnh lá cây suy nghĩ, một ý tưởng chợt lóe lên, ta liền hưởng những lá cây này thổi chút tiên khí, rồi mặc chúng tung bay theo gió. Sau đó, ta cảm thấy buồn chán liền duỗi cái lưng ê mỗi, đến trong đình viện ngồi.

Chỉ trong vòng mười ngày đã có người lục tục kéo tới núi Huyền Hư, nghe nói bọn họ đều là được thần tiên chỉ điểm, tìm thấy lá cây trong sân nhà mình có hiện chữ « núi Huyền Hư », liền ngưỡng mộ danh tiếng muốn đến tu chân. Sau đó cũng có người phát hiện ra cao nhân trong núi – cũng chính là bốn tiên, chính là người mà ngày đó đạo trưởng Huyền Hư lễ bái, vừa xinh đẹp lại khéo léo giống như Cửu Thiên Tiên Nữ hạ phàm. Được rồi, ta thừa nhận những lời sau này là ta tự mình tổng kết, khụ khụ, chỉ là trong nhất thời, càng ngày càng có nhiều người kéo lên núi, có đuổi cũng không đi.

Ban đầu ta cũng muốn chiêu mộ con em những nhà có tiền, truyền thụ chút thuật tu tiên căn bản, cũng đã coi là công đức viên mãn, nhưng thật không ngờ lại tạo ảnh hưởng lớn như vậy. Ta dứt khoát đóng cửa không tiếp, hằng đêm lo lắng liệu Ngọc Đế có gán cho ta tội danh « nguy hại nhân gian », giáng ta làm phạm nhân hay không.

Qua hai ngày, ta suy đi nghĩ lại cảm thấy ngồi chờ chết cũng không phải là biện pháp, không thể làm gì khác hơn là mở rộng cửa, truyền âm nói: “Bốn tiên chỉ nhận đồng tử, ai không phải đồng tử lập tức xuống núi, nếu không ắt bị trời phạt.”

Trời đánh trời phạt gì cũng chỉ là dọa người thôi, nếu một Thanh Liên tiên tử như ta cũng có thể phóng ra sấm, vậy còn cần lão già Ngọc Đế làm gì. Chỉ là chiêu này lại rất hữu hiệu, người trên núi lập tức với đi phân nửa, an tĩnh hơn nhiều. Suy nghĩ một hồi, ta lại an bài những đứa bé kia xếp hàng lại, tự mình xem mặt từng đứa một. Dĩ nhiên đây cũng chỉ là gạt người, ta xem qua y phục của chúng, đứa nào mặc y phục hoa lệ thì giữ lại, đứa nào không có y phục hoa lệ thì lập tức xuống núi. Chuyện, học phí của ta cũng không phải nhà bình thường có thể đóng nổi, nên nhất định sẽ lựa chọn những đứa khá giả nhất.

Nhưng trong đó lại có một đứa bé khiến ta phá lệ. Khuôn mặt nhỏ nhắn bần thiêu, nhìn thế nào cũng không phải là trẻ con nhà có tiền. Nhưng gân cốt và tư chất kỳ diệu của nó lại phơi bày trước mắt ta khiến ta không thể vờ như không thấy. Đứa nhỏ này, chỉ cần dạy dỗ một chút, tương lai nếu muốn đắc đạo thành tiên cũng không phải là việc khó. Suy nghĩ như vậy, ta liền không chút do dự giữ nó lại.

Nếu tương lai ta có một đồ đệ lịch kiếp thành tiên thì sẽ là một kỷ niệm có giá trị nhường nào, mang lại mặt mũi cho ta biết bao nhiêu. Lại nói, chiêu mộ đứa bé nhà nghèo cũng khiến người ta không thể nói ta bất công.

Đây chỉ là suy nghĩ tùy tiện nhất thời của ta, ai biết hấn sau này lại chính là kiếp nạn của cuộc đời ta.

Tóm lại, mặc dù không có trình tự rõ ràng, việc ta chiêu mộ đồ đệ ở núi Huyền Hư cũng coi như đã được định rồi. Cuối cùng ta thu 51 tên đệ tử, trừ tiểu đồ đệ nhà nghèo kia, năm mươi người khác ta chia cho năm vị sư phụ của mình dẫn đi. Ấy dĩ nhiên năm vị sư phụ này cũng là do ta dùng hình nhân bằng giấy biến ra, mặc dù pháp thuật không cao nhưng để dạy mấy đứa bé kia vẫn là dư sức. Hơn nữa có một chuyện thật khiến ta tự hào là năm người kia lại có tính tình hoàn toàn bất đồng. Bạch Dực nghiêm túc, Bạch Nhĩ nhu nhược, Bạch Tất nóng nảy, Bạch Ti kiêu my, Bạch Vũ trượng nghĩa. Về phần tên tuổi bọn hấn, cũng không cần phải nghĩ nhiều, đó chính là các hài âm một, hai, ba, bốn, năm, ta cũng không dư thời gian đến mức nghĩ ra tên tuổi cho năm hình nhân bằng giấy.

Bởi vì bây giờ ta đang dốc lòng nghiên cứu tiểu đồ đệ nghèo của mình.

Ta sờ cằm đi vòng quanh tiểu tử kia vài vòng, theo lý thuyết, tiểu hài nhi bình thường phải có chút phản ứng chứ nhỉ ? Nhưng tiểu tử này lại không thêm quan tâm đến lý thuyết của ta, sắc mặt không đổi, chấp

tay sau lưng ra dáng ông cụ.

Ta không nói lời nào, hần cũng không nói chuyện, giống như đang thi gan với ta. Cuối cùng vẫn là ta không chịu nổi, đầu hàng, ngồi vào trên ghế nghiêng đầu hỏi hần: “Tiểu tử, người tên là gì?”

“Vân Liên.”

Tiểu tử giỏi, trong tên cũng có chữ “Liên” ! Thật khiến ta hung hăng ghen tỵ một phen.

“Người lên núi này làm gì?”

“Không biết.”

“Ai đưa người tới?”

“Không biết.”

“” Ta gãi gãi đầu, mở hai tay ra: “Tiểu tử, trừ tên tuổi, người còn biết điều gì khác không?”

Khóe miệng hần hơi giật giật, học bộ dáng của ta, mở hai tay ra đáp trả: “Không biết. Ta không nhớ gì hết, khi tỉnh lại đã thấy mình ở trên núi.”

Ta yếu ớt thở dài trong lòng, thôi thôi, cái gì hần cũng không nhớ thì cũng không thể tìm hiểu thêm gì, như thế càng tốt, tiết kiệm được rất nhiều phiền toái.

“Tiểu tử người hãy nghe cho kỹ, hiện tại ta là sư phụ người, người là đệ tử nhập thất duy nhất của ta.” Tư chất tốt như vậy ta đương nhiên cần phải giấu kỹ, nếu bị người đoạt đi sẽ là một tổn thất lớn.

“Vân Liên.” Tiểu tử kia sửa lời ta, giống như này rất không hài lòng với xưng hô “Tiểu tử”: “Tại sao ta phải bái người làm thầy?”

Rất tốt, có cá tính, ta thích.

“Không vì gì cả, đi theo ta có ăn có ở, rời khỏi ta.” Ta bỗng nhiên lại gần hần, vẻ mặt khinh thường và đầy đe dọa: “Người cũng chỉ có thể xuống núi, làm một tên ăn mày mất trí nhớ ăn bữa nay lo bữa mai!”

“Được rồi. Sư phụ ở trên cao xin nhận của đồ nhi một lạy.”

Tiểu tử kia có động tác mau lẹ khiến ngay cả ta cũng sợ đến nhảy dựng lên, vốn còn đang nghĩ tới kế tiếp làm thế nào để lừa hần ở lại, thế nhưng hần lại cơ hồ nửa phần cũng không có do dự, dập đầu nhận ta làm sư phụ. Cũng không nghĩ tới tiểu tử này cũng có hai phần tác phong của ta, bản lĩnh nhanh, đầu óc còn nhanh hơn.

Nếu sau này chính là thầy trò, vậy ta cũng nên nhớ kỹ mặt hần. Nhưng trên mặt hần lại phủ một tầng bụi đất bẩn thỉu, ta thật sự là rất khó nhìn rõ tướng mạo của hần. Huống chi trên người hần mặc y phục, mặc dù không rách, nhưng cũng cơ hồ bản không thấy rõ màu sắc ban đầu, chỉ mơ hồ có thể nhận ra hình như là một bộ y phục màu xanh. Ta cầm lấy một đóa hoa trong bình hoa bên cạnh thối nhẹ, một chiếc áo xanh mới tinh liền chậm rãi bay đến trước mặt Vân Liên.

Ta hả hê không thèm nhìn ánh mắt kinh ngạc của tiểu tử kia, cố giả bộ nghiêm túc nói: “Nhìn thấy không? Về sau chỉ cần đi theo ta học cho tốt, những trò ảo thuật này căn bản không là gì. Trước tiên mặc vào đi, ngày khác ta xuống núi mua cho người một bộ đồ thật.”

Vân Liên mới vừa rồi còn tỏ ra bộ dáng không thèm quan tâm thì bây giờ đã vui mừng như muốn nhảy cẫng lên, ánh mắt nhìn ta so với lúc trước cũng khác nhau một trời một vực.

Ta thiếu chút nữa bật cười, ra dáng ông cụ, rốt cuộc vẫn là là đứa bé.

“Trước tiên đi tắm đi. Trong nhà này có một hồ tắm, tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo xong lại đến gặp ta.” Bỏ lại câu nói kia, ta liền phát tay áo ra cửa lên núi đi dạo.

Tuy nói năm mươi đồ đệ khác ta buông tay mặc kệ nhưng vẫn phải xuất hiện một chút trước mặt chúng. Bằng không có đứa nhỏ nào đó tổ cáo với người nhà ta không quan tâm thì sau này ta lại mất đi một nguồn thu bạc.

Năm người Bạch Dực tập hợp đám nhỏ lại thành một đội gồm năm nhóm, mỗi nhóm mười người. Ta ngạo mạn từ từ thông thả bước tới, Bạch Nhĩ phát hiện ra ta trước nhất.

“Sư tổ.”

Bạch Nhĩ cười cười với ta, ta liền cũng khẽ mỉm cười lại với nàng. Những đứa bé kia thấy ta tới, lập tức làm ầm ĩ lên, có thể thấy được, phần lớn bọn chúng đối với việc ta chỉ thu một đệ tử có vẻ vô cùng thất vọng.

“Không nhất thiết phải theo ta học mới được”, năm vị sư bá này cũng là chân truyền của ta, các người chỉ cần nghiêm túc học tập là được”. Buông đôi câu đại khái, ta liền nhắc chân rời đi, một bé gái chợt kêu lên: “Ta muốn học với sư tổ! Hôm đó ta đã chính mắt thấy được phong thái tiên nhân của sư tổ nên mới đến núi Huyền Hư bái người làm thầy chứ không phải tới đây để học cùng mấy vị sư phụ này”.

“Hả?”

Tiểu cô nương kia thành công hấp dẫn tầm mắt của ta. Ta quay đầu lại quan sát nàng, liền biết nàng tư chất bình thường, vì vậy liền qua loa tắc trách nói: “Đệ Tử nhập thất của ta phải có tư chất thật tốt, hơn nữa đời này ta chỉ thu một đồ đệ.”

“Ngài nói người có tư chất thật tốt chính là chỉ cậu ta phải không?” Bé gái kia hình như rất giận, chỉ ra sau lưng ta. Ta theo hướng nàng chỉ nhìn lại, trùng hợp nhìn thấy Vân Liên đã rửa mặt xong đang đến tìm ta.

Tác giả có lời muốn nói: nam chủ xuất hiện ~ Vân Liên tiểu huynh đệ ~ ọi người nguyên vẹn thời gian yy Tiểu Chính Thái ~

5. Chương 5: Vân Liên

Khi nhìn thấy Vân Liên ta rất vui.

Không ngờ vừa rồi còn là một đứa trẻ bần thủ, khi tắm rửa xong lại trắng trẻo mập mạp như vậy. Ta đã thấy không ít trẻ con thần tiên, tỉ như Na Tra nhà Thác Tháp Thiên Vương, chân đạp Phong Hỏa Luân, tay cầm Cần Khôn Quyển, nhìn qua rất uy nghi nhưng nhìn kỹ thì lại là một đứa trẻ lúc nào cũng tỏ ra là mình đang ốm đau khổ, hận thù sâu sắc vậy, thật là đúc ra từ một khuôn cha hắc, dáng dấp không đáng yêu chút nào. Nhưng nghĩ kỹ lại thì quả thật cũng là có nguyên nhân, đứa bé này từ nhỏ đã không có mẹ, do Lý Tĩnh một tay nuôi lớn, muốn không giống hắc cũng thật khó. Dĩ nhiên ta đánh không lại hai người bọn họ nên mỗi lần thấy Na Tra và cha hắc, ta đều sẽ ra sức hết lời khen ngợi. Lan man như vậy thật ra cuối cùng ta muốn nói là Vân Liên xinh đẹp hơn trẻ con thần tiên bình thường, ít nhất là bỏ xa Na Tra nổi danh ở nhân gian vài con phố.

Ta tiến lên phía trước, tỏ vẻ thân mật néo néo gương mặt của Vân Liên. Hắc nhú mày, hiển nhiên là trong lòng không vui nhưng trước mặt nhiều đồng môn như vậy cũng không thể tùy ý không để mặt mũi sư cho tổ ta đây, cho nên đành miễn cưỡng thuận theo. Được đã, ta lại càng thêm ngông cuồng. Cuối cùng vẫn là Bạch Ti không nhịn nổi, lắc lắc mộng đi tới, nhỏ giọng nhắc nhở ta. Ta làm bộ ho khan hai tiếng rồi mới thu bàn tay không yên phận trên mặt Vân Liên lại.

Tiểu cô nương kia thấy ta cuối cùng cũng buông tha Vân Liên liền hai ba bước vọt tới trước mặt ta, dịch ý đối với Vân Liên càng thêm rõ ràng.

“Nếu sư tổ thích dung mạo đẹp mắt, Mong Vân Ảnh ta cũng không kém cậu ta chút nào!”

Nhìn cô gái nhỏ lòng tin tràn đầy, ta lười biếng quay ra quan sát nàng. Ừ, quả thật dung mạo đáng yêu hơn bé gái bình thường, nhưng Phượng Dẫn ta có một tật xấu là từ nhỏ sống chung với ba tỷ tỷ xinh đẹp còn hơn Cửu Thiên Huyền Nữ nên đối với các bé gái xinh đẹp cũng không có mấy hứng thú. Huống chi ta còn xinh đẹp hơn nàng.

Ta ngáp một cái, mặc kệ nàng, dặt tay Vân Liên trở về. Ta có thể cảm nhận được sau lưng mơ hồ bốc lên tức giận, trong lòng lại có loại vui sướng thắng lợi. Ta cũng thật ngây thơ, tự nhiên đi so vẻ xinh đẹp với

một bé gái. Nếu không nói đến dung mạo thì chỉ bằng thái độ lớn lối như thế của cô bé ấy, ta cũng không thể thấy có thiện cảm hơn với nàng. Có lẽ đây chính là bệnh chung của những đứa trẻ con nhà giàu. Liếc nhìn Vân Liên ngoan ngoãn bên cạnh, ta bỗng cảm thấy mình thật sáng suốt.

“Không kiêu không ngạo, lại vừa được việc.”

Ta nói một câu rất có phong vị tiên nhân liền từ từ biến mất trước mặt mọi người. Ta không biết những lời này bọn họ có thể nghe vào bao nhiêu, chỉ là những gì nên nói ta cũng đã nói.

“Sư phụ.”

Khi ta sực tỉnh thì đã phát hiện Vân Liên bên cạnh đang ôm chân ta, đứng trên Tường Vân nhìn xuống dưới run cầm cập. Ta sờ sờ đầu hắn, cảm thấy mới lạ đối với việc hắn có phản ứng của một đứa bé như thế: “Sao? Sợ à? Sư phụ sơ suất, chỉ để ý vội vã trở về lại quên mất đây là lần đầu tiên người bay cao như vậy”.

“Con không. Không sợ!”

“Ha ha, miệng cũng rất cứng rắn.” Ta có thể cảm nhận được thân thể hắn khẽ run rẩy, liền thoáng bay thấp xuống một chút.

Vân Liên thấy thế, thấy có chút xấu hổ, dứt khoát buông lỏng làn váy của ta ra, nhích ra mép Tường Vân nhìn trộm xuống dưới một cái, rồi lại vội vàng lao đảo quay lại ôm chặt ta.

Trong bụng ta buồn cười nhưng vẫn cố ý trầm giọng nói: “Cho dù trong lòng có sợ thì cũng không có gì phải xấu hổ, dù sao người cũng chưa học cười mây, sau một tháng nữa, nếu như người nghiêm túc học tập, nhất định có thể cười mây đập gió”. Ta cũng không khoa trương, người thường để có thể cười mây cũng phải học ít nhất nửa năm, nhưng với tư chất của Vân Liên, một tháng là đủ.

“Thật sao?” Vân Liên mừng như điên, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng vì hưng phấn mà đỏ bừng. Nhưng hắn hình như cũng không tin hoàn toàn lời nói của ta, hơi chần chừ hỏi: “Lần đầu tiên sư phụ cười mây cũng sợ sao?”

“Sợ, sợ đến thiếu chút nữa tè ra quần.”

Thấy Vân Liên xì cười, ta chỉ khẽ nhếch môi nhìn hắn. Sợ? Sao có thể chứ? Lần đầu tiên học cười mây, ta còn là một đứa bé con, đã sớm nhảy nhót sôi nổi trên mây, ngay cả mẫu thân cũng không khuyến nể. Đoán chừng cũng từ lần đầu cười mây kia mà mẫu thân cùng ba vị tỷ tỷ đã chụp cho ta cái mũ “bà điên”.

Khi ta trở lại tiểu viện trong núi cùng Vân Liên, Vân Liên đột nhiên hỏi: “Sư phụ, ngọn núi này tên là gì?”

Đây cũng chính là điều ta nên suy nghĩ. Quả thật giống như trên thiên đình, mỗi cung điện, mỗi một nơi đều có tên riêng. Đỉnh núi thuộc núi Huyền Hư này cũng nên có một cái tên. Ta suy nghĩ nửa ngày, cũng không có chủ ý gì liền dứt khoát đẩy vấn đề khó khăn này cho Vân Liên, lệnh cho hắn nghĩ ra một cái tên.

Ta cũng không chỉ cho hắn nên ngồi thiền để suy nghĩ như thế nào, hắn cũng không hỏi một lời ngoan ngoãn về phòng của mình. Ta đứng ngoài cửa, qua một lúc lâu liền cảm nhận được một luồng hơi thở đều đều. Hắc hắc, ta đã nói mà, thiên tài chính là thiên tài.

Ta đang âm thầm cảm thấy hưng phấn vì tuệ nhãn của mình thì lại phát hiện ra một chuyện thú vị hơn. Không biết từ lúc nào, Bạch Y đã đem tài vật “vỡ vét” được vào phòng ta. Ta vui vẻ mở rương ra xem, thì ra cái gọi là “tiền” chính là các thỏi bạc hình sủi cảo. Sớm biết như thế, trước khi hạ phàm, ta đã tha theo chiếc giường nhỏ làm bằng bạc của mình, thế nào cũng đổi ra được nửa rương hoặc một rương bạc.

Ta đếm được trong rương tổng cộng có 50 thỏi bạc, còn có ba chuỗi trân châu nhỏ, không biết là đứa nhóc nhà giàu nào đưa tới. Ta vắn về chuỗi trân châu kia, chép miệng hai tiếng, thì ra cái này còn đáng giá hơn cả bạc, lần sau thế nào cũng phải hỏi xin Sát Nhan nhiều một chút.

Ta cũng không biết chút bạc này có thể mua bao nhiêu thứ, tóm lại trước tiên ta dùng thuật thu nhỏ, cất nửa rương bạc vào trong túi thơm. Sau đó đem giấu chỗ còn lại đi, dầu gì cũng là tiền ta khổ cực ... khụ ... động não kiếm được.

Khi làm xong chuyện này ta liền cảm thấy cả người không còn chút sức lực, nằm xụi lơ trên giường. Tính lại thì ta tới phạm trần đã hơn một tháng, lại không tìm ra manh mối chuyện lịch kiếp. Ta nóng nảy lật lui lật tới trên giường như một con cá bị mắc cạn trên bờ, không còn sức sống.

“Sư phụ.”

Khi ta lật tới lần thứ một ngàn 243 lần, ngoài cửa truyền đến âm thanh của Vân Liên. Ta bật dậy, sửa sang lại xiêm y cẩn thận, hưng phấn xông ra. Không có chuyện gì để nói thì cũng phải có chuyện gì để xem chứ nhỉ?

“Chuyện gì?” Ta chấp hai tay sau lưng, cố tỏ ra thâm trầm. Khuôn mặt bé nhỏ của Vân Liên đỏ bừng, hiển nhiên là do hiệu quả của việc ngồi thiền.

“Sư phụ, ta đã nghĩ ra”

“Cái gì?”

Thấy phản ứng của ta, Vân Liên hình như có chút thất vọng, hiển nhiên không hài lòng với việc ta quên sạch sẽ chuyện đã dặn dò hẩn. Điều này khiến ta cảm thấy có chút ngượng ngùng, ta ho khan hai tiếng, lúc này mới nhớ lại chuyện vừa rồi.

“Nghĩ ra được rồi hả ?”

« Vâng ». Vân Liên thu tâm tình trên mặt lại, đây là điểm mà ta không thích nhất, một đứa bé giấu tâm tình của mình quá sâu cũng không phải là thói quen tốt. Ta âm thầm suy nghĩ sau này làm thế nào để hẩn từ bỏ tật xấu này, lại nghe Vân Liên nhỏ giọng nói : « Gọi là núi Thanh Liên đi »

“A! Hả? Thanh Liên?” Trong lòng ta kinh ngạc, chẳng lẽ tiểu tử này có thể nhìn thấu chân thân của ta?

“Ừ.” Vân Liên hết sức đồng ý, nói: “Ta cảm thấy, sư phụ giống như một đóa sen xanh mà tên ta vừa khéo lại có chữ ‘ Liên ’, lấy tên Thanh Liên là thỏa đáng.”

Ta cố gắng kiềm chế khoe miệng đang muốn ban rộng của mình hỏi « Chẳng lẽ ngươi cảm thấy sư phụ hơn người? gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn ? »

“ ” Được rồi, ta hoàn toàn không hình dung nổi vẻ mặt của Vân Liên lúc này, đại khái chính là giống như ăn một con ốc sên, hơn nữa còn là vẻ mặt như đang bị mắc răng. Nếu không vì nể mặt ta, Vân Liên đã không kìm nén được khắc ra một câu không hay ho gì đấy, khiến cho ta thật vui mừng, thật là một đứa bé ngoan.

Ta cười híp mắt vỗ vỗ bả vai Vân Liên, núi Thanh Liên a núi Thanh Liên, thật là một cái tên cao nhã.

Nói xong với ta, Vân Liên xoay người định quay về tiếp tục ngồi thiền, tinh thần học tập khiến ta rất xấu hổ. Nhớ khi ta còn bé, mẫu thân suốt ngày căn nhắc, nói ta căn cơ cùng tư chất không tệ lại chỉ suốt ngày muốn đi chơi, lãng phí cơ hội tốt, nếu không hiện tại ít nhất sẽ không thua Thường Nga Nhân. Dĩ nhiên, ta khẳng định không giống mẫu thân, ta chỉ hy vọng Vân Liên có thể gia nhập hàng tiên ban chứ cũng không cầu hẩn có thể vượt qua Thái Bạch Kim Tinh. Cho nên nếu Vân Liên trở lại phòng thì ta lại chịu cảnh nhàm chán đến hết hoảng mất, cho nên ta quả quyết viện cớ lấy việc công làm việc tư lưu Vân Liên lại, nói cho oai là truyền thụ việc học nhưng thật ra là kiếm người trò chuyện mà thôi.

Đến khi Vân Liên thật sự ở lại ta liền phát hiện tình hình còn tệ hơn là ở một mình.

Vân Liên ngồi trước mặt ta, một đôi mắt ham học hỏi nhìn ta mà ta nhất thời không nghĩ ra được nên dạy hẩn cái gì, vì vậy không thể làm gì hơn là đành mắt to nhìn mắt nhỏ.

Không hiểu sao khi ta nhìn Vân Liên, ý nghĩ lại quay trở lại thiên đình, lại không tự chủ nhớ đến nam tử đánh đàn bên Dao Trì. Bấm ngón tay tính toán, ta đã hai ngày không đến đó, không biết nam tử kia có cảm thấy kỳ quái hay không, có lúc nào nghĩ đến ta, tự hỏi không biết cô gái nghe đàn đã đi đâu, vì sao không tới. Nhưng nghĩ đến đây ta lại xì cười, xem ra thật là mê muội rồi, lại mơ mộng hão huyền.

Tác giả có lời muốn nói: nam chủ xuất hiện ~ có tính cách trẻ nhỏ

6. Chương 6: Cầm Tổ

Vân Liên ngồi trước mặt ta, thấy ánh mắt ta vô hồn rồi lại chợt ngậy ngô nở nụ cười thì cho là ta đang ngủ mơ liền vội vàng chạy tới dùng sức lay ta. Khi ta hồi phục tinh thần, thấy Vân Liên bộ dạng gấp gáp, đầu đầy mồ hôi. Ta bất tri bất giác nhổ một sợi tóc, hóa thành một thanh đàn cổ đưa cho Vân Liên : « Hôm nay bắt đầu học đàn đi ».

Vân Liên thấy đàn cổ hình như cực kỳ vui vẻ, bày ra tư thế sẵn sàng rồi lại chợt ngẩng đầu về mặt chờ mong nhìn ta. Ta hiểu được ý đồ của Vân Liên liền lúng túng chà xát lỗ mũi : « chớ nhìn ta, sư phụ người cái gì cũng biết chỉ duy có không biết đánh đàn ».

Trán Vân Liên như xuất hiện ba vạch đen ẩn hiện, ta không chút do dự quay đầu đi. Vân Liên nhẹ nhàng sờ sờ cây đàn, thử bật hai dây đàn, nghe không hay lắm nhưng cũng không chối tai. Ta đang định đứng lên đi rót ly trà ai ngờ lại nghe một tiếng nhạc êm ái phát ra từ sau lưng.

Một chuỗi âm thanh phát ra từ đàn tuy chưa liền mạch cũng chưa dễ nghe lắm nhưng đối với ta lần đầu tiên Vân Liên đánh đàn mà đã được như thế này quả là kỳ tích. Ta ngồi xuống bên cạnh Vân Liên nhìn hẩn đánh đàn, hẩn hình như cũng cảm thấy khó tin, càng không ngừng gảy dây đàn, tuy không ra khúc nhạc gì nhưng rõ ràng hẩn gảy càng ngày càng thuần thực, tiếng đàn thanh thúy như dòng suối nhỏ. Thật giống như hẩn trời sinh đã có tài nghệ này, chỉ là lâu không luyện nên chơi chưa được thuần thực lắm.

“Không tệ không tệ.” Ta vui vẻ gật đầu, cười đến rạng rỡ, trong lòng lại tính toán ào ào. Vân Liên thật sự là bảo bối, đợi hẩn đánh đàn thuần thực là ta lại có thể ngày ngày nghe đàn rồi. Đây thật sự là một chuyện tốt.

Núi Huyền Hư mặc dù cũng xem như là một ngọn núi cao nhưng ban đêm mùa hè vẫn rất nóng. Vân Liên vất vả một ngày, vừa ngồi thiền, vừa học đàn rất mệt mỏi nên đã sớm đi nghỉ. Ta ngồi hóng mát một mình trong sân chán đến chết, sau vẫn chưa thấy thỏa mãn liền dứt khoát thực hiện một chút tiên thuật làm nhiệt độ xung quanh giảm xuống chút nữa mới cảm thấy dễ chịu hơn. Ở lâu trên thiên cung bốn mùa như xuân, nhất thời cũng không chịu được quá nóng hay quá lạnh.

Ta ngơ ngác tựa vào ghế, khoanh tay sau gáy, bắt chéo chân, lần đầu tiên an tĩnh quan sát bầu trời tràn ngập ánh trăng kia. Trên đó có thể thấy bóng dáng mơ hồ của một cô gái đang nhảy múa. Ta cong môi cười, sao hôm nay Ngô Cương không thấy đâu lại để Thường Nga cô đơn một mình thế này, sợ là sáng mai hẩn nhất định bị Thường Nga tra khảo một chút.

Đang suy nghĩ tự dừng ta lại nổi hứng đi đến bên một cái hồ trong núi Thanh Liên múa một điệu Liên Vũ. Thanh Liên tiên tử múa một điệu Thanh Liên khiến hoa sen xanh hé nở.

Nhớ tới lần múa điệu Liên Vũ trước đây, là trong sinh nhật của Vương Mẫu Nương Nương, vậy mà cũng đã hai ba trăm năm. Đã lâu không múa, nhưng ta lại cảm thấy hưng phấn khác thường. Tiết tấu càng lúc càng nhanh, bạch y tung bay, hồ nước vốn đang yên tĩnh cũng trở nên sinh động, ngàn vạn ánh sao chiếu trên mặt nước cũng theo gợn sóng nổi lên, trong suốt quang mang, tựa như ảo mộng.

Ta say sưa múa nên cũng không biết trong bụi cây bên hồ cách đó không xa có một bóng đen nho nhỏ.

Theo điệu múa của ta, từng đóa sen xanh dưới chân cũng chậm rãi nở rộ, lẳng lặng phô ra tư thái xinh đẹp nhất giữa đêm hè. Mặc dù không có người nào thưởng thức, bọn chúng có vẻ như vẫn hưng phấn khác thường, vươn lên đón ánh trăng, tận hưởng thời khắc sáng lạng nhất trong sinh mệnh của mình.

Điệu múa kết thúc, cả người ta ướt đầm mồ hôi nhưng cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều, nóng bức trong người cũng giảm đi phân nửa. Ta sáng khoái vui đùa nghịch nước trong hồ.

Trong rừng cây, bóng đen nho nhỏ hơi rung động, tận lực không phát ra tiếng vang, hoảng hốt chạy đi.

Ngày hôm sau mặt trời đã lên cao, vẫn không thấy Vân Liên rời giường. Ta đã hẹn hán Giờ Mẹo 3 khắc phải thức dậy ngồi thiền. Cho dù với tư chất của Vân Liên, nếu hán muốn thành tiên cũng không được chảy lười, huống chi đây còn mới là ngày thứ hai.

Ta gõ cửa hồi lâu cũng không thấy động tĩnh, nghĩ thầm chắc thằng nhóc này ngủ quá say, dứt khoát một cước đá vỡng cửa phòng, định phát uy phong của sư phụ. Ai ngờ vừa mới đẩy cửa ra thì thấy Vân Liên đã tỉnh, nhưng cả người vẫn trốn trong chăn run lẩy bẩy, khi thấy ta thì trợn to mắt càng run hơn.

Ta thật sự không hiểu, dứt khoát đứng tại chỗ, không đến gần hán nữa, hỏi “Tên tiểu tử này làm sao vậy, nhìn thấy vị sư lại như thấy quỷ thế?”

“Sư. Sư phụ.” Hai hàm răng Vân Liên va vào nhau lập cập, một câu gọi sư phụ cũng không trôi chảy, rất miễn cưỡng.

“Sao? Có tâm sự gì sao?” Ta vừa định thử tiến lên, thì thấy Vân Liên lại rúc về phía sau co lại, không thể làm gì khác hơn là đành buông tha.

“Không có. Không có.”

“Tiểu tử thúì, lại dám lừa sư phụ? Có lời gì hỏi mau, hôm nay sư phụ cũng không vội chuyện gì” Ta làm bộ như không nhận được khoát tay áo, Vân Liên thấy vậy mới do dự mở miệng.

“Sư phụ. Người có phải là. Yêu. Thần Tiên không?” đúng lúc quan trọng Vân Liên lại sửa lại câu hỏi, hiển nhiên là sợ ta tức giận.

“Đương nhiên” Ta cũng không giấu giếm. Ta cũng không hiểu sao có một số thần tiên lại thích cải trang vi hành như vậy, dù sao ta cũng rất lười đi che dấu, ta là thần tiên và ta có quyền kiêu ngạo về điều đó.

“Vậy. Tối hôm qua. Sư phụ người.”

Vân Liên khẩn trương cau mày nhìn ta, hiển nhiên là tối hôm qua bị kinh sợ. Tối hôm qua? Ta suy nghĩ, cơ hồ là lập tức hiểu ra nguyên nhân vì sao Vân Liên hôm nay lại khác thường như thế.

Ta ngồi vào bên giường Vân Liên, hán mặc dù có chút muốn tránh nhưng cuối cùng cũng không di chuyển. Ta đem áo ngoài khoác lên người cho hán, ra vẻ như sợ hán làm ta trễ việc.

“Người có nhớ là người nói cảm thấy sư phụ giống hoa sen xanh không?”

“Đương nhiên nhớ.” Vân Liên lẩm bẩm nói, lại thấy ta chỉ tiếp tục nhìn hán mà không nói lời nào, hán như chợt bừng tỉnh: “Thì ra là như vậy, thì ra sư phụ là Thanh Liên Thần Tiên!”

“Coi như tiểu tử ngươi thông minh.” Ta cười cười, coi như là khách lệ, tiếp tục khoác áo ngoài cho hán, nào biết nút của chiếc áo này lại khó bảo như thế, mặc cho ta cố gắng bao nhiêu cũng không cài được.

Bàn tay nhỏ bé của Vân Liên lấy lại nút áo từ tay ta, bóp khế, chiếc nút liền lập tức nghe lời chui vào lỗ. Sau đó, Vân Liên liền hưng phấn nhảy trên giường xuống, hoàn toàn khác hán vừa rồi, thân mật kéo góc áo của ta : « cho nên hôm qua khi sư phụ múa, hoa sen xanh liền nở rộ. Ta vốn cho là sư phụ chỉ biết chút phép thuật, không ngờ đúng như người ta nói người chính là thần tiên ! Sau này Vân Liên nhất định nghiêm túc học tập theo sự dạy bảo của sư phụ ! »

“Thì ra nếu ta không phải Thần Tiên, người liền không chăm chỉ học?” Ta nhếch nhếch lông mày, nửa uy hiếp nửa trách cứ. Vân Liên cúi đầu, chỉ là trong lòng hán nghĩ cái gì, ta thật sự cũng không biết.

“Tiểu tử thúì, phong thái.” Ta làm bộ tức giận vỗ vỗ xuống gáy Vân Liên, hán cũng ngoan ngoãn chịu theo, tuyệt không phản kháng. Ta buồn cười nhìn bộ dạng chờ chịu phạt của hán lại nói: « Thôi thôi, mau ngồi thiền đi, trưa nay theo vị sư xuống núi »

“Xuống núi làm gì?” Vân Liên cẩn thận từng li từng tí quan sát ta, thấy ta cũng không tức giận, liền tò mò.

“Người có nhớ hôm qua sư phụ đồng ý với người chuyện gì không?” Ta bỗng nhiên linh cơ nhất động, cố ra vẻ nghiêm túc: « Áo quần của người bây giờ đều là do vị sư biến thành, nếu không mau thay bằng quần áo thật, lúc tiên khí của vị sư không ổn định, chỉ sợ ... »

“Chỉ sợ cái gì?” Vân Liên có chút khẩn trương, không dám thở mạnh, nhìn chăm chăm ta.

“Chỉ sợ. người phải cỏi truồng rồi !” Ta cười ha hả: “Còn không mau đi ngồi thiền, nếu không vì sư liên cho người cỏi truồng!”

Hiển nhiên một chiêu này rất là hữu hiệu, lời của ta còn chưa nói hết, Vân Liên liền thoãn thoát leo lên giường, ngồi vắt chéo chân, nhắm hai mắt lại. Ta cười híp mắt gật đầu một cái, định đi ra ngoài, lại nghe sau lưng nhẹ nhàng truyền đến một giọng trẻ con ngây thơ lại kiên định.

“Sư phụ, hiện tại Vân Liên đánh đàn không được khá, không xứng với người múa điệu Thanh Liên, đợi ta luyện đàn thật tốt, khi sư phụ múa điệu Thanh Liên, Vân Liên sẽ vì ngài đệm nhạc.”

Trong lòng ta nóng lên, nhưng cũng không quay đầu lại, chỉ khẽ thở dài: “Ta không thể múa điệu Thanh Liên tùy tiện được, nếu vậy ngọn núi này sẽ sớm phủ hoa sen xanh mắt, lúc đó có khi lại hợp với tên của núi hơn.”

Nói xong, ta nhẹ nhàng lui ra ngoài, đóng cửa lại. Trong nhà cũng không vang lên âm thanh gì khác nữa. Không hiểu sao trong lòng ta lại cảm thấy có một đồ nhi hiểu chuyện quả không tệ, cảm giác thật thân thiết. Chỉ là khi ta đi được hai bước, lại nghĩ đến một vấn đề khác.

Con thỏ nhỏ chết tiệt kia sao lại dám nhìn lên bốn tiên tằm ?

Vân Liên đang ngồi thiền, chẳng hiểu sao, trái tim nhỏ vô duyên vô cớ lại run lên một cái.

Dưới núi cùng trên núi quả thực bất đồng, thật là náo nhiệt, phi thường náo nhiệt.

Trên chợ bày đầy rẫy các loại hàng hóa trông thật hấp dẫn. Ta cùng Vân Liên hưng phấn quan sát xung quanh, nhất thời hoàn toàn quên sạch mọi tính toán trước khi đến đây.

Trước khi tới đây ta đã tính là sẽ trở lại núi Huyền Hư trước khi trời tối, nhưng là lúc này khi ta nhìn lên bầu trời thì trên đó đã treo một vầng trăng sáng, Thường Nga hình như đang chống nạnh, véo lỗ tai Ngô Cương khiến trách không ngừng. Trong lòng ta len lén hả hê một phen, ta đã đoán đúng rồi.

Chợ đêm so với ban ngày còn náo nhiệt hơn. Vân Liên cũng khó tránh được phát tác tính tình trẻ con, không rời đi được. Dĩ nhiên ta còn không muốn rời đi hơn. Bạc mang theo sớm đã bị ta xài hết phân nửa. Nào là đồ chơi làm bằng đường, tượng đất, cối xay gió, đèn lồng cả đồng, thậm chí còn rất nhiều thứ đồ chơi mới lạ khác nữa. Vân Liên thì lại đang ôm một đồng thứ ta mua cho hắn, cầm phổ, xiêm áo, hấp ta hấp tấp đi theo sau lưng ta, hiển nhiên là cũng vui sướng đến phát rồ.

Vốn còn muốn tiếp tục đi dạo trên chợ một chút, ta lại phát hiện túi thơm vốn căng phồng của mình nay chỉ còn hai đồng tiền, ta thất vọng thở dài, lần này có trở về hay không chỉ sợ là cũng không do ta làm chủ nữa rồi.

7. Chương 7: Dây Buộc Tóc

Chúng ta đang định tìm chỗ vắng vẻ để cười mây rồi đi thì lại đi qua gian hàng của một bà lão bày đầy các loại dây buộc tóc. Ta vốn cũng không để ý nhưng Vân Liên lại dừng lại một chút bên gian hàng này. Ta lúc này mới phát hiện mặc dù đã mua cho Vân Liên y phục màu xanh nhưng trên tóc hắn vẫn đang buộc một sợi dây cũ rách, vô cùng không hợp.

Vân liên chỉ dừng lại trước sạp một lúc rồi lại đuổi theo ta, ta cười lắc đầu hỏi hắn: “Muốn mua một cái không ?”

“Không mua” Vân liên nghiêng đầu một bên nhỏ giọng lầm bầm nhưng lại bị ta nghe rõ ràng “Đã không có tiền còn ra vẻ mình là viên ngoại...”

Ta khó chịu bĩu môi, chỉ là một sợi dây buộc tóc nhỏ nhoi, chỉ cần ta vẫy tay là sẽ ngoan ngoãn bay tới tay ta ngay.

Ta bĩu môi, bảo Vân Liên lên núi trước, ta lại tiếp tục đi dạo một mình dưới núi. Vân Liên thấy ta có vẻ giận, cũng tỏ ra ngoan ngoãn hơn, không hỏi nguyên nhân cũng không dây dưa, lưu loát công chiến lợi phẩm

của mình hướng núi Huyền Hư chậm rãi đi lên. Xác định hẳn không còn nhìn thấy, ta chạy thật nhanh tới gian hàng của bà lão, lại thấy bà đang chậm rãi thu dọn hàng rồi.

“Bà ơi, dây buộc tóc này còn bán không ạ?”

Bà ngẩng đầu nhìn ta, cười nói: “Có bán, cô nương thích loại màu sắc hoa văn nào?”

Ta khẽ bóp túi thơm chỉ còn hai đồng tiền, trong lòng hoang mang, không thể làm gì hơn là dè dặt hỏi: “Bà ơi, loại màu sắc nào là rẻ nhất vậy?”

Bà lão hình như không ngờ được là nhìn ta có vẻ là một thiên kim nhà phú quý lại đi hỏi câu này, liền nghi ngờ đánh giá ta từ trên xuống dưới, khi thấy mặt ta đã xấu hổ đỏ bừng lên như muốn ngắt đi, mới thu hồi ánh mắt trả lời: “Dĩ nhiên là màu trắng, không nhuộm màu, nên rẻ hơn một chút”. Dừng một chút lại bổ sung: “Hai đồng”.

Vừa đủ hai đồng, ta định lấy chiếc dây cột tóc màu trắng kia, lại chợt liếc thấy một chiếc dây màu xanh, thật hợp với màu y phục của Vân Liên: “Cái màu xanh này thì bao nhiêu?”

Bà lão đưa ra một ngón tay, trên mặt vẫn treo một nụ cười cũ: “Thêm một đồng.”

Mất ta đại ra, dầu gì ta cũng là một vị thần tiên, bây giờ còn phải khom lưng trước tiền bạc. Ta cúi đầu nhìn qua các loại đồ chơi trên tay, có chút hối hận vừa rồi tiêu tiền quá nhiều, không để lại một chút.

Ta ảm ức thu hồi cái tay đang đưa về chiếc dây buộc tóc màu xanh, đang định lấy chiếc màu trắng kia thì bà lão lại đem chiếc dây màu xanh nhét vào tay ta, lại chỉ vào chuỗi mứt quả trên tay ta: “Không bằng người đưa xôi mứt quả này cho ta, coi như là ta mua về cho cháu trai của mình.”

“Thật tốt ! thật tốt !» Ta đem mứt quả cùng hai đồng tiền nhét vào tay bà lão không chút do dự, ta cơ hồ là nắm dây buộc tóc bỏ chạy, chỉ sợ bà ấy đuổi theo. Còn vì sao ta muốn chạy là vì ta sợ bà lão phát hiện ra một đồng tiền ta mua được hai xôi mứt quả loại này, ta sợ bà ấy đòi lại dây buộc tóc, ta sợ trước mặt mọi người mặt mũi thần tiên của ta mất hết.

Đến khi ta cười mây quay lại núi, Vân Liên mới đi đến giữa sườn núi. Nhìn thấy ta cũng không nói gì, chỉ nhảy lên Tường Vân của ta, thật sự không biết đang nghĩ gì. Trong lúc Vân Liên một mực len lén liếc các món đồ chơi ta xách trên tay, hẳn vẫn không nói câu nào, mặc cho ta tốn sức suy nghĩ. Chẳng lẽ tiểu tử này ghen tỵ ta mua đồ ỉn nhiều hơn cho hắn ?

Trở lại núi Thanh Liên, Vân Liên nhảy từ trên Tường Vân xuống, nhìn ta chằm chằm nửa buổi, khi thấy ta vô ý nhìn hắn, liền chỉ nói nhanh “đồ nhi đi nghỉ ngơi trước ạ”, ta cũng không quay đầu lại, đi vào phòng. Bốn tiền một thân một mình không sao, sao đứa nhóc này mới chỉ đến mấy ngày đã làm ảnh hưởng đến tâm tình của mình như vậy ?

Ta vào nhà, đem đồ đồ chơi trong tay tùy ý vứt trên bàn, nhất thời cảm thấy cả người dễ chịu hơn nhiều. Ta đuổi người ngồi trên giường, lấy dây buộc tóc mà bản tiên bắt chấp lương tâm “giành về” từ trong ngực ra. Dây buộc tóc không có bất kỳ hoa văn gì, hình dạng đơn giản, nói thẳng ra là một sợi vải nhuộm màu xanh. Ta ngắm nghía sợi dây buộc tóc, lại vừa vặn đem dài dằng dặc không có việc gì làm, ta liền nhổ một sợi tóc, hóa thành một sợi chỉ thêu màu xanh đậm, đem thêu lên sợi dây buộc tóc. Ai, chỉ sợ nếu bây giờ mẫu thân ở bên cạnh ta, thấy cảnh này sẽ gào khóc thảm thiết mất, không khéo còn cảm tạ Phật tổ Như Lai hiển linh. Dù sao trong tám trăm năm cũng chưa chắc đã thấy cảnh ta ngồi yên làm nữ công được một lần

Ta không muốn làm không có nghĩa là không biết làm, nếu tính trình độ nữ công của ta chỉ sợ là ba tỷ tỷ cũng không sánh nổi. Bàn tay ta khéo léo đưa đẩy, chỉ sau một lúc trên sợi dây buộc tóc đã hiện ra một chuỗi hoa văn đa dạng. Màu sắc chỉ thêu ta dùng đồng màu với sợi dây buộc tóc, nếu không nhìn kỹ sẽ không thấy, nhưng nếu ở dưới ánh trăng, sợi chỉ tơ này sẽ tỏa sáng nhàn nhạt, trông rất đẹp mắt.

Ta vừa hoàn thành tác phẩm liền cảm thấy rất hài lòng, nhưng nghĩ đến sắc mặt tiểu tử thú kia trong lòng lại cảm thấy khó chịu. Chỉ trong vòng hai ngày ngắn ngủi ta đã phải bứt hai sợi tóc, vậy mà tiểu tử thú kia lại giấm tức giận với ta. Trong lòng cảm thấy phiền não, ta liền dứt khoát ném sợi dây buộc tóc sang một bên, ngã đầu nằm ngủ.

Gà còn chưa gáy, sát vách đã vang lên tiếng đàn. Xem chừng tiểu tử thúì này đang dựa theo cầm phổ mua được ở dưới núi hôm qua để luyện tập, âm thanh còn có vẻ đứt quãng, chưa được liền mạch.

Ta duỗi lưng, lười nhác thông thả đi ra khỏi phòng, nằm xuống ghế mây nhàn nhã đếm những vì sao còn chưa lặn đi trên bầu trời. Vân Liên hình như nghe tiếng ta dậy, tiếng đàn trong phòng chợt khẽ ngưng, không biết lại đang tức giận với ta điều gì. Ta mặc kệ hần, dứt khoát giả vờ ngủ say, ta không tin tiểu tử này vẫn có thể duy trì bình thần như vậy.

Quả nhiên, qua chừng nửa canh giờ, tiếng đàn lại vang lên lần nữa, nhưng trong đó không giấu nổi vẻ nôn nóng, thật sự nghe không hay chút nào.

“Không muốn đánh thì đừng đánh, chớ làm hỏng tiếng đàn”

Tiếng đàn dừng lại một chút, rồi lại càng vang lên to hơn, tiểu tử Vân Liên kia hiển nhiên là muốn ta không thoải mái. Ta chau mày, bật dậy từ trên ghế, tức giận dùng vọt vào phòng Vân Liên, ôm tiểu tử Vân Liên ra ngoài, mặc hần quấy chân phản kháng thế nào cũng không buông tay, xách hần thẳng vào phòng ta.

Ta học theo Hanh Cáp Nhị Tương, bày ra một dạng muốn giết người, giả bộ cả giận nói: “Nói, người đang tức giận với ta vì điều gì?”

Vân Liên ngẩng đầu nhìn ta, lại nhanh chóng quay đầu sang chỗ khác, vô cùng có cá tính.

“Tiểu tử ngươi nếu giận ta thì phải cho ta biết nguyên nhân, nếu không chẳng phải là tự giận chính mình sao”

Vân Liên cứng đờ người, hình như nhận ra ta nói đúng, chếp miệng, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra nửa chữ.

“Tiểu tử ngươi giỏi như vậy, có cá tính như vậy bốn tiên không dạy được, sau này ngươi tự học đi thôi”. Ta đẩy hần sang một bên, cầm bút viết ra một chút tiên thuật cơ bản, rồi ném vào ngực hần: “Như thế này coi như ta đã hoàn thành bốn phận sự phụ, sau này ta với ngươi không quan hệ gì nữa.”

Vân Liên tiếp nhận bí tịch ta ném cho hần, mặt đàn ra. Chắc hần cũng không tưởng được mình chỉ giận dỗi chút xíu lại bị đuổi ra khỏi sư môn. Thật ra thì chính ta cũng không tưởng được. Ta thậm chí còn không muốn biết vì sao Vân Liên lại giận ta. Từ nhỏ ta đã thích làm theo ý mình, nghĩ gì nói vậy. Dù gì ta cũng là một vị thần tiên, sau này cũng không thể ngày ngày nhìn sắc mặt sư đệ mà sống được.

Vân Liên vẫn không nói lời nào, đứng ngơ ngác, ánh mắt có chút đờ đẫn không biết đang nghĩ cái gì. Nhưng chỉ chốc lát sau, đôi mắt phượng tuy chưa trưởng thành hoàn toàn nhưng đã rất đẹp của hần dừng lại trên giường ta. Ta theo ánh mắt hần nhìn sang, lại nhìn thấy dây buộc tóc đêm qua ta thêu đến hơn nửa đêm

Ta đi tới cầm dây buộc tóc lên, thuận tiện ném vào ngực hần, thở dài nói: “Coi như đây là lễ cáo biệt của sư phụ. Hôm qua sư phụ sửa lại một chút nhưng quên chưa đưa cho ngươi”.

Cái miệng nhỏ nhắn của Vân Liên mếu mếu, người không biết nhìn vào còn tưởng hần đang phải chịu uất ức gì, chợt òa khóc chạy ra ngoài. Ta lớn như thế này vẫn chưa gặp tình huống như thế này bao giờ nên chân tay trở nên luống cuống.

“Sao ngươi khóc dữ vậy ? Nếu không thích dây buộc tóc này thì ta lấy lại vậy.”

Ta vừa đưa tay lấy đi sợi dây buộc tóc trong ngực Vân Liên thì tiểu tử kia lại khóc lớn tiếng hơn.

“Ngươi cũng không cần bí tịch sư phụ tự tay viết phải không ?” Ta nhíu lông mày, dứt khoát lấy toàn bộ sách mà hần đang cầm: “Không cần thì thôi, ta lấy lại, ngươi đừng khóc”.

Vân Liên nhất thời ngưng khóc, đưa tay quệt nước mũi, cúi đầu nhìn hai tay trống rỗng của mình. Ta cứ tưởng tôn đại thần này đã ngưng khóc rồi, lại thấy Vân Liên giật giật hai cái liên ngồi bệt xuống đất, nước mắt như nước lũ ào ào tuôn ra không ngừng. Ta nhìn bộ dáng hần, chợt thấy phiền não, tình trạng này của hần chỉ sợ khóc thêm bốn năm ngày nữa thì núi Thành Liên sẽ bị nhấn chìm mất.

“Tiểu Tử Tông ngươi đừng khóc nữa được không! Có gì thì nói đi!”

Đầu ta đau dữ dội, dứt khoát chống eo quát, Vân Liên nức nở thêm một lúc, khi bình tĩnh hơn thì chỉ tay vào lòng ta: “Sư phụ ... sách vở ... cùng dây buộc tóc”

“Người muốn?”

“Ừ.” Vân Liên đỏ mắt, ra sức tỏ vẻ mong muốn.

Tiểu tử thú, vừa rồi người còn không cần đẩy thôi ! Lòng mày ta run lên, đưa mọi thứ lại cho hấn, hấn vội vàng ôm chầm vào ngực, trưng ra một bộ mặt vô tội nhìn ta.

Ánh mắt kia khiến ta có cảm giác vừa làm gì tội lỗi với hấn, trong lòng khó chịu.

“Người còn muốn gì nữa?”

“Sư phụ.”

“Sao ? Ta hỏi người muốn gì, người lại gọi ta làm gì ?” Lúc ta đã nổi nóng thì cho dù đối phương là đứa bé ta cũng tuyệt đối không nhường nhịn. Có lẽ bản chất ta vẫn giống một đứa bé hơn.

“Sư phụ.”

“.” Ta cau mày, chẳng thêm dây dưa với hấn nữa, dứt khoát xách hấn lên, định đưa hấn về nhà. Ai ngờ tiểu tử này lại ôm lấy ống quần ta, nhất định không chịu buông. Cái miệng nhỏ nhắn chu lên, có cảm giác như đang chịu uất ức trong lòng, rồi lại khóc rống lên.

“Con. con chỉ cần sư phụ. Chớ đuổi con đi. Dây buộc tóc. Dây buộc tóc con không. Không cần. Sư phụ. Chớ đuổi con đi.”

Giọng hấn đứt quãng nhưng ta vẫn hiểu. Nghĩ lại thấy tối hôm qua hấn cũng thật khác thường, thì ra dây buộc tóc này chính là đầu sở khiến tiểu tử này tức giận. Có lẽ hôm qua hấn chờ mong cả ngày, kết quả hết ngày rồi vẫn không thấy đầu nên mới tức giận như vậy.

Ngọn nguồn của sự náo loạn này cũng thật buồn cười, hại ta quyết liệt với Vân Liên như vậy.

8. Chương 8: Bể Quan

“Sư. Sư phụ.”

Vân Liên xem chừng khóc cũng đã mệt, quệt nước mũi, len lau vào quần ta. Khóe mắt ta giật giật, thả hấn xuống đất làm bộ khiển trách :”Người là người tu tiên, sao có thể vì tư dục mà huyên não như vậy ? Chuyện này người cần phải tự mình phản tỉnh, nghe chưa ?”

Vân Liên cũng thông minh, thấy ta đã chịu khiển trách hấn, liền biết ta cũng không thực sự muốn đuổi hấn khỏi sư môn, lập tức toét miệng cười đáp :”Đồ nhĩ biết sai rồi. Đồ nhĩ sau này sẽ không tái phạm”.

“Ừ. Về đi.” Tiếng khóc của tiểu tử thú ngừng lại, trong lòng ta liền thấy sáng khoái hơn nhiều.

Vân Liên bước hai bước định quay về phòng, bỗng nhiên lại xoay người lại đưa bí tịch trong tay lên hỏi” Sư phụ, cái này tính sao ?”

Ta trầm ngâm chốc lát, nói: “Người cứ cầm về dựa theo đó mà tập luyện.”

“Sư phụ, người.”

Ta phẩy tay áo, ra vẻ tiên phong đạo cốt cao thâm nói :”Vi sư muốn bể quan”

Vân Liên hình như không hiểu, nhưng vừa mới mắc lỗi nên cũng không dám hỏi nhiều, đành chậm rãi về phòng, thỉnh thoảng cũng không quên quay đầu lại liếc ta một cái.

Thấy bộ dáng này của hấn, ta bất đắc dĩ lắc đầu, từ từ dặn dò mấy câu. Vân Liên nghe xong vui vẻ ra mặt, sôi nổi, ngoan ngoãn trở về phòng.

Rốt cuộc vẫn chỉ là một đứa bé, chuyện nhỏ như hạt đậu cũng không bỏ qua được. Ta âm thầm đem chuyện này ghi nhớ trong lòng, chờ Vân Liên trưởng thành nhất định phải lấy ra nhạo báng hắn một phen. Chỉ là nếu nghiêm túc nghĩ lại cũng thấy tiểu tử này đúng là bản lãnh không nhỏ, rõ ràng là hắc rặc rồi nhưng lại giống như ta phạm phải một sai lầm lớn gì vậy, còn phải cẩn thận đồ dành hắn, chỉ sợ hắn khóc lại nháo.

Ta xoay người trở về phòng, qua nửa ngày rồi rằm, ta cảm giác cả người mệt mỏi, nằm xuống giường nghỉ ngơi một chút thì lại nghĩ tới chính sự. Ta cười thầm một tiếng. Không ngờ tới phạm trần chưa lâu, người đã trở nên lơ đãng rồi. Ta lười biếng ngồi dậy, nhìn thấy nhiều thứ đồ chơi mới lạ trên bàn thì thấy tinh thần càng thêm phấn chấn.

Ha ha, cái gọi là chính sự, tức là bế quan.

Bốn tiên bế quan đương nhiên phải khác phạm phu tục tử. Người phạm tu tiên ngộ đạo chủ yếu nhờ vào tinh tâm để nâng cao tài nghệ của bản thân, từ trước đến giờ bốn tiên lại không để tâm lắm đến tài nghệ tiên thuật của mình nên chỉ lợi dụng thời gian bế quan này để thăm dò phạm trần mà thôi. Nói đâu xa, chỉ riêng một bản những thứ mới lạ này cũng đủ khiến ta phải nghiên cứu mấy ngày rồi.

Ta duỗi bàn tay trắng nõn của mình một cái, một tượng đất liền hiện ra giữa hai ngón tay, không cần xem kỹ cũng biết tượng đất này là hình dạng của Tôn Đại Thánh. Ai, đến bao giờ người phạm trần mới có thể nặn tượng của ta nhỉ, như vậy ta mới được coi là công đức viên mãn.

Ta nghiêng người dựa vào bên tường, nhàm chán siết chặt tượng đất lại chợt nhớ tới chuối mít quả còn chưa nếm thử đã mang tặng người khác, thật sự là đáng tiếc. Khi khác có cơ hội xuống núi, nhất định phải mua thật nhiều mới được.

Rảnh rang như thế độ bốn năm ngày, ta đã nghiên cứu được hơn phân nửa những thứ đồ mua ở chợ lần trước, nhưng đại đa số thời gian, bốn tiên đều lo lắng cho Vân Liên. Mặc dù Vân Liên có thiên tư về chơi đàn nhưng không có nghĩa là bản lãnh tu tiên của hắn cũng tốt như thế. Mỗi ngày, ngoại trừ buổi sáng là nghe thấy tiếng đàn càng ngày càng thuần thực của Vân Liên, thời gian còn lại hắn hoàn toàn im hơi lặng tiếng, không biết thiếu tử thối kia có thừa dịp ta không có mặt mà bày trò gì không. Hôm nay ta lên nhìn qua khe cửa một chút mới phát hiện tiểu tử kia vừa mới luyện xong tĩnh tọa, đã là nóng lòng muốn luyện cưỡi mây.

Ta nhớ là thuật cưỡi mây này ta viết ở cuối bí tịch. Đừng nói là Vân Liên bây giờ mà cho dù người tu tiên có đạo hạnh cao thâm cũng chỉ có thể ngự kiếm, chứ đừng nghĩ đến cưỡi mây. Chỉ có tu thành tiên, đứng hàng tiên ban, mới có tư cách đi mây về gió.

Không nhìn còn đỡ, khi nhìn đến rồi thì trong lòng ta chỉ có tức giận. Không ngờ tiểu tử thối này lại nóng nảy như vậy, thật khiến vi sư rất tức giận. Vốn ta đã hạ quyết tâm mặc kệ hắn, dù sao thuật cưỡi mây hắn cũng không thể thực hiện được, lãng phí chút ngày giờ cũng coi như là đang dạy dỗ hắn. Nhưng ai ngờ được chỉ sau mười mấy ngày ta không nghe thấy tiếng kêu rên khi bị rút xuống nữa. Khi ta nhìn lên chỉ còn cảm giác kinh hãi.

Không ngờ chỉ ngắn ngủi mấy ngày mà Vân Liên đã có thể đứng vững vàng trên mây, tuy chỉ dám bay ở tầm thấp nhưng cũng thật kỳ. Ta còn chưa nhìn thấy có người phạm nào có thể cưỡi mây, nếu không nhất định là ta đang nhìn nhầm.

Ta nghiêm túc xem xét, nhất thời quên ẩn thân liền bị Vân Liên bắt quả tang. Tiểu tử kia hưng phấn nhảy từ trên mây xuống, hướng ta chạy tới :” Sư phụ, người xuất quan rồi à ?”

“Khụ khụ. Ừ.” Ta bấm ngón tay tính toán thì thấy mình cũng mới chỉ bế quan 20 ngày, chỉ là những thứ trong nhà ta đã nghiên cứu xong, lúc này xuất quan cũng không bị coi là sớm quá.

Vân Liên thấy ta xuất quan liền rất vui mừng, nhưng sự vui mừng này cũng có chút không hợp lý. Bốn tiên cũng coi như là bất chợt xuất quan, sao hắn cũng không có chút ngạc nhiên nào. Nhưng trong đôi mắt phượng nhỏ kia cũng không có chút biểu hiện kinh ngạc nào như bốn tiên nghĩ. Liên tưởng đến hoạt động mấy hôm nay của Vân Liên, ta chợt hiểu ra :” Tiểu tử, người lên luyện cưỡi mây là để dẫn ta xuất quan sao ?”

Vân Liên sờ lỗ mũi một cái, cũng không che dấu, hào phóng thừa nhận” Vâng”. Hắn nhìn trộm ta một cái,

lại thấy trong mắt ta hình như có tức giận, Vân Liên lập tức giật mình đổi đề tài :”Sư phụ, người xem Vân Liên có thể cười mây rồi”.

Được hấn nhắc nhở, ta mới nhớ tới tình hình lúc trước của hấn, liền kéo Vân Liên lại cẩn thận kiểm tra mấy lần, quanh thân hấn ta vẫn không cảm thấy chút tiên khí nào. Hấn đang dùng dây buộc tóc ta cho buộc ái tóc lên, trên sợi dây buộc tóc vẫn lấp lánh hoa văn ta thêu, xem ra là nhờ vào chút tiên khí trên đó mà hấn có thể cười mây. Chỉ là thật lâu về sau này, ta mới thấy thật hối hận, nếu ngày đó ta có thể tháo dây buộc tóc xuống kiểm tra kỹ một phen thì sau này sẽ không chịu cảnh đau triệt nội tâm như thế, thậm chí còn chịu cảnh tan thành mây khói. Chỉ là mệnh thì cuối cùng vẫn là mệnh, trốn không được, tránh không khỏi.

Thôi thôi, ta đưa tay vò rối mái tóc của Vân Liên, đưa tay triệu hồi một mảnh Tường Vân nói”Người thử lại xem”.

Vân Liên hình như không vừa ý lắm với hành động vò rối tóc hấn của ta, nhưng lại rất hưng phấn với việc ta bằng lòng chỉ điểm cho hấn. Hấn nhảy phốc lên Tường Vân, cũng không khó nhìn ra, tiểu tử này đã luyện thành thạo chiêu này. Hấn đứng vững vàng trên mây, nhưng đám mây kia chỉ lắc lư một chút và bay rất thấp. Ta lắc đầu, cũng nhảy lên Tường Vân, Tường Vân lập tức bay lên cao, từ trên nhìn xuống, núi Thanh Liên chỉ là một điểm đen bé bằng con kiến.

Vân Liên rất ngạc nhiên, không ngừng lắc quần áo ta :”sư phụ, vì sao người có thể bay lên mà ta lại không thể ?”

“Sư phụ là thần tiên, ngươi là người phàm, đương nhiên sẽ khác nhau” Vừa mới nói xong, ta đã thấy Vân Liên chu cái miệng nhỏ nhắn lên, ta không biết nói gì hơn, chần chờ một lúc mới nói với hấn : «Vân Liên, tu tiên ngộ đạo là phải theo trình tự, nếu bỏ qua cơ bản sao có thể thành chánh quả đây ?”

Vân Liên suy nghĩ một chút liền gật đầu, hình như tán thành với giáo huấn của ta, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên hỏi ta :”Sư phụ, đến khi nào ta mới có thể lợi hại như sư phụ đây ?”

Ta cúi đầu quan sát Vân Liên, nhìn biểu hiện của hấn bây giờ liền nhớ đến một câu nói”Nói trước bước không qua”. Nhưng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy chờ mong của hấn, ta không thể làm gì khác hơn là đem lời định nói nuốt xuống, suy nghĩ một chút liền trả lời :”Sắp rồi”.

Vân Liên vui mừng nhảy nhót trên mây. Một tháng trước khi đứng trên mây hấn còn sợ gần chết, không ngờ bây giờ đã có thể nhảy nhót. Đến khi ta túm cổ áo hấn lại tiểu tử này mới chịu đứng im.

“Sư phụ, người sau khi xuất quan sẽ đích thân giảng bài chứ?”

“Ừ.” Nếu đã ra mặt thì tất nhiên ta sẽ tự mình dạy, dính vào tiểu tử này không thể bỏ đi được.

“Sư phụ trước tiên sẽ dạy con cái gì?”

“Cười mây” Nếu hấn đã có thể cười mây, thì cũng không nhất thiết phải dừng lại mà nên luyện cho hấn đến nơi đến chốn.

“Nếu được sư phụ dạy thì Vân Liên cũng sẽ bay cao như sư phụ chứ ?”

“” Ta đưa tay không chút do dự túm lấy đôi môi mỏng của Vân Liên, trầm giọng đe dọa :”Người mà còn nói nữa, vì sư liền đem cái miệng của ngươi vá lại”.

Thấy Vân Liên dùng tay che miệng lại, khóe miệng ta không nhịn được khẽ nhếch, trong lòng hả hê nở hoa, có lúc trên chóc một đứa nhóc cũng có cảm giác thành công, so với hù dọa Sát Nhan còn thích hơn.

Từ đó về sau Vân Liên càng chăm chỉ hơn, mỗi ngày chưa đến giờ Mẹo đã rời giường ngồi thiền, không chỉ có kỹ năng chơi đàn tiến bộ vượt bậc mà bản lĩnh cười mây cũng ngày càng tăng cao. Không chỉ thế, không quá nửa năm, Vân Liên đã cao hơn, y phục cũng phải đổi hai lần rồi. Vân Liên hình như chỉ thích y phục màu xanh, chưa bao giờ thay đổi màu sắc quần áo. Ta cố ý tìm người làm cho hấn một bộ xiêm áo phiêu dật để phù hợp với cầm nghệ của hấn. Vân Liên mặc bộ xiêm áo này lên người, lại trở thành một tiểu thiếu niên tuấn lãng. Mặt dù trước mặt ta Vân Liên không tỏ thái độ gì nhưng sau lưng ta lại nhiều lần nhìn thấy hấn cố gắng lùa móng màu xanh bên ngoài ra lau mồ hôi, hình như đối với kiệt tác của ta cũng không thể nào hài lòng nổi.

Trên đỉnh núi Thanh Liên này, ngoại trừ ta cùng Vân Liên ra thảnh thơi mới chỉ có Bạch Nhĩ lên báo cáo với ta tình hình môn sinh, ta cũng không hứng thú lắm với chuyện này nhưng Vân Liên lại luôn tỏ vẻ rất nghiêm túc lắng nghe. Dù sao cũng chỉ là một đứa bé, cả ngày cùng ta sống chung một chỗ cũng khó tránh khỏi nhàm chán. Hôm đó Bạch Nhĩ theo thường lệ lên núi Thanh Liên thương lượng công việc với ta, ta liền giao phó Bạch Nhĩ mang Vân Liên đi theo cùng. Vân Liên cực kỳ cao hứng, nhất thời hưng phấn, kéo Bạch Nhĩ hướng chân núi chạy xuống. Ta nhìn bóng lưng nhảy nhót của Vân Liên, rốt cuộc cũng không nhịn được rửa thềm một câu, tiểu tử thôi, thật sự không có nghĩa khí.

9. Chương 9: Mộng Vân Ảnh

“Sư bá, tài nghệ của các sư huynh sư muội đã đạt trình độ nào rồi?”

Vân Liên chớp đôi mắt phượng ngược nhìn Bạch Nhĩ, ngoài mặt tỏ vẻ thiên chân vô tà, nhưng trên thực tế trong lòng lại đang cẩn thận tính toán. Nếu không tính quyền bí tịch kia thì lâu như vậy rồi sư phụ vẫn không chân chính dạy mình cái gì cả. Mình chưa bao giờ đi theo học ở các sư phụ khác, không biết các sư phụ khác sẽ dạy như thế nào. Lần này theo sư bá xuống núi, đúng lúc có thể nhìn một chút xem các sư bá này có dạy đệ tử như sư phụ mình không.

Dĩ nhiên, Vân Liên cũng đã nhìn ra được. Lần trước lúc hẩn dọn phòng cho sư phụ cơ bản cũng biết được sư phụ bề quan là để làm gì. Hẩn cũng chắc được mười phần là mình có một sư phụ khá vô trách nhiệm, nhưng biết làm sao, sư phụ vẫn là sư phụ mà.

« Chỉ là một chút da lông thôi, người là do sư tổ tự mình dạy, đương nhiên là vượt xa người khác ». Bạch Nhĩ sao có thể nhìn được tâm tư Vân Liên, chỉ là tùy ý đáp, cúi đầu khách khí cười cười với hẩn rồi lại nhìn thẳng về phía trước.

Vân Liên cười hì hì một tiếng coi như đáp lại, rồi cúi đầu chuyên tâm đá viên đá dưới chân, lại thảnh thơi lưu ý bộ xiêm y hết sức phiêu dật của mình tránh dẫm phải vật áo mà ngã. Khi Vân Liên còn chưa kịp để ý thì đã nghe tiếng luyện võ vọng lại từ Thiên Phong, càng ngày càng rõ.

Vân Liên không hiểu, ngẩng đầu hỏi “Sư bá, tu tiên còn cần phải luyện võ sao?”

« Luyện võ chỉ nhằm cường sinh kiện thể ». Bạch Nhĩ không chút suy nghĩ liền lấp liếm cho qua, trong chớp lát cũng không phản ứng kịp với việc Vân Liên sẽ hỏi như vậy. Bạch Nhĩ dù sao cũng là do Phượng Dẫn tạo nên từ hình nhân giấy nên biết rõ bản chất của Phượng Dẫn, bèn vội vàng giúp nàng che dấu nói : « Xem người mặc dù hơi gầy, nhưng thân thể cũng coi như là tráng kiện, có lẽ vì thế mà sư phụ người mới không dạy võ công cho người. Tu tiên vốn là tính tọa mà ngộ đạo, chứ không phải từ luyện võ mà thành ».

“Nha.” Vân Liên cúi đầu đáp một tiếng. Bạch Nhĩ lén liếc Vân Liên một cái nhưng căn bản lại không nhìn thấu tâm tình của hẩn, đành phải thôi.

Bạch Nhĩ vừa đến nơi chúng đệ tử luyện võ, một bóng dáng màu đỏ liền tiến tới dịu dàng hỏi : « Sư phụ, người về rồi à? »

Vân Liên đứng sau lưng Bạch Nhĩ, tỉ mỉ quan sát cô gái này. Cô bé kia mặc một thân màu hồng, giống như một con bướm bướm mang trên mình sắc hoa. Vân Liên thường thấy sư phụ mặc áo trắng, mình cũng thích mặc áo xanh nên thấy màu sắc sáng mắt như vậy cũng có chút không quen, đành lén quay đầu đi chỗ khác.

Cô gái áo đỏ lúc này cũng chú ý tới Vân Liên, cau mày hỏi “Người là ai?”

Từ trước đến giờ, cậu trai nào khi nhìn thấy nàng cũng không khỏi nhìn nàng chằm chằm. Vừa rồi khi cảm nhận được ánh mắt của cậu bé này, cô bé mặc dù ngoài mặt làm bộ như không biết nhưng trong lòng lại rất hài lòng, nhưng rồi lại thấy hẩn quay đầu đi bảo sao nàng không tức giận.

Nghe được câu hỏi của cô bé, Vân Liên không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng xoay đầu lại đối mặt với một khối màu đỏ chói mắt trước mặt : « Ta tên là Vân Liên »

“Vân Liên?” Cô bé kia nhỏ giọng lặp lại một câu, chợt mở to hai mắt hô: “Người chính là đệ tử duy nhất của sư tổ đúng không?”

Vân Liên khẽ gật đầu một cái. Bạch Nhĩ đứng một bên thấy hai người hình như trò chuyện với nhau rất vui, liền chỉ dẫn dò thêm mấy câu rồi xoay người rời đi.

Bạch Nhĩ vừa chân trước rời đi, chân sau cô bé kia đã đổi sắc mặt, nhướn lông mày bộ dáng khinh thường đánh giá Vân Liên : « Hừ, người mỗi ngày đi theo sư tổ nhưng cũng không nhìn ra được có gì tiến bộ ».

Thì ra cục bột lọc màu đỏ này là người gió chiều nào theo chiều đó. Vân Liên chẳng thêm để ý đến nàng, dứt khoát xoay người định rời đi. Cô bé nóng nảy, bắt lấy tay áo Vân Liên khẽ kêu lên : « Người làm sao thế ? Trong lòng hồ thẹn định làm con rùa đen rụt cổ quay đầu bỏ chạy ư ? »

« Người lặp lại xem » Vân Liên chợt quay đầu, gắt gao nhìn chằm chằm cô bé áo đỏ đang nắm tay áo hắn. Trừ sư phụ, đây là người thứ hai chạm vào người hắn, nhưng thật không may người này hắn thật sự rất rất không thích.

« Nói thì cũng đã nói, ta sợ gì người ». Cô bé mặc dù mạnh miệng nhưng hiển nhiên vẫn bị khí thế của Vân Liên hù dọa, buông lỏng tay áo Vân Liên ra.

« Mặc dù ta rất lễ phép gọi sư phụ người một tiếng sư bá, nhưng nếu nói theo bối phận thì người nên gọi ta một tiếng sư thúc ». Vân Liên vỗ vỗ tay áo, cúi đầu nhìn thiếu nữ điêu ngoa chỉ cao đến ngực hắn. Thấy bộ dáng nàng gắt gao trừng mắt tỏ vẻ không chịu thua, Vân Liên đột nhiên cảm thấy nàng rất quen, chợt câu khoe môi : « Thì ra là người ».

Nghe Vân Liên nói vậy, cô bé kia cũng không có vẻ kinh ngạc gì, ngược lại còn cười với hắn : « Không ngờ người còn nhớ ta, ngày đó nếu không vì sư tổ ngăn trở, ta nhất định thắng được người, trở thành đệ tử duy nhất của sư tổ ».

“Chỉ bằng người?” Vân Liên nhướn mày, cố ý giương giọng, ra bộ khiêu khích, cô bé kia chưa kịp phản ứng lại, Vân Liên đã hướng đám người đang luyện võ đi tới.

“Người đứng lại đó cho ta! Người tại sao lại lớn lối như vậy?” Cô bé đuổi theo sau lưng Vân Liên, vừa chạy vừa gọi, các đệ tử đang luyện võ rốt cục cũng nhận ra động tĩnh bên này, rồi rít dừng động tác lại.

“Ta đã nói rồi, người phải gọi ta là sư thúc.” Vân Liên chậm rãi nâng lên khoe môi, lộ ra vẻ mặt giảo hoạt hiểm thấy, nhìn cô bé đang ngây ngẩn cả người.

Đợi nàng kịp phản ứng, liền lúng túng, trên mặt xuất hiện sự khó chịu cả giận nói : « Ta gọi người sư thúc cũng được. Người là đệ tử nội môn của sư tổ, thì hãy cho chúng ta xem người có bản lĩnh gì, thì mới có thể làm sư thúc của chúng ta ! »

Nếu là một trận khẩu chiến, Vân Liên hoàn toàn chiếm thế thượng phong, nhưng lúc cô bé này lại đòi phải tỷ thí tài nghệ, Vân Liên trên mặt ra vẻ lạnh nhạt nhưng trong lòng lại âm thầm kêu khổ. Minh khó khăn lắm mới chỉ học xong cười mây, lấy cái gì đi so với người khác đây ?

Thua người chứ không thua trận, lúc Vân Liên đang vừa tỏ ra bộ dạng vân đạm phong khinh vừa âm thầm tính toán trong lòng thì cô bé áo đỏ đã cười duyên nói: “Dù gì chúng ta cũng là đồng môn, tỷ thí cũng không cần tổn thương hòa khí, không bằng để ta thay thế các vị sư huynh đệ cùng “sư thúc” tỷ thí ngự kiếm được không?”

Mọi người thấy có trò vui liền tụ lại, đều là những đứa bé mới mười mấy tuổi đầu, sao có thể bỏ qua sự náo nhiệt này chứ? Huống chi số người thích cô bé kia cũng không phải là ít, phần lớn lại ghen tị với Vân Liên, nên cũng ríu rít trầm trồ khen ngợi cô bé.

Cô bé thấy cảnh này trong lòng mừng thầm. Nàng nói không tổn thương hòa khí dĩ nhiên chỉ là cái cớ. Nếu tỷ võ mình chỉ là một cô bé chắc chắn về lực là đã thua Vân Liên. Nhưng nếu so với ngự kiếm, mình là đệ tử giỏi nhất, chắc chắn sẽ thắng.

Chỉ là thế nào cô bé này cũng không thể ngờ được, đề nghị này là khiến Vân Liên thực vừa lòng. Vân Liên chợt lộ ra một vẻ mặt cợt nhả, cười hì hì một tiếng: “Được, vậy trước hết mời sư thúc”.

Vân Liên cố ý nhại cái giọng âm dương của cô bé khiến nàng tức giận đến mặt đỏ hồng. Vân Liên đột nhiên cảm thấy vui mừng một cách khác thường. Chỉ là ngay sau đó, Vân Liên đột nhiên cả kinh, mình đã trở nên giống sư phụ từ khi nào rồi? Đây không phải là hả hê sao?

Cô bé hừ một tiếng, rút bội kiếm bên hông ra, khinh bỉ liếc nhìn bên hông trống không của Vân Liên, hả hê nâng cằm lên. Cô bé đem bội kiếm để dưới đất, âm thầm niệm chú, kiếm kia quả nhiên nghe lời bay lên là tà. Cô bé nhẹ nhàng nhảy một cái liền đứng vững vàng trên thân kiếm, tiếng khen ngợi của mọi người nức nở vang lên. Sau đó cô bé tiếp tục lượn lơ vài vòng phía trên mọi người.

Vân Liên thấy cô bé nhìn mình đầy khiêu khích, trong lòng buồn cười, chợt cũng nổi lên một chút nghi ngờ. Vì sao bọn họ đều là ngự kiếm nhưng mình lại có thể cười mây đây? Nhưng mà lúc này, Vân Liên không kịp nghĩ nhiều nữa, bởi vì cô bé đã nhảy từ trên kiếm xuống vững vàng đứng trước mặt Vân Liên.

“Cho người!” Vân Liên còn chưa phản ứng kịp, trong tay đã xuất hiện thêm một thanh kiếm, cũng chính là thanh kiếm mà cô bé kia vừa sử dụng. Vân Liên ngẩng đầu nhìn lại tỏ vẻ không hiểu, cô bé kia cười cười với hắn: “Cầm đi, chớ để mọi người nói chúng ta khi dễ người!”

Vân Liên nhìn theo ánh mắt cô bé đang liếc đến bên hông của mình liền hiểu rõ mỉm cười, rồi trả lại thanh kiếm cho cô bé trước ánh mắt khó hiểu của mọi người: “Cảm ơn, ta không cần”.

Khi Vân Liên nói câu này, mọi người cũng chưa kịp hiểu ý đồ của Vân Liên, chỉ cảm thấy hắn thực không hiểu chuyện, lại thẳng thừng từ chối ý tốt của cô bé. Nhưng chớp mắt tiếp theo, mọi người chỉ có thể há to miệng, không thể tin nhìn Vân Liên đang cười mây bay lên giữa không trung, chỉ nhìn thấy một mạt màu xanh mơ hồ.

“Hắn. . . .” Một đệ tử võ võ sư huynh đang choáng váng bên cạnh, cả lăm nói :”Hắn sao có thể... sao có thể cười mây... người có nhớ là sư phụ nói chỉ có thần tiên mới có thể cười mây không... chẳng lẽ hắn... đã tu được tiên thân rồi à? Quá ... Thật không thể tưởng tượng nổi...”

Mọi người có chút xấu hổ nghiêng đầu lén nhìn cô bé, sắc mặt của cô bé quả nhiên kém đến cực điểm, vừa kinh ngạc, vừa xấu hổ.

Đội Vân Liên từ trên không đáp xuống mặt đất thì chúng đệ tử đã rối rít xông tới, có kinh ngạc, có ghen tị, và nhiều hơn là hâm mộ. Không ngờ đi theo sư tổ tu tiên, cư nhiên chỉ trong nửa năm ngắn ngủi đã đạt được tu vi lớn lao này, sư tổ quả nhiên là lợi hại a!

Vân Liên cũng không thèm nhìn đến người chung quanh, chỉ lướt qua đám người hướng cô bé áo đỏ đi đến. Vân Liên mới mười một tuổi nhưng cũng đã cao hơn những đứa trẻ cùng tuổi rất nhiều. Cô bé cảm nhận được ánh mắt Vân Liên, hàm răng trắng gắt gao cắn môi dưới, than nhẹ một tiếng, lóng ngóng quay đầu đi.

“Đừng tưởng rằng như vậy là có thể vượt qua kiểm tra, sư diệt.”

Vân Liên hướng cô bé nói một chút khẩu hình, cô bé hiển nhiên thấy rõ ý tứ của Vân Liên, hung hãn dậm chân một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn như hoa đỏ bừng, cũng không thèm để ý ánh mắt của mọi người, kiêu ngạo đáp : « Vân Liên ! Người nhớ kỹ cho ta! Ta tên là Mộng Vân Ảnh! Mộng Vân Ảnh!”

“Nha.” Vân Liên thật giống như hoàn toàn không thèm để ý, khoát tay áo liền hướng núi Thanh Liên đi về, trong miệng dùng âm thanh mà người khác có thể nghe được nói thầm: “Phải nhanh trở về rồi, sư phụ sắp gọi ta trở về ăn cơm. . . .”

“Ta tên là Mộng Vân ảnh! Mộng Vân ảnh! Ta sẽ không thua người!”

Sau lưng càng không ngừng truyền đến tiếng la của Mộng Vân ảnh, Vân Liên lại chỉ nghĩ đến sư phụ, hoàn toàn không thèm quan tâm đến.

Muốn trách chỉ có thể trách lúc ấy Vân Liên mới mười một tuổi, chưa thể ý thức được một cuộc gặp gỡ nhỏ như vậy lại chôn xuống một mầm hậu quả xấu.

Nếu như có một loại mầm tai vạ gọi là do yêu sinh hận, như vậy cũng sẽ có một loại mầm tai vạ tương ứng, gọi là do hận sinh yêu.

10. Chương 10: Thu Đồ Đệ Ngoài Ý Muốn

Ta vốn đã chuẩn bị xong lời răn dạy nhưng vừa thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Liên đang cười híp mắt thì nửa chữ cũng không nói ra được. Thật là một tiểu tử xảo trá, gần đây xem chừng đã phát hiện ra chiêu

giả vờ ngây ngốc này rất hiệu quả đối với ta, mỗi khi phạm sai lầm đều xuất ra đòn sát thủ này, trưng ra khuôn mặt thiên chân vô tà của hắc cho ta xem thì dù có muốn trừng phạt hắc ta cũng không xuống tay nổi.

“Người lại vừa khoe khoang cười mây trước mặt đồng môn hả ?” Ta bất động thanh sắc hỏi một câu, không nhìn ra là vui hay giận. Vân Liên cười khúc khích vui vẻ đáp : “Sư phụ thật là lợi hại, liệu sự như thần” Hắc suy nghĩ một chút, lại nói thêm một câu : “Không đúng, sư phụ vốn chính là thần tiên”.

“Ta mù hay sao mà không thấy” Ta cau mày, hung hăng trợn mắt với Vân Liên: “Người bay cao như vậy, vì sư ngồi phoir nặng ở kia nếu muốn không nhìn thấy cũng thật khó. Người cũng thật lớn gan, trước kia cũng chưa thấy người dám bay ột mình như vậy”.

“Là sư phụ có phương pháp giáo dục tốt giúp Vân Liên tiến bộ thần tốc.”

“Ta nhớ thời điểm người mới tới cũng chỉ là một đứa bé đáng yêu, sao hôm nay đã học được miệng lưỡi trơn tru như vậy rồi ? Cũng không biết giống ai... ”

Khóe miệng Vân Liên giật giật, chăm chú nhìn vào ta, giống như sợ ta không biết đáp án vậy.

Ta nhe răng, nhếch miệng nhìn lại Vân Liên, hắc an tĩnh đứng đó, xem ta giương nanh múa vuốt, nhưng cũng không hề bị ta thị uy chấn nhiếp, chỉ hơi nhếch khóe miệng. Ta bỗng nhiên yên tĩnh lại, mỗi lần thấy vẻ mặt Vân Liên như vậy, ta đều cảm thấy giống như mình đang nhìn thấy một người khác qua hắc, nhưng nếu hỏi là ai thì thật sự ta cũng không biết.

Thấy ta sững sờ mất hồn, Vân Liên nhẹ nhàng kéo ống tay áo của ta, cười nói: “Sư phụ, muốn nghe đàn không ?”

Thanh âm non nớt của Vân Liên kéo ta về với thực tế, ta nhìn hắc chăm chăm hồi lâu rồi toét miệng cười, cũng không thêm quan tâm đến việc hành động này có thể ảnh hưởng đến tiên thái phong hoa tuyệt đại của ta hay không bảo hắc : “Được”.

Mấy ngày trước ta mới có một phát hiện thú vị. Giữa khí trời lạnh lạnh, Vân Liên gảy đàn, ta gối đầu vào bắp chân chưa trưởng thành của hắc, vừa sưởi nắng vừa nghe đàn, thật vô ưu vô lo, vui vẻ. Cũng may Vân Liên không bài xích đụng chạm của ta, chỉ an tĩnh gảy đàn, thỉnh thoảng tay áo của hắc sẽ nhẹ nhàng quét qua hai má của ta, khiến ta ngứa ngáy, buồn cười. Không hiểu sao trên người Vân Liên lại có một chút hương sen xanh nhàn nhạt, không biết có phải do ở với ta lâu mà thành vậy hay không. Nhưng mùi hương kia cũng không hoàn toàn giống với mùi của ta nên nhất thời cũng không biết nguyên nhân thực sự là gì.

Ta khẽ nhếch khóe miệng, nằm im lắng nghe, chột trên đỉnh đầu truyền đến âm thanh nhàn nhạt của Vân Liên “Sư phụ, bao giờ người sẽ dạy ta tiên thuật đây ?”

“Người chưa tu được tiên thân thì làm sao tập được tiên thuật ?” Ta theo quán tính trả lời hắc, cũng không thêm mở mắt.

“Vậy bao giờ Vân Liên mới tu được tiên thân?”

“Với tư chất của người, nhanh nhất là bảy mươi năm”. Ta nửa đùa nửa thật trả lời, ta biết rất rõ trả lời như vậy với một đứa bé có chút tàn nhẫn, nhưng ta cũng không muốn lừa hắc.

Quả nhiên Vân Liên im bật, chỉ có đôi tay vẫn đang lướt giữa những dây đàn. Một lúc sau, trên đỉnh đầu lại truyền đến một tiếng thở dài nhè nhẹ, ta mở choàng mắt, chống lại đôi mắt sáng ngời đang tìm tòi nghiên cứu ta của Vân Liên.

“Sư phụ, vậy người khi nào thì tu được tiên thân?”

“Ta là do Thần Tiên sinh ra, từ nhỏ đã là tiên.”

Vân Liên nhìn đi nơi khác, suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Sư phụ, vậy năm nay người bao nhiêu tuổi rồi?”

Đã sớm biết Vân Liên sẽ hỏi cái vấn đề này, ta nhắm mắt lại, cố làm ra vẻ thâm trầm: “Sư phụ sắp một nghìn tuổi rồi.”

Vân Liên hít một ngụm khí lạnh, lại cúi đầu tiếp tục nghiên cứu ta, cũng không tiếp tục gảy đàn nữa, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ không thể tin nổi : “Nhưng sư phụ nhìn qua nhiều lắm cũng chỉ mới hai mốt, hai hai tuổi !”

Ta bật dậy, hung tợn chống nạnh : “Nói bậy ! Sư phụ ngươi phong nhã hào hoa ! Một ngàn tuổi nếu tính theo tuổi loài người thì cũng chỉ mới mười tám tuổi ! Nghịch đồ ! Nghịch đồ !”

Thấy bộ dáng sùng sộ của ta, Vân Liên chợt bật cười. Nhưng chỉ giây lát sau trên mặt lại ảm đạm đi : “Vây đến khi Vân Liên tu thành tiên, cũng đã là lão già rồi, đến lúc đó theo sau một sư phụ mười tám tuổi không phải sẽ bị cười rụng răng sao.”

Thì ra tiểu tử này là đang lo lắng điều này. Ta cười híp mắt ôm lấy bả vai gầy của Vân Liên, vò vò cái đầu nhỏ của hắn bảo : “Yên tâm, yên tâm, đến khi ngươi thành tiên, muốn có dung mạo như thế nào đều được. Thái Bạch Kim Tinh trong ấn tượng của các ngươi có phải là một ông lão đầu bạc, râu bạc, lông mi trắng hay không ?”

Thấy Vân Liên gật đầu, ta lập tức dương dương hả hê liên thoảng: “Không phải đâu ! Ha ha, Thái Bạch Kim Tinh trên trời nổi danh với việc chuyển đầu tiên làm sau khi thức dậy mỗi sáng là biến thành bộ dạng hai mươi tuổi, sau đó vác bộ mặt mỹ nam đi khắp nơi lừa đảo quyến rũ mấy vị phi tiên hay tiểu tiên nga. Thái Bạch Kim Tinh trên trời nổi danh thích làm đẹp và đa tình mà”.

Ta vẫn cứ hi hi ha ha liên thoảng, thỉnh thoảng cau mày, thỉnh thoảng chống nạnh, thỉnh thoảng lại cười hô hô, nào có dáng vẻ một vị sư phụ chút. Vân Liên lại chống má, ngồi một bên nghiêm túc nghe ta nói, thỉnh thoảng còn phối hợp cười to, một bộ dạng hết sức nhập thần.

Nhưng ai ngờ được một khung cảnh thầy trò hài hòa ấm áp như vậy sau đó lại bị phá hư chỉ trong chớp mắt.

Ta nói đến một nửa chợt dừng lại, Vân Liên kỳ quái nhìn ta. Ta thu nụ cười trên mặt, khó chịu bĩu môi, nói: “Vân Liên, dọn dẹp một chút, có ‘khách’ sắp tới.” Ta cố ý vừa nói từ “khách” vừa nghiêng răng nghiêng lợi, nhằm thể hiện sự không hài lòng của mình khi bị người ta làm cụt hứng. Đến khi Vân Liên từ trong nhà đi ra đã nhìn thấy một cảnh tượng hùng vĩ trước nay chưa từng thấy.

Hai ba trăm tên thái giám cung nữ cúi đầu khom lưng đi theo sau một tên nhóc mặc một thân y phục vàng sáng. Tên nhóc kia kiêu ngạo ngược đầu nhìn Vân Liên, đến khi nhìn rõ hắn thì chợt ngây ngẩn cả người. Ta cũng âm thầm quan sát thằng nhóc này từ trên xuống dưới một chút, chép miệng liền dắt tay Vân Liên đi tới.

“Phượng dẫn núi Huyền Hư tiếp chỉ”

Ta vừa đến trước mặt thằng bé kia thì một thái giám chợt quát to lên làm ta giật cả mình. Ta cau mày, không vui trừng lại hắn. Tên thái giám này hình như cũng giật mình ngây ngẩn cả người, giống như lần đầu tiên tuyên chỉ gặp cảnh này, tuy vậy hắn vẫn đánh bạo quát lên : “Nhận thánh chỉ sao ngươi không quỳ ?”

Ta cọt nhả nhướng lông mày, cố ý trầm giọng, âm trầm nói : “Bắt thần tiên quỳ trước mặt người phàm, ngươi cũng không sợ giảm thọ hay mất nước sao ?”

Tiểu thái giám này nghe vậy sợ hết hồn, vội vàng tránh ra sau lưng đứa bé trai kia cà lăm tuyên chỉ : “Phụng ... thiên thừa vận... hoàng đế chiếu ... chiếu viết... nay ... nay”

Ta cũng thật không ngờ tiểu tử thái giám này lại bị dọa đến mức đó, nghe hắn lắp ba lắp bắp, trong lòng ta cũng thấy khó chịu. Ta không nhịn được bèn khoát tay áo cắt đứt lời nói của tiểu thái giám, sau đó nâng tay ngọc chỉ vào đứa bé trai kia : “Ngươi nói đi, đến tìm ta có chuyện gì ?”

Vừa rồi khi mới gặp ta, đứa bé kia cũng có chút kinh ngạc, nhưng lúc này thật sự cũng không vội không sợ, quả nhiên có hai phần phong độ : “Ta từ nhỏ thân thể yếu đuối, phụ hoàng nghe nói núi Huyền Hư có thần tiên liền mệnh ta tới cúng bái thần tiên xin làm môn đồ, tu tiên ngộ đạo, điều dưỡng thân thể để sau này có thể kế thừa tốt sự nghiệp thống nhất đất nước”.

Ừ, mạch lạc rõ ràng, đơn giản đủ hiểu. Thì ra đây là thái tử phàm trần. Ta lại quan sát hắn tỉ mỉ thêm lần nữa. Nhìn bộ dáng tiểu tử này cũng biết hắn nhất định có một vị mẫu thân xinh đẹp. Mắt ngọc mày ngài,

mắt phượng ngồi sáng, mặc một thân xiêm y vàng sáng, càng lộ địa vị phi phàm của hắn. Chỉ là những thứ này trước mặt ta đều là cặn bã, về phần tướng mạo... ta cúi đầu nhìn Vân Liên bên cạnh, thấy hắn cũng ngẩng đầu nhìn ta, ta hướng hắn cười hòa ái. Thế nào cũng thấy Vân Liên hơn hắn một bậc.

Vân Liên khẩn trương kéo tay áo ta, chân mày nhíu chặt, thật giống như sợ ta nhất thời nổi hứng mà giữ thẳng bé kia lại. Ta cầm bàn tay nhỏ bé của Vân Liên như an ủi đáp lại : “Ừ, cũng được, về sau ngươi theo Bạch Ti tu tập đi, Bạch Ti là một mỹ nhân, cũng coi như là cho ngươi ưu đãi”.

Ta cười ha hả, khoát tay áo đang định rời đi thì lại bị nam hài kia bắt lấy một góc tay áo khác. Ta quay đầu lại liền thấy vẻ mặt nghiêm túc của hắn, thanh âm hắn mặc dù còn nhuốm vẻ ngây thơ nhưng rất dứt khoát : “Ta hôm nay tới đây là để bái ngươi làm thầy”.

“Hả?” Ta hoàn toàn không suy nghĩ, trong miệng ta bật ra một âm tiết không có chút ý nghĩa nào. Ta ta lười biếng xoay người đang định rời đi thì lại thoáng liếc thấy đám cung nữ thái giám sau lưng thẳng bé đang khiêng rất nhiều rương lớn, mắt ta sáng lên, nhìn thẳng bé hỏi : “Trong những cái rương kia đựng gì thế ?”

Thằng bé kia hình như vẫn chưa quen với tốc độ suy nghĩ của ta, sững sờ nhìn theo hướng ta chỉ một hồi mới chậm rãi quay đầu lại đáp : “Hoàng kim”

“Tất cả à?”

“Tất cả”

Ta nuốt nước miếng đánh ực một cái, sau một khắc liền hòa ái ngồi xổm xuống, hướng nam hài cười nói: “Ngươi tên là gì?”

Thái độ biến đổi đột ngột của ta khiến thằng bé hơi hoảng sợ một chút, nó dừng một chút rồi đáp: “Thôi Thanh Hủ.”

“À. Thanh Hủ a, được rồi, vi sư thu nhận ngươi” Ta ngạo mạn đứng dậy, lắc lắc tay áo nói “Còn những cung nữ thái giám đằng sau ngươi, bảo bọn họ để rương lại và toàn bộ rút đi”

Bàn tay nhỏ bé trong tay ta hình như run lên một cái, ta cố gắng không nhìn Vân Liên bên cạnh đang ôm trán than thở, cười tà tà với Thanh Hủ.

Sao, bốn tiên chỉ có mỗi sở thích đó thôi, thì sao ? Ta mặt không đổi sắc, gắt gao nhìn chăm chú vào những thứ đang tràn đầy trong rương lớn, trong lòng hồi hộp vô cùng.

Đang ở phạm trần, nếu không có tí tiền thì làm sao du nhập đây?

11. Chương 11: Thôi Thanh Hủ

“Này người đi cửa sau, tới đây” Ta không nhìn được, hướng Thôi Thanh Hủ vẫy vẫy tay, hoàn toàn không có tí nhiệt tình cũng kiên nhẫn như trước.

Cái này cũng không thể trách ta hoàn toàn, ai biết được tiểu tử này còn giảo hoạt hơn cả hồ ly, trưng ra bộ mặt nhóc tí ngây thơ, nhưng thực ra lại thông minh hơn bất kỳ kẻ nào, thậm chí còn khiến bốn tiên sập bẫy, bị hắn lừa dối.

Ta xách lỗ tai Thanh Hủ, chỉ vào những cái rương mà bọn cung nữ thái giám đã đặt trong đại sảnh, giận dữ hét lớn : “Hoàng kim đây sao ?”

Ta rõ ràng cảm thấy thân thể nhỏ bé trên tay run lên một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, đôi mắt nhìn ta tội nghiệp, nhưng lại có thể nói ra một câu khiến ta giận đến nghiến răng.

“Ta không biết chỉ có hai thùng trước mặt này là hoàng kim.”

“Sao ngươi lại không biết? Ngươi không phải là thái tử sao? Hả? Phàm trần này không phải ngoài Hoàng Đế thì Thái Tử chính là lớn nhất sao?” Ta nghi ngờ quan sát Thanh Hủ, hiển nhiên hoài nghi độ tin cậy trong lời nói của hắn.

Thanh Hủ hung hăng hít mũi một cái, thở dài nói: “Ta cũng thật không ngờ, trong lòng phụ hoàng ta chỉ đáng giá hai thùng hoàng kim. Ta. Ta cho là phụ hoàng sẽ không bạc đãi ta, sợ ta thiếu thốn, mang cho ta rất nhiều hoàng kim đấy. Phụ hoàng. Phụ hoàng. Người không phải thích nhi thần lắm sao. Ô ô.”

Ta ngồi trên ghế, cảm giác đầu càng ngày càng nặng, nhìn Thôi Thanh Hủ khóc đến hoa lê đái vũ, giống như bị phụ hoàng vứt bỏ, nhận hết mọi uất ức. Ta vẫn chưa miễn dịch được với tiếng khóc của trẻ con, không thể làm gì khác hơn là phát tay thúc hắn đi ra ngoài. “Được rồi, được rồi, coi như vi sư ngậm bồ hòn làm ngọt vậy ! Đi xuống tìm Vân Liên nghe hắn giảng quy củ trên núi này đi ...”

Ta còn chưa nói xong, Thanh Hủ đã thoát cái xoay đầu chạy ra ngoài, ta nghi ngờ nhìn chằm chằm sau lưng Thanh Hủ, đến khi ta thực hiện chút tiên thuật nhìn được về mặt của hắn lại càng thêm nổi trận lôi đình, bật dậy từ trên ghế.

“Thôi Thanh Hủ! Ngươi lại dám cười! Người là con hồ ly chết tiệt!”

Vốn cho là Vân Liên đã đủ cáo già rồi, thẳng nhóc Thôi Thanh Hủ này còn cao tay hơn. Bọn nhỏ thời này ăn gì để lớn lên vậy ? Nghĩ đến thời điểm ta năm sáu trăm tuổi, vẫn còn bò dưới tàn cây mọc trũng phượng hoàng đấy.

Trong vòng một ngày đã bị đứa bé chưa dứt sữa lừa đến hai lần, mặt mũi ta đây coi như lại triệt để mất sạch sẽ rồi.

Khi Vân Liên vào nhà tìm ta, thấy ta đang phồng mang trợn mắt thở phì phò đi qua đi lại, nhưng không dám cười, vẻ mặt nghiêm túc hỏi : “Sư phụ, sau này Thanh Hủ sẽ ở cùng con sao ?”

“Hừ, đương nhiên ! Đừng tưởng hắn là thái tử thì sẽ được ưu đãi ! Nếu là Hoàng đế có đến đây thì cũng không được nửa điểm ưu tiên đâu” Hai thùng vàng này ta còn phải nghĩ cách sử dụng cẩn thận, làm gì còn tiền dư cho con hồ ly thối kia tiêu xài.

“Vâng” Vân Liên nghe giọng nói của ta, biết ta đang nổi nóng, liền dứt khoát không nói một lời, lặng lẽ ngồi xuống ghế. Đến khi ta đi đi lại lại đến mức chóng hết cả mặt mới ngừng lại thì thấy Vân Liên vẫn chưa đi, mà chỉ ngồi trên ghế nhìn ta chằm chằm không nói một lời. Ta ngồi xuống ghế dựa cạnh hắn cau mày hỏi : “Sư phụ không giữ lời hứa, thu thêm một đồ đệ, ngươi có giận không ?”

Lông mi Vân Liên khẽ rung rung, hình như có chút gượng ép kéo kéo khóe miệng “Không giận”.

Rõ ràng đã nhìn thấu thái độ của hắn nhưng ta vẫn hỏi lại : “Vậy ngươi có vui không ?”

Vân Liên thận trọng quan sát vẻ mặt của ta nửa ngày cuối cùng mới cúi đầu thành thật trả lời : “Mất hứng”

“À” Rõ ràng ta đã sớm biết đáp án, nhưng vẫn cố tình hỏi. Mặc dù Vân Liên là đồ đệ, nhưng là một đứa bé dù sao hắn cũng có quyền lựa chọn, vốn cuộc sống trên đỉnh Thanh Liên chỉ có hai người chúng ta, hôm nay lại có thêm một người thứ ba, nhưng ta lại không cho Vân Liên quyền được tham gia quyết định. Lúc này nghĩ lại, ta bị hồ ly kia lừa gạt cũng thật đáng đời. Ta liếc nhìn đôi mắt đen sáng ngời như điệu thạch của Vân Liên, trong lòng khó tránh khỏi chột dạ, nhỏ giọng nói một câu “Thật xin lỗi”.

Vốn ta cũng chỉ nói thể thôi, ai ngờ Vân Liên lại cười tươi rói, đứng dậy học theo bộ dáng của ta, vuốt vuốt tóc ta toét miệng nói “Không có việc gì”, lại khiến ta sững sờ.

Khi Thôi Thanh Hủ quay lại vào nhà liền nhìn thấy Thanh Liên vỗ đầu ta, mà ta lại đang mang vẻ mặt như nuốt phải trứng chim.

“Thật không nghĩ đến núi Huyền Hư này lại không phân biệt cấp bậc giữa thầy và trò như vậy, người người lại ngang hàng nhau, thật sự kỳ quái”.

Vừa nhìn thấy đầu sỏ gây chuyện, ta liền nhất thời thay đổi sắc mặt, tiện tay nhặt lên một quyển sách bên khay trà, ném tới hắn : “Đừng có mà lên mặt với ta, ta không thêm quan tâm những thứ bộ dạng nho nhã

kia” Trong lòng ta đã tỉnh táo lại một chút, uống cả đời tu vi của ta, dù gì cũng là một thần tiên, cũng không nên tức giận với một đứa nhóc mười hai tuổi. Ta dùng sức day day huyết thái dương, giao Thôi Thanh Hủ cho Vân Liên, khoát tay áo như đuổi ruồi : “Vân Liên, dẫn hần xuống ngồi thiền đi, vi sư mệt rồi, muốn nghỉ ngơi”.

Vân Liên xem chừng cũng đã hiểu ta tức giận chuyện gì, không nói hai lời liền kéo Thanh Hủ đi ra ngoài, hoàn toàn không cho hần cơ hội tiếp tục gieo họa cho ta.

Có học trò như thế còn mong gì hơn.

Thôi Thanh Hủ bị Vân Liên kéo đi một đường ra ngoài phòng mới thả ra. Thanh Hủ sờ mũi một cái, trông mắt lưu chuyển, cũng không biết trong đầu hần lại đang có ý định gì.

“Người tên là Vân Liên?”

“Ừ.” Mắt phượng của Vân Liên chau lên, nhìn người lạ trước mặt lại bày ra bộ dáng nhẹ nhàng xa cách.

Chỉ cần một chữ đơn giản cũng đã đủ cho Thanh Hủ thấy thái độ của Vân Liên. Không thân cận cũng không lạnh nhạt. Hiển nhiên ở nơi này, thân phận thái tử cao quý của hần đối với thầy trò họ cũng không chiếm được nửa điểm tiện nghi nào. Thanh Hủ dứt khoát vòng tay qua bả vai Thanh Liên, thân thiện nói : “Nhìn qua ta so với người lớn hơn một chút, vậy ta là sư huynh người là sư đệ đi !”

Vân Liên nhíu mày quan sát Thanh Hủ một chút rồi nói : “Sư huynh sư đệ là dựa theo thứ tự nhập môn mà quy định, thái tử nhất định là sống lâu ở thâm cung nên không biết chuyện bên ngoài rồi !”.

Vốn là mình và sư phụ hai người ở trên đỉnh Thanh Liên này không bị người nào quấy rầy, hiện tại không biết từ đâu nhô ra một Thôi Thanh Hủ, nói không ghét thì đúng là gậy người. Còn chưa chờ Thôi Thanh Hủ phản bác, Vân Liên đã chỉ vào dưới tàng cây, nhàn nhạt nói : “Mời sư đệ ngồi xuống tu thân ngộ đạo đi, ta sẽ chỉ điểm ”.

Điều bộ của Vân Liên trước mặt Phượng Dẫn lúc trước đã hoàn toàn lọt vào mắt Thanh Hủ, Vân Liên lúc này cùng với lúc này là khác nhau hoàn toàn, cũng không kém hần là bao. Nói dễ nghe là cùng chung chí hướng, nói khó nghe là kẻ tám lạng người nửa cân. Chỉ là Thôi Thanh Hủ từ nhỏ lớn lên trong hoàng cung, ngoài mặt và trong lòng khác nhau chính là đạo sinh tồn, thật không nghĩ đến một kẻ bình dân như Vân Liên cũng hiểu được như vậy, thật khiến Thanh Hủ thấy mới lạ.

“Sư phụ có biết người như thế này không?”

Nhưng Vân Liên nhìn thấy ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Thôi Thanh Hủ liền đoán trúng bảy tám phần, mặt không đổi sắc nói “Không biết”.

Nghe Vân Liên nói như vậy, Thôi Thanh Hủ lại cười ha hả : “Vậy so ra người còn cao tay hơn ta một bậc, ta thật thảm, ngày đầu đã bị sư phụ nhìn ra, về sau chiều này ta không thể dùng trước mặt sư phụ nữa”.

Ở chỗ này có thể cười, có thể khóc, không cần che giấu, bởi vì nơi này không có phân tranh.

Vân Liên như chợt nhớ tới cái gì, cau mày đánh giá Thôi Thanh Hủ : “Không phải thân thể người yếu ớt sao ?”

Đây vốn là bí mật của cung đình, nhưng Thôi Thanh Hủ cũng không kiêng dè, dù sao hiện tại cũng không cần kiêng dè, kể hết : “Phụ hoàng ta tổng cộng có chín người con trai, ngoài các hoàng tử, còn có các nương nương đều vì vị trí thái tử này mà quyết sống quyết chết, ta nếu không ra ngoài tị nạn chỉ sợ không sống nổi đến khi kế vị”.

Lông mày xinh đẹp của Vân Liên nhíu lại, tranh đoạt thái tử vị cái gì hần cũng không thêm quan tâm. Nhưng điều này cho thấy Thôi Thanh Hủ cũng không đơn giản như hần.

Thôi Thanh Hủ thấy Vân Liên không nói lời nào, cũng không giận, ngược lại cười híp mắt, phát y phục màu vàng sáng ngồi xuống dưới tàng cây, cũng không quan tâm áo bào cao quý của hần có bị bẩn hay không. Cũng không đợi Vân Liên chỉ điểm, Thôi Thanh Hủ liền nhắm mắt ngồi an tĩnh, quanh mình chỉ còn âm thanh gió lạnh thổi qua. Đang lúc Vân Liên ngáy người, Thanh Hủ chợt mở mắt, trong mắt mang theo nụ cười, nhìn Vân Liên nói : “Sao ? Coi như là ta cũng có biết chút da lông đúng không ?”

Dù không thích nhưng sau này vẫn phải sống chung. Vân Liên thở dài, ngồi xuống cạnh Thanh Hủ trầm giọng nói : “Tu thân ngộ đạo cũng không phải chỉ ngồi không như thế, tâm không tạp niệm, nhân thần hợp nhất, mới ngộ được”.

Thanh hủ thấy Vân Liên buông xuống thành kiến, trong lòng vui mừng, càng tự nhiên hơn: “Đây là sư phụ nói à?”

“Ừ.” Vân Liên gật đầu một cái, đáp lại: “Ta mặc dù nhập môn sớm hơn người, nhưng thật ra thì đến bây giờ cũng mới chỉ thuần thực cười mây thôi. Sư phụ cũng không thường tự mình dạy cho.”

Thanh Hủ có vẻ hưng phấn, không ngờ người phàm cũng có thể cười mây giống thần tiên, chỉ là còn chưa chờ Vân Liên trả lời, Thôi Thanh Hủ đã bắt được trọng điểm trong lời nói của Vân Liên : “Người nói sư phụ không thường tự mình dạy ?” Nói đến chỗ này trong đầu Thanh Hủ liền hiện lên hình ảnh cô gái nhìn có vẻ vân đạm phong khinh nhưng lại rất mê tiền. Trên mặt Thôi Thanh Hủ mang theo nụ cười, vừa như đang hỏi Thanh Liên lại như đang tự lẩm bầm : “Sư phụ thật sự là thần tiên ư ?” Nói xong lại tự phát hiện mình hỏi không đúng, lắc đầu nhẹ giọng hỏi : ”sư phụ là người như thế nào ?”

Vân Liên giống như không nghe thấy, chậm rãi nhắm hai mắt lại, âm thanh mang theo tia non nớt và có chút cương nghị tuổi thiếu niên trả lời : “Sư phụ ...”

“Vân Liên! Người khiến ta tìm mãi!” Một thiếu nữ mang một thân xiêm y vàng nhạt như cánh bướm nhẹ nhàng hướng Vân Liên và Thanh Hủ dưới tàng cây đi đến.

Núi Thanh Liên này càng ngày càng náo nhiệt rồi...

12. Chương 12: Núi Ba Người

“Vân Liên, Vân Liên.”

Thiếu nữ vừa lớn tiếng gọi vừa nâng làn váy chạy tới phía Vân Liên và Thanh Hủ. Ai ngờ một giây bất cẩn, giày thêu dẫm lên mép váy bị vấp một cái. Vân Liên nghe tiếng chỉ hé nửa con mắt nhìn qua rồi lại nhắm mắt lại, chỉ có Thôi Thanh Hủ ôm cánh tay, cười hì hì nhìn bộ dáng tức cười của Mộng Vân Ảnh, chỉ còn thiếu nước bật cười lớn.

“Người!” Vốn Mộng Vân Ảnh thấy bộ dáng không thèm quan tâm của Vân Liên, trong lòng uất ức, định ngã trên mặt đất không đứng lên, nhưng rồi lại thấy một đứa bé trai xa lạ khác đang nhìn nàng cười thì vội vàng bò dậy, hung tợn nhìn chằm chằm hai đứa con trai kia. Mộng Vân Ảnh nàng tuy tuổi còn nhỏ nhưng lại có bộ dạng xuất chúng, chỉ cần nhíu mày một cái là có cả tá con trai vây quanh lấy lòng, nhưng hôm nay hai người này không thương hương tiếc ngọc còn chưa tính, lại còn bỏ đá xuống giếng, bảo sao nàng không tức giận đây.

Mộng Vân Ảnh nâng váy, bước từng bước dài đến trước mặt Thôi Thanh Hủ, không khách khí chỉ vào mũi hắn hỏi “Người là ai ?”

Thôi Thanh Hủ đang định trả lời, nhưng chợt nhớ đến mình vẫn đang mặc áo bào thái tử trên người liền ưỡn ngực, vung vạt áo, ra dáng quý phái. Người sáng suốt đều có thể nhìn ra khí chất bất phàm của hắn nhất định không phải người thường. Nhưng mặc dù Mộng Vân Ảnh xuất thân từ nhà giàu có, rốt cuộc vẫn chỉ là một tiểu thư nhà giàu, tuổi lại nhỏ, tự nhiên không nhận ra, chỉ nhăn mũi thúc giục : “Nói mau, điếc à ?”

Vừa rồi mới chỉ có 2 người không sợ thái tử, bây giờ đã lại xuất hiện thêm người thứ ba rồi, cảm giác ưu việt bẩm sinh của Thôi Thanh Hủ bỗng chốc bị nghiền nát trong nháy mắt. Hắn cúi gầm đầu, nhíu lông mày, nhưng cũng không cam chịu được đành giơ tay vuốt vạt : “Không nhìn ra sao ? Ta là thái tử đương triều ! Thái tử đấy, có hiểu không ?”

Khi Mộng Vân Ảnh mới nghe đến từ thái tử thì Thanh Hủ thấy rõ trong mắt nàng ánh lên một tia khiếp sợ, nhưng sau một khắc liền hóa thành tia cười nhạo : “Thái tử thì sao ?” Mộng Vân Ảnh quay đầu nhìn Vân Liên vẫn đang chuyên tâm tĩnh tọa, rồi lại hướng về Thanh Hủ cười một tiếng : “Vân Liên cũng không

sợ người thì ta sao phải sợ người ? Người tới muộn, trên núi Huyền Hư này người cùng lắm cũng chỉ là một sư đệ”.

Sư đệ, Sư đệ, Thôi Thanh Hủ rất không hài lòng kêu lên một tiếng, ở chân núi Huyền Hư hẳn là người dưới một người trên vạn người, nhưng sao lên trên núi, hẳn lại thành dưới vạn người rồi đây ? Càng nghĩ càng uất ức, Thôi Thanh Hủ nhướng lông mày, lấy cùi chỏ thúc thúc Vân Liên, nhỏ giọng hỏi “Trên núi này ta là người tới muộn nhất à ?”

Hai người ở kia cãi vã thì dù Vân Liên có kiên nhẫn hơn nữa cũng không thể tĩnh tâm ngồi thiền nổi. Đôi mắt phượng đang khép chặt đột nhiên chậm rãi mở ra, cũng không trả lời vấn đề của Thôi Thanh Hủ mà hướng về phía thiếu nữ mặc xiêm y vàng nhạt nói : “Mộng Vân Ảnh, người đến đây làm gì ?”

Mộng Vân Ảnh vốn thấy Vân Liên nhìn nàng, lòng tràn đầy mừng rỡ, nhưng đến khi nghe xong câu hỏi đầy xa lánh của Vân Liên, trái tim như tan nát, sắc mặt cũng khó coi hơn : “Ta thích đi đâu là chuyện của ta, sư tổ chưa bao giờ quy định đệ tử khác không được lên đỉnh Thanh Liên này cả”.

Mộng Vân Ảnh còn chưa dứt lời, cũng không chờ Vân Liên lên tiếng, Thôi Thanh Hủ đã hưng phấn chen vào : “A ! Người nói cái gì ? Sư tổ ? Ha ha, ta không phải sư đệ, Phượng Dẫn là sư phụ ta, vậy người chính là sư diệt của ta rồi ! Ha ... ha ... ha...” Thôi Thanh Hủ còn chưa dứt lời thì đã cảm nhận được hai luồng ánh mắt sắc lạnh hướng hẳn bắn qua, hẳn không thể làm gì hơn là đành ảm ức ngậm miệng, không còn lấy nửa điểm phong phạm thái tử.

Vân Liên chuyển tầm mắt, nhìn Mộng Vân Ảnh nói : “Đúng thế, Vân Ảnh sư diệt xin tự nhiên” Nói xong liền làm bộ muốn đứng dậy rời đi.

“Người!” Mộng Vân Ảnh cứng họng, nhưng nhất thời cũng không tìm được lời để cãi lại, không thể làm gì khác hơn là hừ lạnh một tiếng, đem hộp đựng thức ăn mang theo trên tay nặng nề đặt xuống đất: “Uống ta tốt bụng còn làm thức ăn cho người, hừ, không cảm kích cũng không cần.”

Mộng Vân Ảnh nói xong liền giả bộ xoay người chờ Vân Liên giữ lại, ai ngờ chờ cả ngày cũng chỉ chờ được một câu “Sư diệt vất vả rồi, sư diệt đi thông thả”, cũng không thèm nghe hết câu “sư thúc không tiễn” đã tức giận chạy xuống chân núi. Bỏ mặc Thôi Thanh Hủ đứng đo hô to gọi nhỏ.

“Sư diệt! Còn có ta ! Sao người không từ biệt ta!”

Chờ cả ngày thì đến cả bóng dáng vàng nhạt cũng đã mất hút, chỉ còn vang lại giọng nữ non nớt trong trẻo giữa đỉnh Thanh Liên : “Đi chết đi !Hừ!”

“Ai, rất bất kính a, thực sự rất bất kính! Hổ lạc đồng bằng bị chó khinh!” Thôi Thanh Hủ vừa lẩm bẩm trong miệng vừa chậm rãi mở hộp thức ăn, bày ra hai bàn điểm tâm tinh xảo được trưng bày chỉnh tề. Thanh Hủ nhón tay bốc một khối bỏ vào miệng khen “Ngon”, lại giống như nịnh hót mang hộp thức ăn dâng lên cho Vân Liên. Ai ngờ Vân Liên chỉ liếc qua liền phất tay áo quay về phòng.

“Ai, hai thầy trò này, đều là quái nhân. Không , phải là trên núi Huyền Hư này đều là quái nhân mới đúng.”

Thôi Thanh Hủ nói thầm trong miệng, lại thuận tiện nhét thêm vài khối bánh ngọt nữa vào miệng mới tùy ý lau miệng, thu thập qua loa hộp đựng thức ăn, đứng dậy thông thả đi về phía phòng của hắn và Vân Liên.

Không biết Vân Liên đã thay áo xanh trên người khi nào, lúc này hắn chỉ mặc một thân áo tơ trắng, ngồi trên giường cẩn thận lau chùi đàn cổ. Thôi Thanh Hủ từ nhỏ lớn lên trong cung, cầm kỳ thư họa tuy không tinh thông nhưng tối thiểu cũng không thua con cháu nhà bình dân. Thanh Hủ ngồi bên cạnh Vân Liên, nghiên cứu tỉ mỉ đàn cổ nhưng cũng không nhìn ra đến tột cùng được làm ra bởi vị đại gia nào. Theo đạo lý đàn cổ có chất lượng tốt như vậy, mặc dù không có bất kỳ hình dạng trang trí nào, nhưng chất gỗ nhẵn nhụi, tiếng đàn du dương thanh thúy, thì chắc hẳn sẽ không phải là một cây đàn cổ bình thường mà phải do một danh sư nào đó chế tạo ra. Nếu vậy ắt hẳn vị danh sư đó phải lưu lại một ấn ký nào đó. Điều này khiến Thôi Thanh Hủ cứ thắc mắc không thôi.

“Đàn này là ở đâu ra vậy ?” Đôi tay của Thanh Hủ nhẹ nhàng mơn trớn đàn cổ, ngừng đầu nhìn Vân Liên Vân Liên lẳng lặng lau chùi, rồi chợt mở miệng nói: “Sư phụ cho”

“Sư phụ?” Thanh hủ nghiêng đầu, lẩm nhẩm một tiếng, chợt cười to đứng lên: “Không ngờ sư phụ còn có thể chế cầm. Hôm khác ta cũng muốn hỏi xin sư phụ một cây đàn tốt mới được, dù không đánh được thì cũng đủ cho làm dáng một chút, khiến các tiểu thư trong cung mê ta chết đi sống lại cũng đủ”.

Ta bình tĩnh đứng ở cửa ra vào, kinh ngạc đến há miệng lắng nghe hai người trong phòng nói chuyện. Nếu không biết thì lại tưởng trong nhà có thanh niên hơn hai mươi tuổi mất. Nhưng hai thằng nhóc trong nhà cũng mới chỉ mười hai mười ba tuổi thôi ! Thối hồ ly coi như xong, Vân Liên ngoan ngoãn của ta cũng bị hấn phá hỏng mất thôi.

Dem mọi tội lỗi đổ hết lên đầu thối hồ ly, ta đẩy cửa đen mặt nói : “Có đàn cũng không cho người”.

Hai đứa nhóc hiển nhiên không ngờ ta sẽ xuất hiện đột ngột như vậy. Vân Liên mặc dù hơi kinh ngạc nhưng vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như cũ, nhưng Thanh Hủ lại một bộ con nhà giàu cà lơ phất phơ , không lộ ra nửa phần kinh hoảng, cười híp mắt hướng ta phất phất tay : “sư phụ, đến phòng đồ nhi là có chuyện gì phân phó sao ?”

Ta nhìn Thôi Thanh Hủ chợt có chút hoảng hốt. Đã sớm nghe Tam tỷ nói qua, làm Hoàng đế ở phạm trần là không dễ dàng, nhất là cuộc chiến giữa các hoàng tử thường rất kịch liệt, người có thể chiến thắng phần lớn đều không phải người thường. Ta lặng lẽ quan sát Thôi Thanh Hủ một lượt, lần đầu sinh ra hoài nghi đối với lời nói của Tam tỷ. Nhưng nghĩ lại, trong phút chốc bỗng thấy, Tam tỷ quả nhiên không lừa ta, Thôi Thanh Hủ này xác thực không phải người thường.

Hơn nữa còn là một người “rất không bình thường”

Ta mặc dù cũng không phải là một đại tiên từ bi, nhưng nếu đã nhận một phần ân huệ thì sẽ báo đáp lại gấp nghìn lần, lúc còn ở trên trời cũng nổi danh có thù tất báo, mười người đắc tội với ta thì đến chín sẽ không có kết quả tốt. Về phần một người còn lại làm sao mà có thể may mắn thoát khỏi thì cũng đừng hỏi bởi là do ta đấu không lại hắn. Cũng giống như lần này cái vị đấy ta xuống phạm trần lịch thiên kiếp kia ta đấu cũng không lại nên chỉ đành nhận.

Nhưng lần này cũng không giống thế, dù gì ta cũng đã sống ngàn năm, nếu không đấu lại tiểu hồ ly này thì làm sao còn thể diện quay lại thiên đình đây ?

“Hừ, Vân Liên, ăn cơm.”

Ta cố ý bỏ qua Thanh Hủ, hướng Vân Liên vẫy tay. Vân Liên khéo léo chạy tới giúp ta một tay chia thức ăn. Một bàn thức ăn ngon, sắc hương hấp dẫn, so với thức ăn của Ngọc Hoàng Đại Đế cũng không kém bao nhiêu chứ đừng nói gì đến Hoàng Đế phạm trần. Thôi Thanh Hủ không chút nào để ý đến thái độ lạnh nhạt của ta, bộ dạng ứa nước miếng thèm thuồng, cầm đũa gấp thức ăn. Lúc này hắn như mới chợt nhớ ra là từ khi lên núi Huyền Hư đến giờ, ngoại trừ Mộng Vân Ảnh cho hắn mâm điểm tâm kia, đây là bữa cơm nghiêm chỉnh đầu tiên, bụng hắn sôi lên, cảm giác đói đến mềm người.

Ta không khách khí đánh vào tay Thanh Hủ, mặt cố ý không chút thay đổi, lạnh lùng nói : “Vì sư còn chưa động đũa, ngay cả sư huynh người cũng chưa hạ đũa, sao có thể đến phiên người ?”

Khó có lúc Thôi Thanh Hủ không ngụy biện, xem chừng là đói đến váng đầu rồi, hắn chớp đôi mắt hoa đào trong suốt nhìn ta, bày ra bộ dáng thiếu niên đáng yêu. Bốn tiên đã bị lừa gạt một lần, làm sao có thể vấp ngã thêm một lần nữa đây. Chỉ cầm đôi đũa đùa giỡn trong tay cũng không thêm gấp thức ăn.

Thôi Thanh Hủ nóng nảy, một bàn cao lương mỹ vị như vậy bày ra trước mặt lại không được ăn thì làm sao có thể bình tĩnh được đây ? Nghĩ tới nghĩ lui, không thể làm gì khác hơn là cố nặn ra hai giọt nước mắt, bộ dáng đầm lệ, thật đúng là khiến lòng bốn tiên run lên.

Trong mắt hắn hiện ra tia máu vằn vện, hiển nhiên là do dùng sức quá độ. Bốn tiên lại có lòng từ bi cũng chẳng thêm làm khó hắn, gấp một miếng tay gấu béo ngậy để vào bát Vân Liên.

Lần này Thôi Thanh Hủ vội vàng đổi phương hướng, cặp mắt sáng lên nhìn về phía Vân Liên, cuối cùng Vân Liên dưới đôi mắt sáng quắc của Thanh Hủ, bất đắc dĩ gấp tay gấu lên cắn một miếng.

13. Chương 13: Nhịn Ăn

Như được đại xá, Thôi Thanh Hủ nhanh như gió lốc cuốn hết lá vàng, hung hăng chiến đấu với món ngon trên bàn. Lại nói hắn là đương triều thái tử, ở trong cung sơn trân hải vị gì mà chưa từng ăn, hôm nay hắn nhếch nhác đói kém vậy cũng khiến ta được mở mang tầm mắt. Chỉ có điều thức ăn ngon trước mặt hắn cũng không rảnh so đo, chỉ đến khi cơm nước no nê, Thanh Hủ mới phát hiện từ đầu tới cuối cũng chỉ có một mình hắn ăn vui vẻ. Sư phụ là tiên nhân không ăn cũng là bình thường, nhưng vì sao Vân Liên ban đầu chỉ cần một miếng tay giấu dưới cặp mắt soi mói của hắn rồi cũng không động đũa nữa ?

Ta thấy Thôi Thanh Hủ quay qua quay về nghiên cứu giữa ta với Vân Liên, cũng biết hắn đã phát hiện ra vấn đề. Ta nhìn Vân Liên thấy hắn đang cau mày, một bộ muốn nói lại thôi, bèn hung hãn trợn mắt thị uy với hắn một cái. Vân Liên thấy ta như thế, biết ta cố ý, không thể làm gì khác hơn là chép miệng, không nói gì hơn, vùi đầu uống trà.

Bộ dáng ta cùng Vân Liên liếc mắt đưa tình cũng không thoát khỏi mắt Thanh Hủ. Lăn lộn mò mẫm lâu ngày trong hoàng cung cũng khiến hắn dường thành tính cảnh giác, trái tim nhỏ của Thôi Thanh Hủ hung hăng co quắp, khiến hắn mãnh liệt có cảm giác “đại sự không ổn”.

“Sư phụ.” Thôi Thanh Hủ liếc nhìn trên bàn đầy đồ ăn canh thừa, rồi lại nghiêng đầu ngó qua ta, thấy ta không nhìn lại hắn, chỉ lặng lẽ phát phát tay, thả bát đũa xuống bàn đứng dậy rời đi.

Ta đã ghen cười đến mức đau cả bụng, lúc xoay người sang hướng khác liền lập tức nhe răng nhếch miệng, nhưng có lẽ nhìn sau lưng ta vẫn là xiêm y bông bành không chệ vào đâu được. Ta lắc mình ra cửa, không ngoài dự đoán, bên trong nhà lập tức náo loạn.

“Vân Liên, người nói cho ta biết, này trong thức ăn có bỏ độc phải không?”

“Người nói cái gì?” Vân Liên chép miệng, nhưng dưới sự uy hiếp của ta, cuối cùng cũng đem câu nói ở khóe miệng nuốt xuống, sắc mặt khó coi nói: “Sư phụ làm sao có thể hại đồ đệ được?”

Nghe được Vân Liên nói như vậy, Thôi Thanh Hủ mặc dù trong lòng không mấy tin tưởng, nhưng dù gì tạm thời cũng coi như được uống một viên an thần.

Nhưng hắn lại không thấy sắc mặt Vân Liên bên cạnh lúc đen lúc trắng, giống như đang mở phòng nhuộm vậy, thật sự không bình thường chút nào. Bởi vì đây là lần đầu tiên Vân Liên nói dối.

Sư phụ quả thật hại đồ đệ, thôi, thật ra thì cũng không gọi hại, dù sao khi mình mới tới núi Thanh Liên cũng không dễ dàng với sư phụ.

Bởi vì ban đầu mình và Thanh Hủ giống nhau đều không biết muốn tu tiên thì trước hết phải nhịn ăn.

“Ừm.”

Từ nửa đêm Thanh Hủ liền bắt đầu khó chịu, không ngừng lăn qua lăn lại trên giường. Vân Liên bị nháo đến không thể ngủ, không thể làm gì khác hơn là dậy kiểm tra hắn. Vân Liên đẩy Thanh Hủ một cái, thấy hắn nửa tỉnh nửa mê lăn lộn ở trên giường.

“Sao thế?” Thanh Liên nhíu lông mày, đưa tay sờ lên trán Thanh Hủ, cũng không thấy có gì khác thường, đang thấy kỳ quái lại nghe Thanh Hủ lẩm bẩm trong miệng.

“Hoàng kim Bào nước, Phỉ Thúy. Ngân Sương. Đói a. Thật đói. Đờng. Chớ cướp của ta.”

Vân Liên thở dài, đã biết nguyên nhân do đâu. Suy đi nghĩ lại cũng không nhẫn tâm nhìn Thôi Thanh Hủ bị thảm như vậy, vừa hay điểm tâm Mộng Vân Ảnh đưa đến vẫn còn chút ít liền lay tỉnh Thôi Thanh Hủ, đưa điểm tâm cho hắn.

“Mau mau ăn đi.”

Thôi Thanh Hủ đang ngủ thì bị lay tỉnh, mơ mơ màng màng đang định nổi giận, mở mắt ra thì lại thấy trước mặt là một mâm điểm tâm tinh xảo, mặc dù đã nguội lạnh nhưng hắn cũng đã đói đến mức bụng dãn

vào lưng nên cũng không ghét bỏ chút nào, cho hết vào miệng, về phần phong độ hoàng gia cái gì cũng đều đã sớm bị hấn ném sau đầu.

Chỉ là càng ăn Thanh Hủ lại càng tỉnh táo. Bình thường sức ăn của hấn cũng không lớn, thế nào mà vừa mới ăn no xong, chưa đến nửa đêm đã lại đói đến gian nan như vậy, thậm chí còn đói hơn so với khi chưa ăn. Suy đi nghĩ lại mới thấy chuyện này nhất định có quan hệ với mấy món ngon hôm nay. Thôi Thanh Hủ dần dừng động tác, đem bánh ngọt đã ăn một nửa ném vào trong mâm, vỗ vỗ vụn bánh ngọt còn vương trên áo, chỉnh lại vạt áo, yên lặng nhìn Vân Liên, thật giống như đang tìm tòi nghiên cứu vậy.

Vân Liên đã vài lần muốn lảng tránh ánh mắt của hấn, nhưng đôi mắt sáng quắc của Thôi Thanh Hủ cũng khiến Vân Liên nhất thời không cách nào tránh được, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là thở dài, chậm rãi nói : “Người chớ trách sư phụ, nàng đang giúp người đấy”.

“Giúp ta?” Thôi thanh hủ bật cười một tiếng : “Giúp ta là hạ độc trong thức ăn của ta à ? Không ngờ tiên nhân cũng hèn hạ như thế, nếu thật không muốn thu ta làm đồ đệ thì có thể đuổi ta đi là được, không cần phải sử dụng chiêu số âm hiểm sau lưng ta”.

“Người đừng nói bừa !” Thấy Thôi Thanh Hủ chửi bới sư phụ, gương mặt Vân Liên đỏ bừng, mắc phượng ánh lên sắc lạnh : “ Không hiểu thì đừng nói bậy, người mà còn chửi bới sư phụ như thế ta sẽ không bỏ qua cho người”

“Hả?” Lúc này coi như là đã cơn nước no nê, Thôi Thanh Hủ cũng trở nên kiên nhẫn hơn. Dứt khoát vịn vẹo thân thể, miễn cưỡng ngồi lên giường cười nói : ‘Nếu ta không hiểu, kính xin sư huynh chỉ giáo’

Trên mặt Vân Liên vẫn mang vẻ giận dữ nhưng trong lòng lại có chút thấp thỏm, nếu nói sự thật cho Thôi Thanh Hủ thì sẽ khiến sư phụ mất hứng, nhưng nếu không nói, Thôi Thanh Hủ sẽ hiểu lầm sư phụ sâu sắc hơn, hai người này như nước lửa không dung hòa, mặc dù nếu như thế thì hấn sẽ rất vui nhưng cũng có thể không tránh khỏi việc lửa cháy lan sang mình, đến lúc đó mình ở giữa lại càng khó khăn hơn.

Cân nhắc nặng nhẹ xong cuối cùng Vân Liên thở dài, chậm rãi nói : “Muốn tu tiên, trước hết là phải nhịn ăn. Chỉ có thân thể thoát khỏi sự lệ thuộc với những thứ phàm tục này thì tư tưởng mới không dính đến bụi trần nữa. Mặc dù sư phụ muốn trêu đùa người, nhưng cũng là giúp người”.

Thôi thanh hủ khề sừng sốt một chút, nhú mày hỏi “Giúp ta?”

“Sư phụ mặc dù cố tình trêu người, nhưng như vậy lại giúp người dễ nhịn ăn hơn. Một khi đã nhịn được rồi thì càng về sau người sẽ càng lâu đói hơn. Chỉ cần có thể không ăn uống trong vòng mười ngày thì đã được coi là nhịn ăn thành công rồi”.

Thôi Thanh Hủ thu lại nụ cười, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Không ngờ còn có như thế. Như vậy là người đã thành công rồi hả ?”

“Ừ.” Vân Liên gạt đầu, đem khay cất vào trong hộp đựng thức ăn mà Mộng Vân Ảnh mang đến : ”Sư phụ cũng không cần làm phép tạo thức ăn giả cho ta mà chỉ cần ngồi bên cạnh nghe ta chơi đàn trong mười ngày. Khi ta đói đến ngất người, sư phụ vẫn không cho ta dừng lại, đến mười ngày sau, ý thức ta dần thông suốt, mới cho ta về phòng nghỉ ngơi”.

“Nàng ở tại bên cạnh người mười ngày?” Thôi Thanh Hủ có chút kinh ngạc, hỏi một câu xong rồi cũng không lên tiếng nữa. Trong lòng hấn không khỏi có chút hâm mộ Vân Liên. Còn Vân Liên lại thấy sư phụ thật ưu đãi mình. Nếu người khác không hiểu Vân Liên, còn có thể cho rằng Vân Liên sống ở trong phúc mà còn không biết là mình có phúc.

“Vân Liên.” Thôi Thanh Hủ nhẹ nhàng kêu một tiếng: “Cám ơn.”

Đợi khi Vân Liên quay đầu lại, Thôi Thanh Hủ đã kéo chăn nằm xuống, giống như vừa rồi là hấn nghe nhầm vậy. Vân Liên chậm rãi đẩy nắp hộp thức ăn lại, khòe miệng hấn chột từ từ cong lên. Có lẽ núi Thanh Liên nhiều người hơn cũng không có gì không tốt.

Sáng hôm sau, thấy tiểu hồ ly chỉ ngây ngốc nhìn bàn thức ăn chảy nước miếng nhưng tuyệt nhiên không động đũa, ta cũng đã hiểu. Hôm qua nhất định là tiểu hồ ly đã ăn gì đó. Ta hướng Vân Liên liếc mắt một cái, quả nhiên thấy hấn cúi thấp đầu, đáp án không cần nói cũng biết.

“Không ăn thì thôi”. Ta nhú lông mày, vung tay áo, một bàn đầy thức ăn ngon lập tức biến mất. Thôi Thanh Hủ nuốt nước miếng một cái, hình như không cam lòng, nhưng cũng may định lực hắn không tệ, cũng không có phàn nàn gì. Ta nghĩ nhất định hôm qua Vân Liên đã giải thích cho hắn thông suốt, như thế ta cũng đỡ phải nói nhiều.

Ta khoanh tay trước ngực, lần đầu tiên bày ra bộ dáng sư phụ trước mặt Thôi Thanh Hủ, nhướn lông mày nói với Vân Liên : “Người đã tinh thông bảy phần thuật cưỡi mây, về sau chỉ cần chăm chỉ luyện tập nhất định sẽ càng tiến bộ. Từ hôm nay không cần luyện cưỡi mây nữa, bắt đầu tu tập thuật ngũ hành đi thôi”.

Vân Liên hình như đối với việc không cần tiếp tục cưỡi mây rất vui mừng, đôi mắt phượng lấp lánh kim quang. Thôi Thanh Hủ ngồi cạnh lại mang bộ dáng càng nghiêm túc hơn, nhìn ta chăm chặp như muốn nuốt chửng bốn tiên.

“Về phần Thanh Hủ” Ta quơ quơ hai chân, nâng cằm nhìn hắn: “Người liền đi theo vì sư học tập ngự kiếm thôi.”

“Ngự kiếm ?” Thôi Thanh Hủ hình như không tin vào tai mình, vừa rồi rõ ràng nghe ta nói với Vân Liên là cưỡi mây, thế nào đến phiên hắn lại thành ngự kiếm rồi ?” Hắn cũng đã xem qua ngự kiếm, lúc mới đến núi Huyền Hư, liền thấy có một đệ tử ngự kiếm bay xuống. Cưỡi mây cùng ngự kiếm mặc dù đều là thuật phi hành, nhưng chỉ dùng đầu ngón chân để nghỉ cũng biết cái nào cao cấp hơn.

Nhìn bộ mặt nhăn nhó của Thôi Thanh Hủ, tâm tình của ta cũng khá hơn. Muốn học cưỡi mây à ? Ta theo bản năng đưa tay sờ đầu tóc của mình. Gần đây cảm thấy tóc rụng hơi nhiều, mái tóc đen này là niềm tự hào của bốn tiên, ta không có lý do gì phải làm cho con tiểu hồ ly này một sợi dây buộc tóc nữa cả. Ngược với Thanh Hủ, Vân Liên bên cạnh vẫn bình chân như vại, giống như đã biết được ta sẽ không dạy Thanh Hủ cưỡi mây.

Ừ, tiểu tử này bây giờ lại rất tự tin. Nhưng mà hắn cũng đoán không sai, ta hoàn toàn không có ý định dạy tiểu hồ ly cưỡi mây.

“Tiểu tử, người phạm không cưỡi mây được”. Ta cũng không lừa hắn. Nếu ta không cho Vân Liên sợi dây buộc tóc, chắc hắn cũng không bay lên nổi.

Thôi Thanh Hủ hiển nhiên hết sức không tin tưởng lời ta nói : “Vân Liên cũng là người phạm sao hắn có thể cưỡi mây ?”

“Bởi vì hắn hơn người phạm” Ta hướng Vân Liên cười cười “Nếu không người cho rằng vì sao ta chỉ nhận một mình Vân Liên làm đồ đệ ?”

Lý do này hình như rất có sức thuyết phục, đã đủ để làm khó Thôi Thanh Hủ. Không đợi hắn phục hồi tinh thần để nghĩ ra các câu hỏi mới, ta vội vàng đứng dậy, không hề do dự chỉ lưu lại cho hắn một bóng lưng tiên phong đạo cốt.

Sự thật chứng minh, một chiêu này, đối với những tiểu tử nhiều chuyện mà nói, là vô cùng hữu hiệu.

14. Chương 14: Họa Bánh Ngọt

Ta vốn cho rằng Thôi Thanh Hủ là thái tử, từ nhỏ đã ăn sung mặc sướng, chắc hắn cũng không chịu khổ được như Vân Liên. Nhưng trong hai năm qua, khả năng chịu khổ của Thôi Thanh Hủ hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của ta. Mặc dù hắn nhập môn muộn hơn Vân Liên, cũng không tư chất bằng Vân Liên nhưng lại rất nỗ lực, liều mạng đuổi theo Vân Liên. Có thể thấy, hắn có thể vượt lên những hoàng tử khác trở thành thái tử cũng không chỉ là nhờ vận số.

“Ái chà!”

Ta phục hồi tinh thần, thấy Thôi Thanh Hủ vỗ vỗ y phục của mình, một luồng khói xanh chậm rãi bay lên từ vạt áo hắn. Không cần nghĩ cũng biết là hắn đang luyện thuật ngự hỏa, và lại đốt áo của mình. Việc này cũng không còn là việc lạ, chỉ là ta toàn phải dùng vàng của mình đi mua lại quần áo khác cho hắn. Ta chậm rãi nhắm mắt lại, lẳng lặng nằm trên đầu gối Vân Liên, chẳng thèm tính toán xem lại phải tốn bao nhiêu tiền để mua quần áo mới cho hắn.

Thôi Thanh Hủ thật vất vả mới dập tắt được ngọn lửa trên áo, kêu khóc âm ỉ vì bộ áo quần này mới chỉ mua hai ngày trước, rồi lại giật mình vì người bên kia không có một chút phản ứng nào. Hắn dừng động tác, giơng mắt nhìn lên, hoa sen trắng nõn nở trong hồ, dưới ánh mặt trời lại mang vẻ óng ánh trong suốt, thật giống như những chiếc đèn cung đình xinh đẹp, thuần khiết, lộ ra vẻ yêu mỵ hoàn mỵ.

Mà bên cạnh hồ sen này, một thiếu niên tuấn mĩ đang an tĩnh gầy đàn, một nữ tử áo trắng như trích tiên, mây như họa, đang nằm nghiêng trên chân thiếu niên lắng lắng lắng nghe. Khung cảnh đó giống như một bức tranh thủy mặc, an tường mà đầy ý thơ.

Mắt phượng hẹp dài của Thôi Thanh Hủ híp lại. Chỉ có điều trong vẻ đẹp đầy ý thơ đó lại không hề có hắn.

“Sư phụ.”

Trên đầu ta chợt truyền đến một âm thanh nhàn nhạt. Âm thanh của thiếu niên mười ba mười bốn tuổi cũng không còn non nớt giống hai năm trước, nhưng cũng chưa thành thực như thanh niên trưởng thành. Ta chậm rãi mở mắt, Vân Liên đang cúi đầu nhìn ta, mày đẹp mang theo nụ cười, môi mỏng hơi nhếch lên.

“Sao?”

Vân Liên ngẩng đầu lên, không nhìn nữa ta, âm thanh mặc dù nhẹ, nhưng cũng mang theo vẻ hả hê rõ ràng: “Độc môn bí tịch sư phụ cho ta, ta đã luyện xong.”

“Luyện xong rồi hả?” Ta ghen hòng nhìn hắn trân trối, nhất thời không biết nói gì cho đúng, cũng không biết nên phản ứng thế nào, không thể làm gì khác hơn là ngơ ngác nhìn cần cổ thon dài của hắn. Trong lòng lại nghĩ không biết tiếp theo nên dạy hắn cái gì, mà kỳ quái sao cái cổ nhỏ nhắn hồi đầu của hắn mới chỉ qua hai năm đã dài ra như thế.

Vân Liên thấy ta không trả lời, cũng đã quen với việc này nên cũng không cắt đứt suy nghĩ của ta, chỉ cho là ta đang nghĩ lung tung, lại cong khóe môi tiếp tục ngoan ngoãn đánh đàn. Mà ta hoàn toàn cũng không có sự tự giác của người làm sư phụ, mặc cho suy nghĩ của mình lượn từ đông qua tây, trôi từ ngày sang đêm. Vì vậy thỉnh thoảng ta và Vân Liên vẫn có một số câu đối thoại không đầu không cuối như vậy.

“Sư phụ rất thiên vị, chỉ dạy Vân Liên còn lại mặc con tự luyện.”

Thanh âm Thôi Thanh Hủ rất êm tai, trong tà mỵ còn mang theo hai phần rên rỉ, cắt đứt dòng suy nghĩ đang bay loạn đầy trời của ta. Ta miễn cưỡng ngồi dậy, vuốt lại tóc: “Vân Liên một năm chỉ có hai bộ xiêm y mới, người mới chỉ hơn sáu mươi ngày gần đây đã đổi mười bảy mươi tám bộ. Người nói xem rốt cuộc ta thiên vị người nào hơn”.

Thấy ta mang chuyện đốt quần áo của hắn ra quở trách, Thôi Thanh Hủ hiếm thấy đỏ mặt, chỉ có điều da mặt hắn cũng dày, chẳng mấy chốc hắn cũng ép mình không đỏ mặt nữa: “Nếu sư phụ không muốn chịu đựng chuyện y phục phiền toái này thì mỗi ngày người tự mình dạy cho con đi”

Bây giờ Thôi Thanh Hủ chẳng qua cũng chỉ mới mười bốn, mười lăm tuổi, nhưng cũng đã cao bằng ta. Ta đứng dậy, dùng sức vỗ vỗ vai hắn, tình ý sâu sa nói: “Sư phụ để cho người tự suy nghĩ, để tự hiểu được pháp môn bên trong, sau này vận dụng càng tự nhiên thuận lợi hơn. Người xem, Vân Liên cũng tự luyện theo bí tịch của vị sư, mới chỉ qua ba năm ngắn ngủi cũng đã luyện xong”.

Thôi Thanh Hủ khoanh tay trước ngực nhìn ta, cũng không cãi cộ cùng ta nữa, chỉ chuyên tâm nhìn Vân Liên đánh đàn. Cuối cùng hắn bỗng nhiên quay lại nhìn ta hỏi “Sư phụ, bao giờ người mới bằng lòng cho con một cây đàn cổ?”

Ta giả bộ ho hai tiếng, chạy trời chết.

Lần đầu tiên hắn muốn xin ta dây buộc tóc có thể cưỡi mây, ta chưa cho bởi vì phải nhổ tóc. Lần thứ hai hắn hỏi xin đàn cổ, ta cũng chưa cho bởi vì lại không muốn phải nhổ tóc.

Như thế cũng không thể trách ta ky bo, yêu cầu của Thôi Thanh Hủ cũng rất có vấn đề, chẳng lẽ hắn muốn cái gì là ta phải nhổ tóc ư, ta nhìn lọn tóc đã hơi lưa thưa của mình lắc đầu. Nói gì cũng không thể nhổ thêm tóc nữa.

“Ai.” Thôi Thanh Hủ thở dài, ngồi xếp bằng xuống bên cạnh Vân Liên. Vân Liên thu đàn, nghiêng đầu nhìn hắn.

“Sao?”

Thôi Thanh Hủ sờ sờ cái cằm trơn bóng của hắn, đôi mắt phượng hơi híp lại : “Người nói xem có phải sự phụ thật sự không thích ta hay không ? Ta vẫn cảm thấy người thiên vị người hơn. ”

Vân Liên nghe những lời này, vẻ mặt hơi cứng lại, rồi lại lập tức khôi phục sự trong sáng : “Người nghĩ nhiều rồi, sự phụ đối đãi chúng ta không khác nhau”.

“Nhưng sao ta muốn xin nàng một cây đàn nàng cũng không cho ?” Thôi Thanh Hủ nghiêng đầu, tay chống cằm để trên đùi : “Mỗi lần cũng trốn thật nhanh”.

“Đoán chừng là đàn này cũng không dễ làm ra như người nói”. Vân Liên dĩ nhiên biết làm thế nào để có cây đàn này, nhưng nếu sự phụ không cho Thanh Hủ, hắn cũng không cần nói ra chân tướng, dù sao hắn cũng có lòng riêng, không muốn người khác đánh đàn cho sự phụ nghe.

“Có lẽ vậy” Thôi Thanh Hủ từ từ đứng lên, vỗ vỗ áo, ngẩng đầu, nét phiền muộn hiếm có trên mặt đã sớm tan thành mây khói giống như chưa từng phiền não vậy. “Vân Liên, lại nói sao hôm nay Mộng Vân Ảnh chưa tới đây ? Ta sắp chết đói rồi”.

Từ hai năm trước, Thôi Thanh Hủ đã tìm mọi biện pháp xin Vân Liên chấp thuận cho Mộng Vân Ảnh thỉnh thoảng mang tới các loại bánh ngọt giúp hắn không đến nỗi đói chết. Mặc dù nhịn ăn có hiệu quả, năm sáu ngày cũng không bị đói quá, nhưng dù sao Thanh Hủ cũng không tự nguyện luyện nhịn ăn, cho nên cũng chưa tiến bộ mấy đành nhờ vào Mộng Vân Ảnh cứ cách năm sáu ngày lại mang bánh ngọt đến lót dạ. Vân Liên do áy náy vì đã cùng sự phụ lừa gạt Thanh Hủ liền đồng ý yêu cầu vô sỉ của Thanh Hủ. Mộng Vân Ảnh cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, hai năm qua nghĩ tới có thể vì người yêu làm bánh ngọt, thủ nghệ càng ngày càng cao, bánh ngọt càng làm càng có thể sánh với đầu bếp hàng đầu của hoàng gia.

Chỉ có điều mặc dù Thôi Thanh Hủ vui mừng, nhưng lại khổ Vân Liên. Lần nào cũng phải nặn ra khuôn mặt tươi cười nhận lấy điểm tâm của Mộng Vân Ảnh, lại còn nhận không ân huệ của người khác hai năm trời, sau này không biết trả lại thế nào. Nếu có ngày phải báo đáp ân tình này, Vân Liên nhất định sẽ không khách khi khai ra Thanh Hủ, chuyện này là do hắn mang ơn, phải do hắn tự mình trả ơn.

“Thuật ngữ hỏa của người luyện chưa được là do người chưa hoàn toàn nhịn ăn, hơi thở trong cơ thể không tinh khiết, cho nên không thể khống chế được lửa”. Vân Liên vác đàn lên, không khách khí nói trúng tim đen Thanh Hủ. Chỉ có điều Thôi Thanh Hủ lại không hoàn toàn để ý, chỉ chân chó chạy theo Vân Liên cầm lấy đàn, cười đùa nói : “Ta sớm muộn gì cũng trở thành hoàng đế, không có đạo lý sau này chỉ ngồi nhìn sơn hào hải vị của ngự thiện phòng dâng lên mà không ăn. Đã vậy hôm nay cần gì phải làm khổ dạ dày, làm khổ bản thân”.

Vân Liên nhún mày không lưu tình chút nào ném lại một câu: “Nhịn ăn chính là con đường tu luyện trường sinh duy nhất”

“Ai nha, không có chuyện gì thì phải sống lâu như vậy làm gì ? Cuộc sống quý giá là vì nó có hạn, nếu không chấm dứt thì thật là phiền, ta cũng không muốn cả đời làm hoàng đế, mệt chết đi được”. Thôi Thanh Hủ khoát tay, một bộ không thèm quan tâm. Vân Liên thấy khuyên cũng không có hiệu quả nên lười cùng hắn cãi cọ, lắc đầu dứt khoát im miệng. Chỉ có điều mới an tĩnh một chút, Thanh Hủ đã lại hưng phấn đến bên Vân Liên, huých huých khuỷu tay hắn, đôi mắt kim quang nhìn về cách đó không xa.

Vân Liên theo ánh mắt của hắn thì đột nhiên thấy Mộng Vân Ảnh đang xách hộp đựng thức ăn hướng hai người vậy vậy. Vân Liên bất đắc dĩ lắc đầu, cuối cùng đành phải dưới ánh mắt nóng bỏng của Thôi Thanh Hủ mà ngênh đón.

Mỗi lần nhìn thấy Vân Liên, Mộng Vân Ảnh đều ngượng ngùng đến đỏ cả mặt, không còn vẻ ngang ngược can rở ban đầu, người không biết còn tưởng nàng là một tiểu thư nhu mì. Thật ra thì chỉ lúc đối mặt với Vân Liên nàng mới mang bộ dáng đại gia khuê tú hiện thực như vậy. Huống chi hai năm qua, Vân Liên trở mặt càng ngày càng tuấn mỹ, mặc dù chỉ là thiếu niên, mặt mày vẫn chưa thực sự nảy nở, nhưng làm một tiểu cô nương như Mộng Vân Ảnh mê muội cũng không cần tốn nhiều sức.

Mộng Vân ảnh cúi đầu, đem hộp đựng thức ăn đưa tới Vân Liên trên tay, nhỏ giọng nhàn nhó nói: “Hôm nay làm thủy tinh sủi cỏ tôm, ta mới vừa ngự kiểm tới đây, sủi cỏ tôm này vẫn còn nóng, người ăn luôn đi.”

Mộng Vân Ảnh nghĩ đến việc toàn bộ điểm tâm mình dồn hết tâm tư làm đều vào bụng Vân Liên liền cảm thấy trên mặt nóng ran. Vân Liên không nói gì, chỉ tiếp nhận hộp đựng thức ăn, cười một tiếng “Vất vả rồi”.

Mộng Vân Ảnh ngơ ngác nhìn Vân Liên, cảm thấy mình thật không có tiền đồ, người ta chẳng qua chỉ cười một tiếng, tựa như ánh mặt trời ban mai, nàng đã chói mắt. Trong lòng Mộng Vân Ảnh lo lắng, nếu như Vân Liên tiếp tục cười với nàng như vậy, nàng có thể ngất xỉu luôn không. Không thể làm gì khác hơn, nàng vội vàng cúi đầu, không nói hai lời, đổ mặt ngự kiểm đi.

Vân Liên nhìn bóng dáng càng ngày càng nhỏ Mộng Vân ảnh, chợt thở dài, xoay người liền đem hộp đựng thức ăn ném vào ngực Thôi Thanh Hủ: “Sủi cỏ tôm thủy tinh.”

Thôi Thanh Hủ mang hộp đựng thức ăn đến bên gốc cây ngồi xuống, vừa ngẫu nhiên nhét sủi cỏ tôm vào miệng vừa khen: “Ừm, thơm thật! Vân Liên ta đây cũng không coi là ăn uống chùa. Nếu người không vận dụng mỹ nam kế tự nhiên như vậy, ta cũng không thể không công có của”.

“Ta cũng không nhớ là mình có giúp người luyện tập nghệ thuật này”

“Nếu đến mỹ nam kế người cũng không dùng được thì thật uổng cho bộ mặt khiến người và thần đều phần hận của người! Chỉ là vẫn hơi kém ta nha!”. Thôi Thanh Hủ hả hê vỗ ngực tự nhận là tuần tú, nhường đôi mắt hoa đào không chút khiêm tốn nói: “Không biết Mộng Vân Ảnh vì sao không có cảm xúc gì với gương mặt tuần tú của bản thái tử, nếu thế thì bản thái tử có thể danh chính ngôn thuận ăn điểm tâm này rồi”

Thôi Thanh Hủ càng nói càng thấy hài lòng, lại thấy Vân Liên không hề có phản ứng gì, khoe miệng chỉ như có như không nhếch lên, yên lặng nhìn sau lưng hắn.

15. Chương 15: Họa Bánh Ngọt (hạ)

Nụ cười ở khóe miệng Thôi Thanh Hủ liền cứng đờ, còn chưa kịp quay đầu đã nghe sau lưng truyền đến một tiếng kêu: “Thôi Thanh Hủ, người là tên khốn kiếp”

Còn chưa kịp phục hồi tinh thần đã thấy Mộng Vân vòng qua hắn chạy đến chỉ thẳng vào mặt Vân Liên: “Vân Liên, người được lắm, ta khổ sở làm bánh ngọt vì người, người lại đem tặng cho người khác ăn!”

Vân Liên vốn đang cười nhạo Thôi Thanh Hủ lại quên mất mình cũng là đồng phạm, bị Mộng Vân Ảnh chỉ vào mặt mắng, đành thu nụ cười lại, lộ vẻ lúng túng hiếm thấy. Mộng Vân Ảnh bị động chạm, cũng không thêm thu lại tính khí đại tiểu thư, chỉ có điều vừa mắng vừa rơm rớm nước mắt: “Vân Liên! Ta chỉ hỏi người một câu! Bánh ngọt này người đã ăn cái nào chưa?”

Đã đến mức này có nghĩa là Mộng Vân Ảnh đã cho Vân Liên một bậc thang. Nếu thức thời, người bình thường sẽ không do dự gật đầu nói có, nhưng Vân Liên lại không phải người bình thường, cho nên mặc cho Thôi Thanh Hủ ở sau lưng Mộng Vân Ảnh giương nanh múa vuốt thế nào, cũng không thay đổi được Vân Liên, đành hoàng lắc đầu: “Chưa ăn cái nào cả, toàn là Thanh Hủ ăn”.

Nửa câu trước đã đủ để kích trái tim con gái nhà người ta, nửa câu sau Vân Liên lại ngầm ý đẩy toàn bộ trách nhiệm lên người Thanh Hủ, nhưng vào tai Mộng Vân Ảnh lại càng có vẻ châm chọc, làm trái tim nàng tan nát. Môi anh đào mếu mếu rồi bật khóc.

Vân Liên bó tay hết cách, Thôi Thanh Hủ thì thấy đám lửa này vẫn chưa cháy lan đến mình nên vẫn khoan thai tự tại, khoanh tay trước ngực xem kịch vui. Mộng Vân Ảnh càng khóc càng uất ức, vốn vừa rồi nàng đã đi về nửa đường, chỉ vì nhất thời vui mừng, muốn hỏi thêm một chút lần sau Vân Liên muốn ăn thứ gì nên mới ngự kiểm quay trở lại, nào biết được lại nghe được một chuyện khiến người ta tan nát cõi lòng như vậy. Vả lại nàng vẫn là một cô gái nhỏ, đã khóc cả nửa buổi mà hai tên thiếu niên kia cũng không thêm an ủi, một trái một phải, một xem kịch vui một cau mày không biết làm sao. Mộng Vân Ảnh dùng tay áo lau nước mắt, dậm chân nhảy lên kiểm, thoáng một cái đã không thấy bóng dáng.

Người đã đi Vân Liên vẫn còn chau mày. Thôi Thanh Hủ cười ha hả đẩy hấn một cái, chế nhạo nói : “Thật chưa thấy ai ngốc như huynh, ngoài gương mặt ra còn lại không có chỗ nào hữu dụng”.

Vân Liên vẫn không trả lời, chợt quay mặt lại, nhìn Thôi Thanh Hủ chăm chú, nói : “Người nói xem, tại sao cả hai chúng ta đều cùng làm chuyện sai nhưng chỉ có mình ta phải chịu lỗi”.

Thôi Thanh Hủ khó thấy được Vân Liên thật tình như thế, vội vàng thu lại nụ cười, ho hai tiếng: “Đương nhiên rồi, trong lòng tiểu sư muội ta không là gì cả, đôi mắt đẹp của cô ấy chỉ nhìn thấy huynh.”

“Nói linh tinh”. Vân Liên hung hăng phất tay áo, xoay người muốn đi, không giải thích được còn bị ăn mắng thì không ai bình tĩnh nổi. Chỉ có điều mới đi hai bước, Vân Liên còn chưa can tâm, hừ lạnh xoay người hướng về Thôi Thanh Hủ tươi cười : “Thôi, ta bị chửi cũng không sao, chỉ có điều phiếu cơm dài hạn của người bị thả trôi sông rồi nhé, đừng hy vọng ta lại giúp người”.

Gương mặt tuần tú của Thôi Thanh Hủ chuyển từ trắng, sang đỏ, rồi thành tím và hóa đen, thật sự là màu sắc rực rỡ vô cùng. Cuối cùng run run kêu lên : “Vân Liên, xin người thương xót ! Ta còn muốn kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, không thể chết đói trên núi Huyền Hư này được !”

Nụ cười ở khóe mắt Vân Liên càng đậm hơn, cũng không thèm để ý đến hấn, chỉ xoay người trở về phòng, nhẹ nhàng vứt lại một câu nói mập mờ rất có phong phạm của Phượng Dẫn : “Ai buộc chuông thì người đó đi tháo”.

Ai buộc chuông thì người đó đi tháo, ai cũng hiểu nghĩa là gì, nhưng một câu châm ngôn như vậy cũng đủ khiến Thôi Thanh Hủ vò nát đầu. Chỉ có điều kế hoạch hôm nay không phải là tìm cách đền bù mà trước hết phải khiến Mộng Vân Ảnh hết giận. Chỉ cần nàng chịu an tĩnh nghe hấn nói, sẽ có khả năng xoay chuyển tình hình.

Không nghĩ nhiều nữa, Thôi Thanh Hủ bắt quyết ngự kiếm đuổi theo. Tuy nói ngũ hành thuật của Thôi Thanh Hủ chưa được tốt lắm, nhưng hấn lại luyện ngự kiếm tốt ngoài dự đoán của mọi người. Theo như hấn nói, bản lĩnh đánh người có thể không cần lợi hại nhưng bản lĩnh chạy trốn nhất định phải tinh thông. Tuy Mộng Vân Ảnh đi trước, nhưng lại đang bận tâm chuyện khác nên tốc độ khá chậm, hơn nữa hôm nay Thôi Thanh Hủ cũng toàn lực đuổi theo nên Mộng Vân Ảnh chưa trở lại Thiên Phong đã bị Thôi Thanh Hủ đuổi kịp.

Mộng Vân Ảnh vốn cho là Vân Liên dối ý, đuổi theo nói lời xin lỗi, lòng nàng tràn đầy vui vẻ, quay lại, nhưng lại chỉ thấy gương mặt Thôi Thanh Hủ đang cười híp mắt, cho dù là tới nói lời xin lỗi, nhìn cũng không có vẻ nghiêm chỉnh.

Thật ra nếu Thôi Thanh Hủ không đuổi theo thì thôi, lúc này theo tới lại làm cho Mộng Vân Ảnh có cảm giác bị trêu chọc, hôm nay lại còn thành chuyện cười của người khác, lửa giận trong lòng càng rộ hơn, phất tay áo bay nhanh hơn. Thôi Thanh Hủ thấy thế càng nóng nảy, vội vàng đuổi theo hô lớn : “Vân Ảnh sư điệt xin dừng bước !”.

“Ai là sư điệt của người !” Mộng Vân Ảnh quay đầu hung hăng liếc xéo Thôi Thanh Hủ một cái. Thôi Thanh Hủ thấy Vân Ảnh cuối cùng cũng chịu dừng lại nghe mình giải thích, miệng lưỡi tự nhiên ngọt ngào hơn.

“Dạ dạ, sư tỷ, đều là Sư đệ ta không phải, đến đây xin bồi tội với sư tỷ.”

Nếu là bình thường thì Thôi Thanh Hủ quyết không nguyện ý kêu Mộng Vân Ảnh là sư tỷ, chỉ có điều hôm nay hấn là người có lỗi trước, nên cũng không dám cùng Vân Ảnh so đo những chuyện lông gà vớ tỏi này. Dù sao chuyện quan trọng nhất trước mắt vẫn là giải quyết nguồn cung cấp thức ăn sau này. Nghĩ đến đây, Thôi Thanh Hủ liền dứt khoát thu lại nụ cười thường trực trên mặt, bày ra một bộ mặt phớt tỉnh nhìn Mộng Vân Ảnh nói : “Sư tỷ, đều là ta không tốt. Vân Liên đã nhịn ăn từ lâu, ta lại cà lơ phất phơ đến nay vẫn chưa luyện được, Vân Liên không đành lòng nhìn ta đói chết, mới để cho sư tỷ khổ cực làm điểm tâm vì ta, cũng không phải là cố ý trêu sư tỷ.”

Thôi Thanh Hủ bày ra một bộ dáng nghiêm túc, đôi mắt hoa đào nhìn chăm chăm Vân Ảnh lại khiến nàng không được tự nhiên.

Không chờ Mộng Vân Ảnh tỏ thái độ, Thôi Thanh Hủ đã lại cười nói : "Sư tỷ biết là ta đương triều thái tử, ngày sau tất nhiên sẽ kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, tất nhiên không thể chết đói trên núi Huyền Hư này được. Cho nên hành động lần này của Vân Liên cũng là bất đắc dĩ."

Không thể không nói, Thôi Thanh Hủ quả thật rất giao hoạt, cho dù là hồ ly gặp hấn cũng tự thấy xấu hổ. Nửa câu đầu là lấy tình để cảm động, nửa câu sau là ngoài mặt lấy lý lẽ nói rõ nhưng trong đó cũng ẩn chứa cả uy hiếp.

Mộng Vân Ảnh cũng cảm thấy bình tĩnh hơn, dù sao hai người thường ngày ở chung cũng chí chóe náo nhiệt cơ hồ khiến Mộng Vân Ảnh quên mất thân phận thái tử của Thôi Thanh Hủ. Bình thường, thái tử chịu ăn thức ăn do thường dân làm thì đã khiến thường dân đó cảm động đến rơi nước mắt ba quỳ chín lạy rồi, hôm nay mình lại giống như không biết điều rồi. Mộng Vân Ảnh giương đôi môi anh đào nhỏ, cuối cùng cũng không phản bác được gì, chỉ "hừ" một tiếng, chuyện liền nhờ vậy cũng coi như xong.

Mộng Vân Ảnh chẳng thèm nói chuyện với Thôi Thanh Hủ nữa, xoay người muốn đi lại bị Thôi Thanh Hủ gọi lại, cuối cùng không nhịn được hỏi "Ta đã không trách người, người còn có chuyện gì?"

Thôi Thanh Hủ cười khỏ, muốn Mộng Vân Ảnh tha thứ ình thì có phần hơi khách khí, điều hấn muốn không chỉ đơn giản như thế.

"Sư tỷ, người xem nếu sau này không có bánh ngọt của tư tỷ chỉ sợ ta không cố được lâu."

Mộng Vân ảnh không hiểu: "Người đi nói với sư tổ thì người sẽ không để người chết đói?"

"Chuyện này. việc ta chưa nhin ăn được sư phụ cũng không biết." Mặt đào hoa của Thôi Thanh Hủ nháy nháy: "Còn phải xin sư tỷ giữ bí mật."

Mộng Vân Ảnh thấy bộ dáng thành khẩn của Thôi Thanh Hủ, nhìn một chút lại cười nói : "Tiểu sư đệ, người cho là Mộng Vân Ảnh ta ngu đến mức bị người lừa tiếp tục làm thức ăn cho người à?"

"Ta đương nhiên sẽ không ăn không điểm tâm của sư tỷ. Nếu sư tỷ nguyện ý tiếp tục làm điểm tâm cho ta, ta liền giúp sư tỷ một việc". Thôi Thanh Hủ tràn đầy lòng tin, nhưng cũng để an toàn ình, hấn sâu kín nói thêm một câu : "Chỉ cần không liên quan đến Vân Liên, ta liền đồng ý với sư tỷ".

Hai chữ "Vân Liên" đã sắp bật ra khỏi miệng Mộng Vân Ảnh đã bị nằng kịp thu lại khi nghe nốt câu nói sau cùng của Thôi Thanh Hủ, nằng có chút lúng túng. Một lúc sau, Vân Ảnh lại chậm rãi nói : "Cũng được, nếu người có thể xin sư tổ cho ta xuống núi du ngoạn, ta liền đồng ý với người".

Bọn Vân Ảnh đã tu hành ở núi Huyền Hư ba năm, trong ba năm này chưa một lần xuống núi, Thôi Thanh Hủ cũng muốn xuống núi. Yêu cầu này hấn cũng đã đoán trước được một chút. Thật ra muốn cho sư phụ đồng ý với yêu cầu của Mộng Vân Ảnh nói dễ không dễ mà nói khó cũng không khó. Chỉ có điều vừa rồi Thôi Thanh Hủ đã nói chắc như đinh đóng cột, lúc này cũng không thể từ chối.

"Được, nếu ta khiến sư phụ đồng ý, kính xin sư tỷ tuân thủ lời hứa."

Chiếc cảm hơi nhon của Mộng Vân Ảnh khe giờ lên, trong lòng đã sớm đoán là Thôi Thanh Hủ sẽ không làm được, nửa hài lòng nửa cười nhạo nói : "Đương nhiên rồi".

Vì vậy, chương ngại thứ nhất trên con đường tiến đến vương vị của Thôi Thanh Hủ là tỉ mỉ bày mưu lược vì tiền đồ điểm tâm của mình.

"Ai."

Lại một tiếng thở dài truyền đến, âm thanh không lớn không nhỏ nhưng vừa đủ để ta nghe thấy. Bốn tiên đang chuyên tâm nghiên cứu một khối trò chơi xếp hình, nhưng bên tai vẫn không dứt tiếng thở dài, lại khiến trong lòng ta phiền não vô cùng. Ta dứt khoát để trò xếp hình sang một bên, đẩy cửa đi ra ngoài xem xét.

Ta nghĩ rằng Vân Liên chắc sẽ không nhàm chán như thế nên lười biếng ngửa đầu nhìn lên nóc nhà, quả nhiên là thấy thối hồ ly đang chống má, mặt cô đơn nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời. Bộ dáng này so với khuôn mặt tươi cười hàng ngày càng muốn ăn đòn hơn.

Ta quay đầu nhìn bóng trăng, cung Quảng Hàn thật an tĩnh, cũng không thấy bóng dáng Thường Nga đâu, nếu không phải đang ngủ thì cũng là bỏ đi đâu mất rồi, ta cũng không nhìn được ngáp một cái, đêm đã khuya, cũng nên nghỉ ngơi rồi.

Vừa định xoay người trở về phòng, tiếng thở dài trên nóc nhà lại càng âm ỉ hơn, thật giống như sợ ta không nghe được. Ta trời sinh khó ngủ, lần này lại có một tên thở dài than ngắn không yên trên đầu mình thì làm sao ta có thể ngủ yên được đây. Bất đắc dĩ, ta đành nhảy lên nóc nhà, ngồi xuống bên cạnh Thôi Thanh Hủ.

16. Chương 16: Cữu Mệnh

Thôi Thanh Hủ thấy ta cũng không ngạc nhiên, thậm chí cũng không thèm tạo bộ mặt không ngờ. Đây cũng là điều tự nhiên thôi, dù sao hắn cũng cố ý dẫn ta tới trước, rồi lại làm ra một vẻ mặt kinh ngạc thì thật quá giả dối rồi.

Thôi Thanh Hủ chống cằm nhìn trời, mặt cô đơn, cũng không nói chuyện, chỉ tiếp tục than thở. Trong lòng ta hung hăng rửa thắm một câu, thói hồ ly, điệu bộ này hiển nhiên là chờ ta mở đầu.

Ta ho hai tiếng, hai tay ôm đầu, phối hợp nằm xuống đếm sao: “Nói đi, vì sao than thở?”

“Ai. Sự phụ, thật xin lỗi, đồ nhi đánh thức người.” Thôi Thanh Hủ xoay đầu lại, trong mắt như có vài giọt trong suốt lóe lên. Lần đầu tiên hắn đối ta cung kính như thế thật khiến bản tiên không quen nổi.

Ta khoát tay áo, mặc dù không biết lần này thói hồ ly đang tính toán cái gì, nhưng hắn như thế lại khiến ta có chút co quắp, không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng ngồi dậy, chấp nhận hàn huyên một phen với tên đồ nhi mà ta hoàn toàn không muốn kết thân này: “Sao nửa đêm canh ba không ngủ được lại chạy đến nóc phòng của sư phụ thế này?”

“Ah?” Đôi mắt hoa đào của Thôi Thanh Hủ làm bộ quan sát bốn phía một chút, lại khiến ta muốn học máu: “Ta cứ tưởng đang ngồi trên nóc phòng mình... hóa ra sai chỗ...”

Thôi Thanh Hủ nói xong lại cúi đầu đứng lên hướng nóc phòng của mình đi đến, ta vốn đang chống trán nhưng thật sự không nhìn nổi nữa, không thể làm gì khác hơn là kéo tay áo hắn lại: “Thanh Hủ a, ngồi đó cũng thế thôi ...”

Thôi Thanh Hủ rút cuộc cũng không uốn éo nữa, thở dài một hơi hỏi: “Sinh nhật của sư phụ là lúc nào?”

“Sinh nhật?” Ta ngẩn người, cũng không thể nói là ta không nhớ, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu đùa bỡn trang sức đeo bên hông nói qua loa: “Sư phụ sống ngàn năm rồi, chuyện phải nhớ quá nhiều, nếu lúc nào cũng nhớ sinh nhật của mình thì thật khó”.

Thôi Thanh Hủ chợt bật cười, môi mỏng nhấp nhẹ, mặc dù chỉ là thiếu niên nhưng cũng đã có hai phần mỉa hoặc.

“Hôm nay là sinh nhật Thanh Hủ.”

Bàn tay đang nghịch nghịch trang sức của ta dừng lại, Chẳng lẽ hắn trăm phương ngàn kế dẫn ta tới là để ta cùng hắn tổ chức sinh nhật ư? Nghĩ đến đây ta thấy trong lòng đau xót, ta thật không xứng là sư phụ, bình thường không dạy dỗ được đồ nhi đã không nói, nay lại còn không quan tâm đến đồ nhi nữa, hai đứa chúng nó đều rời nhà, xa người thân đến đây ngày ngày cũng chỉ có tu tập, cho tới bây giờ cũng không có người nào hỏi đến. Chỉ là hai đứa bé, không cần phải chịu khổ đến vậy.

Huống chi ta có chục tỉ năm tuổi thọ nhưng người phạm cũng chỉ có trăm năm, qua mỗi sinh nhật là lại qua thêm một năm rồi. Ta học bộ dáng của Thôi Thanh Hủ thở dài, dịu dàng nói: “Là sư phụ không tốt, bình thường đã không quan tâm nhiều đến các người.”

Thôi Thanh Hủ thấy ánh mắt của ta hình như sưng sờ một chút rồi vội vàng quay mặt qua chỗ khác: “Không trách sư phụ. Thật ra khi ở trong hoàng cung cũng có người tổ chức sinh nhật cho ta, nhưng hơn phân nửa chỉ là hư tình giả ý, gặp dịp thì làm thôi.”

Ta chưa từng gặp mấy hoàng tử của Ngọc Hoàng Đại Đế, cũng không biết cuộc sống của họ thế nào nên không hiểu được tình hình của Thanh Hủ lắm. Chỉ có điều hôm nay mới thấy cuộc sống của con em của Hoàng Đế phàm trần cũng không dễ dàng gì.

Ta nhìn gò má cô đơn của Thôi Thanh Hủ, nội tâm chợt khê động, từ trong lòng ngực móc ra một tấm giấy trắng, cắt thành một hình tùy ý, thổi một luồng tiên khí, một đóa sen xanh xinh xắn liền hiện ra trước mặt Thanh Hủ. Ta nhìn dáng vẻ kinh ngạc của hắn, lần đầu tiên thấy Thôi Thanh Hủ đáng yêu như thế, khóe miệng không nhịn được tràn ra một nụ cười: “Thế này xem như là quà sinh nhật vì sư tặng người”.

Thôi Thanh Hủ cầm đóa sen xanh trong suốt óng ánh này mỉm cười, trên mặt hắn lộ ra một tia ngây thơ hiếm có hoàn toàn thuộc về một thiếu niên mười lăm tuổi, một nụ cười không hề có tạp chất. Giờ khắc này hắn không cần phải tận tâm tận lực che dấu mềm yếu trong lòng, không cần trăm phương nghìn kế đi duy trì địa vị vương giả, chỉ đơn thuần bởi vì nhận được một món quà thật tâm thật ý mà vui mừng mỉm cười.

“Tạ ơn sư phụ.” Âm thanh của Thôi Thanh Hủ có chút nghẹn ngào. Ta giả bộ không phát hiện ra, không để ý chút nào phát phát tay áo. Ta đang định trở về phòng lại bị Thôi Thanh Hủ gọi lại.

“Sư phụ.” Giọng Thôi Thanh Hủ có chút chần chừ, nhưng cuối cùng vẫn chuyển mắt, nhỏ giọng nói : “Trên núi Huyền Hư này, Thanh Hủ nhập môn muộn nhất, mặc dù tuổi tác cùng bối phận đều lớn hơn so với đồng môn nhưng vẫn bị gọi là sư đệ ...”

Ta lẳng lặng nhìn hắn, cũng không nói gì, mặc hắn nói tiếp.

Thôi Thanh Hủ dừng một chút, cuối cùng nháy nháy đôi mắt đào hoa cười nói : “Không biết sư phụ có thể thành toàn cho Thanh Hủ một tâm nguyện không ? Cho các đệ tử xuống núi thu thêm một số đồ đệ nữa. Vừa đem sư phụ phát dương quang đại, vừa tìm kiếm thêm tài nguyên cho sư phụ...”

Ta thừa nhận không thêm nghe nữa chữ của câu đầu, chỉ có điều mấy chữ “kiếm thêm tài nguyên” lại khiến bốn tiên thực động lòng. Ai, gần đây vật giá tăng cao, chỗ nào cũng cần dùng đến tiền, tỷ như mua sắm quần áo cho Thôi Thanh Hủ. Trong lòng ta tính toán qua về, rốt cuộc vẫn gật đầu : “Ừ, cũng tốt, chỉ là không được quá mười người, ta không thích núi Huyền Hư quá náo nhiệt...”

Thôi Thanh Hủ thấy ta đồng ý, hình như rất hưng phấn.Ặc, nói thế nào nhỉ, giống như còn hưng phấn hơn so với việc ta cho hắn đóa sen xanh vừa rồi. Tóm lại, đến khi ta kịp phản ứng lại, Thôi Thanh Hủ đã quay về phòng rồi... Không hiểu sao trong lòng ta lại dâng lên một cỗ tức giận. Ta sờ cằm, trầm ngâm trong chốc lát. Có nghĩa là mục đích cuối cùng của Thôi Thanh Hủ chính là dụ dỗ ta đồng ý điều này chứ không phải là chuyện sinh nhật của hắn.

Bất tri bất giác bốn tiên lại bị thói hồ ly đùa giỡn rồi phải không ?

” Không ngờ người cũng thật có mấy phần bản lĩnh, còn thuyết phục được cả sư tổ”

Thiếu nữ áo đỏ nét mặt tươi cười như hoa, ngoài miệng tuy nói với Thôi Thanh Hủ, nhưng nét cười trên mặt lại giành cho Vân Liên.

Vân Liên lần này cũng không muốn thừa nước đục thả câu, nhưng Thôi Thanh Hủ hình như cũng rất không muốn cùng Mộng Vân Ảnh xuống núi một mình nên mới kéo Vân Liên đồng hành.

Hai thiếu niên áo xanh, một thiếu nữ áo đỏ, ba người tuy còn nhỏ tuổi nhưng lại đều là tuyệt sắc khiến người trên chợ không dời tầm mắt được. Thôi Thanh Hủ từ nhỏ đã sớm quen với việc có nghìn người chiêm ngưỡng mình, còn Mộng Vân Ảnh bình thường luôn thích nổi bật nên lúc này cũng cực kỳ hài lòng. Chỉ khổ Vân Liên, hắn vốn không thích người lạ, nói gì đến đụng chạm thân thể. Vì vậy trên đường gặp người này nhìn người kia đầy hắn cũng chỉ có thể cố hết sức ẩn nhẫn. Cuối cùng không nhìn được, hắn niệm quyết ẩn thân, nhảy lên nóc nhà. Mọi người thấy Vân Liên tự nhiên biến mất, cả kinh thất sắc hô yêu quái rồi tự động dạt ra.

Thôi Thanh Hủ hí đôi mắt hoa đào, cũng không biết lấy đâu ra một cây quạt trắng, nhìn Vân Liên trên nóc nhà cười nói : “Thôi, biết ngươi không thích, biết ngươi đang ở trên nóc nhà rồi, mau theo ta cùng sư muội đi dạo thôi”.

Thôi Thanh Hủ vừa dứt lời, trên đầu đã bị gõ đến nở hoa. Mộng Vân Ảnh khẽ kêu : “Sư muội cái gì, là sư tỷ !”

“Dạ dạ, sư tỷ.”

Hai người vừa đi vừa nháo một lúc liền biến mất khỏi tầm mắt Vân Liên. Vân Liên cười nhạt một tiếng, an tĩnh đứng trên nóc nhà, chợt nhìn thấy một đại nương đẩy một chiếc xe nhỏ bày đầy các loại dây buộc tóc đi ngang qua. Vân Liên ngơ ngác nhìn theo, chợt nhếch miệng, ánh mắt bất giác trở nên nhu hòa.

Vân Liên nhảy từ trên nóc nhà xuống, hiện thân, đám người xem náo nhiệt lúc nãy đã tản đi hết, lúc này không ai chú ý đến hắn. Vân Liên chọn một sợi dây buộc tóc màu trắng từ chỗ đại nương, rồi một mình đi băng qua trên đường, cuối cùng lại mua thêm một chiếc hộp nhỏ có chứa cơ quan bên trong từ một sạp bán đầy đồ chơi bên đường, hắn đem dây buộc tóc mới mua bỏ vào trong đó, làm quà đáp lễ cho sư phụ.

Chọn được quà tặng, Vân Liên cảm thấy tâm tình thật tốt, lúc này mới nhớ ra phải đi tìm hai người Thôi Thanh Hủ. Vừa giương mắt lên đã thấy hai người kia hình như đang đứng cuối một ngõ phố cách đó không xa, Mộng Vân Ảnh mặc một bộ xiêm y đỏ tươi rất nổi bật.

“Này, Thôi Thanh hủ, đứa nhỏ này thật đáng thương, trên người người có chút đồ ăn nào không?”

Thôi Thanh Hủ giương mắt nhìn Mộng Vân Ảnh bên cạnh một chút, gơ hai tay trống không ra vẻ mặt đáng thương : “Sư tỷ, ta còn muốn hỏi người có đồ ăn không đây, trên người ta làm gì có đồ ăn ?

Mộng Vân Ảnh thấy bộ dạng vô lại của Thôi Thanh Hủ, đang định phát tác lại nghĩ đúng là hắn đang nói sự thật, không thể làm gì khác hơn là ngồi xổm xuống nhìn đứa bé trai đang co rúc trong góc : “Người chờ ở đây tỷ tỷ đi mua cho người một ít thức ăn.”

Đứa bé cúi đầu không nhìn hai người, chỉ suy yếu lẩm bẩm : “Các người đi đi, các người cho ta ăn được hôm nay nhưng không cho được ngày mai, sớm muộn gì ta cũng chết đói, chi bằng chết sớm để sớm siêu sinh”

Thôi Thanh Hủ nghe hắn nói chỉ cười : “Tiểu tử này cũng rất hiểu biết”. Còn chưa nói xong quả nhiên đã bị Mộng Vân Ảnh nhéo một cái.

Mộng Vân ảnh càng nghĩ càng thấy thương nam hài khổ sở, cuối cùng quyết định trợ giúp. Mộng Vân Ảnh cùng Thôi Thanh Hủ vốn chỉ đi ngang qua, chợt nghe một tiếng rên rỉ yếu ớt, cẩn thận tìm tới thì phát hiện một đứa bé ăn mày gầy như que củi tuổi tác tương đương nàng, đang nằm gió ăn sương chịu hết khổ sở.

“Thôi Thanh Hủ, mục đích xuống núi của chúng ta lần này là gì?”

Thôi Thanh Hủ hé mắt, cười nói: “Dĩ nhiên là thu đồ đệ a.”

“Rất tốt.” Mộng Vân ảnh chợt ngồi xổm xuống, hướng đứa bé trai kia cười rạng rỡ: “Người về sau chính là đồng môn sư đệ của ta.”

Đứa bé trai kia ngơ ngác, qua hồi lâu mới ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy khuôn mặt có lúm đồng tiền xinh đẹp như hoa của Mộng Vân Ảnh, hắn cảm thấy đó là gương mặt xinh đẹp nhất mình từng nhìn thấy, giống như ánh mặt trời, chiếu vào cuộc sống tràn đầy bóng tối của hắn.

Mộng Vân ảnh thấy đứa bé sững sờ nhìn nàng, cũng không giận, vô cùng kiên nhẫn hỏi “Người tên là gì.”

Câu hỏi đột ngột này làm đứa bé bừng tỉnh, gương mặt xanh đen của hắn lần đầu tiên đỏ ửng lên, lại cúi đầu xuống đáp : “Ta tên là Cửu Mệnh”.

17. Chương 17: Lại Thêm Tân Đỉnh

Mộng Vân ảnh che miệng cười nói: “Cửu Mệnh? Một cái tên thật kỳ quái”

“Ta từ khi ra đời thân thể đã không tốt, cha mẹ tìm một tiên sinh coi bói xem cho, tên này là do tiên sinh đặt”. Cửu Mệnh ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn Mộng Vân Ảnh, cẩn thận đem sự hoan hỉ và ngưỡng mộ che dấu đi.

“Ha ha, ta tưởng là người có chín cái mệnh đấy.” Thôi Thanh Hủ đang cười, lại nghe được tiếng bước chân sau lưng, hắn cũng không quay đầu lại, chỉ giơ tay lên: “Vân Liên người tới chậm đã bỏ qua một màn kịch hay.”

“Ta bỏ qua cái gì?”

Âm thanh nhàn nhạt truyền đến, Mộng Vân ảnh có chút cuống quýt vội vàng xoay người, nhàn nhò nói: “Vân Liên, ta thay sư tổ tìm được một đồ đệ.”

Cửu Mệnh hơi nghi ngờ nhìn về mặt chợt thay đổi của thiếu nữ, lúc này mới từ từ đưa mắt nhìn thanh niên mặc thanh y, không khỏi sửng sốt. Dung mạo cũng phong cách như vậy, thật sự là chưa hề thấy.

Vân Liên lướt qua Mộng Vân ảnh, liếc mắt nhìn Cửu Mệnh một cái, đỡ hắn đứng dậy, một đôi mắt phượng nhìn Cửu Mệnh khiến hắn sinh ra một chút khấn trương. Vân Liên giúp hắn phủi bụi bẩn trên người quay đầu nói với Mộng Vân Ảnh và Thôi Thanh Hủ: “Nếu đã tìm được thì trở về thôi, sư phụ đang chờ đấy”.

“Thật vất vả ra ngoài một chuyến, người lại vội vã trở về.” Thôi Thanh Hủ gật gù hả hê không biết từ đâu lại biến ra một cây quạt có cán nạm vàng: “Chỉ có điều dẫn theo một tiểu sư đệ thế này cũng không dễ dàng, đành trở về vậy”. Dù sao hắn cũng đã đạt được mục đích, hắn cũng không quan tâm lắm đến chuyện xuống núi.

Vân Liên lạnh lùng quét mắt qua cây quạt của Thôi Thanh Hủ, chợt giật giật khóe miệng: “Hai ngày trước sư phụ còn than bị mất một thời vàng, hóa ra là ở chỗ người”.

Thôi Thanh Hủ lúng túng ho hai tiếng, đem tay giấu ra sau lưng. Nụ cười trên mặt Vân Liên ở trong mắt Mộng Vân Ảnh như gió mùa xuân nhưng ở trong mắt Thôi Thanh Hủ lại giống như trời đông giá rét.

“Ta chỉ là mướn. Mướn. Lần này xuống núi, chúng ta cũng không thể không mang theo chút tiền. Người thấy đúng không. Vân Liên.” Thôi Thanh Hủ vừa cẩn thận tìm từ, vừa len lén quan sát nét mặt Vân Liên. Chỉ có điều Vân Liên chỉ hờ hững bỏ lại một câu “Về thôi”, người cũng đã đi tới trước mặt. Lần này Thôi Thanh Hủ cũng không dám có nửa điểm phê bình, nhắc chân chạy theo Vân Liên, mặc Mộng Vân Ảnh đỡ Cửu Mệnh hồng hộc đuổi theo sau.

Ta gỡ gỡ đầu, lại gỡ gỡ đầu, cuối cùng duỗi tay chỉ vào đứa bé bần thủ đang đứng sau lưng ba người thở dài nói: “Đây chính là đồ đệ các người tìm về?”

Mộng Vân Ảnh đẩy Cửu Mệnh tới trước mặt ta, cứ như sợ ta chưa nhìn rõ “Sư tổ, cha mẹ Cửu Mệnh đều đã mất, luân lạc đầu đường xó chợ, nếu chúng con không mang hắn về chỉ sợ hắn cả đời phải đi ăn xin”.

Ta xoay mặt nhìn chằm chằm Thôi Thanh Hủ: “Người nói muốn tìm đồ đệ, lại chỉ tìm được một đồ đệ thôi sao?” Đã không kiếm được bạc lại còn tìm về một tên cần bốn tiền phải nuôi thì làm sao ta chịu nổi.

Dĩ nhiên, nửa câu nói sau ta không nói ra ngoài, làm một sư phụ Thần Tiên, mặt mũi là rất quan trọng.

Thôi Thanh Hủ làm sao mà có thể không biết tâm tư của ta, chỉ có điều hắn như đang tập trung tinh thần quyết tâm đối nghịch với ta: “Chỉ cần ta không còn là người có bối phận nhỏ nhất là được, một hay hai đều không sao cả”

Trong lòng ta kìm nén bức bối, cầm cánh tay gầy gò của Cửu Mệnh lên nghiên cứu. Ai, số mệnh thật kém, cả đời nhất định đầy sóng gió, hình như sau này còn bị người ta lợi dụng, khổ sở cả đời. Nghĩ đến đây ta liền không tự chủ lắc đầu một cái khiến cả đám kia toát mồ hôi.

Ta lại không phải Ti Mệnh, ta chỉ có thể nhìn thấu tính mạng của hắn nhưng không có cách nào giúp được hắn. Sau này thế nào đều phải dựa vào chính hắn. Vì thế ta càng không thể giữ hắn lại bên mình, đành miễn cưỡng nặn ra một nụ cười hòa ái: “Nếu người thu Cửu Mệnh thì người chính là sư phụ hắn”

Mộng Vân Ảnh hiển nhiên không ngờ mình cũng có thể thu đồ đệ, mặt vui mừng, chỉ có điều Thôi Thanh Hủ bên cạnh còn vui vẻ hơn, hắn tự nhiên tăng hai bối phận, đương nhiên càng vui mừng.

“Vân Ảnh Tạ sư tổ, Vân Ảnh nhất định sẽ hảo hảo dạy dỗ Cửu Mệnh.”

“Ừ, như thế rất tốt, rất tốt.” Ta gấp một cái, hướng bọn họ khoát tay áo, ý bảo bọn họ rời đi. Mộng Vân ảnh cũng thông minh, chào một cái liền dẫn Cửu Mệnh ngược kiểm trở về. Ai, xem ra sự nghiệp kiếm tiền

của ta còn chưa thành công thì trên núi lại ngày càng nhiều người đến ăn cơm chùa. Nghĩ đi nghĩ lại, ta hung hăng vung tay vỗ lên đầu Thôi Thanh Hủ, bốn tiên lại đi tin con hồ ly thối này rồi.

“Ai ui.” Thôi Thanh Hủ kêu thăm sờ sờ đầu, nhưng hần hiễn nhiên hiểu rõ nguyên nhân mình bị đòn, cũng rất ngoan ngoãn chịu một cái gõ đầu của ta, không dám nói hơn một câu. Ta lại nhéo hần một cái nữa, mới coi như trút được cơn giận, lúc này mới hài lòng trở về phòng.

“Sư phụ.”

Ta lại nhất thời quên mất Vân Liên này giờ không nói gì, ta nghiêng đầu nhìn hần, thấy trên khuôn mặt luôn lạnh nhạt của hần xuất hiện một nụ cười hiếm hoi : “Sao ?”

“Ta.” Vân Liên suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn lắc đầu, cứng rắn dời mắt tới chỗ khác: “Thôi, lần sẽ nói với sư phụ.”

Ta nhìn Vân Liên cười cười nhưng cũng không nói thêm gì, tiếp tục trở về phòng nghiên cứu đại kế kiếm tiền của mình vậy.

Thôi Thanh Hủ thúc cùi chỏ vào Vân Liên, híp mắt bày ra bộ dáng xem kịch vui : “Sao, người muốn nói gì với sư phụ ? Không phải muốn tố cáo ta chứ ?”

“Không có gì.” Vân Liên đem cái hộp vốn không ai chú ý đến trên tay mình thả vào trong tay áo nói : “Làm phí một ngày của ta, ta đi tu hành đây”.

“Ta tự nhận không được chăm chỉ như ngươi, hôm nay đã như vậy rồi, không bằng tận dụng nghỉ ngơi một chút”. Thôi Thanh Hủ nói xong, lấy túi đựng thức ăn bên hông xuống, không biết từ lúc nào cái túi đựng thức ăn nhỏ nhỏ này đã căng phồng, đầy tràn các loại điểm tâm. Thôi Thanh Hủ chọn một khối bánh vó ngựa đưa cho Vân Liên : “Có muốn ăn một miếng không ?” Chỉ có điều không chờ Vân Liên trả lời, Thôi Thanh Hủ đã đem khối bánh nhét vào miệng mình : “Thôi đừng nào ngươi cũng không ăn, không nên lãng phí lương thực”.

Vân Liên bất đắc dĩ lắc đầu, quay trở về phòng. Lúc đi ngang qua cửa lại nhìn thấy một bóng dáng màu trắng đang ngồi chống má, ra chiều suy tư, cũng không biết tâm tư người kia đã bay đến tận đâu. Mấy năm nay Vân Liên coi như đã sớm hiểu rõ, bên trong tiên tử áo trắng ngàn năm tuổi này thực ra chỉ là một cô bé mười sáu mười bảy tuổi, đôi khi có chút hành động việc làm vẫn không bằng người mười sáu mười bảy tuổi. Mấy năm chung đụng, Vân Liên cũng không kính sợ nàng như hồi đầu nữa, chỉ coi nàng như một sư phụ ngang hàng mà thôi.

Ta chống đầu suy nghĩ lung tung, lại mơ hồ cảm thấy khang khác, quay ra cửa sổ nhìn lại thấy Vân Liên đang đứng bên ngoài nhìn chăm chăm vào ta. Sợ hần nhìn thấu tâm tư của ta, ta ho khan hai tiếng, tiện tay nhặt lên một quyển sách, làm bộ nghĩ sâu tính kỹ. Tuy ta diễn trò nhưng vẫn không yên lòng lắm, cuối cùng vẫn không quên gật đầu một cái giống như vô cùng đồng ý với lời lẽ trên sách.

Chỉ có điều khi ta nhìn ra cửa sổ lần nữa, Vân Liên đã không còn ở đó, chỉ nghe vẳng lại một câu nói.

“Sư phụ, cảm ngược sách rồi kìa.”

“.”

Ta đem cuốn sách khiến mình mất mặt vứt xuống một bên, ôm trán gục xuống bàn. Phản rồi, phản rồi, năm đó chỉ là đứa nhóc đầu hai chỏm tóc, hôm nay lớn lên đã không còn chút đáng yêu nào nữa rồi. Hai đồ đệ của ta không hề ngoan ngoãn chút nào mà lại phát chán giống như Sát Nhan.

“Cửu Mệnh, cạnh phòng ta vừa khéo có một phòng trống, ngươi ở đây nhé”

Mộng Vân Ảnh đem Cửu Mệnh sắp xếp xong liền mệt mỏi ngã xuống giường, lại thấy Cửu Mệnh chẳng biết lúc nào đã bưng một chậu nước đi vào, đặt bên giường Mộng Vân Ảnh : “sư phụ rửa mặt đi rồi hãy ngủ”.

Mộng Vân Ảnh giương mắt nhìn gương mặt không có điểm gì khác lạ của Cửu Mệnh. Nhìn hần lại không khỏi nhớ đến gương mặt kinh thể hãi tục kia, trong lòng không khỏi phiền não : “Không cần”.

“Rửa mặt xong ngủ sẽ thoải mái hơn”. Cửu Mệnh cũng chưa bao giờ phục vụ ai, nhưng lại can tâm tình nguyện phục vụ Mộng Vân Ảnh.

Chỉ có điều Mộng Vân Ảnh hiển nhiên không muốn nhận tấm chân tình này, ngồi dậy nói “Cửu Mệnh, ta là sư phụ ngươi, không phải chủ nhân của ngươi, ngươi không cần phục vụ ta”,

Cửu Mệnh đỏ mặt lên đáp: “Ta chỉ là thuận tay thôi, phục vụ sư phụ cũng là việc đồ đệ nên làm.”

Mộng Vân Ảnh nhìn khuôn mặt đàng hoàng của Cửu Mệnh, tức giận trong lòng cũng tiêu tan sạch sẽ, thở dài nhận lấy khăn rửa mặt trong tay Cửu Mệnh nói : “Cửu Mệnh, nếu ngươi xem ta là sư phụ, về sau phải nghe lời ta. Ngươi là đồ đệ của ta, không cần phục vụ ta. Còn nữa, về sau không nên gọi ta là sư phụ, khiến ta cảm thấy mình đã già. Chúng ta tuổi tác tương đương, ngươi cứ gọi thẳng tên ta là được”.

Cửu Mệnh có chút co quắp nhìn khuôn mặt tươi cười của Mộng Vân Ảnh, rốt cuộc gật đầu một cái khe khàng gọi “Mộng Vân Ảnh”. Đây là tên mà hắn nghe sư tổ và Vân Liên gọi. Mặc dù vị sư tổ kia xinh đẹp hơn Mộng Vân Ảnh, hơn nữa còn là thần tiên, nhưng cho dù để hắn chọn lại, hắn cũng tình nguyện theo bên người thiếu nữ trước mặt này cả đời.

Có người nói cả đời quá dài.

Có người nói cả đời chỉ là một ngày; có người nói cả đời là một tháng; có người lại nói cả đời là một năm.

Mà có người, cả đời, là ngàn năm.

Một ngàn năm.

Chỉ có điều có người không nhận thức được. Đến khi nhận thức được, chỉ sợ đã quá trễ.

18. Chương 18: Vân Liên Goại Truyện 1

Ánh mặt trời chói mắt, Vân Liên mở mắt quan sát bốn phía, tất cả đều xa lạ.

Hắn là ai? Hắn từ đâu tới? Hắn muốn đến nơi nào?

Đáng tiếc trừ cái tên Vân Liên này, những thứ khác hắn đều không nhớ .

Càng nghĩ càng buồn. Vân Liên lấy tay vuốt vuốt đầu, chợt ngẩng đầu nhìn người, một đôi tay nhỏ bé như vậy không hề quen thuộc chút nào, giống như chưa bao giờ là của hắn. Có lẽ vốn là... nghĩ đến đây trí nhớ sắp hình thành trong đầu hắn lại hóa thành một làn sương mù che phủ tất cả.

“Tiểu tử, ngươi ngồi ở đây làm gì?”

Vân Liên nghe tiếng nói ngẩng đầu nhìn lên, một ông lão tóc bạc mặc y phục đồ đang đứng bên cạnh hắn mỉm cười hòa ái. Vân Liên cau chóp mũi, nếu là lão nhân bình thường mà mặc một thân y phục đồ như thế thật có chút già mà không nghiêm túc, chỉ có điều lão nhân này mặc như vậy lại có vẻ hết sức hài hòa.

“Ta không biết.”

Vân Liên lần đầu tiên mở miệng, trong lòng lại lộp bộp một chút, giống như đôi tay nhỏ bé, trong miệng hắn phát ra một giọng trẻ con xa lạ.

“Ngươi không có nơi nào để đi sao ?” Lão nhân cười cười, giương lên chiếc gậy gỗ đào chỉ về một ngọn núi cách đó không xa cười nói : “Nơi đó đang chiêu nạp đệ tử tu tiên, ngươi đi đi, chủ nhân nơi đó chắc chắn sẽ lưu ngươi lại”.

Vân Liên cúi đầu trầm tư một chút, vừa định ngẩng đầu hỏi “Vì sao” thì đã không thấy lão già áo đỏ đâu nữa, chỉ lưu lại bên hắn một túi đồ ăn bên trong chứa chút lương khô. Bản chất Vân Liên vốn không muốn dựa vào người khác, nhưng nhìn túi lương khô trong tay cũng chỉ đủ cho hắn ăn một hai ngày. Vân Liên đành thở dài, xách theo túi đồ ăn hướng đỉnh núi cách đó không xa chậm rãi đi tới.

Chưa tới chân núi Vân Liên đã thấy từng đoàn người đi lên núi. Tu tiên có gì hay chứ ? Vân Liên lại thở dài, nhưng cuối cùng vẫn cảm thấy không thể giải thích nổi, dứt khoát lắc đầu bước nhanh hơn.

Chỉ có điều càng đi lên, trong lòng Vân Liên càng lạnh . Những đứa bé bên cạnh đều mặc cẩm y, chỉ nhìn thôi cũng đủ biết là thiếu gia tiểu thư, cúi đầu nhìn lại y phục vừa bẩn vừa nát trên người mình, Vân Liên chợt có chút lo lắng. Cũng may lão già áo đỏ đó không lừa hắn, hắn cứ nhiên ngây ngốc đại đột bị lưu lại.

Sau đó lại ngây ngô dại dột bị người ta dẫn vào phòng, rồi ngây ngô dại dột đứng trước mặt một nữ tử áo trắng lười biếng.

Chớp mắt khi mới nhìn thấy cô gái, trong lòng Vân Liên trầm xuống, cảm giác quen thuộc tự nhiên trào ra, nhưng cũng chỉ trong chốc lát.

“Tiểu tử, người tên là gì?” Nàng nghiêng đầu, nhếch khóe môi, bộ dáng giống như một con tuyết hồ giáo hoạt.

“Vân Liên.”

Cô gái giống như sững sờ một chút, giọng nói cũng không hiền hòa như ban nãy nữa : “Người lên núi làm gì?”

“Không biết.”

“Ai đưa người tới?”

“Không biết.”

“” Cô gái gãi gãi đầu, hai tay hơi đưa ra: “Tiểu tử, trừ tên tuổi ra, người còn biết điều gì khác không?”

Vân Liên nhìn bộ dáng bất đắc dĩ của nàng, trong lòng không khỏi hài lòng một chút. Hắn giựt giựt khóe miệng, học bộ dáng của nàng, đưa hai tay ra đáp : “Không biết, ta không nhớ gì hết, khi tỉnh lại đã thấy mình ở trên núi”.

Đây là lời nói thật, quả thật hắn không nhớ gì hết. Chỉ có điều hắn mới phát hiện ra một vấn đề, suy nghĩ của hắn không giống trẻ con bình thường, mà lại giống một người đã sống hơn hai mươi năm hoặc dài hơn.

“Từ nay về sau ta chính là sư phụ của người.”

Có ăn có mặc có ở, báỉ nhận một sư phụ thì có sao đâu. Nhưng khi nàng biến ra cho hắn một bộ y phục xanh, Vân Liên cũng có chút kinh ngạc, không ngờ trên đời thật sự có thần tiên. Còn vì sao hắn chỉ có chút kinh ngạc là vì chuyện trên đời có thần tiên hình như Vân Liên đã biết từ lâu. Nhưng bây giờ hắn chỉ là một đứa bé 10 tuổi vậy chỉ nên bày ra bộ dáng mà một đứa bé nên có, nhìn cô gái cười rạng rỡ. Trong lòng Vân Liên đột nhiên cảm thấy thật ấm áp. Thần tiên này mới chỉ gặp mặt lần đầu lại ba lần bốn lượt làm nhiều loạn dòng suy nghĩ của hắn, cũng thật kỳ quái.

Sau đó mọi chuyện cũng tạm thời ổn định. Chỉ có điều thật khó cho Vân Liên khi phải ngày ngày ra về một đứa bé con, thỉnh thoảng cáu gắt, chỉ sợ vị sư phụ thần tiên này nhìn ra được đầu mối gì lại đuổi hắn xuống núi.

Hắn thật vui vẻ, cũng may nàng thủy chung cũng không phát hiện ra điều gì. Hắn cho là từ nay về sau bên cạnh mình cũng chỉ có thêm một vị sư phụ mà thôi. Nhưng một khúc Thanh Liên Vũ kia lại in sâu vào lòng hắn một bóng hình khác. Hắn hoảng hốt chạy trốn là vì hắn cảm nhận được tâm mắt của nàng, hắn giả vờ sợ hãi cũng chỉ nhằm trấn an nàng. Hắn thật vui vì cũng may nàng chưa phát hiện ra điều gì.

Núi Thanh Liên, núi Thanh Liên một Thanh Liên, một Vân Liên là đủ rồi.

Hắn học theo trẻ con, giận dỗi quấy rối chỉ vì một sợi dây buộc tóc. Hắn giả bộ tu tập nhưng lại ngừng thở, nằm dưới cửa nhìn nàng say sưa loay hoay vui vẻ với những thứ đồ chơi nhỏ mang từ dưới trần lên, trong lòng cười nàng thật giống trẻ con. So với mình, vị sư phụ nghìn tuổi này càng giống một đứa bé con hơn. Cũng may hoàn toàn không bị sư phụ phát hiện, Vân Liên cắn cốt thần kỳ, tư chất thông minh, những bí tịch kia chỉ cần tập luyện một chút liền có thể vận dụng tự nhiên. Phượng Dẫn mỗi lần kiểm tra cũng không phát hiện được kỳ thực bình thường Vân Liên rất lười.

Chuyện mà Vân Liên thích nhất mỗi ngày là sư phụ gối đầu lên chân hắn nghe đàn. Lúc đầu Vân Liên chỉ cảm thấy cảnh tượng này hết sức quen thuộc, nhưng vẫn có chút khác biệt. Trong lòng rung động như dãi sông lấp biển, nhưng khi nhìn nàng nằm đó nhắm mắt mỉm cười, suy nghĩ của Vân Liên mới bình tĩnh lại.

Cuộc sống tốt như vậy lại bị một hai người xa lạ đến phá hư. Một Mộng Vân Ảnh còn chưa đủ, không ngờ lại thêm một Thôi Thanh Hủ nữa, về phần Cửu Mệnh cũng không cần nói đến.

Vốn tưởng rằng sư phụ ngại phiền toái sẽ đuổi Thôi Thanh Hủ đi, nhưng khi nhìn hai mắt nàng sáng lóng lánh nhìn chăm chăm vào những rương hòm của người ta, Vân Liên đành từ bỏ ý tưởng này, mặc kệ sư phụ thu nhận đồ đệ này. Cũng không thể ngờ được Thôi Thanh Hủ cũng giống như hắn, hoặc có thể thế giới đã thay đổi, những đứa trẻ hơn mười tuổi ngày ngày đều cá tính như vậy. Tóm lại bàn về công phu trước mặt một kiểu sau lưng một kiểu thì hai người cơ hồ không phân cao thấp.

Kể từ khi có thêm Thôi Thanh Hủ, sư phụ liền dành phần lớn thời gian cho hắn, cho dù là tranh luận hay học tập, Vân Liên cũng chưa bao giờ được hưởng đãi ngộ như vậy. Ngược lại Thôi Thanh Hủ ở trong phúc mà không biết, lại nói sư phụ thiên vị hắn, khiến hắn cảm thấy thật đáng lòng.

Cuối cùng nàng thiên vị ai thì sợ rằng chỉ có mình nàng biết.

Vân Liên đứng ở cửa sổ nhìn nàng giống thường ngày, nhưng lại quên ẩn thân. Phượng Dẫn khẩn trương tiện tay cầm lên một quyển sách, làm bộ gật đầu một cái, lại quên mất phải cầm sách đúng chiều. Vân Liên cảm thấy buồn cười, nắm chặt cái hộp trong tay áo, cuối cùng chỉ nói một câu : “Sư phụ, cầm ngược sách rồi”.

Hắn thừa nhận hắn không có dũng khí đem cái hộp cùng dây buộc tóc đưa cho nàng. Hắn không biết liệu nàng có hiểu hay không, liệu nàng có cự tuyệt hay không, hay là nàng vẫn không suy không nghĩ như bình thường. Dù sao bây giờ hắn cũng chỉ là một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, cũng chỉ là đồ đệ của nàng. Mà nàng cơ hồ lại như một người không tim không phổi, làm sao hiểu được ngay tâm tư của hắn.

Không bằng đem tâm tư của mình giấu đi thật kỹ, chỉ cần ở bên cạnh nàng là được.

Vân Liên nằm trên giường, lấy dây buộc tóc màu trắng trong hộp lấy ra, lại tháo dây buộc tóc màu xanh của mình xuống. Mái tóc buông xuống như thác, che kín một bên mặt hoàn mỹ, cũng giấu đi nụ cười ầm ập trên môi hắn.

Xanh trắng quần quanh, trừ hắn ra, không ai biết được.

Vân Liên lại buộc tóc lên, đang định đem dây buộc tóc màu trắng cho vào lại trong hộp đã bị Thôi Thanh Hủ nhào đến.

Thôi Thanh Hủ khó khăn lắm mới phát hiện được bí mật của Vân Liên, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua được.

“Vân Liên, vừa rồi là gì thế?”

“Không có gì.” Vân Liên lại đem cái hộp bỏ vào tay áo, miễn cưỡng giương mắt “Người xử lý xong chuyện ăn uống của mình rồi chứ?”

“Dĩ nhiên là xong rồi. Hiện tại Vân Ảnh sư muội thu được đồ đệ chỉ sợ sau này còn phải cảm tạ ta thì có”. Thôi Thanh Hủ lấy quạt ra phe phẩy cười đến hài lòng. Cũng may Thôi Thanh Hủ không dây dưa chuyện dây buộc tóc nữa. Vân Liên cho rằng câu hỏi của mình đã dời được sự chú ý của Thôi Thanh Hủ nhưng lại không biết được Thôi Thanh Hủ đang nhìn tay áo của hắn, nghiêm túc suy tư, giống như muốn nhìn rõ xem trong cái hộp đó là gì.

“Sao sư phụ cứ thích ở trong phòng không ra thế nhỉ, nói là bế quan, nhưng thần tiên cũng phải bế quan sao?” Thôi Thanh Hủ đặt mộng ngồi xuống bên cạnh Vân Liên, vỗ vỗ bả vai Vân Liên.

Vân Liên sững sờ, dần dần khóe miệng lại gợi lên một ý cười : “Vậy người kêu người ra đi”

“Hả?” Thôi Thanh Hủ khẽ nheo mắt lại, ngửa đầu ngã xuống giường: “Sư phụ bế quan càng lâu càng tốt, không có ai quấy, vừa vui vẻ vừa nhàn hạ. Hồi trước trong hoàng cung ta đã thấy qua nhiều loại phụ tử, ban đầu khi đến núi Thanh Liên thấy sư phụ chỉ là một cô gái trẻ tuổi trong lòng ta cũng có chút chần chừ, nhưng hôm nay xem ra giống như sư phụ vẫn thích hơn”.

Ai mà không thích nàng cho được đây? Vân Liên cười cười, cũng học bắt chước Thôi Thanh Hủ, nằm ngửa ở trên giường, khe khẽ thở dài câu: “Đúng là sư phụ tốt hơn.”

Tác giả có lời muốn nói: Chương này là lời bạch bạch của Vân Liên. Tuy ngắn nhưng lại có một tin tức quan trọng, Vân Liên trước giờ chỉ là giả vờ!! Ha ha ~

19. Chương 19: Thôi Thanh Hủ Ngoại Truyện 1

Một đám mây chậm rãi bay qua, che khuất ánh trăng yếu ớt trên bầu trời, trong núi chợt có tiếng chim hót, âm thanh thanh thúy giống như tiếng ngọc rơi vỡ nát.

Thôi Thanh Hủ hít mất phượng lại, lưỡi biếng nằm nghiêng, mặc cho ánh trăng len lỏi qua đám mây chiếu lên gương mặt hắn.

“Ai.”

Thôi Thanh Hủ thở dài một tiếng. Bất tri bất giác lại đến sinh nhật hắn rồi, hắn cũng không thích ngày ngày, bởi vì đây là ngày mà cuộc sống khổ nạn của hắn bắt đầu.

Người khác có thể cho rằng hắn tốt số, từ nhỏ đã là con trưởng của hoàng đế, lớn lên là thái tử. Nhưng người khác cũng không thể biết được, một thái tử như hắn trước bảy tuổi đã phải chịu đựng những gì.

Ngày hắn ra đời, mẫu hậu bị thất sủng, bị biếm vào lãnh cung, trước năm tuổi, hắn vẫn luôn sống trong lãnh cung cùng mẫu hậu. Nếu không nhờ hắn thông minh, chăm chỉ, tuổi còn nhỏ nhưng đã học thuộc hết những sách vở tối tăm khó hiểu từ khi còn ở trong lãnh cung, lại chịu khó triển lộ trước mặt phụ hoàng, chỉ sợ đến giờ hắn vẫn còn ở trong lãnh cung ẩm ướt kia.

Thôi Thanh Hủ cười lạnh, bao nhiêu người cười hắn máu lạnh vô tình, vứt bỏ mẫu thân không thềm để ý. Nhưng có bao nhiêu người biết được, nữ nhân kia chưa bao giờ coi trọng hắn dù chỉ một chút. Nàng coi hắn là họa tinh, sinh hắn ra khiến nàng thành tội nhân. Hắn thậm chí còn không được nuôi lớn bằng dòng sữa của nàng. Nữ nhân như vậy thì có tư cách gì làm mẫu hậu của hắn ? Có tư cách gì để hắn bất chấp hậu quả đi cứu nàng ? Tất cả cũng chỉ vì nàng gieo gió gặt bão thôi.

Sau ngày đó, Thôi Thanh Hủ học được ả nhân, học được cách che dấu trái tim mình. Không có cha mẹ yêu, không có huynh đệ yêu, hắn chỉ có một mình, ở chốn ăn thịt người kia, dưới sự giúp đỡ chân thành của lão nô thân cận duy nhất, mò mẫm lặn lội, cuối cùng cũng đoạt được thái tử vị.

Hắn cho rằng mình sẽ ở trong lồng giam này ngậm ngốc cả đời, cho đến khi hắn nghe được nhị hoàng đệ, tam hoàng đệ cùng di nương trong hậu cung đang tìm cách mưu hại hắn, đồng thời cũng nghe nói ngoài hoàng thành có một ngọn núi tên Huyền Hư, Thôi Thanh Hủ chột thổ phào nhẹ nhõm. Lão nô vẫn hầu hạ hắn bẩm báo thái tử tự nhiên đổ bệnh, hoàng thượng bỏ tay hết cách. Sau đó, khi hoàng thượng đang phê duyệt tấu chương trong ngự điện thì có một chiếc lá cây bay đến trước mặt, trên lá có hiện chữ “núi Huyền Hư”. Một năm sau thái tử vẫn yếu ớt như vậy, hoàng thượng hạ lệnh đưa thái tử lên núi Huyền Hư tu tiên, không cầu gì chỉ cầu kiện thể.

“Ai.” Thôi Thanh Hủ thở dài một cái, trừ hắn cùng Thuận Phúc bên cạnh, không ai biết được mảnh lá cây này là hắn phái người thật vất vả mới mang được về từ trấn nhỏ dưới chân núi Huyền Hư, về phần tại sao lại bay được đến trên bàn lão hoàng đế đúng là Thôi Thanh Hủ cũng mất không ít công phu.

Nghĩ về cuộc gặp trên đỉnh núi Thanh Liên, Thôi Thanh Hủ lơ đãng nở nụ cười. Hắn cứ cho là sẽ gặp một ông lão râu dài, ai ngờ lại là một thiếu nữ yếu đuối, toàn thân áo trắng, thuần túy như một đóa tuyết liên ở đỉnh Thiên Sơn. Hắn cứ cho là mấy tần phi trong hậu cung của phụ hoàng là những thiếu nữ mỹ lệ ngàn dặm mới tìm được, nhưng không ngờ đúng như câu ngạn ngữ kia “người giỏi còn có người giỏi hơn”. Cũng không phải trong cung không có ai xinh đẹp như nàng, nhưng thuần khiết cao quý như vậy quả thật không có.

Chỉ có điều thiếu nữ thanh thuần phiêu dật kia cũng không thềm nhìn hắn, đôi mắt phượng lướt qua hắn, nhìn chằm chằm vào những chiếc rương lớn sau lưng hắn.

“Trong rương là gì vậy?”

Cũng không ngoài dự đoán, âm thanh thật dễ nghe. Nhưng vấn đề nàng hỏi cũng khiến Thôi Thanh Hủ đã dạn dày mưa gió cũng ngây ngẩn cả người, chỉ có thể ngây ngốc trả lời : “Hoàng kim”

Nhìn đôi mắt sáng trong suốt của nàng, Thôi Thanh Hủ cảm thấy trong lòng như có gì đổ vỡ, có lẽ chỉ là ảo tưởng, có lẽ là sùng bái, có lẽ là cái gì khác, tóm lại nữ tử này không thềm che dấu khát vọng trong mắt, hung hăng nuốt nước miếng, một giây trước còn lơ hẩn đi, một giây sau đã hòa ái cười với hắn, ngồi xổm xuống nói với hắn : “À, Thanh Hủ a, được rồi, vì sư nhận người”.

Tất cả đều là hoàng kim ư ? Làm gì có. Quốc khố trống không đã lâu, phụ hoàng sẽ không vì hắn bái sư mà chuẩn bị nhiều hoàng kim như vậy cho hắn. Chỉ là nhìn thiếu nữ cùng đứa bé áo xanh bên cạnh nàng, Thôi Thanh Hủ chợt cười. Trước cứ để nàng nhận mình đã. Hắn chỉ muốn lưu lại, nhất là khi nhìn thấy thiếu nữ cười với đứa bé trai áo xanh kia.

Khung cảnh hạnh phúc như vậy hắn chưa bao giờ dám xa cầu, lại bày ra rõ ràng trước mặt hắn như vậy, tựa như một bữa tiệc lớn được bày ra trước mắt một người sắp chết đói. Nhưng hắn cũng không ngờ được vị tiên tử như được tạo nên từ nước này lại có thể xách lỗ tai hắn lên, giận dữ. Mặc dù việc khiến nàng nổi giận chỉ là chuyện hoàng kim, nhưng chỉ một khắc đó thôi Thôi Thanh Hủ cũng biết được sợ rằng trong cõi đời này chỉ có vàng mới làm vị tiên tử xinh đẹp này động tâm thôi.

Cũng may hắn cơ trí, thấy đứa bé trai bên người nàng, nghe gọi là Vân Liên, cũng là đệ tử duy nhất của vị tiên tử này trước khi hắn đến, vừa cau mày kéo tay áo của vị tiên tử, nàng ta liền định cho hắn xuống Thiên Phong bái vị Bạch Ti nào đó làm sư phụ. Hắn thừa dịp không ai để ý, lén véo đùi mình một cái, đôi mắt đẹp lập tức ngập nước mắt.

“Ta cũng không ngờ, trong lòng phụ hoàng ta chỉ đáng giá hai rương hoàng kim. Ta. Ta cứ cho rằng phụ hoàng thương ta, lo ta thiếu thốn sẽ cho ta rất nhiều hoàng kim mang theo ... Phụ hoàng. Phụ hoàng. Không phải người rất thương nhi thần sao. Ô ô.”

Thôi thanh hủ vừa dùng tay áo lau nước mũi, vừa hé mắt nhìn lên vẻ mặt cô gái. Đứng hỏi tại sao hắn chỉ lau nước mũi không lau nước mắt, nước mắt kia chính là huyết lệ thể hiện sự đau lòng, làm sao có thể tùy tiện lau đi được?

Rốt cuộc vẻ mặt của cô gái cũng mềm nhũn ra, khoát tay áo với hắn, hắn mới lau sạch nước mắt, hào hứng chạy về phòng. Chỉ có điều không hiểu sao, cá tính ẩn nhẫn rèn luyện qua nhiều năm trong phút chốc lại sụp đổ mất, trán hắn nóng lên, vừa xoay người liền lộ ra nụ cười, cũng quên mất sư phụ mình là một vị thần tiên, liền bị nhìn thấu.

Thật ra thì Thôi Thanh Hủ cũng rất hối hận, không biết có phải là do lần đó không mà sư phụ đối với hắn thật không ôn hòa chút nào.

“Ai.” Vì nhớ lại chuyện lúc mới lên núi mà phiền muộn trong lòng cũng tan thành mây khói. Đám mây trôi đi, ánh trăng lại tràn ra, gió đêm thổi nhẹ nhàng, ánh nến trong nhà hình như cũng chập chờn theo. Trong nhà vẫn không có động tĩnh gì, chợt có tiếng đẩy cửa “ken két” nữ tử áo trắng từ trong nhà đi ra. Thôi Thanh Hủ vội vàng ngồi dậy, một tay ôm đầu gối, một tay chống cằm khôi phục bộ dáng trầm ngâm lúc đầu chỉ trong nháy mắt.

Thật ra bộ dáng này nếu ở trong cung thì không biết đã làm mê đảo bao nhiêu tiểu thư cung nữ. Mặc dù Thôi Thanh Hủ chưa lớn tuổi lắm nhưng hắn nhận thấy khi ở trong cung bất kỳ giống cái nào cũng thực thích hắn. Ngay như con chó Bắc Kinh mà Thái Hậu nuôi, hay vẹt của Thần phi nuôi hay ngay cả con rùa đen mà phụ hoàng nuôi nhìn thấy hắn đều thích cạ vào người hắn. Đối với dung mạo của mình Thôi Thanh Hủ vẫn luôn rất tự tin, nếu thêm vài năm nữa, khi hắn mười bảy mười tám tuổi rồi, chỉ sợ là giống cái nào cũng phải quỳ dưới vạt áo hắn. Dĩ nhiên đây là suy nghĩ lúc chưa nhìn thấy Vân Liên. Về phần Vân Liên, Thôi Thanh Hủ vẫn cảm thấy một nam nhân có bộ dáng như vậy nhất định là yêu nghiệt, mặc dù bây giờ hắn vẫn là một đứa bé con. Chắc chắn, thôi thôi không đưa ra bình luận thêm nữa.

Mặc dù trên mặt Thôi Thanh Hủ vẫn bày ra bộ dạng nhớ nhung mầu hậu, nhưng trong lòng lại như đang có con ngựa chạy loạn, suy nghĩ bay lung tung. Cũng chính lúc này, Phượng Dẫn đã nhẹ nhàng lướt tới, ngồi bên cạnh hắn.

Nghĩ lại đây hình như là lần đầu hắn và sư phụ nói chuyện một cách ôn hòa.

Đây cũng là lần đầu tiên Thôi Thanh Hủ nói cho người khác biết ngày sinh nhật của mình, lần đầu tiên hắn muốn nhận được một món quà sinh nhật chân chính, cũng là lần đầu tiên hắn biết tiểu sư phụ trước mặt

này thực ra đã một nghìn tuổi.

Còn chưa kịp cảm khái thì một đóa sen xanh óng ánh trong suốt như được khắc ra từ băng xuất hiện trên tay hắn. Thôi Thanh Hủ cẩn thận nâng đóa hoa trên lòng bàn tay, chỉ sợ làm rơi.

Nữ tử cứ như vậy an tĩnh nhìn hắn, ánh mắt mang theo một tia áy náy, khiến hắn chợt có chút ngượng ngùng với việc làm tiếp theo của mình. Chỉ có điều sau một hồi suy đi tính lại hắn vẫn quyết định sự sống của mình quan trọng hơn.

“Sư phụ.” giọng nói Thôi Thanh Hủ có chút chần chừ, cuối cùng hắn vẫn không đành lòng nhìn đôi tròng mắt sáng long lanh của nữ tử, chuyển tầm mắt nhỏ giọng nói: “Trên núi Huyền Hư này, Thanh Hủ nhập môn muộn nhất, nếu xét về tuổi và bối phận thì đều lớn hơn một số đồng môn nhưng vẫn bị gọi là sư đệ.”

Một khi đã triển khai kế hoạch, thì không thể thu tay lại. Thôi Thanh Hủ dừng một chút, rồi lại chớp chớp đôi mắt hoa đào cười nói: “Không biết sư phụ có thể thành toàn cho Thanh Hủ một tâm nguyện không? Cho các đệ tử xuống núi thu thêm vài đồ đệ nữa? Vừa là đem sư phụ phát dương quang đại, cũng vì sư phụ rộng Tiến Tài nguyên.”

Thật ra trong lòng Thôi Thanh Hủ rất khó chịu, không nhẫn tâm đem mưu kế dối trá trong cung áp dụng với một nữ tử không vướng bụi trần như vậy, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt nàng sáng lên, chỉ thiếu chút nữa chảy nước miêng, tự trách, đồng tình, xấu hổ của Thôi Thanh Hủ lúc trước đều biến mất trong nháy mắt.

Hơn nữa hắn đảm bảo sau này sẽ không bao giờ có loại cảm xúc ghê tởm như vừa rồi với nữ tử này nữa.

Thôi Thanh Hủ nhảy từ trên mái hiên xuống, hăm hăm chạy vào trong nhà. Bởi vì hắn sợ mình lại lộ ra bộ mặt thật, sẽ hướng về nữ tử tham tiền, trong ngoài bất nhất kia rống một câu : Bị lừa vậy cũng là do cô tự chuốc lấy ! Tự chuốc lấy !

Dĩ nhiên, sự thật này sau đó cũng được nghiệm chứng, lời này của Thôi Thanh Hủ vẫn rất có đạo lý. Có điều đó là chuyện sau này, sẽ không bàn tới ở đây.

Tác giả có lời muốn nói: Hết cuốn thứ nhất, kết thúc thời nhỏ của các chàng trai cô gái.

20. Chương 20: Tểu Phượng Hoàng

Bốn tiên vô cùng phiền não đi vòng quanh chiếc rương vốn lúc đầu đầy ắp bạc. Thật vất vả ta mới bình tĩnh lại được, cúi đầu nhìn cái rương rỗng tuếch cơn giận trong nháy mắt lại dâng lên.

“Sư phụ, con gà trong sân xử lý sao đây?”

Gà? Gà!

Ta nhượng cao lông mày, tròng đôi mắt vô cùng dữ tợn, khiến Thôi Thanh Hủ một thân áo tím đang đứng bên ngoài phòng ta sợ đến mức không dám cử động.

Đúng, không sai, chính là con gà, cũng là căn nguyên của mọi chuyện!

Chuyện này bắt nguồn từ bảy ngày trước.

Bảy ngày trước bốn tiên lừa Vân Liên và Thôi Thanh Hủ, một mình mang theo toàn bộ gia sản còn lại định lên trấn mua sắm thỏa thích một phen. Nhưng tất cả những thứ mới lạ trong trấn ta đều đã nghiên cứu qua nên vòng vài vòng vẫn chưa tìm thấy thứ gì thú vị. Trước khi đi ta đã định sẽ đến cửa hàng sách mua vài quyển truyện mới ra, nhưng ai ngờ mới đến cửa một hàng sách liền đụng phải một người hết sức bản thủ đang xách một con vừa giống chim vừa giống gà nhưng lại không phải là gà.

Bốn tiên vốn cũng không để ý, chỉ muốn vào cửa hàng, thì nghe người bên cạnh hỏi nam tử kia một câu: “Huynh đệ, đây là thứ gì? Ta chưa thấy qua bao giờ.”

Nam tử kia dùng đôi tay bản vén chút tóc vướng trước mắt, có vẻ như hắn đã thật lâu chưa tắm, tóc dính bết vào nhau. Nam tử liếc nhìn người vừa hỏi thăm, trầm giọng nói : “Phượng Hoàng.”

“Phượng Hoàng?” Người hỏi thăm có vẻ rất hưng phấn, đem vật nhỏ kia lật tới lật lui xem xét, cuối cùng móc ra một thỏi vàng đưa cho nam tử. Ai ngờ nam tử kia mang thỏi vàng thả lại trong tay người kia, không nhanh không chậm nói “Không bán”

Vốn bốn tiên cũng không có chút hứng thú nào, nhưng đứng một bên nhìn bọn họ lại thấy trong lòng có chút ngứa ngáy. Phải nói là phượng hoàng trên trời cũng chỉ có hai ba con, dưới trần mà cũng có thì thật li kỳ. Huống chi một thỏi vàng có giá trị rất lớn, nam tử kia nghèo khó như vậy, với một thỏi vàng hắc có thể làm được bao nhiêu chuyện nhưng lại cự tuyệt không bán thật khiến người khác tò mò.

Nếu ta chỉ vào hàng sách mua truyện xong liền quay về núi thì đã xong chuyện. Đằng này ta lại thua dưới hai chữ “tò mò”. Bây giờ nhớ lại vẫn thấy ngứa răng, hận không thể băm vằm hai người kia ra.

Lúc đấy bốn tiên không hiểu sao lại ngồi xổm xuống trực tiếp đưa túi tiền cho nam tử kia hỏi “Từ nay đủ không?”

Nam tử kia thoáng sửng sốt, nhưng lại lập tức khôi phục thái độ bình thường : “Tưởng là ai? Hôm nay xem ra, Phượng Hoàng này hình như có duyên với ngài, như vậy Phượng Hoàng này là của ngài rồi.”

Phượng hoàng trưởng thành cũng là một con chim rất lớn, Phượng hoàng non thì ta chưa thấy bao giờ, gáy nóng lên, hào hứng đem tiểu phượng hoàng ôm vào ngực. Nhìn một hồi lại định hỏi kỹ thêm nam tử kia, nhưng khi ngẩng đầu thì đã không thấy người đâu nữa. Bốn tiên thừa nhận lúc đó trong lòng cũng có chút dự cảm không tốt. Chỉ có điều bốn tiên có lòng từ bi, có thiện tâm nên cũng không suy nghĩ nhiều, liền ôm tiểu phượng hoàng cười mây về núi.

Chuyện sau đó chính là sự sỉ nhục cả đời của bốn tiên!

Ta ôm tiểu phượng hoàng, tâm tình rất tốt cười mây ngắm cảnh. Còn chưa tới đỉnh Thanh Liên đã thấy Vân Liên và Thôi Thanh Hủ đang chơi cờ bên cạnh hồ sen. Một người mặc áo xanh, một người mặc áo tím, chỉ mới ba năm đã trở mã thành đại mỹ nam, khụ khụ, là mỹ nam trưởng thành mới đúng, thật không uống vì sư một lòng nuôi dạy. Hai đứa trẻ được vì sư nuôi lớn lại xuất sắc như vậy thật khiến vì sư vui mừng.

Hai người đang khổ chiến nên cũng không chú ý đến ta. Ta nhẹ nhàng thông thả đi đến bên cạnh, nhìn kỹ nước cờ, hình như Thôi Thanh Hủ đang chiếm ưu thế hơn một chút. Quả nhiên nếu so về mưu lược cùng đấu đá, Vân Liên vẫn chưa đấu lại hồ ly. Ta quay đầu nhìn lại, thấy Vân Liên một tay chống cằm, một tay trắng nõn mảnh khảnh đang kẹp một viên cờ trắng, khẽ nhíu mày, suy tư nghiêm túc. Một đầu tóc đen xõa xuống bên người chỉ dùng một sợi dây buộc tóc màu xanh buộc lại. Sống mũi hắc cao thẳng, mặt mày thâm thúy, đôi môi mỏng tươi mới ướt át ... Ôi chao, khụ khụ, bốn tiên cảm thấy Vân Liên rất xinh đẹp, vẻ xinh đẹp này có chút quen mắt...

“Sư phụ?”

Thôi Thanh Hủ nhếch khóe môi, thả viên cờ đen trong tay xuống, đôi mắt hoa đào sáng lên : “Sư phụ về lúc nào thế?”

Ai, Thôi Thanh Hủ mặc một thân xiêm y tím như vậy thật hợp với đôi môi đỏ mọng tươi cười và ánh mắt mỉa mai, thật sự là tiêu hồn, thật giống một con hồ ly Tiên Quân mới đắc đạo thành tiên.

Thôi Thanh Hủ chợt lên tiếng cắt đứt mạch suy nghĩ của Vân Liên, Vân Liên ngẩng đầu lên, mỉm cười với ta : “Sao hôm nay sư phụ về sớm thế ?” Vân Liên nói xong liền đứng lên, tay áo giống như lơ đãng phất lên bàn cờ, cố ý đem tàn cuộc trên bàn cờ phá loạn. Ta nhìn thấy, chỉ cười thầm một tiếng, cũng không vạch trần hắc, chỉ đem tiểu phượng hoàng trong ngực đưa đến trước mặt Vân Liên như hiến vật quý.

“Xem này, hôm nay sư phụ gặp được một may mắn lớn, chỉ cần năm nén vàng đã đổi được một tiểu phượng hoàng độc nhất vô nhị, mừng quá nên về sớm ”

Hai người nghe thấy ta mới chỉ xuống núi một chuyến đã tiêu hết năm nén vàng mặt đều xụ ra, chỉ có điều lát sau Thôi Thanh Hủ đã cười híp mắt xông tới nịnh nọt : “Sư phụ vui mừng là tốt rồi, tốn chút vàng cũng được, chờ ta kế vị, sư phụ sẽ không phải vì chuyện tiền bạc mà buồn phiền nữa.”

Vân Liên bị cướp lời, chỉ nhàn nhạt liếc Thôi Thanh Hủ một cái, liền ôm lấy phượng hoàng trong tay ta, quan sát nửa buổi, bỗng nhiên phán một câu kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu : “Sư phụ, đây không

phải chim phượng hoàng.”

“Tại sao?” Trong lòng ta lộp bộp hai cái, nhưng vẫn là nhất quyết không tha vãn lại.

“Ta cũng không biết, ta có cảm giác, con này không phải Phượng Hoàng.”

Ta ôm tinh thần không buông tha nếu chưa làm rõ ra sức lỏi tay áo Vân Liên : “Người đã thấy phượng hoàng rồi à?”

Vân Liên nhìn đôi mắt ta sáng lên, rớt cuộc khó nhọc nuốt nước miếng, cho ta một đáp án mong muốn “chưa gặp.”

“Không biết thì đừng nói” Ta đoạt lấy tiểu phượng hoàng trong tay Vân Liên, đưa cho Thôi Thanh Hủ, sau đó ngồi xuống rót một ly trà, cười nói với Thôi Thanh Hủ : “Thanh Hủ à, trước tiên đưa nó đi tắm một chút, dù gì cũng là chim phượng hoàng, không nên để bẩn thỉu. ”

Nếu có thể quay ngược thời gian, ta tình nguyện lúc đấy không bảo Thanh Hủ mang phượng hoàng đi tắm. Không, nếu như có thể quay ngược thời gian, ta nhất định không mua con gà rách này về.

Đúng, con phượng hoàng này chính là một con gà rách!

Ta liền tro mắt nhìn thôi thanh hủ đem “Tiểu phượng hoàng” vớt xuống hồ sen, tắm rửa sạch sẽ; tro mắt nhìn đám màu sắc khác nhau trên lông vũ của nó dần dần bị gột sạch, tro mắt nhìn tiểu phượng hoàng này dưới bàn tay không được nhẹ nhàng lắm của Thôi Thanh Hủ phát ra một tiếng hét thảm :

“Ồ ó o.”

Ừ, lúc ấy thế giới rất an tĩnh, rất an tĩnh. An tĩnh để cho ta nghĩ rằng mình đã trở lại chín tầng trời cao.

Nếu thật có thể trở về thì tốt rồi!

Bổn tiên chỉ hận không thể đào hố chôn mình , không thể moi tìm róc thịt hai tên lừa đảo một xướng một họa kia, không thể đem đầu lưỡi của tên Thôi Thanh Hủ đang cười ha ha kia rút ra, không thể hung hăng đánh vào cái bản mặt đang nén cười đến đỏ bừng của Vân Liên.

Không nể mặt bổn tiên, cứ chờ đấy.

Ta vẫy vẫy tay với Thôi thanh Hủ đang đứng ngoài phòng, mặt cười như ánh nắng tươi sáng, nhưng cơ hồ có thể làm đông lạnh không khí xung quanh “Thanh Hủ, người không phải là hỏi con gà kia xử lý thế nào sao? Còn có thể làm thế nào? Đương nhiên là ăn!”

Bổn tiên ít khi ăn ngũ cốc, không ăn thức ăn mặn. Chỉ có điều hôm nay nhìn một bàn nào là thịt gà kho tàu, cháo gà ta rất động lòng nếm qua tất cả các món trên bàn, cũng không quên vỗ vỗ bả vai Vân Liên, bình thường hầu như không thấy hân hân nấu nướng, nhưng hôm nay mới biết được tài nấu nướng phi phạm của hân.

Dĩ nhiên, có lẽ thức ăn ngon không phải nhờ tài nấu nướng cao siêu của Vân Liên mà là nhờ con gà mái giá năm đỉnh vàng kia. Quả nhiên chất thịt béo ngậy, tươi ngon vô cùng.

Ta lấy khăn lau miệng, lúc này mới phát hiện ra hai người bên cạnh hoàn toàn không động đũa, ta ngạc nhiên hỏi : “Thanh Hủ, Vân Liên không ăn còn hiểu được, người mà cũng nhịn được sao ?” Mảnh khoe của hân và Mộng Vân Ánh kia đương nhiên không lọt được mắt bổn tiên, hôm nay một bàn thức ăn bày ra trước mắt mà hân không thèm động đũa thật có chút kỳ quái.

“Đồ nhi không dám.” Thôi Thanh Hủ liếc mắt nhìn ta một cái: “Chờ sư phụ ăn xong rồi đồ nhi ăn cũng được. Nếu không sợ bị sát khí của sư phụ làm bị thương.”

Bổn tiên nhú mày, rớt cuộc hướng Thôi thanh Hủ và Vân Liên cười nói: “Sư phụ ăn xong rồi, các người từ từ ăn đi. Nhớ ăn hết.” Ta đứng dậy, đi hai bước, vẫn là có chút không yên lòng, nghiêng đầu dặn dò: “Nhớ, ăn hết, xương cũng đừng để lại.”

Vốn ta cho rằng chuyện này đến đây là kết thúc, nhưng cũng không ngờ vẫn còn phần tiếp theo.

Mấy ngày sau, ta đang lười biếng nằm phơi nắng trên bãi cỏ, Bạch Ti và Bạch Nhĩ lại mang một ông già tới trước mặt ta.

Ta lật người, lười biếng nhìn hần, nhíu mày, ý bảo hần có thể nói chuyện. Lão già kia tuy mặc một thân quan phục, nhưng diện mạo lại hết sức hiền lành, ôm quyền vái chào với ta, thở dài nói: “Tại hạ bất tài, là tri huyện Đường Thu Sơn ở dưới chân núi, có một chuyện kính xin đại tiên giúp một tay.”

“Tri Huyện?” ta nhếch lông mày bên phải lên, ngồi dậy “Người nói người là Tri Huyện dưới chân núi à?”

Đường Thu Sơn hình như không ngờ được là ta sẽ phản ứng như thế, thoáng chút co quắp đáp lại: “Không sai, chính là tại hạ.”

“Chuyện này ta không quản. Người đi đi.”

Ta vỗ vỗ y phục đứng lên. Đâu chỉ là không giúp chuyện này? Cái trần đó bốn tiên cũng không muốn đi nữa!

Tác giả có lời muốn nói: càng ngày càng hấp dẫn

21. Chương 21: Di Xuân Viện

“Đại tiên, đại tiên dừng bước a. Ngài không thể vứt bỏ dân chúng không để ý a!” Đường Thu Sơn kia lau nước mắt đầm đìa, nắm chặt vạt áo của ta: “Tại hạ biết đại tiên tâm địa Bồ Tát, hiện tại bách tính như đang chìm trong nước sôi biển lửa, mấy ngày qua đã có vài người bị mất tích.”

Ta không nhịn được giựt giựt khóe miệng, rõ ràng là đang cầu xin ta giúp đỡ, sao lại nhắc đến Bồ Tát ở đây? Tên người phàm này cũng thật là, chuyện gì tốt cũng quy cho Bồ tát, đã thế thì trực tiếp đi cầu Bồ Tát giúp một tay đi.

Ta bực mình không thềm nhúc nhích, mặc cho Đường Thu Sơn lôi kéo. Lão già kia hình như có tính nhẫn nại cực tốt, tập trung tinh thần quỳ xuống, cũng không nói gì, chỉ lẳng lẳng một tay kéo tay áo ta, một tay lau nước mắt nước mũi, ta hung tợn quay đầu, nhìn chăm chăm vào hần, chỉ sợ hần không chú ý đổi sang tay kia kéo áo của ta thì y phục của bốn tiên có thể gặp họa mất.

Lúc hai người vẫn đang giằng co chưa xong, Vân Liên và Thôi Thanh Hủ không biết từ đâu xông ra, một người chặt đứt quần áo của ta, một người kéo lão già Đường kia lại. Khi lão Đường kia vẫn ngây ngốc nhìn một mảnh áo trong tay mình thì Vân Liên đã giúp ta đổi một chiếc áo khoác ngoài khác.

Ai, ta cảm chiếc áo rách trong tay, vỗ vỗ bả vai Vân Liên, tình ý sâu xa nói: “Vân Liên, y phục của vi sư rất khó làm, sau này không nên bạo lực như vừa rồi.”

Đường Thu Sơn kia như chợt phục hồi tinh thần, thấy hần lại định nhào tới y phục của ta, ta vội vàng nhảy ra xa, cau mày nói: “Thôi, có chuyện gì vào nhà nói.”

Trong thính đường, Thôi Thanh Hủ cùng Vân Liên ngồi bên cạnh ta, Đường lão đầu bị ta cho ngồi cách xa ba trượng. Khi ta nhìn đến hần, thấy mặt đất trước mặt hần đã bị hần phun nước bọt ướt một mảnh, bốn tiên thoáng chốc cảm giác mình thật là sáng suốt.

“Đại tiên, hiện nay dưới chân núi, cứ đến nửa đêm lại có luồng gió yêu ma nổi lên bốn phía, phàm là người chưa về đến nhà đều biến mất, người người đều bàng hoàng hoảng sợ, lo lắng.”

Nghe lão đầu kia nói, hai mí mắt ta cứ muốn dính vào nhau. Bốn tiên ngoại trừ lúc nghe mẫu thân giáo huấn, còn lại rất ít khi gặp tình huống này. Trong lòng ta lại nghĩ không biết có phải lão đầu kia có mấy phần năng lực thôi miên hay không, ta bắt tri bắt giác tựa vào vai Vân Liên ngủ mất. Đến khi Vân Liên khẽ lay vai ta mới tỉnh lại, nhìn trời đã ngả về chiều, ta bấm ngón tay tính toán thấy cũng đã qua hai canh giờ.

“Nói xong rồi hả?”

Ta miễn cưỡng ngáp một cái, liếc nhìn Thôi Thanh Hủ. Mắt hoa đào của Thôi Thanh Hủ nhảy lên, lập tức hiểu ý “Gần đây ở chân núi có hồ yêu náo loạn, đã có mấy người mất tích. Vị tri huyện đại nhân này tới xin trợ giúp trừ yêu tìm người ”

Bốn tiên há hốc miệng, chỉ có mấy chuyện cởn cởn con đó mà lão đầu này có thể nói hai canh giờ, quả thật là kỳ tài văn học.

Ta không nói gì, chỉ gật đầu với Thôi Thanh Hủ. Gần đây ta phát hiện ra hồ ly tinh này có thể đọc được tâm ý của ta, nhất là về khoản lừa gạt bịp bợm còn vượt xa sư phụ. Cho nên gần đây muốn sử dụng hư chiêu gì, ta chỉ cần liếc mắt với Thôi Thanh Hủ là hẳn có thể hiểu ý.

Quả nhiên Thôi Thanh Hủ nhếch khóe môi, tay gạt gạt mớ tóc rơi trước ngực, nhíu mày nói với lão đầu kia : ” Thực không dám dấu diếm, sư phụ ta không giúp tri huyện không phải là vì không muốn mà là vì vẫn có chuyện tức giận trong lòng”

Đường Thu Sơn thấy có cơ hội thay đổi tình thế liền tích cực hơn : “Đến tốt cùng là chuyện gì chọc đại tiên tức giận?”

“Sư phụ ta ở dưới chân núi.” Thôi Thanh Hủ dừng một chút, liếc mắt với ta một cái, sau đó cố nín cười, cẩn thận tìm từ : “Bị hai tên khốn kiếp lừa. Sư phụ ta mang tâm địa Bồ Tát, vốn định tiếp tế cứu người, không ngờ lại bị người lừa bạc, trong lòng rất thất vọng, chỉ thán thế đạo thế lương, cũng không muốn quản chuyện thế gian nữa.”

Bốn tiên hài lòng gật đầu một cái, giải thích này của hồ ly thật không tệ, không tệ.

Bên cạnh hình như truyền đến một tiếng ho khan nhẹ, ta quay sang thấy Vân Liên đỏ bừng mặt, ra sức mím môi. Ta hung hăng véo hất một cái, tức giận quay đầu sang chỗ khác, không nhìn hất nữa.

“Trong địa phận ta quản hạt lại có chuyện bại hoại như thế à, tại hạ nhất định tận sức bắt hai tiên lường gạt tới trước mặt đại tiên cho đại tiên xử lý ”

Ừ, bốn tiên gật đầu. Chỉ có điều sau đó lại liếc Thôi Thanh Hủ, Thôi Thanh Hủ lập tức động đậy thân mình một chút, chần chừ mở miệng.

“Thật ra thì, còn có một chuyện khó nói, mong Đường Tri huyện thứ lỗi.”

Đường Thu Sơn mắt thấy sắp thuyết phục được đại tiên, tự nhiên nhiệt tình đáp: “Có cái gì khó khăn, cứ việc nói, Đường Thu Sơn ta xin gánh vác!”

Thôi Thanh Hủ ra bộ khổ sở, gãi đầu, lắc đầu nói : “Thực không dám dấu diếm, sư phụ bị lừa hết tiền, chính là chi phí nuôi mấy trăm tên đệ tử trên núi trong nửa năm.”

“Còn có chuyện này!” Đường Thu Sơn nghe xong, kích động vỗ bàn: “Thật là quá đáng! Thật là quá đáng! Đại tiên yên tâm, tại hạ tuy chỉ là một quan nhỏ, nhưng bạc vẫn có một chút. Thực không dám dấu diếm, bách tính biết tại hạ muốn tới xin đại tiên Trừ Yêu, đã chuẩn bị bạc, xin tại hạ giao cho đại tiên.”

“Như thế, thật là làm khó dân chúng rồi.” Trong lòng ta mừng rỡ, nhưng trên mặt lại bày ra vẻ bi thương. Đã có bạc, tự nhiên bốn tiên cũng không mè nheo: “Như vậy, Tri Huyện liền trở về chờ xem, bốn tiên chắc chắn cùng đồ nhi thu phục hồ yêu, vì dân chúng trừ hại!”

“Sư phụ. là người đồng ý Trừ Yêu, vì sao lại lời cả ta và Vân Liên vào.” Thôi Thanh Hủ bóc mấy hạt thạch lựu ném vào miệng, lẩm bẩm nói: “Tuy ta còn chưa thấy qua yêu quái, nhưng nếu không cẩn thận chết trên tay yêu quái, bản thái tử chẳng phải là kiếm củi ba năm thiêu một giờ sao?”

Ta quay sang nhìn Thôi Thanh Hủ, tươi cười đến động lòng “Nếu ta không nói Vân Liên cũng sẽ đi với ta. Về phần tại sao muốn người, người thật muốn ta nói ra sao?”

Thôi Thanh Hủ bị vẻ mặt của ta dọa sợ hết hồn, vì kinh sợ mà nuốt xuống hạt Thạch Lựu còn chưa kịp nhả ra, gương mặt thoáng chốc nhẩn nhó, bị sặc đến mức ho khan.

Bốn tiên nhìn bộ dạng nhếch nhác hiếm thấy của tên hồ ly này, cảm thấy rất vui mừng. Lần này xuống núi bắt tiểu hồ ly cho làm bạn cùng tên hồ ly này cũng không tệ.

Chỉ có điều không nghĩ được ba người chúng ta đi lại trên đường lại gây ra một trận xôn xao lớn như vậy. Thấy càng ngày càng có nhiều người kéo đến, ta vội vàng kéo Vân Liên và Thôi Thanh Hủ chạy vào một ngõ sâu, nhưng càng chạy liền cảm thấy là lạ bèn dừng bước.

“Sư phụ, sao thế?” Vân Liên nghiêng đầu hỏi ta, đôi mắt xinh đẹp dưới ánh trăng càng thêm nhu hòa.

Ta hơi sững sốt, chợt lắc đầu một cái: “Đây là nơi ở của hồ yêu, càng vào sâu trong ngõ yêu khí càng dày đặc.”

Thôi Thanh Hủ nghe ta nói vậy, đánh bạo đi về phía trước mấy bước, sau một lúc lâu, liền vội vội vàng vàng chạy trở lại: “Sư phụ, phía trước là một nơi có tên là ‘Di Xuân Viện’.”

Di Xuân Viện? Ta âm thầm suy nghĩ một chút, chợt một cỗ hưng phấn xông lên trong lòng. Chẳng lẽ Di Xuân Viện này, chính là kỹ viện mà trong truyện nói đến? Ngày trước đọc truyện Đỗ Thập Nương, bốn tiên đã rất kính nể. Nghĩ đi nghĩ lại, ta theo ý muốn, kéo Vân Liên cùng Thôi Thanh Hủ, bước vào Di Xuân Viện không chút do dự. Ở cửa có các cô nương mặc đồ xanh đỏ, đang nhiệt tình vung khăn mời gọi rất náo nhiệt!

Ta đang định bước vào, Vân Liên đã kéo tay áo ta, đôi lông mày xinh đẹp nhu chặt “Sư phụ thật sự muốn vào sao?”

“Đương nhiên!” Bốn tiên lý do đằng hoàng: “Nơi này yêu khí nồng nặc, chắc chắn hang ổ của hồ yêu là bên trong Di Xuân Viện này.”

Vân Liên nghe ta vừa nói như thế, trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra những lời khác tới phản bác, chỉ là chân mày vẫn nhíu chặt. Thôi Thanh Hủ thấy tình huống không ổn, bèn tiến lên hòa giải: “Sư phụ, nếu muốn vào cũng không thể cứ như vậy mà đi vào được, nơi này dù gì cũng là nơi tìm hoa vấn liễu, sư phụ là nữ, đi vào như vậy thật khó coi.”

“Vậy ta nên đi vào thế nào?” Ta hung hăng trợn mắt nhìn hai người bọn họ, con ngươi đảo một vòng, trong miệng lẩm nhẩm một tràng, rồi biến mất trước mắt hai người bọn họ: “Ta ẩn thân là được chứ gì?”

Thôi Thanh Hủ hướng đến nơi phát ra âm thanh của ta gật đầu, kéo Vân Liên chạy vào Di Xuân Viện. Vừa vào cửa, liền thấy tú bà Di Xuân Viện ra chào đón, hần không chút nghĩ ngợi móc bạc ra, cực kỳ hào khí ôm tú bà này cười nói: “Tìm cô nương xinh đẹp nhất nơi này đến phục vụ ta!”

Tiểu tử này quả nhiên dẫu tiền riêng ! Ta vốn lần này xuống núi không còn tiền nên mới phải mang hần theo, không nghĩ tới tiểu tử này quả nhiên “Không phụ sự mong đợi của mọi người”, xuất thủ hào phóng hết sức. Ta nói trước đây không hiểu sao bạc cứ biến mất một cách khó hiểu, chỉ nghĩ là nhất định có nội tặc, Vân Liên nhất định không phải, dùng ngón tay nghĩ cũng biết là chuyện tốt do hồ ly làm!

Thấy bộ dáng đại gia hủ hê của hần, bốn tiên thực sự tức giận, bay tới bên tai hần sâu kín nói một câu “về nhà ta sẽ thu thập ngươi”, sau đó cũng chẳng thèm để ý đến bọn hần nữa, đi thẳng lên lầu.

Lầu trên là một gian nhà bình thường, bốn tiên lượn quanh đến chóng mặt cũng không phát hiện ra điều gì khả nghi, bất chợt trong phòng kia vang lên những âm thanh dâm mị. Bốn tiên nghe được mặt đỏ tới mang tai, vội vàng từ trên lầu nhẹ nhàng đi xuống, lại bất tri bất giác đi đến hậu hoa viên của Di Xuân Viện này. Một gian phòng trong hậu hoa viên phát ra yêu khí nồng đậm. Chỉ có điều người cẩn thận mới thấy mùi này cũng không phải là yêu khí hoàn toàn, hình như còn có một chút tư vị tiên khí, rất quý dị. Ta hiện thân, men theo mùi hương tìm kiếm, rốt cuộc tìm được ngọn nguồn. Căn phòng tối om, bên trong hình như không có ai, ta đẩy cửa đi vào, trên tay hóa ra một đốm chân hỏa, quan sát căn phòng kia một cách tỉ mỉ.

22. Chương 22: Quần Bách Bản Thân

“Vân Liên, người nói xem khi về ta có bị sư phụ rút gân lột da không?”

Thôi Thanh Hủ và Vân Liên bị vây quanh bởi một nhóm mỹ nhân, những mỹ nhân kia cũng ít khi thấy được hai vị công tử tuyệt sắc như vậy nên càng thêm ra sức thể hiện. Vừa rót rượu, vừa dứt thức ăn, vừa hận không thể chui vào ngực hai người kia. Chỉ có điều hai công tử tuyệt sắc này, một cau mày, một hiền hòa đẩy họ ra một bên, buồn bực chống mà, phờ phạc gục xuống bàn.

Vân Liên lại một lần nữa đẩy một nữ tử diễm lệ ăn mặc trang diễm lộng ra, chế nhạo nói: “Ta đã nói với người rồi, trộm ngân lượng của sư phụ chính là tử tội ”

Thôi Thanh Hủ nghe vậy, cả người toát mồ hôi run rẩy, chợt bật dậy: “Vân Liên, chúng ta là huynh đệ, người không thể thấy chết mà không cứu.”

“Muốn ta cứu người cũng có thể, nhưng trước hết người đuổi những bà điên này ra ngoài đi đã!” Khi Vân Liên lần thứ năm chín đẩy những nữ nhân nhào tới thì bắt đầu nổi giận. Bộ dáng hằn như vậy lại biến thành kịch vui cho Thôi Thanh Hủ xem: “Vân Liên, sao người lại ghét những nữ nhân này như vậy? Thật lãng phí khuôn mặt ngàn vạn người ái mộ của người. Ta chỉ chọn những cô nương hoàn hảo nhất, không ngờ người lại không cảm kích chút nào. ”

Hiếm khi thấy Vân Liên không giữ được vẻ mặt trấn định, những nữ nhân này cứ hết lần này đến lần khác đụng chạm vào hấn, cộng thêm mùi son phấn nồng đậm khiến dạ dày hấn đảo lộn: “Sư đệ, nếu như người không đem họ đem ra ngoài, Vân Liên nói không chừng đại khai sát giới.”

Một câu “Sư đệ”, đã khiến trong lòng Thôi Thanh Hủ run lên một cái. Vân Liên bình thường đều gọi cả tên cả họ của hấn, nhưng một khi hấn gọi “Sư đệ” có nghĩa là hấn giận thật sự. Giống như lần trước Vân Liên gọi hấn “Sư đệ”, cũng không do dự đốt luôn áo khoác của hấn, ai, áo khoác mà hấn thích nhất a.

“Đi ra ngoài đi ra ngoài, các người cũng đi ra ngoài đi.” Thôi Thanh Hủ mất hứng phát phát tay. Trước kia lúc ở trong hoàng cung hấn đã nghe đến chuyện ở kỹ viện, nhưng chưa có cơ hội xuất cung đi xem. Hôm nay cơ hội bày ra trước mắt lại đành bỏ lỡ.

“Người có biện pháp gì?” Ngón tay dài của Thôi Thanh Hủ nhón một quả nho ném vào miệng. Chật lảng đỏ tươi chậm rãi tràn ra khoe môi hấn, càng khiến gương mặt hấn cực kỳ tà mị.

Vân Liên vẫn chuyên tâm thi triển chú pháp làm sạch, cho đến khi trên người khôi phục được mùi thơm nhàn nhạt như trước mới giương mắt nhìn Thôi Thanh Hủ : “Một, người trả lại toàn bộ bạc cho sư phụ ; hai, bắt được con hồ yêu kia .”

Thôi Thanh Hủ vốn đang mang vẻ mặt mong chờ Vân Liên đưa ra cao chiêu diệu kế, nhưng lại chỉ nhận được thất vọng, mềm nhũn ngã xuống ghế. “Ta tưởng người có diệu kế gì, những chuyện này ta biết rồi ” Thôi Thanh Hủ tỏ vẻ đau khổ: “Trả bạc lại thì được, nhưng loại gà mờ như ta làm sao bắt được con hồ yêu này đây?”

Vân Liên đứng dậy, chậm rãi thong thả bước đến bên cửa sổ: “Cũng không phải hoàn toàn không có khả năng. Vừa rồi có lẽ người đã gọi tất cả các cô gái đến đây. Ta vừa thực hiện thuật quan sát, chỉ có một cô gái là trên người có lay dính chút yêu khí.”

Thôi Thanh Hủ nghe Vân Liên nói như vậy, nhất thời hăng hái lên: “Hả? Là ai?”

“Nàng ta tên là Linh nhi. Chính là một nha hoàn theo một nữ tử đi vào”

Vân Liên mới vừa nói xong, Thôi Thanh Hủ đã không chút nghĩ ngợi hưng phấn chạy ra cửa hét lên với một thị nữ : “Kêu Linh nhi đến phục vụ đại gia.”

Vân Liên bất đắc dĩ chống trán, nhưng cũng không ngăn cản Thôi Thanh Hủ, đợi hấn ra lệnh cho thị nữ xong mới kéo hấn quay lại phòng : “Ta nói trên người Linh nhi có yêu khí, chứ không nói nàng chính là hồ yêu.”

“A.” trên trán Thôi Thanh Hủ như hiện ra ba vạch đen: “Nếu vậy ta lại ra lệnh.”

“Không cần.” Vân Liên ngồi xuống, rót ỉnh một ly rượu: “Năng lực bắt yêu của ta vẫn chưa bằng sư phụ, hôm nay chỉ có thể nhận ra yêu khí trên người khác, chứ không thể tìm được yêu vật ở quanh đây. Chỉ cần tìm nữ tử kia đến hỏi một chút ngày thường nàng hay cùng người nào tiếp xúc liền có thể đoán được hồ yêu là ai”

“Ồ.” Thôi Thanh Hủ mơ mơ hồ hồ, nhưng mà nếu Vân Liên có biện pháp tìm ra hồ yêu, tự nhiên cũng buông xuống trọng trách trong lòng: “Vẫn là Vân Liên sư huynh có biện pháp. Ha ha ha ha.”

“Hai vị đại gia tìm Linh nhi sao?”

Ngoài phòng vang lên âm thanh, Vân Liên nhẹ nhàng phất tay áo một cái, cửa liền mở ra. Linh nhi này thực ra cũng chỉ là một tiểu cô nương mười bốn mười lăm tuổi, đầu hai bím tóc, cũng có hai phần đáng yêu. Thôi Thanh Hủ toét miệng cười, trưng ra một bộ mặt hiền lành, không chút do dự bắt đầu dụ dỗ thiếu nữ: “Tiểu cô nương, người là thị nữ à?”

“Phải.” Linh nhi nhẹ nhàng gạt đầu một cái, vừa ngẩng đầu lên liếc thấy mặt của Thôi Thanh Hủ, lại lập tức đỏ bừng mặt cúi đầu xuống: “Linh nhi hiện giờ chỉ là thị nữ, chỉ có thể hầu hạ các đại gia uống rượu. Không thể. Không thể.”

Thôi Thanh Hủ thấy Linh nhi đáng yêu, không nhịn được trêu đùa nàng đôi câu: “Không thể cái gì?”

“Không thể.”

Thấy Linh Nhi đỏ mặt đến mức sắp nặn ra máu, Vân Liên bất đắc dĩ cắt đứt đối thoại của hai người, hỏi thẳng: “Linh nhi, bình thường người hay tiếp xúc với ai nhất?”

Linh nhi nghe bên cạnh có người hỏi, như được giải vây vội vàng quay đầu sang Vân Liên, nhưng vừa ngẩng đầu nhìn lên thì mặt lại càng đỏ hơn: “Linh nhi. Linh nhi thường thường. hay hầu hạ nhạc công Uyên Mặc. đương nhiên. đương nhiên là hay tiếp xúc với hắn nhất.”

“Uyen Mặc?” Thôi Thanh Hủ nhắm lại tên này một lần, chợt mặt hoảng sợ, đôi mắt phượng trợn to vừa lớn vừa tròn, quay đầu nhìn về phía Vân Liên: “Nam nhân?”

Vân Liên không nói gì chỉ liếc Thôi Thanh Hủ, ra ý là không cần nói cũng biết.

Có ai nói hồ ly tinh nhất định phải là nữ đâu?

Ta giữ chân hỏa trong lòng bàn tay, cẩn thận quan sát gian phòng này. Từ cách bày biện cũng không nhìn ra được đây là nơi ở của đàn ông hay phụ nữ. Nếu là đàn ông thì trong phòng này bày biện cực kỳ chỉnh tề, tràn ngập mùi thơm của hoa, màu sắc cũng thật diễm lệ, phần lớn sử dụng màu đỏ và màu tím để trang trí, thật sự không giống tác phong của đàn ông. Nhưng nếu là của phụ nữ, tuy áo quần treo trên móc rất diễm lệ nhưng lại là y phục của đàn ông. Lúc bốn tiên đang mê mang thắc mắt thì ngoài phòng vang đến tiếng bước chân, ta thoáng sửng sốt, cuống quýt thu chân hỏa lại, lại liếc thấy một chiếc tủ quần áo bên cạnh bên không chút do dự trốn vào đó.

Đến khi trốn vào tủ ta mới phát hiện ra một chuyện, chỉ cần làm thuật ẩn thân là được, bốn tiên cần gì phải trốn vào đây? Ai, tục ngữ nói có tật giật mình, bốn tiên lần này cũng đã cảm nhận được.

Ta sợ bị hồ yêu phát hiện, bèn giấu tiên khí quanh thân đi, lắng nghe động tĩnh bên ngoài, lúc này mới phát hiện ra có hai người đang tiến đến, từ hơi thở trầm ổn có thể đoán được đó là hai nam tử.

“Vân Liên, trước tiên chúng ta cứ trốn đi đã. Chờ hồ yêu này vào, chúng ta sẽ bắt được hắn.”

Không ngờ người đến là Vân Liên và Thanh Hủ. Ta ôm trán đang định bước ra thì bên ngoài cửa tủ đã vang lên tiếng bước chân, đang định ẩn thân thì cửa tủ đã bị mở ra, hai người bên ngoài cũng ngăn cản cả người. Ngoài phòng lại có tiếng bước chân khác, ta không thể làm gì khác hơn là lôi hai người kia cùng vào trong tủ.

Vốn là một chiếc tủ quần áo khá rộng rãi, nhưng cả ba người cùng chen vào tựa hồ phải dán sát vào nhau mới vừa. Ta bất đắc dĩ dựa vào lưng người bên cạnh, ngửi thấy trên người hắn mùi sen xanh thơm nhàn nhạt thì biết đó là Vân Liên. Thân thể Vân Liên cứng còng, người nóng như lửa. Thôi Thanh Hủ cũng dán chặt vào lưng ta, đôi tay đỡ bên hông ta không được tự nhiên lắm.

Thôi Thanh Hủ suy nghĩ một chút, chợt áp vào bên tai ta, phun khí nóng lên cổ ta, ta chỉ cảm thấy một chút tê dại chưa từng gặp lan khắp toàn thân, sau đó lại nghe hắn nhỏ giọng nói: “Sư phụ. Đây là phòng của hồ yêu.”

Cảm giác tê dại này khiến bốn tiên mặt đỏ đến mang tai, cũng may là xung quanh tối đen. Ta chợt ngẩng đầu, ngoài ý muốn chạm vào giữa sống mũi hắn, ổn định tâm thần truyền thanh đáp lại : “Nói nhảm! Nếu không người cho rằng tại sao vì sự phải ở chỗ này! Ngu ngốc, dùng truyền thanh đi, ngay cả tiếng thở nhỏ cũng có thể bị hồ yêu phát hiện ra!”

Mũi Thôi Thanh Hủ bị đụng đau, dứt khoát dán mặt lên vai ta. Ta hung hăng dẫm một cái lên chân hắn, sau đó không chút do dự nhích lên trước một chút, bắt tri bắt giác lại dán chặt vào Vân Liên hơn.

Phần nhô ra trước ngực ta dán chặt vào sống lưng thẳng đứng của Vân Liên. Vân Liên ngớ ra, không biết do tình huống này hay là do chuyện gì khác, nhưng cũng không tránh ra.

“Sao các người tìm được nơi này?”

Ta truyền thanh hỏi, chỉ chốc lát bên tai liền truyền đến âm thanh nhàn nhạt của Vân Liên: “Chúng ta phát hiện ra yêu khí trên người thị nữ của hắn, liền tìm tới đây.”

Ta nhẹ nhàng gật đầu đứng yên nghe động tĩnh bên ngoài, chợt phát hiện hơi thở hai người bên cạnh càng ngày càng nặng, thân thể càng lúc càng nóng.

“Sao thế?”

Ta có chút lo lắng vỗ vỗ bả vai Vân Liên, mặc dù không nhìn thấy, ta có thể từ lời nói của Vân Liên mà nghe ra hắn đang có chút quẫn bách.

“Là rượu.”

Vân Liên chỉ nói một nửa, mơ mơ hồ hồ, nhưng cũng đủ để ta hiểu đại khái. Ta đã từng xem qua một số truyện, không nên uống rượu trong thanh lâu bởi hơn phân nửa là có trộn chút xuân dược. Tác dụng của xuân dược là như thế nào thì ta cũng không biết, nhưng chỉ nhìn phản ứng hiện tại của hai người bọn hắn, ta cũng phần nào hiểu được.

Xuân dược, chính là thuốc khiến cho người ta phát sốt không phải sao?

Ta thầm đọc một câu chú, nhiệt độ trong tử quần áo lập tức hạ xuống. Vân Liên vừa truyền câu “Tạ ơn sư phụ”, thì bên ngoài tử quần áo lại truyền đến một giọng nam tà mị: “Ah? Xiêm y màu tím này hình như không phải của ta? Ai ở bên trong!”

23. Chương 23: Hồ Yêu

Âm thanh bên ngoài truyền đến khiến ta giật mình, không ngờ hai tiểu tử này lại để lộ sơ hở như vậy, thật sự là thất bại trong gang tấc. Nhưng mà nếu là xiêm y màu tím ... Ta không cần nghĩ, thâm niệm chú ấn thân, đồng thời cũng không quên phát tay thay đổi dung mạo Thôi Thanh Hủ một chút, sau đó không chút do dự đẩy hắn ra ngoài.

Thanh Hủ a, chớ trách sư phụ. Ai bảo món xiêm y bắt mắt thời ra ngoài đó chính là của người . .

“Sư.”

Thôi Thanh Hủ hình như hoàn toàn chưa hiểu rõ tình huống, chỉ cảm thấy trước mắt chợt lóe ánh nền, tiếp theo liền bị đá văng ra đất, cho nên đành phải thuận theo lăn một vòng mới vỗ vỗ áo bào đứng dậy. Hồ yêu này cũng không ngờ được là trong phòng có người, nếu không phải vừa rồi vô tình nhìn thấy một góc áo tím thì chỉ sợ bỏ mạng lúc nào không hay.

“Người là người phương nào?” Hồ yêu cảnh giác giương mắt quan sát người mới xuất hiện, lại không ngờ được đó là một vị tiểu thư mặc xiêm y màu tím xinh đẹp. Thôi Thanh Hủ ngăn người, qua nửa buổi mới sâu kín đáp: “Ta.”

Thôi Thanh Hủ hoàn toàn không ngờ được âm thanh mình phát ra là giọng nữ, chợt nhớ đến vừa rồi hình như sư phụ lầm bầm gì đó, lúc này mới nghĩ rằng nhận rõ tình hình thực tế, bất đắc dĩ nhắm mắt đáp : “Ta ái mộ nhạc công đã lâu, hôm nay mới cả gan nấp trong nhà nhạc công. Xin nhạc công tha thứ tiểu nữ tử đường đột.”

Không ngờ Thôi Thanh Hủ lại thấu hiểu nhanh như vậy, ta rất vui mừng gật đầu. Hồ yêu xưa nay thích cái đẹp, vừa rồi dưới tình thế cấp bách, ta đã biến Thôi Thanh Hủ thành một mỹ nhân, một là vì có thể làm cho hắn không đến nỗi trong nháy mắt bỏ mạng, hai là hy vọng hắn có thể phân tán được sự chú ý của hồ yêu. Nhờ đó bốn tiên có thể đánh bất ngờ, không cần tốn nhiều sức liền có thể chế phục hắn.

Trong tử quần áo bớt đi một người, mặc dù có vẻ vẫn chật chội, nhưng vẫn rộng hơn rất nhiều. Ta thoáng dịch ra bên cạnh một chút, Vân Liên lại vẫn dựa vào người ta, thân thể nóng bỏng. Ta nhẹ nhàng lau trán hắn, nhiều năm như vậy rồi đều chưa thấy Vân Liên ngã bệnh bao giờ, không ngờ lần này lại khéo như vậy. Ta đang định thi thuật giúp Vân Liên hạ nhiệt, lại không ngờ Vân Liên ôm lạnh cánh tay ta, đầu nặng nề đặt trên vai ta, đôi môi như có như không quét qua cổ ta, khiến chuông báo động của ta rung lên mãnh liệt.

“Vân. Vân Liên.” Ta nhẹ nhàng đẩy một cái hắn, thế nhưng hắn lại chột vòng hay cánh tay ôm ta vào ngực. Ta chỉ cho là hắn bị bệnh mà làm nũng, cũng không suy nghĩ nhiều. Đang định đẩy hắn ra, bên ngoài lại truyền đến một tiếng kêu khê.

“Người. Người làm gì vậy?”

“Còn phải hỏi sao?” Đôi mắt dụ hoặc của Hồ yêu không chút nào che giấu dự vọng, đưa tay kéo cái eo nhỏ nhắn của Thôi Thanh Hủ: “Người ái mộ ta, cần gì phải phản kháng?”

“Người.” Thanh âm của Thôi Thanh Hủ tràn đầy tức giận. Ta run lên một cái, lúc này nếu không đi ra ngoài, chỉ sợ sẽ bị hắn oán hận cả đời.

Ta tránh vòng tay của Vân Liên, đạp cửa nhảy ra. Hồ yêu nghe thấy động tĩnh sau lưng, nhưng cũng không tỏ vẻ kinh hoàng, tay chụp lấy cổ Thôi Thanh Hủ kéo hắn giữ trước người.

“Đừng tới đây, ta chỉ dùng sức một chút là có thể bẻ gãy cổ hắn.”

Ta hất cằm, tỉ mỉ quan sát hắn, đáng dấp hồ yêu kia lại có hai phần thù mị, nếu không phải mặc nam trang, thật sự là không nhìn ra giới tính.

Ta vỗ vỗ tay áo, tùy tùy tiện tiện tìm một cái ghế ngồi xuống, hai tay khoanh ở trước ngực, khiêu khích nhìn hắn: “Sao? Người thử xem.”

Ta nhìn hắn, chặt chẽ theo dõi mọi động tác của hắn. Vừa rồi ta đã nhìn ra hồ yêu này mới chỉ có ba bốn trăm năm đạo hạnh, bắt hắn cũng là chuyện đơn giản. Chỉ có điều hắn đang có Thôi Thanh Hủ làm con tin, tuy biết rằng trước mắt hắn sẽ không thương tổn Thôi Thanh Hủ, nhưng nếu bức hắn quá, cũng khó tránh hắn chó cùng giết dậu.

Ta buông tay, chống cằm không thêm che dấu tiên khí nữa. Hồ yêu này cũng rất thức thời, quả nhiên sắc mặt lập tức đại biến, hoảng sợ chỉ vào người ta nói: “Người là. đạo sĩ sao? !”

Bốn tiên nghe hắn nói thì thiếu chút nữa lăn từ trên ghế xuống. Rốt cuộc là hồ yêu kia không am hiểu sự đời hay mạng hắn tốt ? Là một yêu tinh, lại tu luyện đã ba bốn trăm năm nhưng lại không nhận ra thiên địch của mình, hôm nay bị bốn tiên thu phục cũng là đáng đời.

“Hừ, đừng tưởng rằng ngươi là đạo sĩ thì ta sẽ sợ ngươi. Mấy ngày trước ta vừa mới ăn một tên đạo sĩ, mùi vị so với người bình thường còn ngon hơn. Không ngờ hôm nay khi ta quay về ngươi lại tự mình chui đầu vào lưới, xem ra hai hôm nay vận số của ta quả thật không tệ.”

Hồ yêu đang dương dương tự đắc cười, cũng không ngờ tử quần áo lại mở ra một lần nữa, mơ hồ thấy một người áo xanh từ trong tử quần ra. Về phần vì sao mơ hồ là bởi hồ yêu còn chưa thấy rõ vật gì lăn ra thì đã bị ta nắm lấy cổ.

Náo loạn như vậy lại khiến ta chột nhớ trên người mình còn có Dây trói tiên vợ vét được ở chỗ tiểu địa tiên kia. Hồ yêu hình như không ngờ được lại bị thu phục dễ dàng như vậy, đôi tai hồ ly cụp xuống trước trán, buồn bã nhìn ta. Ta vỗ vỗ gáy hắn như đang sờ một con vật nhỏ, liền ném hắn sang một bên không quan tâm nữa. Dù sao vấn đề trước mắt của bốn tiên không phải xử lý con hồ yêu kia mà là ...

Ta quay lại thấy Thôi Thanh Hủ bộ dạng như một cô con dâu nhỏ, ôm Vân Liên ngồi trong góc, câu được câu không nhẹ nhàng nức nở. Vân Liên mặc dù đã tỉnh táo hơn một chút, nhưng vẫn còn chút hoảng hốt,

mặc Thôi Thanh Hủ ôm, cũng không phản kháng. Cảnh tượng này thật giống hình ảnh bán mình chôn cha mà ta nhìn thấy trên chợ lần trước.

Ta thở dài bước về phía Thôi Thanh Hủ mấy bước, nhưng hấn lại ôm Vân Liên lui về sau thật nhanh, trong miệng lẩm bẩm : « Thời khắc nguy cấp sự phụ lại bỏ mặc đồ nhi, đồ nhi thật sự đau lòng... »

“Đó cũng chỉ là kế tạm thời của Vi sư.” Ta giơ tay lau mồ hôi một phen, lúc này Thôi Thanh Hủ vẫn đang trong hình dạng mỹ nhân, khuôn mặt nhỏ nhắn khóc hoa lê đài vũ, cũng làm cho bốn tiên có mấy phần cảm giác tội lỗi.

“Thanh Hủ a, không bằng trước hết để vi sư hóa giải thuật biến hình trên người ngươi đã ”

Thôi Thanh Hủ nghe vậy mới ngừng khóc. Nhìn Vân Liên rồi lại chợt ngẩng đầu nghiêm mặt hỏi “Sư phụ, Vân Liên làm sao vậy?”

Ta vuốt hai tay, cũng không biết làm thế nào “Sao lại bị sốt chứ?”

“Vừa rồi người ta cũng nóng lên, không hiểu vì sao?”

Thôi Thanh Hủ đỡ Vân Liên lên giường, ta cũng rất chân chó đẫy chần trên giường hồ yêu qua một bên, dọn ra một chỗ cho hai người bọn hấn. Ai ngờ hồ yêu nhìn chăm chăm Vân Liên, chợt cười nói “Mấy đạo sĩ các người thật là buồn cười, Tiểu Đạo Sĩ này rõ ràng là trúng xuân dược, ngay cả cái này mà cũng không biết sao?”

“Bốn tiên dĩ nhiên là biết.” Ta nhìn chăm chăm hồ yêu, uy hiếp nói: “Ta dù gì cũng là một Thần Tiên, nếu như ngươi tiếp tục gọi ta là đạo sĩ, ta liền lột da ngươi, hất máu chó treo lên cửa thành ”

Hồ yêu ngây ngẩn, mắt nhìn ta chăm chăm không chớp, vẻ mặt khiếp sợ, không biết là vì nửa câu đầu hay nửa câu sau của ta. Sau đó uốn éo quay đầu đi chỗ khác không nhìn ta nữa.

Cũng may Vân Liên hình như cũng đã khá hơn rất nhiều, chậm rãi ngồi dậy trên giường, khẽ gọi: “Sư phụ.”

Ta sờ trán hấn, liền thở phào “Xem ra là đã hạ sốt rồi.”

“Sư phụ. đã bắt được Hồ yêu rồi sao?” Vân Liên nâng đỡ trán, lão đảo đứng lên bên giường trông có vẻ rất miễn cưỡng.

Ta nhìn đến đôi môi mỏng của hấn, lại chợt nghĩ đến cảnh tượng trong tủ quần áo vừa rồi, tự nhiên đỏ mặt “Ừ, ở kia.”

Vân Liên nhìn theo hướng ta chỉ, lại thấy hồ yêu cười đến càn rỡ : “Phát sốt? Ha ha, các người lại còn coi đó là phát sốt a.”

Ta không nhịn nổi nữa, rốt cuộc tiến đến xách một tai hồ ly lên, nhìn đôi mắt hơi hoảng hốt của hấn : “Ta hình như đã nói với ngươi rồi, nói nhảm nữa liền lột da ngươi.”

“Ngươi rõ ràng chỉ nói là không được gọi ngươi là đạo sỹ.” hồ yêu hốt hoảng nuốt nước miếng một cái, kìm nén nụ cười mỉa hoặc đến đỏ bừng mặt: “Ngươi là Thần Tiên, nói lời phải giữ lời.”

Ta đưa một ngón tay nâng cằm hấn lên, cười đến rục rịch, khiến hấn phải hoảng hồn, một lát sau, bốn tiên quay sang Vân Liên và Thôi Thanh Hủ : “Lại nói, gần đây vì sư cảm thấy trên đỉnh Thanh Liên thật không an tĩnh, có nên nuôi một con vật biết trông cửa không nhỉ?”

Thôi Thanh Hủ cười đến nghẹn, bày ra bộ dạng thương xót vạn vật nhìn hồ yêu, mối thù sỉ nhục vừa rồi vẫn chưa báo, nên lúc này hấn rất tích cực : “Sư phụ nói rất đúng, ta và Vân Liên cũng rất lo lắng cho sư phụ, dù sao sư phụ vẫn thích ở một mình trong phòng, nếu có con sủng vật làm bạn, cũng không quá mức tịch mịch.”

“Vậy sao?” Ta mặt hưng phấn nhìn chăm chăm hồ yêu, chợt thu lại Dây trói tiên. Hồ yêu không ngờ là ta sẽ thả hấn ra, hoảng sợ nhanh chân muốn chạy, nhưng chạy nửa ngày mới phát hiện ra mình vẫn đang ở tại chỗ, không động đậy được nửa phần.

Hồ yêu then quá hóa giận, gương mặt tuần tú vắn vẹo, chỉ vào ta mắng “Thần tiên chết tiệt. Thối thần.”

Hồ yêu còn chưa mắng xong, bạch quang lóe lên hóa thành chân thân. Ta bắt lấy nó, thì ra là một con tuyệt hồ toàn thân trắng toát, trên trán có một ấn ký màu xanh dương, rất xinh đẹp. Hồ yêu giương một đôi mắt to, lấp lánh ánh nước, hần thật vất vả mới tu thành hình người, hôm trước còn mê hoặc ngàn vạn nam nữ, hôm nay đã lạc thân làm chó giữ cửa, cho dù là ai khi nghe thấy cũng thay hần cảm thán một phen.

Dĩ nhiên, đây không phải là thời khắc bi thảm nhất của hồ yêu Uyên Mặc.

Bi thảm nhất là hần giống như tất cả những con chó nuôi trong nhà khác, dưới sự giật dây của Thôi Thanh Hủ, có được một cái tên thật khí phách ... Lai Tiễn.

24. Chương 24: Ôi Ôi Ôi

“Này, Lai Tiễn, ngươi có ăn thịt không?”

“Ta là hồ yêu! Hồ yêu! Còn có! Ta không phải tên Lai Tiễn, ta là Uyên Mặc!”

Lai Tiễn không an phận nhích tới nhích lui trong lòng ta, kêu to đến thiếu chút nữa thu hút mọi người vây đến xem. Ta ném đuôi gà trong tay cho Thôi Thanh Hủ, rất không bình tĩnh chọc chọc lên trán hồ yêu, hần muốn phản kháng, ta liền âm trầm chỉ tay lên đầu của thành : “Ngươi muốn bị treo lên kia sao?”

Lai Tiễn run lên, lông toàn thân đang dựng đứng trong nháy mắt xẹp xuống, vùi đầu vào lòng ta không nói thêm gì nữa. Ta vui vẻ sờ đầu hần, cười nói : “Lại nói, hồ ly không thể nói, nếu không thật kỳ quái. Ta nhớ thần thú của mấy lão đầu trên trời đều không nói chuyện.”

Lai Tiễn kinh hãi ngẩng đầu lên, có điều chưa kịp phản ứng, một bàn tay to đã đập xuống, ấn ký màu xanh dương nháy mắt biến thành màu tím. Hôm nay nhất định là ngày tận thế của hần, không những bị mất hình người, ngay cả quyền nói chuyện cũng bị tước đoạt. Phượng Dẫn nhất định là yêu ma chứ không phải thần tiên.

Thôi Thanh Hủ vừa gặm đuôi gà vừa hưng phấn chọc chọc Lai Tiễn “Sư phụ, vừa rồi Tri Huyện đã mang vàng lên núi cho người, về phần hai tên lương gạt, Tri Huyện nói khi phát hiện ra bọn họ thì bọn họ đã bị người khắc chặt chân, nghe nói là một gia đình giàu có bị lừa đã sai người làm chuyện đó.”

Ta hài lòng gật đầu một cái, quay sang, lại thấy Vân Liên vẫn mang bộ mặt như đưa đám, chỉ lặng lẽ đi theo sau.

“Vân Liên, chuyện đã qua rồi, đừng suy nghĩ nữa, dù sao đó cũng không phải là lỗi của ngươi.”

Vân Liên lắc đầu, trầm giọng nói: “Đồ nhi chẳng những không đến giúp sư phụ, lại trong lúc nguy cấp mà mất ý thức, làm liên lụy sư phụ, là Vân Liên không đúng.”

Ta vỗ vỗ bờ vai của hần, Vân Liên đột nhiên ngẩng đầu, nhìn vào mắt ta: “Sư phụ nói người không sai là không sai, nếu không nhờ người đột nhiên xuất hiện làm hần phân tâm thì ta cũng sẽ không thuận lợi thu thập hần như thế.”

Vân Liên cúi đầu xuống không đáp. Cũng may chuyện tình khi đó Vân Liên cũng không nhớ rõ ràng lắm, nếu không lúc này chỉ sợ càng thêm tự trách.

Ta phục hồi tinh thần, lại không biết chung quanh đã đầy áp người tự khi nào, vây ba người chúng ta vào giữa, không thể động dậy.

“Hai vị công tử này thật tuần tú, nếu Thúy Hoa nhà ta có thể gả cho công tử ưu tú như vậy thì thật tốt”

“Không thể nào, công tử xinh đẹp như vậy đời nào coi trọng Thúy Hoa nhà các người ? Phải là Bích Nguyệt nhà ta mới xứng được với bọn hần ”

“Các người đều nói vậy, ta thấy hai người này chỉ có thể là phò mã, ai có thể xứng với công tử như thế ngoài đương kim công chúa đây ?”

Người chung quanh nhỏ giọng bàn tán, ta tỉ mỉ lắng nghe, lại xem xét Vân Liên và Thanh Hủ một cách cẩn thận. Một người áo xanh tuấn dật, một người áo tím bông bênh. Hai người này bây giờ đều đã cao hơn ta, vô luận là thân hình hay tướng mạo đều là cực phẩm, không thua bất kỳ nam tử nào. Ta cũng không khỏi kinh ngạc cảm thán, chung đụng mỗi ngày lại không phát hiện ra hai người này đã trở nên xuất sắc như thế tự bao giờ, không còn là thiếu niên mà đã trở thành nam tử trưởng thành.

“Nữ tử này là ai?”

“Khí chất như vậy, chẳng lẽ là tiên nữ?”

“Không trách được, các ngươi cũng sai rồi, hai nam tử này nhất định là Tiên Quân, hoặc là đồng tử của vị tiên nữ này.”

“Ta đã nói dung mạo này nhất định không thuộc chốn phàm trần này”

“Các ngươi đừng đoán linh tinh, đi nhanh đi, nói không chừng là yêu tinh... gần đây không phải đã mất tích vài người sao, mấy người này có bộ dạng như vậy không chừng là yêu quái ăn thịt người”

Ta nắm chặt tay, Lai Tiễn bị đau kêu ô ô nhưng cũng không dám phản kháng. Dù sao cũng là do hấn gây ra cục diện rối rắm này, hôm nay lại còn có thần tiên tới thay hấn dọn dẹp. Thấy người xung quanh tập trung lại ngày càng nhiều, ta không thích một chút nào, liền kéo Thanh Hủ cùng Vân Liên chạy lên núi. Chỉ có điều vừa chạy mấy bước, bốn tiên chợt thấy là lạ, vội vàng dừng bước lau mồ hôi, rất có phong thái thần tiên vậy vậy ồng tay áo.

Chạy cái gì, thật sự không hợp với bối phận của bốn tiên.

“Vân Liên, Thanh Hủ, đứng nghiêm chỉnh, bốn tiên muốn độn thổ.”

“Sư phụ, bình thường không phải người cười mây sao? Thật không ngờ độn thổ còn nhanh hơn cười mây, bao giờ sư phụ mới dạy cho Thanh Hủ?”

Thanh Hủ có vẻ rất hưng phấn, ta liếc hấn một cái, không thèm quay sang nhìn hấn, chỉ đáp “Chỉ có Tiên Nhân mới có thể độn thổ. Vì sư dầu gì cũng là một Thần Tiên, cái gì cũng dạy hết cho các ngươi thì bốn tiên còn lại cái gì đây?”

Cũng may khi bốn tiên nói xong, trên đường đi Lai Tiễn cùng Thôi Thanh Hủ thỉnh thoảng cũng chỉ chóc qua về một chút, còn lại cũng coi như an tĩnh.

“Vân Liên, thuật biến hóa này cũng dễ thật, không ngờ chỉ mới mười ngày ta đã có thể thực hiện được.”

Vân Liên nhìn Thôi Thanh Hủ, lắc đầu nói: “Tuy nói thế nhưng trên người ngươi vẫn còn có sơ hở.”

Thôi Thanh Hủ vỗ vỗ cánh, giẫm lên chân Vân Liên một cái: “Ta thấy rất tốt rồi, có sơ hở gì chứ? Hôm đó lãnh giáo thuật biến hóa của sư phụ, ta cũng rất để ý, không ngủ không nghỉ luyện tập mười ngày, ngươi lại nói trên người ta vẫn còn sơ hở sao?”

Đôi mắt phượng của Vân Liên mang theo ba phần nụ cười, không thèm để ý việc Thôi Thanh Hủ đạp chân hấn đổ lên, mà chỉ nhắc hai cánh của hấn lên “Người hóa thành ngỗng trắng, nhưng dưới cánh vẫn còn lông màu vàng, chẳng lẽ đây không phải là sơ hở sao?”

Thôi Thanh Hủ nghiêng cái cổ dài nhìn xuống, có điều chỉ mới liếc mắt một cái, sắc mặt liền lập tức đại biến: “Sao có thể như vậy được, vừa rồi rõ ràng.”

Vân Liên đẩy hấn ra, niệm chú quyết, bạch quang lóe lên, một con ngỗng trắng hoàn mỹ đã xuất hiện trước mặt Thôi Thanh Hủ “Thế này mới là không có sơ hở.”

“Làm sao có thể?” Thôi Thanh Hủ đưa cánh chỉ vào Vân Liên: “Người trốn ta tu tập lúc nào?”

Vân Liên cũng không thèm nhìn hấn, trực tiếp nhảy xuống hồ tràn ngập hoa sen, tự đắc tự tại bơi trong hồ.

“Ta cũng không trốn gì người... mỗi ngày khi người đi tìm Mộng Vân Ảnh lấy thức ăn ta đều ở đây tu tập, chỉ là người không phát hiện ra mà thôi.”

Thôi Thanh Hủ nghe vậy, mặt đen thui, không chút do dự nhảy xuống nước đuổi theo Vân Liên, làm nước văng lên tung tóe.

Ta mang quần áo đến bên ao định tắm rửa, dù sao cũng vừa xuống núi một chuyến, trên người khó tránh khỏi dính chút uế khí phàm trần, nếu không rửa sạch sẽ khiến thân thể có chút khó chịu.

Ta ôm Lai Tiễn tới bên ao, chợt thấy trong ao có hai con ngỗng trắng đang bơi lội vui vẻ, tuy chưa từng nhìn thấy hai con ngỗng này trên núi nhưng bốn tiên cũng không hay để ý chuyện nhỏ nhặt như thế này, khó có được ngỗng trắng biết chọn nơi bơi lội như vậy, ta cũng không đuổi chúng đi, tránh bị đám súc sinh này lên án, sau này trong núi của ta không có chim hót cá nhảy nữa thì thật buồn.

Khi bốn tiên đã tắm rửa sạch sẽ cho Lai Tiễn, đang muốn đuổi hắn đi thì hắn cứ xoay quanh trên bờ chạy theo hai con ngỗng kia. Hai con ngỗng này cũng có chút kinh sợ, đang định rời đi liền bị ta cản lại.

“Các người cứ vui vẻ bơi ở đây, không cần để ý tới hắn.”

Lai Tiễn nghe ta nói xong, liền liếc mắt quơ móng vuốt, nếu không nhìn kỹ còn tưởng hắn một bộ muốn bảo vệ chủ.

“Gâu gâu gâu!” (người tắm thì cũng phải đuổi bọn chúng đi chỗ khác chứ, đồ đệ của mình hóa thân cũng không nhận ra sao?)

Ta nhìn chằm chằm Lai Tiễn nghiên cứu nửa buổi, chợt chọc chọc lỗ tai của hắn, mặt không đành lòng:

“Lai Tiễn, người là hồ ly.”

“.”

Lai Tiễn thoát khỏi tay ta, khinh bỉ trợn mắt nhìn ta một cái, trong đôi mắt nhỏ chỉ có khinh thường và tức giận. Ta nhất thời không hiểu, rõ ràng chính hắn học chó sủa, ta tốt bụng nhắc nhở hắn, sao lại thành lỗi của ta rồi?

Ta buông tay thở dài, tâm lực mệt mỏi cởi áo ra, ngâm người trong ao. Ai ngờ hai con ngỗng trắng vốn đang tụ lại bên cạnh lại như gặp phải ma, vừa bơi loạn trong ao, vừa tê tâm liệt phế kêu to.

“Cạc cạc cạc!” (Vân Liên! Sư phụ nàng.)

“Cạc cạc cạc.” (ta thấy rồi.)

“Cạc cạc cạc?” (Lai Tiễn còn phát hiện ra nhưng sư phụ lại không nhận ra chúng ta?)

“Cạc cạc cạc.” (Sư phụ chủ quan thôi.)

“Cạc cạc cạc!” (vậy làm sao bây giờ? Nếu như một hồi sư phụ phát hiện chúng ta nhìn lên nàng tắm chúng ta nhất định phải chết!)

“Cạc cạc cạc.” (ta làm sao biết. Lúc này lại không thể chạy, nếu không sư phụ nhất định sẽ nhận ra.)

“Cạc cạc cạc?” (chẳng lẽ ngây ngốc ở đây?)

“Cạc cạc cạc.” (đừng hỏi ta. Ta cũng không biết làm thế nào.)

Ta cố kìm nén mong muốn bóp chết hai con ngỗng trắng kích động, vô lực dựa vào bờ ao. Nếu biết ngỗng trắng ồn ào như vậy, ta đã mang cả hai con đi nướng. Ta nâng một đóa sen trắng lên nhẹ nhàng thổi một hơi, sen trắng liền hóa thành một đám mưa hoa, phiêu lãng trên hồ. Ta thoải mái dựa vào bên bờ mặc cho dòng nước mát mẻ lay động.

“Cạc cạc cạc.”

Ta đang hưởng thụ mà hai con ngỗng trắng này vẫn không yên. Ta mở choàng mắt, trợn mắt nhìn chúng. Hai con ngỗng này đang đưa lưng về phía ta, thật giống như có thể cảm nhận được sự tức giận của ta, thân thể mập mạp trắng muốt rõ ràng run lên. Trong nháy mắt im bật. Thật là có linh khí, ta thử thăm dò ra lệnh “Cút.”

Không ngờ lời vừa bật ra khỏi miệng, hai con ngỗng lại như trút được gánh nặng, rất nghe lời nhanh chân chạy lên bờ, không bao lâu sau liền không thấy tung tích nữa. Ta ngậy người nhìn chăm chăm phương hướng hai con ngỗng trắng vừa biến mất, miễn cưỡng nặn ra nụ cười, tìm được một cái cớ an ủi mình.

Tiên lực của ta nâng cao, có lẽ nhờ vậy mà sinh vật trên núi này cũng được lây dính chút tiên khí. Ủ, chắc là nguyên nhân này...

25. Chương 25: Ma Chương

Ta gối đầu lên cánh tay nằm dựa vào bờ ao, mí mắt bắt tri bắt giác càng ngày càng nặng. Đến khi một trận gió mát lướt qua ta mới cảm thấy lạnh lẽo một chút, giật mình ngồi dậy. Ta vốc nước lên mặt, ngón tay lơ đãng lướt qua cổ, lại chợt nhớ tới sự tiếp xúc với đôi môi mềm mại mấy ngày trước, trong lòng không khỏi rung động, trên mặt nóng lên, liền vội vàng lắc đầu ra lệnh mình không suy nghĩ nữa. Ai ngờ, càng như thế thì cảm xúc lại càng rõ ràng mãnh liệt, như thể đôi môi đó vẫn dán lên cổ mình, sau đó cả thân mình cũng nóng lên, không biết là vì quần bách hay xấu hổ. Ta cắn răng dứt khoát ngụp hẳn xuống nước. Trên mặt ao nổi lên mấy đợt bong bóng, cũng không thấy người đâu nữa.

Cũng may nước hồ lạnh lạnh cũng giúp xua tan đi những ý niệm kỳ quái khiến nhịp tim ta rối loạn kia. Ta nổi lên, rũ hết những giọt nước trên người, đang định mặc quần áo vào thì thấy Bạch Nhĩ không biết đã đứng bên cạnh ao từ khi nào.

Bạch Nhĩ mỉm cười với ta, vừa dịu dàng ngồi xổm xuống, vừa giúp ta lau nước trên người, lại còn thi triển phép thuật giúp ta hong khô tóc : “Sư phụ, coi chừng bị lạnh.”

Ta để mặc nàng làm mọi chuyện, cặp mắt chỉ vô hồn nhìn chăm chăm vào mặt hồ, một chân nhẹ nhàng đung đưa trong nước, làm văng lên một ít bọt nước: ” Sao thế? Lại xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có chuyện gì. Có điều bạc mà tri huyện đưa tới mấy ngày trước ta đã bảo Bạch Vũ mang đến phòng ngài. Tri huyện hình như còn mang đến hai vò rượu ngon, nghe nói là một gia đình chuyên làm rượu tìm được con gái mất tích nhiều ngày, vì cảm tạ sư phụ nên đặc biệt xin tri huyện mang tới cho sư phụ. Chắc Bạch Vũ cũng đã mang vào phòng ngài.”

Ta “Ừ” một tiếng, nhận lấy khăn từ tay Bạch Nhĩ, ngơ ngác nhìn chăm chăm vào khăn cả buổi, lại buồn buồn mở miệng: “Bạch Nhĩ, gần đây ta luôn thấy tim mình đập nhanh. Vì sao lại thế?”

Bạch Nhĩ cười cười nhưng cũng chỉ lắc đầu. Ta mới chợt hiểu, Bạch Nhĩ cũng chỉ là hình nhân giấy, căn bản không có tim, làm sao biết được những chuyện này đây ? Ta bất đắc dĩ bậm môi, tùy tùy tiện tiện mặc y phục vào, rồi thông thả bước vào nhà.

Ai, bổn tiên cũng thế. Suy nghĩ nhiều như vậy làm chi, thời gian suy tư những chuyện này chỉ bằng dùng để sắm khoái kiếm tiền còn hơn. Không chừng đến khi ta đếm tiền xong thì cũng đã vô tri vô giác mà lịch kiếp xong, Ngọc Đế liền phải đại tỷ nhị tỷ tới đón ta về.

“Cạc cạc cạc.” (Vân Liên, sư phụ sẽ không theo đến đây chứ?)

Một con ngỗng trắng vươn cái cổ dài nhìn ra sau lưng, sau đó thở dài nhẹ nhõm, rồi vung vẩy những giọt nước đang bám trên người.

“.” Con ngỗng trắng còn lại tức giận, trừng mắt lên, ho hai tiếng cằn rắng nói : “Nói tiếng người”

Thôi Thanh Hủ thoáng sửng sốt, chợt cười hắc hắc, dùng cánh ngỗng trắng muốt của mình sờ sờ gáy: tự đắc nói : “Chắc chắc, không ngờ ngay cả sư phụ cũng không phát hiện ra, như thế xem ra, thuật biến hóa của ta vẫn là có tiến bộ.”

Vân Liên nghe vậy lắc đầu, cũng không thèm để ý đến hân nữa, chỉ lẩm nhẩm chú quyết, một luồng ánh sáng lóe lên, hân liền khôi phục hình người. Thôi Thanh Hủ thấy thế cũng vội vàng biến trở lại. Hai người ướt thướt từ đầu đến chân, không khỏi xúc động thật lâu, nhìn nhau chẳng nói gì.

Hai người ảo não quay lại phòng, vừa thay y phục ẩm ướt trên người ta vừa vội vã “Hủy thi diệt tích”. Chỉ có điều Thôi Thanh Hủ vẫn chưa tiến bộ trong việc thi hành thuật hong khô nên Vân Liên đành phải hong khô cả hai bộ y phục.

Hiếm khi Vân Liên phải tiêu hao nhiều năng lượng như vậy, khó tránh khỏi mệt mỏi nằm xụi lơ trên giường. Tâm tình Thôi Thanh Hủ hình như không tệ, cũng tựa đầu vào giường, trong phòng nhất thời yên tĩnh đến quỷ dị.

Một lúc lâu sau, khi Vân Liên tưởng Thôi Thanh Hủ đã ngủ thì hán lại chợt mở mắt, cũng không nói gì, chỉ nghiêng đầu nhìn Vân Liên, đôi mắt sáng như sao, lấp lánh như ngọc, thâm thúy như có thể hút người khác vào.

Vân Liên híp mắt, bắt chước Thôi Thanh Hủ nhìn hán chăm chăm. Trong nháy mắt, không khí bên trong nhà càng có vẻ quỷ dị hơn. Lúc Vân Liên đang định mở miệng, Thôi Thanh Hủ chợt sảng khoái cười một tiếng, từ từ nghiêng đầu, đôi con ngươi băng quơ nhìn chăm chăm nóc nhà, bộ dáng nghiêm túc như có thể nhìn xuyên qua nóc nhà thấy sao trên trời. Vân Liên thấy thế cũng quay đầu đi, đang định đứng dậy, chợt nghe Thôi Thanh Hủ bật ra một câu nói sâu kín, nặng nề đánh vào lòng hán.

Vân Liên quay ngoắt đầu lại, nhưng chỉ thấy Thôi Thanh Hủ vẫn giữ nguyên tư thế nằm ngửa, mắt nhắm, chỉ có điều nụ cười trên môi càng ngày càng đậm. Vân Liên đột nhiên đứng dậy, bóng lưng thẳng tắp, bước ra ngoài, không có vẻ gì là khác thường. Chỉ có điều không ai biết được khi hán nghe được câu nói kia của Thôi Thanh Hủ, hồn phách như tiêu tan.

“Vân Liên, ta thích sư phụ.”

Ta đang vui vẻ ngồi trong phòng đếm tiền thì trên nóc phòng lại có tiếng động. Ta mở cửa sổ ra nhìn vàng trắng sáng trên bầu trời kia, lại bấm ngón tay tính toán một chút, hôm nay vừa đúng sinh nhật Thôi Thanh Hủ. Kể từ khi hồ ly này thấy việc khóc lóc than thở trên nóc phòng của ta thật có hiệu quả thì hàng năm đến sinh nhật hán lại chạy đến nóc phòng ta làm âm ỉ, cứ như thế không làm không chịu được. Ta âm thầm lắc đầu, nhịn đau lấy ra một thỏi vàng, tìm một mảnh tơ lụa màu đỏ bọc lại coi như là quà sinh nhật tặng hán. Không phải vì sư không dụng tâm chọn quà tặng đồ đệ mà là vì sư quá dụng tâm rồi. Hôm nay ta đưa hán một thỏi vàng thật giống như cắt đi của ta một miếng thịt, nếu hán không cảm tạ ân đức mà nhận lấy thì thật là chà đạp tấm lòng thành của vi sư.

Thôi Thanh Hủ xem chừng biết được là sẽ kéo được ta tới nên rất hả hê nhìn ta. Ta thở dài, ngồi xuống bên cạnh hán, không chút do dự lấy ra phần “đại lễ”, nhanh chóng ném vào ngực hán như ném một củ khoai lang nóng bỏng tay. Cũng không phải bồn tiên hào phóng mà thật sự nếu phần đại lễ này cứ nằm trong lòng ta thì chỉ sợ bồn tiên không chịu đựng nó ra tặng người rồi.

Đôi mắt hoa đào của Thôi Thanh Hủ cười đến híp lại, cẩn thận mở lụa đỏ ra. Ta thấy hán mở ra, vội vàng quay mặt sang chỗ khác, chỉ sợ đầu óc mình nóng lên, nhất thời kích động đoạt lại vàng. Chỉ có điều lát sau lại nghe một tiếng cười khê vang lên sau lưng, ta khó hiểu quay mặt lại, thấy hồ ly đang che miệng, trong mắt tràn đầy tươi cười. Mái tóc đen buông sau lưng, dưới phản xạ của ánh trăng lại càng đen giống như tơ lụa. Một thân xiêm y tơ lụa màu tím, thêu chỉ vàng dưới ánh sáng lung linh càng làm Thôi Thanh Hủ trông nổi bật hơn... Người còn yêu kiều hơn hoa.

Ừm, trong lòng ta khê hài lòng. Người còn yêu kiều hơn hoa, bồn tiên tử cũng không dùng từ linh tinh, bồn tiên tử hiếm khi quan sát đánh giá kỹ như vậy. Thôi Thanh Hủ không có vẻ tuấn mỹ lạnh lùng như của Vân Liên, cũng không có sự lẳng lơ yêu mỵ của Sát Nhan, nhưng nếu nói kiều diễm thì vẫn hoàn toàn tương xứng.

Thật giống như lần đầu nhìn thấy rõ dung mạo của Thôi Thanh Hủ, ta lơ đãng khê neho mắt, tinh tế quan sát bức mỹ nhân đồ trước mắt, đáy lòng thật vui vẻ.

Thôi Thanh Hủ nói tiếng cảm ơn, đem vàng bọc lại trong tấm lụa đỏ, bỏ vào ngực. Lúc này ta mới phục hồi tinh thần, lúng túng ho hai tiếng, dùng tay áo giả bộ che miệng, buồn bực hỏi “quà tặng sinh nhật của vi sư người có thích không?”

Thôi Thanh Hủ nhẹ nhàng gạt đầu, chợt lấy từ trong tay áo ra một đóa sen xanh óng ánh trong suốt, cười nói : “Chỉ có điều nếu nghiêm túc so sánh, ta vẫn thích phần quà này của sư phụ hơn.”

Ta thả ta áo xuống, lại gần nhìn cẩn thận một hồi mới đột nhiên nhớ ra đây là món quà đầu tiên mà ta tặng Thôi Thanh Hủ. Ta giật giật khoe miệng, coi như đáp lại nhưng trong nội tâm lại ảo não không thôi. Sớm biết hẳn thích thứ tiện nghi rẻ tiền này thì ta đã lại biến ra cho hẳn một đóa nữa. Không... hai đóa cũng được. Chỉ cần có thể tiết kiệm được một nén vàng này của ta thì thế nào cũng được.

Ngón trở thon dài mảnh khảnh của Thôi Thanh Hủ đang vuốt vuốt đóa sen xanh, ta chỉ chống má, nhìn chăm chăm vào đôi tay kia, trong chốc lát cũng không có ai nói chuyện.

Đêm về khuya hơn, ta đưa tay phải đi sương bám trên người, vỗ nhẹ bả vai Thôi Thanh Hủ thở dài nói “Đêm đã khuya, về ngủ sớm đi, mai đã mười chín tuổi rồi, chớ để bị lạnh”

Ta thấy hẳn không động đậy, chỉ lắc đầu. Khi tay xoay người một bước, chợt bị hẳn kéo lấy tay áo. Trong lòng ta nghi ngờ, đang định quay lại hỏi xem có chuyện gì, lại bị hẳn ôm lấy từ phía sau.

Mặc cho bình thường bốn tiên có bình tĩnh cỡ nào thì lúc này cũng hóa đá, đại não trống không, thân thể cứng còng, mặc cho hẳn ôm. Gió đêm thổi phảng phất, mang theo chút hơi lạnh thấu xương, nhưng sau lưng ta lại nóng bỏng, nhiệt độ càng ngày càng lan tỏa. Chỉ trừ sau cổ phảng phất hơi thở ấm áp, tiếng côn trùng, chim chóc kêu vang bên tai đã hoàn toàn biến mất.

Ta không thoát ra được, không biết là do không có sức hay do luống cuống. Ngay người ra lại khiến Thôi Thanh Hủ cảm thấy được khích lệ, nhẹ nhàng đặt cằm lên vai ta, tinh tế hôn lên cổ ta. Chỉ có điều cũng là môi hôn nhưng hoàn toàn không giống với cảm giác kia, khiến ta như bị sét đánh, thoáng chốc tỉnh táo, cả người toát mồ hôi run rẩy. Thôi Thanh Hủ thoáng kinh ngạc, dừng lại một chút, ngẩng đầu lên, đôi môi cũng dời khỏi cần cổ của ta. Đúng lúc ta như được đại xá thì hẳn lại chợt thân mật áp vào bên tai ta, nhẹ giọng nỉ non.

“Sư phụ. Ta.”

“Sư phụ mệt rồi.”

Ta vội vàng cắt đứt lời hẳn, âm thanh mặc dù không lớn nhưng lại mang theo uy nghiêm không thể phản bác. Trong lòng ta chợt vô duyên vô cớ hoảng sợ, thậm chí không dám quay đầu lại nhìn mặt hẳn. Ta hoàn toàn đoán được tiếp theo hồ ly sẽ nói gì, nhưng ta lại có dự cảm mình sẽ không thể thừa nhận những điều đó. Ta bỏ chạy, thậm chí có chút nhếch nhác dẫm vào gấu váy, vậy mà trong lòng lại thầm cảm thấy may mắn.

Thật may ta kịp ngắt lời hẳn, thật may là không để hẳn nói ra.

Thật may hẳn còn là đồ đệ của ta.

26. Chương 26: Lỗi Hôn

Thôi Thanh Hủ cũng theo ta trở lại phòng mình, đêm đã rất khuya. Vân Liên có vẻ đã ngủ, trong phòng an tĩnh không thể tưởng tượng nổi. Thôi Thanh Hủ ngồi chết dí ở đầu giường, cố gắng hết sức cũng không dấu được nét khổ sở trên môi. Mặc dù hẳn đã sớm biết một khi đã xuyên phá tầng quan hệ này thì sư phụ tất nhiên sẽ cự tuyệt, thế nhưng hẳn lại như bị ma xui quỷ khiến, không thể không chế được hành vi hay tình cảm của mình. Hẳn giãy dụa, hẳn ức chế, trong lòng tràn đầy ái mộ nhưng lại không thể dùng lí trí để áp chế.

Thôi Thanh Hủ cúi đầu, nắm chặt bàn tay. Trong lòng bàn tay như vẫn còn vương vấn sự mềm mại, ấm áp của nàng. Vừa rồi hẳn ở gần nàng như vậy, cẩn thận ôm nàng vào ngực, lòng tràn đầy hy vọng, cho là sau đó có thể có được nàng, nhưng cuối cùng cũng chỉ là một giấc mơ đẹp. Nếu là mơ thì nhất định sẽ tỉnh. Chỉ có điều hẳn không ngờ mình lại phải tỉnh mộng nhanh như vậy, hẳn thậm chí còn chưa nói ra tâm ý của mình, nàng đã tự tay lay tỉnh hẳn rồi.

Sư phụ a sư phụ, người sao mà tàn nhẫn đến thế. Trong 19 năm cuộc đời, đây là lần đầu tiên có thứ hẳn thật lòng muốn có, muốn che chở, nhưng người này lại keo kiệt, không muốn bố thí dù chỉ một chút.

Thôi Thanh Hủ chợt nhẹ giọng cười cười, nghiêng đầu nhìn về phía Vân Liên đã ngủ say. Bóng lưng kia, cạnh cửa sổ có một mảnh ánh trăng chiếu xuống, có vẻ có chút cô đơn. Thôi Thanh Hủ lắc đầu, nghiêng người nằm xuống, nhẹ nhàng than một tiếng với âm thanh mà chỉ mình hắn nghe được.

” Vân Liên, người cũng giống ta đều hãm sâu vào đó. Cuối cùng không thể tự thoát ra được, quay đầu lại cũng chỉ có mình mình mà thôi”

Thôi Thanh Hủ nhắm mắt lại, cũng không biết Vân Liên đã mở mắt ra từ khi nào, đáy mắt như có gợn sóng, không biết đang suy nghĩ điều gì. Một lúc sau, Vân Liên lại nhẹ nhàng nhắm mắt lại, che đậy cảm xúc ở đáy mắt. Chỉ có điều dù trên mặt hắn có lạnh nhạt tĩnh táo bao nhiêu thì cũng không giấu được trong lòng đang cuộn sóng.

Cả đêm không chợp mắt.

Ta nằm trên giường đếm đến một vạn thì trời sáng. Ta thở dài, dụi mắt, vừa định đẩy cửa ra ngoài lại chợt thấy hốt hoảng, chần chờ một chút rồi cuộc vẫn buông tay xuống, lại ngoan ngoãn quay về ngồi trên giường.

Bốn tiên không thể không thừa nhận, bốn tiên vô kế khả thi.

Lai Tiễn ưỡn người, ngáp một cái từ trên giường vui sướng nhảy xuống. Ta túm cái đuôi hắn lại, ôm ghì vào ngực, coi như trừng phạt hắn. Làm sủng vật mà khi chủ nhân đang tâm phiền ý loạn vẫn ăn ngon ngủ kỹ được thật không chuyên nghiệp. Lai Tiễn trong tay ta ra sức phản kháng, không ngừng réo lên ô ô. Ta cũng không để ý tới hắn, lúc thì kéo kéo lông hắn, lúc lại túm tai hắn : “Ra cửa, không ra cửa, ra cửa, không ra cửa, ra cửa, không ra cửa.”

“Ô ô.” (chờ người đếm xong ít nhất phải ngàn năm sau.)

Lai Tiễn rống lên một tiếng, cắn nhẹ lên cổ tay ta một cái. Ta lập tức dừng động tác, ngơ ngác nhìn đầu rằng hồng hồng trên cổ tay mình đến sưng sờ. Lai Tiễn hình như có chút hối hận, cẩn thận theo dõi ánh mắt ta, cuối cùng thoát khỏi tay ta run sợ nép vào góc tường.

Ta căn bản không có thời gian quản hắn. Đau đớn vừa rồi như nhắc nhở ta nhiều sự tình. Khi nào thì ta đã trở nên nhát gan như vậy ? Phượng Dẫn trước kia ngay cả Dao Trì còn dám tùy ý ra vào, sao hôm nay lại giống nô tài rùa đen trong cung của Sát Nhan đến vậy, động một chút là đã chui tọt vào mai rùa của mình. Nếu chỉ đơn giản như vậy là đã có thể giải quyết vấn đề thì lão rùa đen suốt ngày chui vào mai của mình kia hiện tại cũng đã đạt đến ít nhất là cấp bậc Long Vương, làm gì có chuyện vẫn làm một nô tài nhỏ nhỏ đây ?

Chỉ có điều bốn tiên vẫn đánh giá cao ngộ tính của mình. Người ngộ đạo không chỉ là ở ngộ đạo mà còn là ở hành đạo. Khi ngoài cửa phòng ta vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, bốn tiên rất không có phong độ ôm lấy Lai Tiễn chui vào góc tường. Đến khi cửa phòng mở ra, ta đánh bạo ngó về phía cửa, thấy được người tới mới thở phào một cái.

“Sư phụ, sao lại chui vào góc tường thế ? Mất đồ gì sao?” Bạch Nhĩ che miệng, mặt ngơ ngác nhìn ta. Ngàn vạn tức giận trong lòng ta cũng tan thành mây khói. Ta hung tợn vút Lai Tiễn qua một bên, tùy ý ngồi xuống ghế, rót một tách trà rồi uống cạn.

“Bạch Nhĩ, gần đây người cũng hay đến đây nhỉ.”

Bạch Nhĩ giúp ta dọn giường xong, đưa cho ta một khối sa tanh màu vàng. Ta vừa cảm thán bản lĩnh vinh nhục không sợ của Bạch Nhĩ vừa mở miếng vải sa tanh kia ra. Đến khi nhìn được đoạn chữ viết trên mảnh vải kia ta suýt chút nữa đánh đổ luôn cả chén nước.

“Thôi Thanh Hủ.” Ta chép miệng, cuối cùng vẫn do dự hỏi.

Bạch Nhĩ nhẹ nhàng gạt đầu, cầm lấy mảnh vải trong tay ta, tinh tế cuộn lại.

“Đây là thánh chỉ sáng nay thị vệ trong cung vừa ra roi thúc ngựa đưa tới. Hoàng thượng bằng hà rồi.”

“Lạch cạch ——”

Một tiếng đẩy cửa phá vỡ sự yên tĩnh kia. Ta ngẩng đầu nhìn lại, Thôi Thanh Hủ đang đứng ngoài cửa, vẻ mặt mờ mịt. Ta chăm chú nhìn hắn thì lại thấy hắn hé ra một nụ cười, mắt phượng yên lặng nhìn ta. Chắc hẳn hắn đã nghe được đoạn đối thoại vừa rồi, nhưng ánh mắt lúc này của hắn lại khiến ta có cảm giác hoài nghi, sự chắc chắn kia chỉ là ảo giác của ta mà thôi.

“Sư phụ.”

Trong lòng ta lo sợ, hốt hoảng cúi đầu tìm quanh. Đến khi nhìn thấy hai bình rượu lớn bên cạnh cái rương thì như thấy được đại cứu tinh, nâng bình hưng phấn gọi Thôi Thanh Hủ : “Thanh hủ, gọi Vân Liên đến đây đi, chỗ sư phụ có rượu ngon thượng hạng!”

Ta cầm ly rượu trong tay, không chút nghĩ ngợi đổ luôn vào miệng, cố kìm nén ham muốn tát chết cái sự vọng động của mình. Mới sáng sớm đã uống rượu, ngoài bốn tiên ra chắc cũng chẳng có ai.

Cũng may Thôi Thanh Hủ và Vân Liên cũng không dị nghị gì, hai người cùng ta uống hết một ly lại một ly, không nói câu nào. Chỉ có điều rượu phạm trần nặng hơn rượu trên thiên đình nhiều lắm. Do chơi bởi với Sát Nhan nên các loại rượu ngon trên thiên đình ta đều đã lén nếm qua mặc dù cũng không thích uống rượu lắm. Rượu ngon trên thiên đình chú trọng mùi vị, dù là người tửu lượng kém như ta có uống đến bốn năm bình cũng không say được. Nhưng rượu phạm trần này tuy mùi vị không kém nhưng hôm nay tai mới lướt qua hai chén ý thức đã có chút mơ hồ. Phải chăng người phạm có quá nhiều chuyện cần quên nên mới làm ra loại rượu nặng như vậy ? Chỉ không ngờ dù gì bốn tiên cũng là một thần tiên nhưng hôm nay lại phải mượn rượu tiêu sầu rồi. Về phần cái gì gọi là “Mượn rượu tiêu sầu càng sầu hơn”, đều là chó má, ít nhất hiện tại bốn tiên cảm thấy thật vui vẻ, ừ, tương đối sung vẻ.

“Vân Liên, uống đi!”

Ta nâng ly rượu tới trước mặt Vân Liên lại bị Vân Liên đoạt lấy, khuyên nhủ “Sư phụ, người say rồi, đừng uống nữa.”

“Bốn tiên không say !” Ta đoạt lấy ly rượu trong tay Vân Liên, cật lực kéo cổ của Vân Liên qua đổ rượu vào trong miệng hắn. Cuối cùng vẫn không quên ra lệnh: “Không được phun ra, đây chính là rượu người ta mang đến tạ ơn!”

Vân Liên đỏ mặt, một lúc sau mới nuốt rượu trong miệng xuống. Ta hài lòng gật đầu, được đà làm tới, đổ thêm cho Vân Liên vài ly nữa. Vân Liên muốn thoát ra nhưng cuối cùng cũng phải ngoan ngoãn chịu thua uy quyền của ta.

Thôi Thanh Hủ ngồi bên cạnh tự rót tự uống, khóe miệng tươi cười, an tĩnh nhìn ta và Vân Liên. Ta cố ý không nhìn hắn, cho đến khi chúc cho Vân Liên hôn mê bất tỉnh mới cười hắc hắc tiếp tục rót rượu ình. Đến khi uống thêm hai chén nữa, bốn tiên cuối cùng cũng thấy hơi choáng vàng, ý thức ta rã, hôn mê luôn.

Thôi Thanh Hủ cầm bầu rượu lên, rót vào chén mình, nhẹ nhàng nhấp một miếng, Hắn cúi đầu nhìn Vân Liên và sư phụ nằm bên cạnh, thở dài thật sâu.

“Sư phụ, vốn là lỗi của đồ nhi, người cần gì phải như thế ?”

Thôi Thanh Hủ đặt ly rượu xuống, nhẹ nhàng kéo một lọn tóc của người kia, nhẹ nhàng cẩn thận cầm trong lòng bàn tay. Một trận gió phất qua, sợi tóc lướt qua đầu ngón tay hắn, sự mềm mượt này chỉ sợ hắn sẽ không thể nào quên. Thôi Thanh Hủ cứ si ngốc nhìn khuôn mặt thánh khiết đó, hắn không nhớ rõ từ khi nào thì mình không thể bình tĩnh được nữa, từ giây phút nào thì ánh mắt liền không ngừng dõi theo nàng.

Thôi Thanh Hủ chậm rãi cúi xuống định hôn lên đôi môi mình khao khát đã lâu kia. Hiên nhiên đôi môi nàng thoang thoảng hương thơm của sen xanh, hương vị ngọt ngào như vậy bày ra trước mặt hắn mới gọi hắn tận thưởng. Thôi Thanh Hủ giống như bị đầu độc, càng cúi xuống gần hơn, nhưng cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, ngón tay cái lưu luyến mơn trớn cặp môi đỏ mọng kia.

Hắn vẫn không dám hôn nàng, hắn sợ sẽ không ngừng được, hắn là người sắp phải ra đi, đã mất đi tư cách chiếm đoạt nàng.

Thôi Thanh Hủ cười khổ, vỗ vỗ áo, đứng dậy, từ từ đi vào trong nhà.

Hiện tại buồng tay, có lẽ còn kịp.

Trong lúc hoảng hốt, môi ta cảm thấy hai mảnh mềm mại. Không ngờ ta cũng không bài xích. Khi sự mềm mại kia đột nhiên biến mất, trong lòng ta lại có cảm giác mát mát. Bên cạnh truyền đến từng đợt hương thơm không giống với mùi hương sen xanh nhàn nhạt trên người ta. Đầu ta càng lúc càng nặng, thậm chí còn không muốn biết chủ nhân của mùi thơm này là ai. Ta nghiêng người sang, thân thể hình như chạm phải một vật thể mềm nhũn, ta càng tới gần, mùi hương kia càng đậm.

Ừ, rất thơm, rất thơm.

Bốn tiên bò lên vật mềm mại này, mí mắt vẫn nặng trĩu không mở ra được, ta chỉ có thể dựa và khứu giác và xúc giác tìm một chỗ nằm xuống. Tìm kiếm hồi lâu, cuối cùng bốn tiên cũng tìm thấy nguồn gốc phát ra mùi thơm này, hung hăng gặm lấy.

Xúc cảm và hơi thở thật khác lạ, thật mềm mại, đó là cảm giác mà ngàn năm qua bốn tiên chưa từng có. Ta tiếp tục gặm cắn, cũng không thỏa mãn được dục niệm trong lòng bốn tiên. Ta vô thức ngậm lấy hai mảnh mềm mại kia, rốt cuộc ngoan độc luôn đầu lưỡi vào...

27. Chương 27: Dục Niệm

Vân Liên mở hai mắt ra liền nhìn thấy một đôi mắt khép chặt, lông mi thật dài đang run rẩy, cho thấy chủ nhân của nó đang mê mang.

Vân Liên kinh ngạc, còn chưa hiểu rõ tình trạng thì đã thấy một đầu lưỡi thơm tho đã luôn và miệng khiến cả người hấn run rẩy. Sức nặng trên người lại tăng thêm, nữ tử dứt khoát bò lên người Vân Liên, không đợi hấn kịp phản ứng đã cướp đi toàn bộ lý trí của hấn.

“Sư. Sư phụ.”

Vân Liên định lay tỉnh người kia, nhưng âm thanh đó lại chỉ mơ mơ hồ hồ như đang rên rỉ, mềm nhũn không có một chút lực thuyết phục, ngay cả hấn cũng thế thì làm sao nói được người khác. Chiếc lưỡi lại không ngừng xâm nhập, rốt cuộc cũng đoạt nốt tia thanh tỉnh cuối cùng của Vân Liên. Vân Liên gặm nhẹ, dịu dàng ôm chiếc eo nhỏ nhắn của người kia, đối khách làm chủ, lật người đặt người kia xuống dưới.

Mỗi một lần hấn mút lấy đôi môi kia đều như dùng toàn bộ hơi sức của mình. Hạnh phúc đột nhiên đến như vậy, khiến hấn còn không kịp hoài nghi, liền đã nắm vào tay. Cải loại tình cảm không ai biết đã bị đè nén nhiều năm kia cuối cùng cũng bùng nổ. Hấn cẩn thận hôn người phía dưới, giống như trân bảo. Chỉ tiếc người nọ đang nhắm mắt, không thấy được nhu tình trong đáy mắt Vân Liên.

“Sư phụ. Sư phụ.”

Thật giống tiếng nỉ non âm thầm giữa người tình với nhau, Vân Liên gọi nhẹ bên tai Phượng Dẫn, rồi lại không dám thức tỉnh tình nàng thật sự, hoặc là chỉ sợ lại đánh thức chính mình. Hấn sợ mọi việc hôm nay chỉ như giấc mộng Hoàng Lương, đến khi tỉnh mộng, nàng vẫn là sư phụ như gần như xa, hấn vẫn chỉ là đồ nhi yên lặng ngược nhìn nàng từ phía sau.

Không biết đã tỉnh hay chưa, Phượng Dẫn chợt vươn tay, ôm lấy cổ hấn, Vân Liên vui mừng không thể tin nổi, khóe mắt, bờ môi lại tràn đầy nụ cười, hôn thật sâu xuống đôi môi kia.

Mềm mại, ngọt ngào, thơm thơm.

Bên miệng bốn tiên như có một miếng mút sen xanh mà nhị tỷ đặc chế, nhưng mặc cho ta gặm cắn thế nào cũng không nuốt xuống được. Khi ta tỉnh tể liêm liêm, thấy sắp ngậm được nó vào miệng, thì miếng mút sen xanh này lại như mọc chân, lập tức bỏ chạy. Bốn tiên cũng không hiểu cuối cùng là do miếng sen xanh này hấp dẫn hay là do nó không nghe lời chọc giận bốn tiên, mà vươn tay ôm ghì lấy nó, rồi lại ngậm lấy nó, cảm thấy vui vẻ cười như nở hoa.

Giữa mơ hồ, bốn tiên như nghe thấy âm thanh của Vân Liên. Ta hốt hoảng suy nghĩ một hồi, ta đoán Vân Liên đang muốn giành miếng sen xanh với ta. Thật ra nếu bình thường, bốn tiên rất hào phóng, tặng luôn cho hấn cũng được. Nhưng hôm nay đây chính là miếng nhị tỷ làm, ta hạ phàm đã lâu như vậy mới được ăn một lần, sao có thể tặng cho hấn đơn giản như vậy được. Hơn nữa, cho dù là thế, Vân Liên cũng chưa chắc đã thấy nó ngon giống ta. Nghĩ vậy, ta không khỏi ôm chặt khối miếng sen xanh ngọt ngào kia hơn, như thế

tiểu tử kia sẽ không dám tranh đoạt với ta nữa. Nghĩ kỹ lại thấy mứt sen xanh lần này còn ngon hơn lần trước, xem chừng là đã quá lâu rồi ta không ăn.

“Vân Ảnh, ta đi nha.”

Khi Cửu Mệnh cầm lên hộp thức ăn đã chuẩn bị trên bàn thì Mộng Vân Ảnh vẫn đang trang điểm. Mới chỉ mấy năm mà một nha đầu đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp. Trong gương Vân Ảnh đang dùng chiếc trâm cài đầu hình con bướm cắm lên tóc, tay áo rộng rơi xuống khuỷu tay, lộ ra một cánh tay ngọc ngà khiến Cửu Mệnh nhìn đến choáng váng.

Mộng Vân Ảnh nhìn mình trong gương cười nhạt một tiếng chậm rãi đứng lên “Không cần, hôm nay để ta mang thức ăn cho Thôi sư đệ đi.” Mộng Vân ảnh chợt hạ lông mày, trên mặt đỏ ửng: “Lại nói, lâu rồi ta cũng chưa nhìn thấy hấn.”

Cửu Mệnh nhẹ buông tay, ngơ ngác nhìn cô gái đang mang vẻ ngượng ngùng trên mặt. Hấn đương nhiên biết nàng đang nói đến ai. Cửu mệnh cười khổ giúp Mộng Vân Ảnh sửa lại trâm trên đầu đáp : “Người đi đi, vậy hôm nay ta không đi.”

“Ừ.” Mộng Vân Ảnh cười với hấn, cầm rõ ngự kiếm đi. Ngoài cửa tập trung rất đông các đệ tử mong nhớ Mộng Vân Ảnh, chỉ có điều thật vất vả đợi lâu như vậy mà cũng chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng than thở của mỹ nhân mà thôi.

Mộng Vân Ảnh đứng trên thân kiếm, khoảng cách rõ ràng không xa nhưng lại khiến nàng cảm thấy thật dài, trong lòng ngập tràn mong đợi. Đã một tháng không gặp, Vân Liên có phải đã càng tuấn mỹ hơn rồi không ? Lần này gặp hấn, Vân Liên có thể cười với nàng không ? Mộng Vân Ảnh vừa nghĩ thì tốc độ lại càng nhanh hơn, chỉ chớp lát liền đến được đỉnh núi Thanh Liên. Mộng Vân Ảnh một tay xách hộp đựng thức ăn, một tay nhắc váy, hưng phấn nhảy từ trên kiếm xuống, lòng tràn đầy vui vẻ chạy đi tìm bóng dáng của Vân Liên. Nhưng đến khi nhìn thấy, lại chỉ cảm thấy tan nát cõi lòng.

Bên hồ, hai bóng hình xanh trắng đan vào nhau, cơ hồ khiến nàng không phân biệt được ai là Vân Liên, ai là sư tổ. Hộp đựng thức ăn rơi xuống đất Mộng Vân Ảnh cũng không biết. Ba phen bốn bận muốn lên tiếng trách cứ hai người vong tình, nhưng âm thanh đã đến khóe miệng cũng không cách nào phát ra được.

Mộng Vân Ảnh run rẩy, ra lệnh mình xoay người, không nên nhìn thêm. Nhưng dù cố gắng bao nhiêu, hai chân vẫn giống như bị ghim xuống, không thể hoạt động được.

Tại sao? Tại sao! Hai người kia không phải thầy trò sao? Sư tổ không phải Tiên Nhân sao? Thầy trò tại sao có thể mền nhau? Người phạm cùng Tiên Nhân tại sao có thể mền nhau? Mộng Vân ảnh cắn chặt môi đến khi máu tươi tràn ra, trong cổ họng tràn ngập mùi máu anh, thật giống ác mộng, thời thời khắc khắc nhắc nhở nàng sỉ nhục hôm nay.

Vân Liên không thích nàng cũng không sao bởi vì trong lòng nàng người cao ngạo lạnh lùng như Vân Liên không ai có thể xứng, cho nên đương nhiên hấn sẽ không thích ai. Nhưng sư tổ là người mà nàng từng sùng kính biết bao. Sư tổ giống như một đóa sen xanh cao cao tại thượng thánh khiết khiến nàng kính ngưỡng, mỗi ngày cố gắng cũng chỉ để vượt được người. Sau này nàng thậm chí đã tin ban đầu sư phụ chỉ nhận một mình Vân Liên làm đồ đệ là vì nhìn thấy tư chất hơn người của Vân Liên.

Nhưng hôm nay thì sao?

Bóng dáng họ quấn quýt bên nhau giống như một cây gai, đâm sâu vào đầu Mộng Vân Ảnh, thời thời khắc khắc cười nhạo suy nghĩ ấu trĩ của nàng. Mộng Vân Ảnh lẳng lặng đứng thẳng, ngơ ngác nhìn hấn dịu dàng hôn môi nàng kia, nhìn hấn nhẹ nhàng nâng mái tóc nàng kia cho đến khi trước mắt dần mờ hồ Mộng Vân Ảnh mới cắn răng, hung hăng xoay người ngự kiếm rời đi.

Khóe môi Mộng Vân Ảnh mang theo nét cười, không chút do dự lau sạch nước mắt trên mắt. Trong lòng chỉ lóe lém một ý niệm, không biết là nhắc nhở mình hay cảnh cáo người khác.

Hai người kia, sớm muộn gì, sớm muộn gì cũng sẽ phải trả giá thật lớn.

“Sư phụ.”

Dục vọng dưới đáy lòng càng ngày càng sâu, chưa bao giờ lại có từng đợt tê dại từ dưới bùng truyền tới như thế, nóng bỏng, nặng nề đánh vào lý trí Vân Liên. Cũng may người phía dưới chợt giật giật, buông Vân Liên ra, nghiêng người sang như ngủ thật say, Vân Liên mới phục hồi tinh thần. Vân Liên cười nhạt, giúp nữ tử sửa lại áo quần cùng tóc tai có chút xộc xệch rồi cẩn thận ôm Phượng Dẫn vào nhà.

Lai Tiễn đang phơi bụng ngủ say, mộng đẹp mới mơ được một nửa đã bị người khác xách đuôi ném ra đất. Lai Tiễn nóng nảy giương móng nhọn với người kia, đến khi tỉnh táo lại, nhìn đến ánh mắt lạnh lẽo của Vân Liên, trong lòng cả kinh. Trước giờ mỗi lần nhìn thấy người này, Lai Tiễn đều là ở bên người Phượng Dẫn cho nên chỉ nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của hắn. Thì ra nam nhân gọi Vân Liên này cũng có vẻ mặt lạnh lùng như vậy sao ?

Lai Tiễn thức thời co lại ở chân giường, nhìn Vân Liên cẩn thận để nữ tử xuống giường, tỉ mỉ giúp nàng đắp chăn, lại vuốt tóc của nàng về mặt dịu dàng rồi mới xoay người đi. Lai Tiễn xem thời cơ lại định nhảy lên giường nệm êm ái thì Vân Liên lại chợt xoay người, khiến Lai Tiễn sợ hết hồn. Cũng may hắn chỉ lấy từ trong ống tay áo ra một chiếc hộp tinh xảo đặt ở đầu giường Phượng Dẫn rồi mới rời đi.

Đầu đau như nứt. Sớm biết sau khi say rượu sẽ bị như thế, hôm qua ta nhất định sẽ không uống rượu như điên vậy, hôm nay là tự mình làm vậy không thể sống rồi. Chỉ có điều không thể phủ nhận, giấc mộng hôm qua không tệ, lúc nào đó ta nhất định phải nghĩ cách gọi nhĩ tử mang miếng sen xanh cho ta mới được.

Ta nhìn ra ngoài cửa sổ, không ngờ đã là giữa trưa. Ta nhú chân mày, vén chăn lên, Lai Tiễn quả nhiên đang thỏa lòng ngủ say bên cạnh ta. Ta xách nó lên, cơ hồ giận dữ hét: “Lai Tiễn, ta đã nói bao nhiêu lần! Không được chui vào ngủ trong chăn của ta, người là hồ yêu, nam nữ phân biệt!”

Lai Tiễn mơ mơ màng màng dùng móng vuốt dụi dụi con mắt, rất phối hợp đáp ta một câu: “Gâu!”

Ta thở dài, ném nó qua một bên: “Giả bộ chó cũng vô dụng. Cảnh tượng người làm với Thôi Thanh Hủ bốn tiên vẫn nhớ rõ mồn một trước mắt.”

Lai Tiễn bất đắc dĩ lắc đầu, chợt nhảy lên giường, tha một chiếc hộp nhỏ thả vào tay ta. Chiếc hộp này ta chưa từng thấy qua, không biết là của Vân Liên hay Thôi Thanh Hủ đây. Ta định dùng tiên thuật dò xét lại phát hiện ra cơ thể như cặn sạch sức lực, không biết có phải do say rượu hay không. Thử mấy lần ta cũng đành từ bỏ, dứt khoát bắt đầu nghiên cứu cơ quan trong cái hộp, có lẽ mở ra sẽ biết chủ nhân của chiếc hộp này là ai.

Cũng may cơ quan của chiếc hộp cũng không quá phức tạp, dù gì bốn tiên cũng thường xuyên bề quan, loại hộp cơ quan này bốn tiên thử hai ba lần liền có thể mở ra. Qua nhiên sau khi mở cái hộp kia ra, một ngăn kéo bật ra, bên trong có một chiếc dây buộc tóc màu trắng.

Ta cười nhẹ, tháo dây buộc tóc trên người xuống thay bằng dây buộc tóc mới liền đứng dậy đẩy cửa đi ra ngoài.

28. Chương 28: Thao Thiết (thượng)

Bên ngoài ánh mặt trời chiếu rực rỡ ấm áp, khiến ta có chút chói mắt. Ta hí hóp nhìn cách đó không xa, một người mặc y phục màu vàng kim hoa đang đứng dưới tàng cây, chỉ có điều ánh mặt trời quá chói lọi khiến ta không nhìn rõ được mặt hắn.

Người nọ động đậy một chút, có vẻ như đã nhìn thấy ta, chợt xoay người bước về phía ta. Chỉ có điều hắn đứng ở phía ngược sáng, chỉ trừ y phục vàng chói của hắn ra ta vẫn không nhìn rõ cái gì. Đến khi hắn đến bên cạnh ta rồi cuộc mới biết là ai.

“Thanh Hủ?”

Giống như ngày đầu tiên tới đỉnh Thanh Liên, Thôi Thanh Hủ mặc một thân xiêm y vàng chói lọi. Chỉ có điều y phục vàng hôm nay khác với y phục vàng lúc trước, hoa lệ hơn nhiều với rồng vàng thêu trước ngực và kim quan trên đầu, thể hiện rõ thân phận của hắn. Chỉ mới mấy năm mà hắn đã không còn là thiếu niên

có đôi mắt hoa đào như trước nữa. Hôm nay hấn không còn là thái tử thiếu niên nháy mắt phượng lừ ta trong rương toàn vàng, mà là nam nhân có thân phận cao nhất chốn phàm trần, đương kim Hoàng Đế.

Thôi Thanh Hủ thấy ta nhìn hấn ngơ ngác, chợt tiến tới cười nhẹ bên tai ta nói : “Chẳng lẽ sư phụ nhìn thấy đồ nhi phong thần tuần lãng, nhất thời mê muội, đã hối hận rồi?”

Ta lúng túng ho hai tiếng, vội vàng lui về phía sau hai bước. Thôi thanh hủ nhìn thấy ta bối rối, hình như rất hài lòng, mắt phượng híp lại, rớt cuộc bật cười. Chỉ có điều khi nhìn đến dây buộc tóc trên đầu ta, hình như ngẩn người một chút, ngay sau đó lại che dấu cẩn thận tia tâm tình kia đi, tháo một khối lệnh bài màu vàng óng bên hông xuống đưa cho ta.

Theo thói quen nghề nghiệp. Ah, ta hình như cũng không có nghề nghiệp. Ừm, tóm lại khi bàn tay ta cầm lấy lệnh bài vàng chóc kia, phản ứng đầu tiên chính là định đưa lên miệng cắn thử xem là thật hay giả. Cũng may Thôi Thanh Hủ cố ý nén cười ngăn ta lại chỉ vào lệnh bài nói: “Sư phụ, nếu người để lại dấu răng trên này, Tri Huyện sẽ không nhận, người sau này cũng không thể trách ta.”

Ta cầm lệnh bài bảo bối này, cẩn thận nuốt nước miếng: “Tri Huyện?”

Thôi Thanh Hủ mỉm cười, cầm lấy lệnh bài trong tay ta : “Ta đã sai người báo cho Tri Huyện, sư phụ người muốn bao nhiêu bạc, chỉ cần mang lệnh bài này đi hỏi xin Tri Huyện là được. Ai, chỉ có điều về sau sư phụ nên cẩn thận, đừng để bị người ta lừa bạc.”

Tiểu tử này chỉ mới vừa lên làm Hoàng đế phàm trần thôi đã dám công khai trêu chọc vi sư. Ta chăm chăm theo dõi lệnh bài trong tay hấn, tựa như ngắm cá dưới hồ sen. Thôi, trước mặt những công công cung nữ phía sau, vi sư liền chữa cho hấn chút mặt mũi vậy.

Thôi Thanh Hủ buồn cười nhìn ta, chợt nâng tay ta lên đem lệnh bài đặt vào, chỉ có điều hấn vẫn giữ bàn tay ta một lúc lâu không buông. Ta nhướn mày có chút nghi ngờ nhìn hấn. Chỉ có điều trong đôi mắt tươi cười của Thôi Thanh Hủ có mang theo vô tận bi thương, mặc dù hấn che dấu tốt nhưng ta vẫn có thể đọc được sự cô đơn trong lòng hấn. Ta mặc hấn nắm tay ta, trong lòng không khỏi nhớ tới lời nói trong đêm sinh nhật của hấn, tự nhiên lại cảm thấy lòng đắng chát.

Hấn. vẫn không muốn từ bỏ ư?

Chỉ có điều hấn không từ bỏ không được, không phải chỉ bởi vì hấn chính là tín ngưỡng của những người phàm kia. Ta chậm rãi rút tay ra, không mang theo một tia tình cảm nào.

Đẩy hấn đi khi hấn còn chưa hăm sâu là tốt nhất.

“Sư phụ.”

Sau lưng truyền đến âm thanh của Vân Liên. Vân Liên nhìn dây buộc tóc trên đầu ta, trên mặt mang theo vẻ dịu dàng mà ta chưa từng thấy qua, nhẹ giọng hỏi: “Sư phụ, Sư đệ sắp phải đi sao?”

Ta nhìn chăm chăm Vân Liên, lại thấy hấn đã nghiêng người nhìn sang Thôi Thanh Hủ. Nét mặt vừa rồi đã sớm biến mất sạch sẽ, nhất thời lại khiến ta hoảng hốt, cảm thấy vừa rồi chỉ là ảo giác của ta.

Thôi Thanh Hủ che dấu đi sự mất mát vừa rồi khi ta rút tay ra, quay sang nhìn chăm chăm có phần nghiên cứu vẻ mặt của Vân Liên. Vi sư nhìn một chút bên này, lại ngó một chút bên kia, bất đắc dĩ găng hết sức cũng không đoán ra hai người này im lặng nhìn vào nhau là có ý gì. Ai rớt cuộc đồ nhi đã trưởng thành còn vi sư đã già rồi sao? Thôi Thôi, nghiêm túc nói lại thì cho dù là mấy năm trước vi sư cũng chưa bao giờ đoán được tâm tư của hai người này.

“Vân Liên, sau này phiền người chăm sóc cho sư phụ.” Thôi Thanh Hủ ý vị sâu xa vỗ vỗ bả vai Vân Liên. Ánh mắt như có như không quét qua dây buộc tóc trên đầu ta: “Người. tự xử lý cho tốt.”

Không đợi Vân Liên trả lời, Thôi Thanh Hủ đã quay đi, cũng không liếc ta lần nữa, mặc những thị vệ kia vây quanh, ngồi lên kiệu, không bao lâu sau đã biến mất khỏi tầm mắt của bốn tiên. Ta nhìn phương hướng Thôi Thanh Hủ vừa biến mất, đứng ngẩn người, nghĩ mãi không ra trong lòng mình rốt cuộc là muốn gì. Biết rõ ta không thể giữ hấn lại nhưng khi hấn thực sự rời đi, bốn tiên vẫn khó tránh khỏi cảm thấy đau lòng. Không phải là tình yêu, cũng không phải tình thương ly biệt giữa nam nữ mà cảm thấy mất đi một đóa sen vốn vẫn rất trân trọng.

Mặt dù biết lựa chọn của mình là chính xác nhất nhưng ta vẫn cảm giác như mình vừa mất đi một vật trân quý. Người thiếu niên kia, không, phải là nam tử kia... khi rời đi cũng không nói một câu hẹn gặp lại.

Hắn có hận ta không?

“Sư phụ.” Vân Liên nhẹ nhàng đem một cái áo choàng khoác lên trên vai ta, dịu dàng kêu: “Sư phụ, vào nhà đi, trời có vẻ sắp mưa.”

Ta sững sờ ngẩng đầu lên, bầu trời trong xanh mấy trắng lúc này không biết đã giăng đầy mây đen từ khi nào. Ta sâu kín lắng đầu, bốn tiên nên thán gió mây dễ thay đổi hay nên khen Long Vương biết tạo không khí đây? Hiếm khi bốn tiên thấy mất mát một lần thì Long Vương cũng không quên tới tham gia náo nhiệt. cho dù năm đó đúng là ta làm hại Sát Nhan bị tóm, nhưng người dụ dỗ ta vào Dao Trì lại chính là Sát Nhan, Long Vương cũng không nên ghi hận đến hôm nay như vậy chứ.

Ta vỗ vỗ vai Vân Liên, theo thói quen kéo tay của hắn nói: “Thôi, vào nhà thôi.”

Vân Liên run nhẹ, ta nghi ngờ nghiêng đầu nhìn hắn, thế nhưng hắn đã lại khôi phục bình thường, nhìn ta mỉm cười bước nhanh lên trước kéo ta vào phòng. Ta nhìn Vân Liên đã cao hơn ta một cái đầu, có chút hoảng hốt. Đến khi khách qua đường rời đi, từ đó về sau trên đỉnh Thanh Liên cũng chỉ còn mình ta và Vân Liên thôi. Phải không ?

“Đại tiên! Đại tiên!”

Ngày hôm đó ta đang ngủ say, bên ngoài vang lên một trận ồn ào. Gần đây ta đã nghiên cứu qua hết các loại trò chơi phạm trần, hiếm hoi lắm mới cảm thấy nhàm chán đến mức ngủ say cả ngày, lại có ai liều mạng dám đến phá rối sự thanh tịnh của bốn tiên, bốn tiên thật bội phục sự can đảm của người đó.

Ta vén chăn lên, một cước đạp Lai Tiễn xuống giường, từ đầu chí cuối cũng không mở mắt ra: “Lai Tiễn, nhanh đi mở cửa.”

Lai Tiễn duỗi lưng ô ô oán trách hai tiếng, liền chậm rãi thông thả dùng móng vuốt gắng sức vặn ổ khóa trên cửa. Mất bao nhiêu công sức mới mở được cửa ra. Người ngoài cửa liền kích động xông vào, hoàn toàn không để ý đến Lai Tiễn dưới chân, Lai Tiễn đáng thương đang mơ mơ màng màng liền bị cánh cửa hất văng.

Ta chống nửa người lên, vén tóc dài sang một bên người, không nhin được nhìn trong phòng bỗng chốc náo nhiệt “Có chuyện gì mà vội vàng vậy?”

Người tới “Phanh” một tiếng quỳ gối trước mặt của ta, “Thùng thùng” dập đầu hai lần, âm thanh kia giòn vang ngay cả ta nghe cũng cảm thấy thương: “Đại tiên, cứu mạng a!”

Ta nhẹ nhàng dụi dụi con mắt, buồn ngủ mới vơi đi được một nửa. Tìm kiếm tỉ mỉ trong ký ức nửa ngày mới chợt nhớ ra thân phận của người kia: “Người là Tiểu Địa Tiên?”

“Chính là tiểu tiên!” Râu của Tiểu Địa Tiên run rẩy, khóe mắt nhú lại hiện đầy nếp nhăn, giống như sắp khóc đến nơi: “Đại tiên cứu mạng a, cứu mạng a! Chỉ còn mấy năm nữa là ta được thôi giữ chức vụ Địa tiên rồi, nếu đại tiên không cứu giúp chỉ sợ mạng ta cũng khó giữ được a!”

Ta thở dài, vuốt vuốt cái trán: “Tiểu Lão Đầu, người chỉ liều mạng hô cứu, làm sao ta biết được phải giúp người như thế nào?”

Tiểu Địa Tiên lau lệ rồi mới đem ngọn nguồn nói rõ.

Thì ra trong địa giới hắn phụ trách có phong ấn một con Thao Thiết. Con Thao Thiết này chính là thần thú của Ngọc Đế, chẳng qua năm xưa phạm lỗi bị Ngọc Đế trừng phạt, phong ấn tại phạm trần, cho nó tự sám hối. Ai ngờ cách đây không lâu, không biết là do thời gian quá dài mà phong ấn kia mất đi hiệu lực hay là có người cố ý gây họa mà Thao Thiết lại trốn thoát khỏi sơn động bị phong ấn. Theo đạo lý mà nói, bình thường thần thú không tấn công người, nhưng Thao Thiết kia hình như bị giam quá lâu nên tích oán khí, gần đây trốn trong núi tấn công người vào núi. Thao Thiết này vốn là thần thú, lại tích oán khí, hiện nay phạm là người bị nó tấn công đều không sống sót được. Vốn Thao Thiết trốn khỏi Phong Ấn Chi Địa là một chuyện lớn, nay lại còn tấn công người, nếu Ngọc Đế biết được tất nhiên sẽ rất giận dữ. Mà Tiểu

Địa Tiên này tuy cấp bậc không ao nhưng dù gì đây cũng là địa giới hần quản hạt, đến khi trách phạt hần cũng không thể không bị liên lụy, cho nên mới hốt hoảng chạy đi cầu bốn tiên như vậy.

Ta vốn tưởng mình chiếm nơi ở của hần thì hần cũng không dám đi gặp bốn tiên nữa, ai ngờ hôm nay tự mình tìm tới cửa, xem ra thật sự hoảng hốt chạy bừa rồi.

Ta ngạo mạn từ từ ngồi dậy trên giường tự nhủ : “Thao Thiết a. Nhớ năm xưa Hao Thiên Khuyển thần thú của Nhị Lang thần cũng suýt bị nó cắn chết. Khó đối phó a khó đối phó. . . .”

Tiểu Địa Tiên nghe vậy suýt nữa không thềm để ý hình tượng mà òa khóc, ta thấy đau đầu, vội vàng khuyên can: “Tiểu Lão Đầu, người cũng đã cao tuổi, ở đây đều là văn bối, dù gì cũng nên chú ý hình tượng một chút.”

Bạch Nhĩ vẫn đứng sau lưng Tiểu Địa Tiên chợt tiến lên một bước, ta nhìn sang mới để ý thấy Mộng Vân Ảnh cũng đang đứng bên cạnh Bạch Nhĩ. Bạch Nhĩ đỡ tiểu địa tiên dậy, dịu dàng nói với ta: “Sư phụ, Thao Thiết quá mức hung mãnh, lần này để ta và Bạch Dực, Bạch Tắt, Bạch Vũ đi thay ngài đi.”

“Không cần.” Ta sửa lại đầu tóc có chút rối bời do mới ngủ dậy, tùy ý dùng dây buộc tóc buộc lại: “Các người không đấu lại nó. Lần này ta sẽ tự đi.”

29. Chương 29: Thao Thiết (Hạ)

“Sư phụ, ta đi cùng người.”

Ta gật nhẹ, ý bảo tiểu địa tiên dẫn đường. Thấy ta vui lòng giúp một tay, tiểu địa tiên cũng nhanh nhẹn hơn, “Xích lưu” một cái liền chạy đi. Ta mới vừa bước vài bước theo hần đã thấy Mộng Vân Ảnh cũng đuổi theo.

“Sư tổ, Vân Ảnh đi cùng mọi người!”

“Người?” Ta cau mày, nửa nghi ngờ nửa tìm tòi nhìn nàng nghiên cứu. Chưa nói đến lần này thu phục Thao Thiết là rất nguy hiểm, Mộng Vân Ảnh thực sự cũng không cần phải lội xuống vùng bùn này. Mà chỉ với bản lãnh của nàng mà nói, mặc dù nàng đi theo ta cũng không trông mong là nàng có thể giúp được mình.

Ta không đáp lại nàng mà chỉ xoay người tiếp tục đi ra ngoài, không ngờ Mộng Vân Ảnh lại vượt qua ngăn trước mặt ta, về mặt kiên định nói: “Sư tổ, để cho ta đi cùng.”

Ta thấy nàng cứ khẳng khẳng như thế cũng không biết nói gì hơn, đành chỉ thở dài: “Thôi, người đi cùng cũng được. Bạch Nhĩ, đỉnh Thanh Liên tạm thời giao cho người xử lý.”

“Đại tiên, lần này ngài thu phục Thao Thiết, không mang theo thần khí sao?” Tiểu Địa Tiên đứng trên đám mây, nhìn ta chằm chằm suy nghĩ nửa ngày rồi cuộc cũng đánh bạo hỏi. Ta nghe vậy, sờ soạng toàn thân một lần, mới nhớ ra là trên người mình ngoài Dây trói tiên thì cũng không còn gì khác. Chỉ có điều nghĩ lại cũng thấy không đúng, bốn tiên thực ra cũng chỉ là một người chăm sóc hoa ở thiên giới, hôm nay người chăm sóc hoa lại phải đi thu phục thú cưỡi của Ngọc Đế vốn cũng đã có chút không hợp lý.

Ta thở dài, xoay đi, bộ dáng phờ phạc, nhìn chằm chằm đỉnh Thanh Liên càng ngày càng nhỏ phía sau : “Nói cũng phải, bốn tiên hình như không có pháp bảo gì. Như vậy bốn tiên đành phải tạm quay về đỉnh Thanh Liên thôi, phiền thổ địa đi mời inh khác vậy.”

Ta còn chưa dứt lời tiểu địa tiên đã quỳ xuống chân ta, đôi tay nắm chặt váy ta, nước mắt nước mũi chảy nhoe nhoét trên mặt : “Đại tiên người không thể đi! Hôm nay chỉ có người mới cứu được tiểu nhân a!”

Ta ho hai tiếng, lúng túng muốn kéo váy ra khỏi tay tiểu địa tiên. Không ngờ tiểu địa tiên này thật không biết đùa, biết thế bốn tiên đã không đi trêu chọc hần. Chỉ có điều cũng không thể không nói, tiểu địa tiên bản khoản như vậy cũng là có lý, ta cũng không tự tin là có thể thu phục Thao Thiết bằng một sợi dây trói tiên.

Ta đang cau mày suy nghĩ, chợt Vân Liên bên cạnh nắm lấy tay ta. Ta giương mắt nhìn hần lại thấy hần cười dịu dàng, chỉ một câu nói của hần lại giống như kỳ tích quét sạch sầu lo trong lòng ta.

“Sư phụ yên tâm, đồ nhi nhất định giúp người một tay.”

Hắn mỉm cười với ta rồi lặng lẽ quay đầu đi. Chẳng hiểu sao kể từ sau hôm say rượu, ánh mắt Vân Liên nhìn ta đã có chút khác đi. Ta cũng không biết nguyên nhân là gì, nếu cố gắng phân biệt thì chỉ có thể nói là ánh mắt hồi trước của Vân Liên âm áp như gió xuân mà nay lại như một cánh liễu, làm nhiễu loạn mắt nước hồ mùa xuân. Ta cũng không phân biệt được là ánh mắt của Vân Liên thay đổi hay là tâm ta thay đổi. Tóm lại dù ta cố gắng thế nào cũng không thể nhớ được hôm ta say rượu đã xảy ra chuyện gì. Ai, mẫu thân đã nói đúng, say rượu quả nhiên hỏng việc.

Ta đang sững sờ đột nhiên cảm thấy sau lưng như có một ánh mắt giống mũi nhọn bắn đến khiến ta rất không thoải mái. Khi ta quay đầu lại, chỉ thấy Mộng Vân Ảnh đang nghiêng đầu nghiêm túc nhìn dưới chân. Ta khẽ cười lắc đầu, xem ra bốn tiên lại bị ảo giác rồi.

“Đại tiên, đến rồi! Chính là ngọn núi dưới chân kia!”

Tiểu địa tiên kéo mạnh ống tay áo của ta mới khiến ta phục hồi tinh thần. Ta cúi đầu quan sát ngọn núi phong ấn Thao Thiết này. Ừm, ước lượng một chút cũng không thể nghĩ được là ngọn núi này còn cao hơn núi Huyền Hư của ta một trăm trượng, ta sờ cằm, tự nhủ : “Núi này cũng không tồi a. Nếu là. Chắc chắn.”

Tiểu Địa Tiên nghe vậy run lên, lộ ra nét mặt kinh dị y hệt như năm xưa bị ta đoạt mất núi Huyền Hư: “Đại tiên, nếu ngài có thể thu phục Thao Thiết, muốn chiếm núi này cũng không phải là không thể. Chỉ là. Chỉ là ngọn núi này không thuộc địa phận quản hạt của tiểu tiên, tiểu tiên cũng không làm chủ được.”

“Ai nói ta muốn núi này hả ?” Ta trừng mắt mỉm cười với Tiểu Địa Tiên: “Núi này cách núi Huyền Hư quá xa, nếu gần hơn một chút thì có thể suy nghĩ thêm. Tiểu Lão Đầu, thả lỏng chút đi, bốn tiên cũng không có ý kia.”

Tiểu Địa Tiên hình như len lén thở phào một cái, hướng ta xá lạy: “Tiểu tiên học nghệ không tinh, không thể làm gì nữa để tránh liên lụy đại tiên. Thao Thiết hung mãnh, kính xin đại tiên cẩn thận, nếu bị thương, tiểu tiên cũng không biết nên khai báo với bên trên thế nào.”

“Ừ.” Ta lơ đãng gạt đầu một cái liền nhảy xuống. Vân Liên và Mộng Vân Ảnh thấy thế cũng lập tức bám sát theo sau. Ta đứng trong núi nhẹ nhàng hít thở, mặc dù núi này thật mát mẻ nhưng cũng loáng thoáng xen lẫn mùi máu người tanh hôi. Không ngờ Thao Thiết lại đến mức tổn thương người phạm, nếu Ngọc Đế biết được chỉ sợ không chỉ phong ấn nó đơn giản như vậy. Ta đi trước, cẩn thận bước từng bước, chỉ sợ Thao Thiết đang mai phục bên cạnh. Nếu đánh động nó, một khi nó đánh đòn phủ đầu thì khả năng chế phục nó của ta cũng giảm ba phần.

Ngọn núi này cực lớn, vốn nếu muốn tìm ra nơi ở của Thao Thiết thì chỉ cần dùng một chút tiên thuật là được. Nhưng Thao Thiết kia là thần thú, nếu ta sử dụng tiên thuật nó tất nhiên sẽ phát hiện ra, càng thêm cảnh giác. Suy đi nghĩ lại bây giờ cũng chỉ nên từ từ đi tìm nó. Ta nhìn Vân Liên và Mộng Vân Ảnh sau lưng dặn dò : “Mộng Vân Ảnh đi theo vi sư, Vân Liên người tách ra đi tìm Thao Thiết, nhớ là không thể dùng Tiên thuật.”

Vân Liên gạt đầu xoay người định đi, ta bỗng có chút lo lắng trong lòng, vội vàng kéo tay áo hắn lại : “Cẩn thận chút. Nếu phát hiện ra nhớ lập tức cho ta biết, vạn lần không được liều mạng với nó.”

“Ừ.” Vân Liên nhẹ nhàng kéo tay áo ra khỏi tay ta, nhàn nhạt cười với ta một tiếng: “Sư phụ cũng phải cẩn thận.”

Ta nhìn phương hướng Vân Liên biến mất, trong lòng chợt thấy bất an. Khi ta mới bước vào núi này đã có một loại dự cảm không tốt, nhưng cẩn thận dò lại thì cảm giác kia lại biến mất hoàn toàn. Ta chậm rãi quay người lại thì thấy Mộng Vân Ảnh đang nhìn chằm chằm vào ta, ta sững sờ một chút, phát tay áo nói “Chúng ta cũng đi thôi.”

Dọc đường đi, Mộng Vân Ảnh vẫn đi theo phía sau ta, ta vẫn mờ mờ ảo ảo cảm thấy không ổn, cảm giác kia lại giống như cảm giác khi ta đang cười mây. Ta âm thầm suy nghĩ, chẳng lẽ Mộng Vân Ảnh gạt sư phụ Bạch Nhĩ của nàng lên tu tập thuật Nam Cương Vu Cổ (thuật phù thủy) ? Nhưng bốn tiên xưa nay không

gây thù chuốc oán với nàng, Mộng Vân Ảnh này nếu muốn thử vu thuật thì cũng không nên thử với bốn tiên chứ ?

Vốn là nếu có thể nhịn thì ta liền nhịn, khó khăn lắm mới có được một môn đệ giỏi giang, mặc dù không tu tập tiên thuật chính thống, nhưng cũng là nàng có tâm, thân là sư tổ, nếu ta không thể khích lệ thì cũng không nên đả kích lòng tin của người khác. Nhưng dọc đường đi cảm giác kia khiến ta không dễ chịu chút nào, giống như bốn tiên đi trước, sau lưng lại có một người đi theo cầm một cây dao chĩa vào lưng. Không thoải mái không nói, thật sự còn khiến bốn tiên không còn tinh thần. Nếu không cẩn thận có thể bị Thao Thiết lợi dụng thì không tốt chút nào. Đắn đo hồi lâu, bốn tiên cũng quyết định trước tiên thương lượng một chút với Mộng Vân Ảnh xem nàng có thể đổi đổi tượng thi thuật được không. Ta nghe nói Nam Cương Vu Thuật này rất có hiệu quả đối với động vật.

Ta chợt dừng bước, xoay người sang mới mở miệng: “Mộng Vân Ảnh, có chuyện này. . . .”

“Sư tổ cẩn thận!” Mộng Vân ảnh chợt mặt lộ vẻ hoảng sợ chỉ vào sau lưng ta. Trong lòng ta cả kinh, sau lưng bỗng nhiên xuất hiện cảm giác áp bức, ta không kịp chớp mắt hay suy nghĩ liền kéo Mộng Vân Ảnh lùi lại hơn mười trượng.

Thao Thiết này mặt mày thật dữ tợn, mắt lóe ánh sáng xanh, mặt xanh nanh vàng, so với tướng tượng của ta còn khó nhìn hơn. Ta bật cười, bất đắc dĩ lắc đầu : “Thật không dám khen ngợi trình độ thường thức của Ngọc đế. Ta luôn luôn cho là hần chỉ thích những vật xinh đẹp, không ngờ thú cười lại có diện mạo như thế.”

Thao Thiết gầm lên hai tiếng, mặt bắt mặn, sát khí quanh thân càng thêm nặng nề. Tiếng rống của nó làm chấn động tai ta, ta vuốt mạnh lỗ tai, không nói gì chỉ nhìn Thao Thiết đang nổi giận. Vốn cho là nó bị Ngọc Đế nhốt ở đây nên bất mãn với Ngọc Đế mà giết hại dân chúng, không ngờ hôm nay ta mới chỉ nói xấu Ngọc Đế mấy câu, Thiên Lô của Ngọc Đế còn chưa bỏ xuống thì nó đã nổi giận rồi.

Ta lau mồ hôi lạnh trên trán, tự dưng chộc giận Thao Thiết chỉ sợ càng thêm khó đối phó. Ta hắc hắc giạt giạt khóe miệng, cố gắng nói với nó: “Chỉ có điều chúng tiểu tiên như ta làm sao có thể hiểu được ý nghĩ của Ngọc đế ý ? Mặc dù Thao Thiết đại tiên ngài có diện mạo như thế không chừng trong mắt Ngọc Đế chính là ngọc thụ lâm phong đấy”

Ta vừa vười ha hả, vừa nhanh chóng suy tính biện pháp. Lại không nghĩ rằng Thao Thiết này mềm không ăn, cứng không ăn, lại bày ra tư thế chuẩn bị tấn công, giống như có thể nhào vào ta bất cứ lúc nào. Ta bị nó dọa sợ hết hồn, vội vàng bắt quyết tạo ra kết giới. Nói thẳng ra là ta đồng ý giúp Tiểu Địa Tiên cũng chỉ vì nghĩ rằng không chừng mình có thể thu phục Thao Thiết mang về cho Ngọc Đế trị tội, cũng coi như lập công, có khi Ngọc Đế vui mừng để cho ta quay lại thiên giới. Nhưng hôm nay nhìn khí thế của Thao Thiết bốn tiên cũng không khỏi toát mồ hôi... Đừng nói là bốn tiên mới ngàn tuổi đã phơi bày nơi này thật sự khó coi, thành chuyện cười cho đám bạn bè tốt trên thiên đình kia, mà những bạn bè tiên hữu khác cũng sẽ hết sức cười nhạo ta, đặc biệt là tên Sát Nhan kia.

Ta suy nghĩ miên man, nhất thời cũng không để ý Thao Thiết đã áp sát. Vốn nếu chỉ ở trong kết giới này thì Thao Thiết sẽ không đả thương được chúng ta nửa phần, nhưng ai biết khi ta không để ý thì Mộng Vân Ảnh đã rút kiếm xông ra khỏi kết giới.

30. Chương 30: Trọng Thương Mới Khởi

“Mộng Vân Ảnh, người quay trở lại ngay!”

Mộng Vân Ảnh nghe vậy thân hình chỉ hơi khựng lại một chút nhưng cũng không dừng lại, ta thấy nàng chỉ còn cách Thao Thiết không tới một trượng, rốt cuộc rửa thắm một tiếng thực hiện chút tiên thuật vọt tới gần trước người Mộng Vân Ảnh.

Ta nghiêng đầu, xóc cổ áo Mộng Vân Ảnh lên, giận dữ hét : “Người điên rồi sao? Người cho là mình tài giỏi đến đâu ? Người chán sống rồi ư ?”

Mộng Vân Ảnh cúi đầu không đáp, mặc cho ta trách mắng. Ta thấy nàng như thế lại nghĩ mình không nên nghiêm nghị quá, đang định xoay người lại đối phó với Thao Thiết thì lại thấy Mộng Vân Ảnh nhìn chăm chăm sau lưng ta, khoe miệng giương lên thành một nụ cười quỷ dị.

Ta cau mày không hiểu nhìn nàng, đến khi trên lưng truyền đến một trận đau đớn đến tê tâm liệt phế ta rốt cuộc mới hiểu nụ cười đó hàm nghĩa gì. Ta cố nén đau, buộc mình tĩnh tâm lại. Mắt thấy Thao Thiết này lại muốn tấn công lần nữa, ta vội vàng bắt quyết tạo kết giới, nhưng không hiểu sao kết giới mới dựng lên lại tiêu tán như bọt nước. Lòng ta cả kinh, tiếp tục thì chú hỏa lửa, hỏa gió, tình hình vẫn như vậy.

Mắt thấy một chân Thao Thiết lại bổ tới, ta bất đắc dĩ nhắm chặt hai mắt. Không nghĩ được hôm nay trời muốn diệt ta, bốn tiên trước khi chết đã trộm gà không được còn mất nắm gạo. Chỉ sợ sau này đám người nhảm chán trên trời trong lúc trà dư tửu hậu lại mang chuyện này ra làm chuyện cười. Ta chỉ nghe Thao Thiết gầm lên giận dữ, trên lưng lại nhói lên, trước mắt bốn tiên bỗng tối sầm, vô cùng hoa lệ ngã xuống.

Bốn tiên từ nhỏ đến lớn chưa từng ngất xỉu, không biết sau khi hôn mê tỉnh dậy sẽ như thế nào. Chỉ nhìn cảnh tượng trước mắt liền biết là mình đang ở trên chín tầng thiên đình.

Cách đó không xa, một cô gái đang ngồi ở dưới tầng cây chải tóc, có vẻ chuyên chú. Ta quý quý túy túy đi tới sau lưng nàng, đợi đến gần, liền chợt nhảy một cái đến trước mặt nàng, hô to một tiếng: “Nhị tỷ!”

Cô gái như bị giật mình, lược nắm trong tay cũng rơi xuống đất. Nhị tỷ chỉ vào mũi ta chớp chớp mắt : “Phượng Dẫn?”

Ta vui vẻ gật gật đầu, đặt mông ngồi xuống bên cạnh nàng: “Tỷ tỷ thật hăng hái a, trang điểm như thế, chẳng lẽ là đi gặp Nhị Lang thần?”

Nhị tỷ hung hăng dí lên trán ta, chỉ có điều thái độ vẫn đầy nghi ngờ : “Không phải người đang đi lịch kiếp ở phạm trần sao ? Sao còn chưa lịch hết kiếp số đã trở lại thiên đình rồi ? ” Nhị tỷ cau mày, khổ sở suy nghĩ một hồi chợt vỗ lên bả vai ta, cặp mắt sáng lên nói : “Ta nói. Phượng Dẫn người không phải là chết rồi chứ? Khi Thần Tiên lịch kiếp chết đi, liền có thể trở lại Tiên giới, chỉ có điều sẽ bị trừ cấp bậc. Chắc chắc, chẳng lẽ.”

Ta hắc hắc cười khan hai tiếng, thoáng cách xa nhị tỷ một chút. Chết hay chưa ta cũng không biết, chỉ có điều nếu biết ta cũng không thể thừa nhận.

Nhị tỷ nhặt lược trên đất lên, tiếp tục chải mái tóc dài : “có điều ta nghĩ người cũng không giống như đã chết vì ấn ký tiên giai vẫn còn đó.”

Ta nghe thế mạnh mẽ gật đầu, ta cũng cảm thấy như thế, dù gì ta cũng là một thần tiên, sao có thể tùy tiện bị Thao Thiết một chương giết chết được đây?

Nhị tỷ nhìn ta chăm chăm nhìn nửa buổi, chợt dừng động tác trên tay, nói với ta “Phượng Dẫn, bây giờ nhất định là tiên hồn của người đang rời khỏi thân thể. Nhanh trở về đi, để lâu thì người thật sự châu trời rồi ”

“À?” Tiên Hồn rời thân thể? Ta ngây ngốc nhìn chăm chăm vào Nhị tỷ, lại thấy Nhị tỷ chợt đẩy ta một cái. Ta chỉ cảm thấy trên lưng đau nhói một trận, mở mắt ra lần nữa đã thấy gương mặt đầy râu của Vân Liên hiện ra.

Vân Liên thấy ta tỉnh lại, mặt mày trên mặt cũng biến mất hoàn toàn, trong mắt ngoài sự kích động còn có chút tâm tình mà ta không hiểu được. Ta còn chưa kịp nói gì, Vân Liên đã kéo ta vào ngực, nhẹ nhàng tựa vào bên cổ ta nhỏ giọng nghẹn ngào. Ta nhất thời không biết nên nói gì, không thể làm gì khác hơn là mặc hần dựa vào, nước mắt làm cổ áo ta ướt nhẹp. Trong trí nhớ của ta, trừ lần cùng ta náo loạn uốn éo kia, Vân Liên cũng không bao giờ khóc trước mặt ta nữa. Ta nghe âm thanh nghẹn ngào nhẹ nhàng của hần, nội tâm khẽ động, bất tri bất giác đưa tay ôm lại hần.

Vân Liên ngẩn ra, chợt ngừng khóc, thoáng dịch ra một chút, trong âm thanh có chút khàn khàn: “Sư phụ, cuối cùng người cũng tỉnh.”

Ta nhìn như vậy Vân Liên, trong lòng tràn đầy không đành lòng. Nhìn vẻ mặt mệt mỏi của hần, người hình như cũng gầy đi nhiều, chắc hần trong mấy ngày ta bị thương ngất xỉu, hần đã chịu không ít đau khổ. Ta

đuổi ngón tay nhẹ nhàng chạm vào chiếc cằm đầy râu của Vân Liên, trong lòng thiên ngôn vạn ngữ nhưng cũng không biết nên nói gì cho tốt.

Trong lòng bốn tiên như một mớ bòng bong, suy đi tính lại kỹ càng một chút, mới nói với Vân Liên câu đầu tiên sau khi tỉnh dậy.

“Vân Liên. Trước tiên cạo sạch râu đi đã.”

Tiểu Địa Tiên ngồi ở mép giường, bất đắc dĩ run rẩy một chút. Quả thật trên trời một ngày dưới đất đã một năm. Tiên hồn của ta bay tới thiên đình gặp Nhị tỷ chưa tới một nén nhang mà Tiểu Địa Tiên nói ta đã hôn mê ba ngày. Nghĩ mình hại đại tiên bị thương, Tiểu Địa Tiên cảm thấy vô cùng hổ thẹn nên từ đầu đến cuối cũng không dám nhìn thẳng vào ta. Ta cẩn thận chạm nhẹ vào lưng, không khỏi hít hà một phen, không ngờ từ trước đến nay sống an nhàn sung sướng hôm nay lại phải chịu đau đớn da thịt như thế...

“Tiểu Địa Tiên, sau khi bốn tiên bất tỉnh, Thao Thiết thì sao?”

Tiểu Địa Tiên nghe ta hỏi, vẻ mặt chợt kích động đáp: “Đại tiên không biết, sau khi ngài ngất đi, đồ đệ Vân Liên của ngài vội vàng chạy tới bảo vệ ngài. Tiểu tiên cũng không biết rõ chuyện gì xảy ra nhưng tóm lại sau khi Thao Thiết thấy Vân Liên liền hét lên một tiếng quỳ xuống khoanh tay chịu trói. Sau đó Vân Liên dùng Dây trói tiên của ngài thu phục Thao Thiết, hôm qua tiểu tiên đã đem nó về Thiên Đình ”

Ta “Ừ” một tiếng, nhíu mày nhìn hắn, râu ria Tiểu Địa Tiên run rẩy, vội vàng nói tiếp: “Dĩ nhiên, tiểu tiên đã bẩm báo với Tiên Quân bên trên, nói là đại tiên ngài tự tay chế phục Thao Thiết”

Ta rất là hài lòng gật đầu một cái, tiểu tử Địa Tiên này cũng rất thức thời, cũng không uống công bốn tiên chịu tổn thương da thịt. Ta khoát tay áo, Tiểu Địa Tiên rất thức thời lui ra ngoài, trong phòng lập tức trở nên an tĩnh hơn rất nhiều.

Ta ngồi an tĩnh, Lai Tiễn vẫn nằm ngủ ở chân giường ta. Mọi thứ giường như vẫn như cũ nhưng cũng như đã thay đổi.

Ta ngơ ngác nhìn chăm chăm bàn tay mình, vì sao khi Thao Thiết tấn công ta không thể thực hiện được một chút tiên thuật nào ? Nghiêm túc nghĩ lại, đây cũng không phải là lần đầu tiên, mặc dù không để ý nhưng từ sau lần sau rượu kia, tiên thuật của ta cũng không còn nhạy bén nữa. Theo lý thuyết, ta đã đến cấp bậc thần tiên, khi hạ phạm lịch kiếp tiên thuật cũng không bị mất đi. Lần này do vậy mà ta suýt nữa mất mạng nhưng vẫn chưa tìm ra nguyên nhân vì sao thì quả thật ta là một thần tiên hồ đồ. Về phần Thao thiết... mặc dù ta không chính mắt nhìn thấy, chỉ nghe Tiểu Địa Tiên miêu tả, nhưng Thao Thiết này một mực cung kính đối với Vân Liên. Thao Thiết từ nhỏ đã là thú cưỡi của Ngọc Đế, trừ phi là người trong hoàng tộc, còn thần tiên bình thường thì nó đều không xem vào mắt. Bây giờ Vân Liên cũng chỉ là một người phạm bình thường, mặc dù có thiên tư hơn người nhưng Thao Thiết cũng không thể xưng thần với hắn. Còn có Mộng Vân Ảnh, vì sao nàng phải cố ý ...

Ai, ta đỡ trán, nhiều vấn đề như vậy càng nghĩ càng phiền toái... Nhớ năm xưa trên trời, làm gì có nhiều vấn đề lung tung lộn xộn cần ta phải vất vả như vậy chứ, mỗi ngày cùng lắm là buồn chán đi kiếm chuyện quấy rối mà thôi... Ta phiền não phồng má, đúng lúc liếc thấy Lai Tiễn đang ngủ say ở chân giường liền hung tợn xách nó lên xoay một vòng trên không trung. Bốn tiên bệnh nặng mới tỉnh cũng không thèm bày tỏ một chút, cả ngày chỉ biết ngủ, không hiểu sao hồ ly lười này lại có thể tu thành hồ yêu được...

Lai Tiễn quơ móng vuốt, ra sức giãy giụa trên tay ta, ta nhìn bộ dáng của nó liền phì cười, chợt thấy Vân Liên bưng một chén thuốc khế đẩy cửa bước vào. Chẳng hiểu sao nội tâm ta lại chợt động, bốn tiên suýt chút nữa bị nghẹn chết do cười.

Vân Liên đặt chén thuốc lên bàn, ngồi xuống cạnh ta kiên nhẫn giúp ta vuốt lưng. Đầu ngón tay của hắn mang theo chút ấm áp, mơn trớn lưng ta, khiến ta mặt đỏ đến tận cổ. Ta ngượng ngùng nghiêng nghiêng nhìn tới trước, giả bộ vô tình tránh sự đụng chạm của hắn. Tay phải của Vân Liên hơi ngừng lại trên không một chút, rồi lại cực kỳ tự nhiên bưng chén thuốc trên bàn đến trước mặt ta.

Ta cầm chén, cẩn thận đánh giá Vân Liên. Vừa rồi hắn thật sự đã ra ngoài cạo sạch râu, trở lại làm một nam tử phong thần tuấn lãng như thường ngày. Không biết sao thấy Vân Liên như vậy trong lòng ta lại có

chút kinh hoàng, nhất thời không dám nhìn vào mắt hắn, chỉ bối rối quay đầu đi, đặt chén thuốc vào lại trong tay hắn “Ta không cần uống thuốc, ta là Thần Tiên, vết thương nhỏ này chỉ cần hai ngày là khỏi.”

Vân Liên không nói gì, chỉ lại đưa chén thuốc đến trước mặt ta. Ta quệt mồm, xoay mặt đi lại không cần thận trọng phải chén thuốc, nước thuốc sóng sánh chảy một chút xuống áo trắng của ta. Mặt Vân Liên không chút thay đổi, để chén thuốc sang một bên, cầm vạt áo xanh lau sạch vết bẩn trên tà áo trắng của ta, rất cẩn thận.

Ta sững sờ nhìn Vân Liên, chợt cầm tay hắn lên, quát: “Đủ rồi!”

Vân Liên cũng không nói gì, chỉ nhìn thẳng vào ta, trong đôi con ngươi tràn đầy ưu thương. Sự ác độc của ta hung hăng xẹp xuống, chỉ cẩn thận nói: “Vân Liên. Cần gì ngươi phải như thế? Thà ngươi mắng ta còn hơn.”

Vân Liên chợt rút tay ra khỏi tay ta, ôm ta vào ngực thật chặt, ghì mạnh như thể muốn ta hòa vào hắn “Ta không hận sư phụ, ta hận chính mình đã không bảo vệ tốt cho người.”

“Vân Liên.”

Ta nhất thời không biết nên an ủi hắn như thế nào, đành phải vùi đầu vào ngực Vân Liên, sâu kín thở dài. Nhưng không nghĩ đến, chớp mắt tiếp theo, Vân Liên lại chợt nâng đầu ta lên, không nói gì chỉ ngậm lấy đôi môi ta.

31. Chương 31: Tình Dịch

Ta nháy mắt không thể tin nhìn Vân Liên gần trong gang tấc. Chúng ta chưa bao giờ tiếp xúc gần như vậy, gần đến mức ta có thể nhìn thật rõ đôi lông mi thật dài của hắn đang nhẹ nhàng run rẩy như hai con bướm lạc đường. Trong đầu ta trống rỗng, tay trái chỉ đẩy nhẹ bờ vai hắn, một câu “Vân Liên” còn chưa kịp bật ra khỏi miệng hắn lại như tìm được nhược điểm của ta, đầu lưỡi liên tục chui vào.

Lúc ấy ta nghĩ, nếu nhưng đây là một trận chiến thì hiển nhiên là ta thua rồi, quân lính bị đánh bại tan rã rồi.

Vân Liên dùng lưỡi từng chút một khám phá đôi môi ta, êm ái tỉ mỉ liếm mát. Ta không phản kháng cũng không đáp lại, chỉ ngơ ngác ngồi đó, lẳng lặng cảm thụ sự dịu dàng của hắn. Không hiểu sao trong lòng ta thoáng qua một tia cảm giác cực kỳ quen thuộc, nhưng cảm giác đó tới cũng nhanh đi cũng nhanh, ta còn chưa nắm bắt được thì nó đã biến mất sạch sẽ. Hơi thở nhẹ nhàng của Vân Liên phun lên mặt ta, giống như một mảnh lông vũ ấm áp, khi ta đang ngây người, Vân Liên lại như càng mê muội hơn, nâng đầu ta hôn sâu hơn.

Cổ họng ta tê dại. Cảm giác này giống như lần đầu ta học cười mây. Khi mũi chân chạm lê đám mây, cảm giác mềm mại phiêu du ấy khiến tâm lý ta thỏa mãn hưng phấn vô cùng. Ta nhắm mắt lại, chợt quên tất cả xung quanh mình. Ta bắt chước Vân Liên, nhẹ nhàng đưa đầu lưỡi vào trong miệng hắn, để tìm kiếm nhiều hơn... nhiều hơn...

Vân Liên chợt ngẩng người, cả người khẽ run một chút. Ta mở mắt nhìn hắn, thấy hắn cũng đang mở mắt nhìn ta, trong mắt tràn đầy sự vui sướng khó tin. Ta cũng không biết có phải do sự vui sướng trong mắt hắn hay là do hoàn cảnh xung quanh đã kéo ta quay lại với thực tế. Ta rút cuộc thu tầm mắt, tay trái nhẹ nhàng trượt khỏi bờ vai Vân Liên, sau đó lại giống một con rùa đen rụt cổ, kéo chăn trùm qua đầu mình.

Ta tự biết làm một thần tiên, một sư phụ trước mặt đồ đệ mình hành động như vậy thật mất mặt, nhưng nghĩ đến hành động còn mất thể diện hơn vừa rồi, bốn tiên tình nguyện nửa đời còn lại đều trốn trong chăn, không cần ra ngoài.

Ta có chút bức tức buồn rầu, nhưng bên ngoài Vân Liên vẫn không có chút động tĩnh nào. Đến khi bốn tiên cảm thấy mình nguy nan đến mức như sắp đi gặp Như Lai Phật tổ, bèn đánh bạo kéo nhẹ chăn xuống. Chỉ có điều chưa kịp để bốn tiên thấy rõ tình hình bên ngoài thế nào thì đã thấy một bóng dáng màu xanh lóe lên, ngay sau đó mình đã bị Vân Liên ôm chặt vào lòng. Cầm Vân Liên dựa trên đỉnh đầu ta, nhẹ nhàng cọ. Ta bỗng nhiên cảm thấy giờ phút này mình giống như Lai Tiễn vẫn thường bị mình ôm vào ngực chà đạp.

Nhắc Táo Tháo, Tào Tháo liền xuất hiện. Ta nhẹ nhàng động dậy, cuối cùng qua vách Vân Liên nhìn thấy con hồ ly kia đang đứng cuối giường vẽ mặt hoảng sợ nhìn hai người bọn ta. Ta hung tợn trừng mắt với hắn, Lai Tiễn vẫn kinh hãi nhếch miệng, nhưng cũng tương đối thức thời dùng móng vuốt che mắt lại. Nhưng giữa hai móng vuốt vẫn hé ra một khe hở. Sao bốn tiên lại không biết móng vuốt của hồ ly lại có thể hé ra như thế chứ. Trong lòng bốn tiên cực kỳ chua xót. Lai Tiễn, người hắc là rất đau.

Bốn tiên như đang đi vào cõi thần tiên, Vân Liên vẫn chỉ ôm ta không nói lời nào. Đến khi ta cảm thấy trong cổ có chút chua, động dậy một chút, Vân Liên mới thoảng buông ta ra. Ta nhìn đôi mắt thâm thúy như muốn hút người khác vào của hắn, không nhịn được đưa tay chạm vào. Vân Liên mặc cho ta đụng chạm, đến một lúc lâu sau, hắn mới nắm lấy tay ta, nhẹ nhàng tựa vào cổ ta lẩm bẩm: “Sư phụ. Ta. Thích.”

“Đại tiên!”

Tiểu Địa Tiên chưa thấy người đã thấy tiếng. Không hiểu sao ta cứ như ăn trộm bị bắt gặp, trong lòng hốt hoảng, giãy khỏi ngực Vân Liên. Chỉ đến khi ngồi thẳng dậy, đột nhiên cảm thấy có chút không đúng, len lén liếc mắt nhìn Vân Liên một cái lại chỉ thấy hắn lắc đầu cười khổ, sửa lại xiêm y một chút, chậm rãi đứng lên, chuẩn bị bước ra ngoài. Ta giật mình, rõ ràng mình là sư phụ nhưng lúc này lại giống như đứa bé làm sai chuyện gì, thò tay túm lấy ống tay áo Vân Liên. Vân Liên quay lại mỉm cười với ta, nhẹ nhàng lắc đầu một cái, ta mới yên tâm buông tay ra nhìn hắn đứng bên giường.

“Đại tiên! Tiểu tiên ta đến rồi!”

Ta vừa đáp một tiếng, Tiểu Địa Tiên đã thật hưng phấn vọt vào, mặt kích động: “Đại tiên! Không ngờ trên núi này lại có một vị tiên còn lớn hơn ngài!”

“Sao?” Ta sững sờ nhìn Tiểu Lão Đầu tâm tình kích động nhưng không biết làm sao để miêu tả thành lời, phản ứng trước tiên của ta không phải hỏi hắn rốt cuộc đang nói cái gì mà là hỏi một câu khiến hắn cảm thấy giống như hòa thượng lùn hai thước với tay không sờ đến đầu (*vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết mình suy nghĩ gì).

“Sao ngươi vẫn còn ở đây?”

Tiểu Địa Tiên đang định giải thích câu nói trước đó của hắn, ai ngờ ta lại hỏi một câu như vậy khiến hắn á khẩu không trả lời được, bối rối gần chết. Rốt cuộc Tiểu Địa Tiên cũng hồi phục được, run run râu đáp lại “Tiểu tiên lo lắng cho thân thể của ngài, trước khi đại tiên thân thể khang kiện, tiểu tiên không dám tùy tiện rời đi.”

Ta ngoài mặt gạt đầu nhưng trong bụng lại len lén rửa thầm. Tiểu tử Địa Tiên này nhất định là sợ tin tức ta bị thương bị truyền ra sẽ liên lụy tới hắn nên tự nhiên phải ở lại đây canh chừng.

Thấy ta không nói lời nào, mặt Tiểu Địa Tiên tối đi một chút, dù gì hắn cũng đã nhiều tuổi hơn ta, mặc dù trước nay thiên đình đều phân lớn nhỏ theo giai cấp, nhưng nơi này lại là địa giới của người phạm mà người phạm vốn vẫn thích kính già yêu trẻ, hôm nay dù sao cũng phải cho trưởng bối hai phần mặt mũi.

Ta ho hai tiếng, xốc chân lên ngồi ở mép giường định đi giày vào thì Vân Liên chợt ngồi xổm xuống, cầm giày cẩn thận xỏ vào chân ta. Ta có chút ngượng ngùng quay đầu, vẽ mặt bất an hỏi: “Tiểu Lão Đầu, vừa rồi ngươi nói còn có thần tiên lớn hơn ta là sao? Sao ta không biết trên núi Huyền Hư này còn có thần tiên khác?”

Tiểu Địa Tiên vốn đang hơi kinh ngạc nhìn ta và Vân Liên, đến khi nghe câu hỏi của ta, mới thu hồi tâm mắt, khôi phục bộ dạng hưng phấn vừa rồi, mặt còn có chút đỏ lên “Tiểu tiên vốn cũng không nhận ra được, cho đến vừa rồi khi tiểu tiên định đến hỏi xem thân thể đại tiên có an khang hay không thì lại gặp vị đại tiên này trước cửa!”

Ta nhú chân mày, không có chuyện có một tiên hữu có cấp bậc cao hơn ta đứng ngoài cửa mà ta lại không phát hiện ra. Trừ phi... ta len lén liếc mắt nhìn Vân Liên đứng bên cạnh, bỗng dưng trên mặt nóng lên... Tiểu Địa Tiên nói là vừa rồi... khi đó ta và Vân Liên đang ...

“Đại tiên.” Tiểu Địa Tiên kêu ta...ta mới rốt cuộc kéo suy nghĩ trở lại. Hôm nay ta đã ba lần bốn lượt mất hồn, người sáng suốt cũng có thể thấy lòng ta không yên, chỉ có điều Tiểu Địa Tiên này đang kích động,

làm sao nhìn rõ mọi việc được nữa. Tiểu Địa Tiên đưa ta chỉ ra cửa, khoe khoang nói: “Đại tiên này nói là hán tử Đông Hải tới.”

“Phượng dẫn, người hạ phàm chưa tới mười năm, sao hôm nay lại nhếch nhác như vậy, như vậy không phải là làm ta thật mất mặt sao?”

Âm thanh miễn cưỡng trực tiếp cắt đứt lời Tiểu Địa Tiên. Ta theo âm thanh nhìn lại thấy một nam tử áo trắng đang dựa vào khung cửa, trên y phục thêu một đóa Mẫu Đơn lớn đỏ thắm, tươi đẹp vô cùng, nhưng mặc trên thân người kia cũng mị hoặc vô cùng. Tóc đen của nam tử kia rất dài, cơ hồ che hết một bên mặt hán nhưng hán cũng không để ý, mặc gió thu thổi phát phơ, chiếc quạt màu bạc hán cầm trong tay khẽ gõ gõ vào cằm.

Ta nhìn người tới, trong lòng vui vẻ đến mức muốn lập tức nhảy xuống giường chạy tới, trên mặt lại cố ý bày ra bộ dạng lạnh nhạt.

“Sát Nhan, cũng không nghĩ ra mới chỉ mấy năm như vậy mà phụ vương người đã tha thứ cho người?”

Sát Nhan cười ha ha hai tiếng, chớp mắt tiếp theo đã ngồi bên cạnh giường ta. Ta khinh bỉ liếc hán một cái, dù đã qua bao nhiêu năm thì hán cũng không sửa được tật xấu thích khoe khoang của mình. Dĩ nhiên nếu hán khoe khoang nhất định sẽ có người thưởng thức. Quả nhiên, Tiểu Địa Tiên bên cạnh vẻ mặt sùng bái nhìn hán, không che dấu mong muốn đến gần chủng loại thần tiên cường đại này. Nhưng chỉ có ta mới biết từ nhỏ Sát Nhan đã không thích tu tập tiên thuật, số chiêu thức hán biết chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Một chiêu này cũng coi như là chiêu đáng tự hào nhất của hán rồi.

Sát Nhan cùng ta lăn lộn nhiều năm như vậy, cũng đã luyện được công phu bỏ qua việc ta coi thường bản lĩnh của hán. Hán chồm tới, nửa người dựa vào ta, đầu nặng nề đặt trên vai ta, giọng nói nồng nặc ý vị làm nũng : “Phượng Dẫn, đã lâu không gặp, người vẫn lạnh nhạt như vậy.”

Ta nghiêng đầu hung hăng nhéo hán một cái, dứt khoát cắn lên lỗ tai hán: “Đã nói bao nhiêu lần rồi rồi, đầu của người cũng không phải chỉ nặng bình thường!”

Thấy Sát Nhan, ta nhất thời vui mừng, lại quên mất hai người còn lại. Tiểu Địa Tiên còn may, trong lòng trong mắt hán hoàn toàn cũng chỉ có một “đại tiên còn lớn hơn ta” thôi, nhưng ta lại không chú ý sắc mặt Vân Liên đứng cạnh giường ta đang ngày càng lạnh thì Sát Nhan đã lại vừa hô to xoa lỗ tai, vừa chỉ vào Vân Liên, hỏi “Tiểu tử xinh đẹp này là ai ?”

Ta cười tùy ý trả lời một câu “Vân Liên”, sau đó nghiêng đầu nhìn hán không nói gì thêm thì lại bị sắc mặt băng sương của hán làm cho sợ hết hồn, ngoại trừ kinh ngạc nhìn hán, ngay cả chân tay nhất thời cũng không biết nên để nơi nào.

Vân Liên nhìn bộ dạng tức cười của ta, khóe miệng chột từ từ nhếch lên, trong mắt tràn đầy nụ cười hài hước, nhìn chằm chằm Sát Nhan, không do dự hỏi ta.

“Sư phụ, vị mỹ nữ này là ai ?”

32. Chương 32: Chột Hiếu

Thế nào là lúng túng ? Cho đến giờ phút này ta mới chân chính hiểu ra. Ta hận không thể vùi đầu xuống giường hoặc xuống đất cũng được, miễn sao có thể tránh được Vân Liên và Sát Nhan là tốt rồi.

Ta hung hăng cúi đầu, không yên lòng gấp chăn lung tung. Ta dám khẳng định là Vân Liên cố ý. Không sai, Sát Nhan quả thực rất xinh đẹp, nhất thời bị người khác nhằm giới tính cũng là chuyện thường. Nhưng mặc dù bề ngoài thế nào thì âm thanh của Sát Nhan vẫn là âm trầm mị hoặc, rõ ràng là của một hán tử. Nhiều lần Sát Nhan chỉ ngồi cách rèm nói chuyện cũng đã đủ làm mê đảo nhiều tiểu tiên nữ ít kinh nghiệm rồi. Khụ khụ, dĩ nhiên về chuyện hán mê đảo tiểu tiên nữ là để cho ta trộm tiên đan của Thái Thượng Lão Quân tạm thời không nói đến.

Vừa rồi khi Sát Nhan mở miệng nói chuyện đã sớm bộc lộ giới tính rõ ràng nhưng Vân Liên vẫn tỏ vẻ hài hước nhìn chằm chằm hán, lại có cố ý tăng thêm hai chữ “mỹ nữ”, rõ ràng là trong lời nói mang theo khiêu

khích. Bốn tiên dĩ nhiên không biết vì sao Vân Liên luôn ôn hòa lại tỏ ra địch ý nồng đậm với Sát Nhan như vậy, chỉ có điều bốn tiên hiểu rất rõ cửa thành cháy sẽ liên lụy đến cá dưới ao, mà hiện tại bốn tiên lại là con cá trong chậu xui xẻo kia.

Đang lúc bốn tiên giả vờ điếc, cúi đầu xuống thấp hơn thì Sát Nhan lại không muốn chết tử tế ôm chầm lấy bả vai bốn tiên, híp mắt cười với ta, cố ý dùng âm thanh ngọt đến phát ngáy hỏi “Vân Liên này không phải là đồ đệ của ngươi chứ? Người thì xinh đẹp, nhưng lại rất không có lễ phép.”

Bình thường Sát Nhan ghét ai cũng thể hiện rõ ràng, chưa bao giờ vòng vo. Nhưng khi hấn hơi tỏ ra quanh co một chút có nghĩa là hấn giận thật. Không hiểu sao mùi thuốc súng trong phòng càng ngày càng đậm, ta chỉ lén liếc nhìn sắc mặt của Vân Liên một chút lại phát hiện ra Lai Tiển cùng Tiểu Địa Tiên đã sớm lên đi từ khi nào, một phòng to như vậy chỉ còn ba người chúng ta. Trong lòng ta hung hăng rửa thắm hai người kia, không đúng là một con cáo vong ân phụ nghĩa và một Tiểu Địa Tiên mới vừa rồi vẫn hưng phấn nhìn đại tiên. Ta hung tợn nghiêng răng, càng nghĩ càng tức giận, dứt khoát vỗ đùi đuổi theo.

Ra đến cửa, nghĩ đến tình cảnh vừa rồi trong lòng ta không khỏi rét run, cả người toát mồ hôi lạnh. Chỉ có điều mặc dù hồ đồ nhưng dù sao cũng đã trốn thoát, không nên quay lại để bị dính líu. Nhìn ra ngoài phòng trời xanh mây trắng, hoa cỏ xanh tươi rực rỡ bốn tiên mới nhớ ra từ sau khi bị thương vẫn chưa ra khỏi phòng, tâm tình không khỏi tốt hơn, về phần hai người trong phòng kia... ừ muốn chém giết hay rõ thật lột da gì cũng mặc, chỉ cần không phá hủy phòng của bốn tiên là được.

Ta không buộc tóc, mặc cho gió thu thổi qua, cảm giác rất thích. Nhìn hoa dại nở rực rỡ dưới chân, lòng ta không khỏi rung động. Không biết lần bị thương này của ta có làm liên lụy đến hoa sen trong ao hay không. Hoa sen trong ao đều lây dính tiên khí của ta, ta bị thương thì tiên khí cũng bị tổn thương, khó đảm bảo là hoa sen kia sẽ không bị ảnh hưởng. Càng nghĩ càng lo lắng, ta bước nhanh hơn, chỉ có điều khi đến gần hồ ta lại thấy một người mà giờ phút này ta không muốn gặp nhất.

Mộng Vân Ảnh.

Khi tự ta còn chưa nghĩ ra lí do vì sao nàng hãm hại ta thì ta cũng không muốn nghe chính miệng nàng giải thích. Ta có dự cảm, lý do của nàng so với lý do mà ta tìm được sẽ dễ tổn thương người hơn. Ta bình tĩnh đứng lại, nàng như nghe được động tĩnh nhưng cũng không quay đầu lại, Ta rũ mí mắt xuống, thở dài tổng lòng rồi cuộc cũng xoay người định rời đi. Như thế không có nghĩa là ta tha thứ cho nàng, ít nhất hiện tại ta không muốn đối mặt với nàng.

Nếu mục đích của Mộng Vân Ảnh là trả thù ta thì sao có thể để cho ta toại nguyện được chứ ?

Ta mới xoay người sang chỗ khác, Mộng Vân Ảnh liền gọi ta lại. Trong lời nói không còn hoạt bát khéo léo như trước kia mà chỉ hoàn toàn lạnh lẽo, không có tia nhiệt độ nào, chỉ giống như mũi nhọn, cường ngạnh giữ lại bước chân của ta.

“Ha ha, sư tổ vừa tới đã muốn đi rồi sao?”

Ta sững sờ một chút, Mộng Vân ảnh như vậy, cho tới bây giờ ta cũng chưa biết. Ta chậm rãi xoay người, gương mặt nhìn nàng, trên mặt nàng mặc dù mang theo tươi cười, nhưng lại lạnh lẽo đáng sợ.

” Nếu bây giờ ngươi vẫn gọi ta một tiếng sư tổ thì chắc là đang chờ ta đến hỏi ngươi đầu đuôi sao?”

“Sư tổ nói đùa, ta không gọi ngài sư tổ, thì có thể gọi ngài là gì chứ ?” Mộng Vân Ảnh che miệng, giống như nghe thấy một câu chuyện buồn cười nhất: “Về phần đầu đuôi cái gì, Vân Ảnh càng nghe càng không hiểu.”

Ta nhìn bộ dáng điên cuồng của Mộng Vân Ảnh, nhất thời trong lòng lại có chút không đành lòng. Chỉ có điều với bộ dáng của nàng, cho dù ta có nguyện ý bỏ qua cho nàng thì sau này chưa chắc nàng đã chịu bỏ qua cho ta. Ta thở dài, nhìn mặt hồ sau lưng nàng. Thật may là những đóa sen xanh kia vẫn mặc nhiên nở rộ, không bị ảnh hưởng chút nào. Ta lơ đãng mỉm cười, không ngờ Mộng Vân Ảnh kia như bị kích thích, điên cuồng vọt tới trước mặt ta, xốc vạt áo của ta lên : “Ngươi cười cái gì ? Có phải ngươi nhìn bãi cỏ trước hồ kia lại thấy ngọt ngào phải không ? Ngươi bị thương, hấn chạy tới cứu ngươi, một thân sát khí như Tu La ! Hấn nguyện ý ngày đêm cực nhọc chăm sóc ngươi, nhưng lại chưa bao giờ nguyện ý liếc ta một cái !”

Ta hơi không hiểu nhìn đôi mắt tràn đầy tuyệt vọng của Mộng Vân Ảnh, ta có thể cảm nhận được sự bi thương của nàng nhưng lại không hiểu được lời nàng nói. Trong lời nói của nàng có “hấn” hình như là nói

Vân Liên, nhưng mà rất ngọt ngào là sao, sao lại khinh thường nàng, ta không hiểu gì cả.

Ta ôm tinh thần không hiểu liên hồi, mặc dù tình huống lúc này hình như không thích hợp để hỏi cho lắm nhưng ta thật sự để ý lời nói của Mộng Vân Ảnh, không biết là có ý gì. Ta mặc cho Mộng Vân Ảnh túm vạt áo ta, cẩn thận hỏi “Người nói hần. . . . Là Vân Liên?”

Mộng Vân ảnh đột nhiên ngẩng đầu lên, không để ta kịp phản ứng, nàng tát một tát lên mặt ta.

“Phượng dẫn! Người đang khoe khoang sao ? Tại sao hần lại yêu người ? Các người không phải thầy trò sao ?” Mộng Vân Ảnh vừa nói xong, bèn lui từng bước về phía sau, lại lẩm bẩm: “Đúng vậy, sao ta ngờ được đây? Người là Thần Tiên. . . . Thần Tiên thì làm sao có thể coi trọng luân lý cương thường của người phàm rằng một ngày làm thầy thì cả đời làm thầy đây?”

Mộng Vân Ảnh chợt ngẩng đầu lên, trong mắt mang theo một tia cầu xin: “Nhưng Thần Tiên không phải là không thể yêu người phàm sao? Hả? Sư tổ, phải không?”

Ta cau mày, không hiểu nhìn nàng.

Yêu nhau? Ta và Vân Liên?

Không hiểu sao nghĩ tới đây trong lòng ta lại như hiện lên một tia vui vẻ. Mặt của Vân Liên, tay của Vân Liên, môi của Vân Liên. Tất cả những thứ đó như bùng lên từ sâu trong nội tâm của ta. Nghe Vân Liên đánh đàn ta sẽ rất vui, bị Vân Liên ôm chặt, tim ta đập dồn dập, bị Vân Liên khẽ hôn ta sẽ hồi hộp. Thì ra là trong vô tri vô giác, ta và Vân Liên đã sớm vượt qua tình thầy trò rồi sao ?

Thì ra là, đây chính là yêu sao?

Ta đưa tay vuốt nhẹ lên má trái, rõ ràng đau rát, nhưng trong lòng giờ đây còn có cả vị chua ngọt khiến ta không cảm thấy đau nữa. Ta bỗng nhiên buông tay, bước về phía Mộng Vân Ảnh một bước, mặt không thay đổi trầm giọng nói “Cho nên, bởi vì Vân Liên yêu ta, người liền muốn ta chết sao?”

Mộng Vân Ảnh chợt lui về phía sau, nhìn ta như nhìn một người điên: “Đáng đời người! Ha ha, chẳng qua ta nên biết trước, người là thần tiên, sao có thể chết dễ dàng như vậy?” Mộng Vân Ảnh chỉ tay vào ta, cười to nói: “Người cứ chờ xem! Hai người các người sẽ không có hạnh phúc! Hai người các người ở cùng nhau chính là chuyện thiên lý bất dung!”

“Hả?” Ta cười với Mộng Vân Ảnh một tiếng, trên tay xuất hiện một khối Tam Muội chân hỏa : “Vậy người có muốn thử xem, cho dù là ta chết, Vân Liên cũng không lựa chọn người?” Ta niệm chú, khiến chân hỏa cháy to hơn, từng bước từng bước tiến tới gần Mộng Vân Ảnh: “Ta không phản kháng, có phải người cũng quá hả hê mà quên mất rồi sao? Thật sự cho rằng ta bỏ qua ột người phàm khi dễ mình sao?”

Ta cười gằn, đưa ngọn lửa đến gần má phải Mộng Vân Ảnh: “Vĩnh viễn đừng quên thân phận của mình. Dĩ nhiên, ta là Thần Tiên, không thể giết người phàm, chỉ có điều chỉ hủy diệt gương mặt của người, Ngọc đế chắc hẳn cũng không trách ta. . . .”

Ta còn chưa nói hết, Mộng Vân Ảnh đã hét lên ngự kiếm rời đi, vừa chạy vừa nguyên rửa ta và Vân Liên. Ta cũng không đuổi theo, thực ra vừa rồi ta cũng chỉ dọa nàng một chút thôi, nếu ta thực sự muốn hủy dung nàng thì nàng cũng không trốn thoát, mà cho dù ta có thật sự muốn làm như thế thì cũng là lực bất tòng tâm. Tam muội chân hỏa mới vừa được đốt sáng ngời trên tay đã sớm tiêu tán không còn gì. Vừa rồi nó chịu xuất hiện cũng đã cho ta mặt mũi lắm rồi. Mặc dù ta biết mình càng ngày càng khó vận dụng tiên thuật, nhưng cũng không biết nguyên nhân vì sao.

Ta nhìn đăm đăm tay phải, qua nửa buổi mới chậm rãi nhìn về phía hồ sen xanh. Gió thổi tóc ta lất phất, vừa rồi còn cảm thấy thật thích thú nhưng giờ đây khi nghĩ đến lời nói của Mộng Vân Ảnh thì nội tâm ta lại phiền muộn cực kỳ. Ta dừng bước bên hồ, ngồi xổm xuống, nâng một đóa sen xanh lên.

Lời nói vừa rồi của Mộng Vân Ảnh “Nhìn bãi cỏ bên hồ liền cảm thấy ngọt ngào” là có ý gì?

Ta lắc mạnh đầu, thả sen xanh vào lại trong hồ. Hiện tại trong suy nghĩ của ta chỉ có Vân Liên.

Vân Liên, Vân Liên.

Chỉ là không ngờ, lần đầu tiên cảm nhận được, chính là hăm sâu. Năm xưa chỉ là một đứa bé nhỏ nhỏ, hôm nay đã trở mã thành một nam tử tuần mỹ dịu dàng. Ta chưa bao giờ nghiêm túc xem xét sự biến hóa trong tâm tình của mình khi nhìn hấn, ta lại càng không ngờ sự biến hóa rung động đó lại chính là yêu như mọi người vẫn nói. Trước kia ở trên thiên giới, ta cũng không phải là chưa xem qua thoại bản của phàm trần trong đó mô tả về tình yêu, nhưng đó cũng chỉ là mới xem qua chứ chưa chân chính trải nghiệm thứ tình cảm miêu tả trong đó.

Cách đó không xa truyền đến một tiếng đàn quen thuộc. Ta ngồi xổm đã lâu, không muốn lần vấy bị dính màu xanh của hoa cỏ, ta vỗ vỗ lần vấy đứng dậy, mỉm cười men theo tiếng đàn tìm tới.

Số mệnh thật buồn cười, rõ ràng Mộng Vân Ảnh không muốn nhìn thấy nhất chính là cảnh ta và Vân Liên ở chung một chỗ nhưng chỉ sợ chính nàng là người đem tơ hồng buộc ta và Vân Liên lại với nhau.

Dĩ nhiên ta có thể mỉm cười bởi vì ta không biết số mệnh buồn cười thực sự giờ khắc này mới bắt đầu.

33. Chương 33: Duyên Diệt

Tiếng đàn ngày càng gần.

Hình như mỗi lần nghe Vân Liên đánh đàn, ta đều ở bên cạnh hấn, đây là lần đầu tiên đứng nhìn từ xa như vậy. Ta lặng lẽ tựa vào bên cây, nhìn Vân Liên cách đó không xa. Hấn ngồi dưới tàng cây, an tĩnh gây đàn, giống như không thêm để ý bất kỳ điều gì quanh mình.

Ta mấp máy môi, chợt có chút nóng nảy. Ta đột nhiên có chút bận tâm, nếu ta cứ lờ đi những chuyện trước đây mà nói cho Vân Liên biết suy nghĩ thật sự trong lòng mình thì Vân Liên sẽ phản ứng như thế nào đây ? Hấn sẽ kinh ngạc cự tuyệt ta, hay là ôm ta thật chặt từ đó đời này kiếp này nắm tay nhau ? Nghĩ đến đây trên mặt ta nóng bừng. Nhờ năm xưa một lần khi nhị tỷ ta bùm mặt tư xuân, ta đều sẽ châm biếm nàng. Nếu thích Nhị Lang Thần thì đi nói với hấn, nếu hấn đồng ý thì liền trở thành một cặp, nếu không đồng ý thì liền phải đi thích người khác, cần gì mà phải phiền toái nhiều như vậy. Chỉ có điều không ngờ hôm nay bốn tiên cũng phải trải qua tình cảnh này, bốn tiên lại đang hành động giống nhị tỷ, thật là cực kỳ mất thể diện.

Đôi tay ta ôm lấy hai gò má, chỉ mong nóng bỏng xấu hổ trên mặt nhanh mất đi. Chỉ có điều khi nhiệt độ kia thật khó khăn lắm mới hạ xuống được, chỉ cần ta ngẩng đầu lên nhìn thấy bóng dáng của Vân Liên thì hai gò má lại lập tức nóng bừng, không thể ngăn nổi.

Vì vậy bốn tiên cứ uất ức trốn sau thân cây như vậy gần một canh giờ, lén lén lút lút nhìn chằm chằm Vân Liên, mặt du xương sống và thất lưng đã tê rần cũng đã được một phen bỏ mất. Mặc dù từ trước đến giờ ta đã biết Vân Liên xinh đẹp nhưng chưa bao giờ chăm chỉ nghiêm túc quan sát hấn tỉ mỉ từ trên xuống dưới như vậy. Hôm nay xem ra bốn tiên cũng không thể không cảm thán mình liệu sự như thần, nuôi dưỡng bên mình một tiểu mỹ nhân như vậy từ nhỏ, hôm nay tiểu mỹ nhân lớn lên, thật khiến bốn tiên ta vui mừng từ tận sâu trong thâm tâm.

Bốn tiên cứ nghĩ lung tung như vậy, Vân Liên lại chợt dừng động tác, mỉm cười nhìn sang phía ta. Vì vậy bốn tiên không thể làm gì khác hơn là giống như những tên háo sắc nhìn coi mỹ nhân khác, vội vội vàng vàng ôm đầu xoay người ngồi xổm xuống, cho đến khi tiếng đàn vang lên lần nữa ta mới cẩn thận thò đầu ra.

Nhìn Vân Liên, trong đầu ta lại hiện lên những lời nói của Mộng Vân Ảnh vừa rồi. Cái gì mà thấy trò không thể mền nhau, người phàm và thần tiên không thể mền nhau, thật ra thì ta cũng không hiểu. Ta cũng không hiểu sao thầy trò không thể mền nhau, trên thiên đình cũng không có quy định này, rất nhiều tài nghệ của Vương Mẫu nương nương đều là do Ngọc Đế tự mình dạy dỗ, bọn họ cách nhau gần năm nghìn tuổi cũng vẫn ở cùng nhau đấy thôi. Còn về phần người tiên không thể mền nhau thì có biết chút ít. Hình như người phàm nghe về chuyện xưa của Ngưu Lang Chức Nữ đã đưa điều này thành luật lệ. Thực ra cũng không phiền toái đến vậy. Thật ra Chức Nữ sau này lại thích chính biểu ca của mình, Vương Mẫu nương

nương sợ chuyện này ảnh hưởng đến mặt mũi tiên gia nên mới đóng vai ác, lấy cớ người và tiên không thể yêu nhau để tách Ngưu Lang và Chức Nữ ra.

Ta nhặt một chiếc lá cây lên vân vê trong tay nửa ngày chợt vỗ mạnh lên gáy mình một cái. Tại sao bốn tiên phải phiền não với lời nói kỳ quái của một người kỳ quái đây ? Người phạm thật phiền toái, dứt khoát phải nói Bạch Nhĩ tìm cớ cho Mộng Vân Ảnh xuống núi thôi.

Ta phồng má, khổ sở lắc lắc cái eo đau nhức của mình. Vân Liên giống như đánh đàn đến nghiện, hiếm khi thấy hấn đánh lâu như vậy. Ta ảo não xé nhỏ chiếc lá cây trong tay, sớm biết thế đã không tránh ở đây, Vân Liên mà chưa đi thì ta vẫn chỉ có thể núp sau cây này. Càng nghĩ càng giận, ta ngồi phịch xuống, một tay chống cằm đặt trên đầu gối. Vừa rồi Vân Liên nhất định đã phát hiện ra ta nên hấn mới cố ý đánh đàn lâu như vậy để ta không chịu nổi mà phải đi ra. Hừ, bốn tiên nhất định không ra, xem hai thầy trò ta cuối cùng ai kiên nhẫn hơn.

Ta ngậm một cây cỏ xanh, nhìn chằm chằm Vân Liên không nháy mắt. Chợt trong nội tâm ta khẽ động, chỉ thấy bộ dáng đánh đàn của hấn thật quen thuộc. Ta cau mày, tìm kiếm trong đầu thật nhanh, nhanh cỏ ngậm trong miệng cũng rơi ra tự lúc nào mà ta không biết. Cũng không phải nói Vân Liên trông giống ai, mà là thậm vận như vậy, âm luật như vậy, khí độ như vậy...

Suy nghĩ giống như quay trở về trước đây rất lâu. Cũng ở bên hồ, cũng mặc áo xanh, cũng tuần lãng. Đã nhiều năm như vậy sao ta chưa từng liên tưởng đến nam tử bên Dao Trì năm đó ?

Ta bật dậy từ sau thân cây. Vân Liên nghe thấy động tĩnh bên này, tiếng đàn cũng thoáng chốc dừng lại, cũng chỉ quay mặt kỳ quái nhìn ta.

Ta chậm rãi bước ra, ta chỉ cách Vân Liên mười trượng nhưng chưa bao giờ ta nghĩ sẽ xa như vậy.

Vân Liên thấy ta bất động thật lâu, liền để đàn xuống, đứng dậy đi về phía ta. Ta bỗng nhiên có chút bối rối, cười mây rồi đi, cơ hồ là chạy trốn chết. Vừa mới rời khỏi tầm mắt Vân Liên, hai chân ta đã mềm nhũn, ngồi phịch xuống trên mây. Đôi tay không ức chế được run rẩy, đáp án thật sinh động, ta lại như đã có dự cảm, đó là đáp án mà ta không muốn biết nhất.

Ta lẩm bẩm chú quyết, chỉ muốn mau quay lại Cửu Trọng Thiên. Theo quy củ, tiên nhân hạ phạm độ kiếp không thể trở về thiên cung trước khi trải qua kiếp số nhưng hôm nay cho dù phải phá quy củ ta cũng vẫn muốn tìm hiểu.

Trên đường đi ta cơ hồ đã quyết định sẽ xông vào Nam Thiên Môn nhưng lại không nghĩ rằng khi vừa đến Nam Thiên Môn thì đã thấy Ngọc Đế chờ ở đó. Ngọc Đế vốn đã cao lớn uy mãnh, lại mặc một thân xiêm y màu vàng chói mắt, diện mạo tuấn mỹ nhưng lại lộ ra sự uy nghiêm từ trong xương tủy. Trong lòng ta mặc dù đã sớm rồi bù nhưng vẫn nhớ rõ mình sợ Ngọc Đế.

Ta vội vàng vàng nháy xuống khỏi mây, nhưng không nghĩ bị vấp một cái, cũng may Ngọc Đế đưa tay đỡ ta, ta mới không xúc phạm thiên nhan, té ngã một cách khó coi trước mặt Ngọc Đế.

Ngọc Đế đỡ ta, trên mặt mỉm cười nhân từ “Người vẫn giống hệt khi còn bé, lỗ mãng liều lĩnh.”

Ta cũng không dám ngẩng đầu, vội vàng quỳ trên mặt đất, cúi đầu nhìn mây bay trước mặt : “Ngọc đế nói phải.”

Ngọc Đế lắc đầu, dịu ta đứng lên đề thấp âm thanh tận lực để cho âm thanh vô cùng uy nghiêm của mình nghe có vẻ hòa ái một chút “Đứng lên đi, từ nhỏ đã không có quy củ, lúc này còn quy củ cái gì.”

Ta không dám mè nheo, đứng phắt dậy, vẫn cúi đầu đôi mắt nhìn về nơi khác, âm thanh nhỏ như ruồi : “Ngọc đế đợi Phượng Dẫn ở đây, chắc hẳn đã biết vì sao Phượng Dẫn quay về rồi.”

Ngọc đế trầm ngâm nửa buổi, mới “Ừ” một tiếng.

Gáy ta nóng lên, chợt ngẩng đầu, có quá nhiều vấn đề muốn hỏi làm gì còn thời gian để ý quy củ. Ta nhìn chằm chằm ánh mắt Ngọc Đế, hỏi “Vân Liên rốt cuộc là ai? Kiếp số của ta trong lần hạ phạm này là gì? Tại sao gần đây Tiên thuật của ta đột nhiên biến mất? Còn có Thao Thiết. . . . Thao Thiết tại sao. . . .” Ta hỏi một loạt câu hỏi, cho đến câu hỏi cuối cùng mới chợt nhớ ra chuyện Thao Thiết không nên để Ngọc Đế biết, lúc này mới cuống quýt ngậm miệng.

Ngọc Đế day day huyết thái dương, có chút khó xử nhìn ta: “Phượng Dẫn. Người một lúc hỏi nhiều như vậy, muốn trẫm phải trả lời thế nào đây?”

Cũng may Ngọc Đế hình như không có chú ý tới vấn đề Thao Thiết, ta lúng túng ho hai tiếng, lúc này mới suy nghĩ lại một chút, cẩn thận hỏi “Vân Liên. đến tột cùng là ai?”

“Người không phải đã đoán được sao?”

Ta len lén rửa thầm một câu, Ngọc Đế quả nhiên thật không hào phóng, lúc nào cũng thích tỏ ra huyền bí, nói gì cũng chỉ nói một nửa. Chỉ có điều rửa thầm thì cứ rửa thầm, trên mặt ta vẫn không dám tỏ vẻ gì : “Như vậy Vân Liên chính là nam tử hay đánh đàn bên Dao Trì sao? Hắn là ai? Tại sao lại mất đi trí nhớ trở thành đồ đệ của ta?”

Ta hỏi như vậy rất có lý. Nếu ta có thể thu một tiên nhân làm đồ đệ tất nhiên là có người an bài. Nếu bọn họ an bài như vậy hẳn là phải có nguyên do gì đó.

Ngọc Đế chợt quay lưng đi, nửa ngày cũng không nói gì. Khi ta sắp bỏ cuộc ông ta mới sâu kín mở miệng : “Vân Liên. là con trai ta.” Dừng một chút, Ngọc đế chợt xoay người lại: “Những lời tiếp theo đây sẽ giải đáp cho các câu hỏi còn lại của ngươi”

Ta lê bước đi băng qua, giống như đang dùng chân người khác từ Cửu Trọng Thiên trở về phàm trần. Nước mắt nóng bỏng chảy ra từ hốc mắt, lại bị gió thổi khô, nhưng nước mắt lại như vĩnh viễn không ngừng chảy được. Ta phát tay áo gọi một đám mây đến, sau đó giống như một cái xác không hồn ngã trên mây, mặc nó mang ta đi phiêu đảng không có điểm cuối.

Bên tai vẫn văng vẳng lời nói của Ngọc Đế, giống như ác mộng, không thể nào tiêu tán nổi.

“Phượng Dẫn, lần này Vân Liên cũng là hạ phạm lịch kiếp, chỉ có điều hắn là hoàng tử, cho nên bị mất đi trí nhớ.”

“Phượng Dẫn, hãy nhớ kiếp số của người chính là Vân Liên. Dừng yêu hắn, nếu không sẽ tan thành mây khói.”

“Phượng dẫn, Tiên thuật biến mất chính là điềm báo trước. Bỏ qua tình yêu, không động phạm tâm.”

“Kiếp số của Vân Liên chỉ là nếm trải khó khăn chốn phàm trần, còn của ngươi cũng là tình kiếp. Chớ lấy trượng chọi đá, nếu không trong trời đất này sẽ không còn Phượng Dẫn nữa.”

Ngọc Đế nói rất nhiều, ta nhớ không rõ, cũng không muốn nhớ rõ. Cái gì mà ta hỏi nhiều quá hắn không trả lời được, tất cả đều là gạt người. Không phải hắn nhớ rất rõ ràng sao ? Cuối cùng ta chỉ muốn cầu hắn đừng nói nữa, thế nhưng hắn vẫn cứ nói không ngừng, thật là đáng ghét.

Ta vô lực giật giật khóe miệng. Tình kiếp, tình kiếp. Không nghĩ ra Thần Tiên độ kiếp mà cũng phân chia cấp bậc. Rõ ràng là Vân Liên trêu chọc ta trước, thế mà ta lại phải độ tình kiếp, còn hắn lại chỉ cần nếm trải khó khăn trong thiên hạ? Mặc dù hắn là hoàng tử, cũng quá không công bằng.

Đám mây đã trôi dạt đến đỉnh Thanh Liên, ta thả mây đi, lại như một cái xác không hồn bước từ dưới chân núi lên. Cũng được, cũng được. Sau khi trở lại đỉnh Thanh Liên ta liền trốn vào phòng, đợi qua tám mươi năm nữa, tất cả sẽ kết thúc, ta liền tiếp tục trở về trời làm mưa làm gió, hắn tiếp tục trở lại đánh đàn bên Dao Trì, đường ai nấy đi, cả đời không qua lại với nhau nữa. Dù sao ta với hắn cũng cách nhau một trời một vực, ai thèm để trong lòng chuyện về một người bên cạnh mình suốt một đời ở phàm trần nữa ?

34. Chương 34: Thật Giả

Sát Nhan không thể không thừa nhận Vân Liên là một người rất xuất sắc. Nhưng cho dù là thế Vân Liên vẫn không có tư cách tranh giành Phượng Dẫn với hắn. Mặc dù thiên đình không cấm chuyện yêu đương giữa tiên nhân, nhưng hắn là thái tử long tộc lại bại dưới tay một người phàm cũng thật mất mặt. Phượng

Dẫn đối với tình yêu rất chậm hiểu, hiện tại lại giữa đường nhảy ra một Trình Giảo Kim, còn đường tình cảm này của Sát Nhan chỉ sợ là càng thêm khó khăn.

Cho nên sau khi Sát Nhan thấy Phượng Dẫn hốt hoảng cười mây rời đi, trong lòng hẳn lại có dự cảm không tốt. Nếu như lúc trước hẳn còn có thể khẳng định giữa Vân Liên và Phượng Dẫn chỉ có tình thầy trò thì bây giờ hẳn lại không thể nào xác định được nữa.

Dĩ nhiên đây là suy nghĩ của Sát Nhan trước khi nhìn thấy nét mặt của Vân Liên khi đó. Khi hẳn thấy Vân Liên nhũu mày, ngây ngốc ngồi ôm đàn dưới tàng cây, Sát Nhan mỉm cười, có vẻ như còn chưa so chiêu thì hẳn đã thắng rồi. Dĩ nhiên nếu mọi chuyện chỉ đến đây và Sát Nhan thu tay về nhà vụng trộm ăn mừng thì đã không phải là Sát Nhan rồi. Nếu không tại sao hai hồn thể ma vương Sát Nhan và Phượng Dẫn lại có thể khiến nhiều người nhức đầu được như thế.

Cho nên lúc Phượng Dẫn rời đi, ở đó lại xuất hiện một "Phượng Dẫn" khác cũng không có gì là kỳ quái.

Sát Nhan hài lòng sờ sờ mặt mình, lại vỗ vỗ áo trắng trên người, hả hê cười như hoa nở. Sát Nhan mặc dù ít tu tập tiên thuật nhưng từ trước đến nay thuật biến hóa này lại chính là bản lĩnh xuất chúng của hẳn. Chỉ có điều mặc dù là thể nhưng trước nay hẳn chưa biến thành nữ nhân bao giờ, cũng may hẳn hiểu rõ Phượng Dẫn như lòng bàn tay, bắt chước một cách tự nhiên cũng không khó khăn gì, nếu không hẳn cũng không chắc có lừa gạt được Vân Liên hay không.

"Sư phụ, người vừa mới rời đi cơ mà?"

Vân Liên vừa nhìn thấy "Phượng Dẫn", liền khẩn trương tiến lên đón. Trong lòng Sát Nhan cười lạnh một tiếng, trên mặt cũng cười đến ngọt ngào: "Không có việc gì, vừa rồi vì sư nhớ ra có chút chuyện khẩn nên vội vã đi làm thôi."

"Không có việc gì thì tốt." Vân Liên giống như an tâm hơn, bên môi mang theo nụ cười: "Vừa rồi Sư phụ núp ở góc tường làm chi vậy?"

"Ta. . . ." Trong lòng Sát Nhan trầm xuống, không ngờ Phượng Dẫn hạ phạm, cái tốt không học lại đi học ngồi xổm ở góc tường mất mặt như vậy. Cho rằng Phượng Dẫn trốn ở kia cũng không làm chuyện gì tốt, Sát Nhan miễn cưỡng hé miệng qua loa trả lời: "Sư phụ chỉ đứng xem cái cây kia một chút thôi, Vân Liên suy nghĩ nhiều rồi."

Vân Liên cũng không vạch trần, chỉ cười kéo tay Sát Nhan, dịu dàng nói "Sư phụ, Vân Liên mới sáng tác một thủ khúc, người qua đây ngồi nghe đi?"

Sát Nhan bị Vân Liên cầm tay, trong lòng sợ hãi một trận, bàn chân như mọc rễ không chịu di chuyển. Vân Liên có chút kỳ quái kéo tay Sát Nhan hẳn mới kịp phản ứng, miễn cưỡng đi theo Vân Liên tới dưới tàng cây. Vân Liên theo thói quen ngồi xuống, hào phóng đưa chân ra cho "Phượng Dẫn" gối đầu. Nhưng dù sao Sát Nhan cũng không phải là Phượng Dẫn, làm gì có được sự ăn ý này với Vân Liên, chỉ có thể ngây ngốc đứng bên cạnh Vân Liên nhìn hẳn, không biết làm sao. Đến khi ánh mắt Vân Liên trở nên nghi hoặc, Sát Nhan mới gấp gấp vội vàng ngồi xuống cạnh Vân Liên, vòng tay thân mật qua cổ Vân Liên.

Vân Liên chưa thấy "Phượng Dẫn" chủ động như vậy bao giờ, suy nghĩ nửa buổi cũng không gây đàn. Sát Nhan thấy Vân Liên như thế cho là mình đã bị lộ, không thể làm gì hơn là cười rộ lên, ghé sát vào bên tai Vân Liên nói nhỏ: "Vân Liên, sao không đánh đàn?"

Vân Liên nửa ngày không đáp, đến khi bộ ngực phập phồng bình thường trở lại, mới thoáng dịch ra cách "Phượng Dẫn" một chút, lúng túng nói "Sư phụ, người như thế, đồ nhi không gây đàn được. . ."

Sát Nhan nghe vậy gương mặt thiếu chút nữa biến thành màu xanh lá cây, mắt đại ra, trong lòng chỉ muốn nghiền Vân Liên thành bánh thịt. Vừa rồi Vân Liên nhìn hẳn cười thật dịu dàng, nhưng cho dù cười đẹp hơn nữa cũng thật mặt sát hẳn. Nếu là Phượng Dẫn thật thì chẳng phải quá tiện nghi cho tiểu tử này rồi sao ?

Nghĩ vậy Sát Nhan dứt khoát quyết định nếu đã không làm thì thôi, nếu đã làm thì phải làm đến cùng, trước tiên cho tiểu tử kia nếm hương vị ngọt ngào, sau sẽ chà đạp hẳn triệt để như thế mới cắt đứt được duyên phận giữa hẳn và Phượng Dẫn.

Nhưng trò nghịch ngợm của Sát Nhan chưa kịp thực hiện hắn đã bị lộ chân tường.

Khi Sát Nhan đang ôm quyết tâm, định hôn Vân Liên thật nồng nhiệt thì lại bị Vân Liên đẩy ra. Sát Nhan vô tội chớp mắt, nhìn đôi mắt đang bắn ra ánh lạnh của Vân Liên.

“Người là ai?”

Sát Nhan nói thầm một tiếng không thú vị, tay áo vung lên khôi phục nguyên trạng: “Trên núi này còn có thể là ai?”

Vân Liên đen mặt, bức mình không được nghĩ tới cảnh tượng ghê tởm vừa rồi, chỉ có điều trong dạ dày vẫn nhộn nhạo khó chịu, hắn thật không dám tin vừa rồi Sát Nhan còn ngồi trên người hắn, thay hắn vén tóc.

“Người muốn làm gì?”

“Ừ, hỏi trúng vấn đề rồi đấy.” Sát Nhan móc ra một cây quạt từ trong tay áo quạt hai cái: “Chỉ có điều trước hết người phải nói cho ta biết sao người biết ta không phải là Phượng Dẫn ? Ta quen biết với nàng đã mấy trăm năm, ta tự nhận hiểu rõ nàng hơn người nhiều.”

Vân Liên hừ lạnh một tiếng, quay lưng đi: “Trên người người không có mùi thơm của nàng.”

Sát Nhan “A” một tiếng, nâng cây quạt vỗ gáy một cái: “Thì ra là thua ở mùi hương.”

“Cũng không hẳn vậy.” Vân Liên nhẹ nhàng nhắm mắt lại, trong âm thanh lộ ra một tia khổ sở: “Sư phụ sẽ không chủ động thân cận với ta như thế. Sư phụ.”

“Hả? Thật chứ?” Sát Nhan há hê neoh đôi mắt phượng thật dài: “Vậy thì tốt, ta còn cho là Phượng dẫn thích người đấy.”

“Thích ta?” Vân Liên chậm rãi xoay người lại, cả người mang vẻ cô đơn: “Mới cách đây không lâu ta còn tưởng rằng sư phụ thích ta, nhưng vừa rồi.”

“Vừa rồi?” Sát Nhan thu hồi cây quạt: “Người nói vừa rồi Phượng Dẫn bỏ đi ? Đúng rồi, vì sao nàng vội bỏ đi như vậy?”

Vân Liên lắc đầu cười khổ: “Ta không biết. Ta chỉ biết, qua vẻ mặt sư phụ nhìn ta, ta cũng đã bị cự tuyệt rồi, cũng giống như Thôi Thanh Hủ?”

Sát Nhan ngẩn người, vô lý bả vai Vân Liên: “Thôi Thanh Hủ nào? Sao Phượng Dẫn đến phạm trần một chuyến mà lại chọc vào nhiều tình trái thế?”

Vân Liên nhẹ nhàng hất tay Sát Nhan ra, ôm đàn trở vào phòng, lưu lại Sát Nhan một mình, Sát Nhan lắc đầu, dựa vào gốc cây ngồi xuống, nhìn trời ngẩn ngơ, đến khi màn đêm buông xuống, một bầu trời đầy sao trải rộng, mới đứng dậy sửa sang lại xiêm áo trở về nhà.

Tâm tình ta không tốt, bước đi chậm chạp, ta không ngờ khi lên đến gần đỉnh Thanh Liên thì trăng sao đã giăng khắp bầu trời rồi. Trong lòng ta bực bội, đập bay một viên đá, dứt khoát đặt móng ngồi xuống đất, nhàm chán nhìn chằm chằm ánh trăng. Cho đến khi ta thấy Thường Nga đang nhảy múa một mình trong cung Quảng Hàn mới thoáng cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn chút. Dù gì nếu ta thật sự muốn Vân Liên, cùng lắm là chờ hắn độ kiếp xong thì theo đuổi hắn, nhưng Thường Nga kia còn đáng thương hơn ta gấp trăm lần, chưa nói đến Hậu Nghệ đã chết vài ngàn năm rồi, cho dù hắn còn sống và đã chuyển thế thì Thường Nga vẫn không thể rời khỏi cung Quảng Hàn nửa bước.

Ta thở dài, từ dưới đất bò dậy, hôm nay thật thảm hại, đương nhiên cũng không có tư cách ngồi đây ăn năn hối hận, Chỉ có điều ta mới chuyển thân lại suýt chút nữa bị hù chết bởi một nữ tử bỗng dưng xuất hiện.

Nàng kia vẻ mặt dữ tợn, Tay nắm chặt một viên đá, suýt nữa bóp nó thành phấn: “Cục đá này có phải là người đá không?”

Ta nuốt ngụm nước miếng, miễn cưỡng gật đầu một cái, nàng kia đem cục đá hung hăng ném vào ta, ta hoàn toàn không kịp phản ứng, vì vậy rất không may lãnh đủ. Không đợi ta phát tác, nàng kia đã chỉ tay lỗ mũi ta mắng trước: “Là do cho người đá vào ta cho nên bản công chúa trả lại cho người!”

Ta chưa bao giờ bị người khi dễ như vậy, cho dù không cần tiên thuật từ nhỏ đến lớn đánh nhau cũng chưa bao giờ thua. Lúc ta đang vén tay áo định làm lớn một trận thì lại chợt lĩnh ngộ được một trọng điểm, cau mày nói : “Người nói người là cái gì? Công chúa?”

Nàng kia hừ một tiếng, rất khinh thường câu hỏi của ta, lại cao giọng hỏi “Ta hỏi người, nơi này có phải là đỉnh Thanh Liên gì đó không?”

Ta cố nén tức giận trong lòng gật đầu. Nàng kia thấy thế, chợt khẩn trương nhìn chung quanh, trầm giọng nói: “Nơi này có ai tên là Sát Nhan không ?”

Ta cảnh giác nhướng lông mày, cẩn thận dò xét vẻ mặt nữ tử kia. Từ vẻ mặt của nàng, ta cơ hồ khẳng định có thể Sát Nhan đã gây họa. Nếu nói cẩn thận hơn chút nữa chính là Sát Nhan chẳng những đã gây họa lại còn trốn đến núi của ta.

Theo lý thuyết, kẻ thù đuổi đến tất nhiên sẽ làm náo loạn đỉnh Thanh Liên. Là chủ nhân của núi Huyền Hư, bổn tiên tất nhiên sẽ không nói cho nữ tử kia tung tích của Sát Nhan. Nhưng là bằng hữu của Sát Nhan, ta rất vui lòng nói cho nữ tử kia biết chân tướng bởi vì bổn tiên hiện tại đang không vui, rất cần một hồi kịch vui để khóa lấp nỗi đau trong lòng.

Về mặt ta thân thiện vỗ vỗ bả vai cô gái, khoe miệng suýt kéo đến tận mang tai “Đi theo ta, ta dẫn người đi tìm hân.”

Sự thật chứng minh, quyết định của ta là rất anh minh, ít nhất là khi Sát Nhan nhìn thấy ta và nữ tử kia thì khuôn mặt biến đổi rất nhiều sắc màu.

Nàng kia nhìn thấy Sát Nhan, không nói một câu, chỉ cúi đầu làm bộ, hoàn toàn khác với bộ dạng dũng mãnh, hùng hổ vừa rồi. Về phần Sát Nhan làm gì còn phong độ ngày thường ? Hân đánh rơi quạt trên đất, tay cầm quạt vẫn run rẩy không ngừng.

“Nhạc Di, sao người biết chỗ này?”

35. Chương 35: Nam Hải Công Chúa

Nàng kia hừ lạnh một tiếng, nhìn thái độ của nàng, nhất định trong lòng đã bấm Sát Nhan ra thành ngàn vạn mảnh. Nàng cúi người, nhặt cây quạt Sát Nhan làm rơi trên đất lên, bắt chước hân lắc lắc hai cái, tà mị cười một tiếng. Lúc này ta mới nhìn rõ diện mạo cô gái kia, gương mặt xinh đẹp hợp với vóc người, mặc dù không phong hoa tuyết nguyệt bằng Sát Nhan nhưng cũng đủ mê người. Ách, còn vì sao ta so nàng với Sát Nhan nguyên nhân không cần nói cũng biết.

“Trượng phu tương lai của ta đào hôn chạy trốn đến rừng sâu núi thẳm này, ta không ở đây thì ở đâu?”

Mặc dù Nhạc Di kia đem núi Huyền Hư non xanh nước biếc của ta so sánh với nơi rừng sâu núi thẳm, nhưng ta cũng không để ý bằng nửa câu kia của nàng. Ta chế nhạo đẩy Sát Nhan một cái, nhỏ giọng hỏi : “Đào hôn? Hả?”

Sát Nhan còn chưa kịp phản ứng, Nhạc Di lại không nhìn nổi, một chưởng đẩy bàn tay ta đang vỗ vai Sát Nhan. Ta còn chưa kịp hiểu rõ tình huống như thế nào thì nàng đã chống nạnh chất vấn ta: “Sao người lại thân mật với hân như vậy, người không phải là chỉ là một người dẫn đường sao? Nói, hai người các người rốt cuộc có quan hệ gì?”

Lúc này cũng chỉ có Sát Nhan đang đứng cạnh ta mới cảm thấy thân thể ta run rẩy.

Dĩ nhiên run rẩy này không phải là sợ mà là tức giận. Ta hít sâu một hơi, thấy ta sắp phản kích, Sát Nhan lại vươn tay ôm ta vào ngực : “Hai chúng ta không có quan hệ gì, nàng cũng chỉ là người ta yêu thôi.”

Thoáng thấy đôi mắt của Nhạc Di kia sắp phóng hỏa, nàng là thần tiên thuộc hệ thủy, trong mắt phóng hỏa quả thực không dễ, hơn nữa ta cũng không thể nào thích nổi nữ tử này, nên cũng không muốn nhúng tay vào. Nhưng bây giờ Sát Nhan rõ ràng là muốn kéo ta chết cùng cho nên ta đương nhiên không thể tác thành cho hân.

Ta hất cằm nhìn hấn chăm chăm, vùng vẫy muốn thoát khỏi ngực hấn. Chỉ có điều ta càng vùng vẫy hấn càng dùng sức, dưới tình thế áp bức ta đang định hung hấn đập một phát lên mu bàn chân hấn, cho hấn không chết tử tế nổi, thì thấy Vân Liên đang bước ra khỏi phòng.

Ta nhìn thẳng vào đôi mắt sáng như sao của hấn, chỉ có điều trong đó chứa quá nhiều ý vị khiến ta nhất thời không nhìn rõ, cũng không dám nhìn. Ta hoảng hốt chuyển tầm mắt, vùi đầu vào ngực Sát Nhan, chặt vật không chịu nổi. Trong lòng nổi lên chua xót, đắng cay ngọt bùi ta chưa bao giờ thể nghiệm qua lập tức dâng lên đang xem vào nhau, rối loạn vô cùng. Ta vốn tưởng lời nói của Ngọc Đế đã đủ sức lay tỉnh ta, nhưng thật không nghĩ đến phòng tuyến ta cẩn thận xây nên cũng không chịu nổi một kích, chỉ mới nhìn thẳng vào mắt Vân Liên mà đã khiến ta kiệt sức.

Nếu như khi ở lưng núi, ta cho rằng vượt qua kiếp số này là rất dễ dàng thì hiện tại, lúc nhìn thấy Vân Liên lần nữa, toàn bộ lòng tin của ta gần như sụp đổ, ta không dám tưởng tượng có thể cùng hấn vượt qua trăm ngàn năm nữa. Ta nên tỉnh táo quay đầu lại, tránh khỏi hấn.

Giờ phút này ta như đã dự cảm được kết cục của mình, trăm ngàn thương tích khắp người.

Sát Nhan cảm nhận được ánh mắt khác thường của ta, cúi đầu nhìn ta, trong mắt mang theo tìm tòi nghiên cứu, rồi lại chợt quay đầu về phía ta vừa mới nhìn tới. Đến khi nhìn thấy Vân Liên thì trong mắt hấn ảm đạm vài phần, cũng không nói thêm gì nữa, chỉ xoay đầu tiếp tục ứng phó với cơn giận của Nhạc Di: “Người nhanh đi đi, hôn sự là do phụ vương người và phụ vương ta tự quyết, nếu muốn thành thân thì bảo hai người bọn họ đi mà thành thân.”

“Người nói cái gì?” Nhạc Di lời ta ra: “Còn người nữa! Người định làm gì, ai cho người quyền rũ Sát Nhan? Hồ ly tinh!”

Chưa nói ta thuộc hàng thượng tiên mà nàng cũng chỉ là con gái của Long Vương, bị nàng mắng đã đủ lại còn bị nàng gọi là hồ ly thấp hèn, dù ta có tốt tính hơn nữa nếu vẫn muốn giữ ôn hòa với nàng thật sự là khó khăn cho ta rồi. Ta tức giận đặng đặng xách Lai Tiễn đang núp sau tảng đá xem kịch vui ra, ném vào tay Nhạc Di.

Nhạc Di còn tưởng ta ném ám khí vào nàng, sợ hết hồn, đem Lai Tiễn quăng thẳng xuống đất, hung hấn đập một cái, chỉ vào người ta cả giận nói “Người vừa ném vật gì vào ta?”

Ta vuốt hai tay nhắc Lai Tiễn lên lại ném vào ngực Nhạc Di “Không phải người muốn tìm hồ ly tinh sao, ở đây vừa khéo cũng có một con.”

“Người! Người khinh người quá đáng! Coi chừng ta về nói với phụ vương, san bằng núi Huyền Hư này của người!”

Ta lắc đầu, Nhạc Di mới gặp ta không hiểu tính tình của ta cũng là chuyện thường. Chỉ có điều Sát Nhan cùng ta lẫn lộn lâu như vậy đương nhiên hiểu rất rõ. Cho nên khi ta nhếch khóe môi, đá lông nheo với Nhạc Di, Sát Nhan liền rất phối hợp bày ra vẻ mặt cứng chiều kéo ta vào ngực. Ta nhẹ nhàng cọ sát trước ngực Sát Nhan, khiêu khích nhìn về vị công chúa đang giương nham múa vuốt kia.

Đúng rồi, tính tình của ta, ngoài ham chơi để ấu thân cùng đại tỷ và nhị tỷ nhức đầu thì còn rất hiếu thắng.

“Nhạc Di công chúa, nếu muốn tìm phụ vương của người thì đi đi, có điều đừng trách là ta đã cảnh cáo người, cho dù là phụ vương người tới, thấy ta cũng sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ.” Ta không nhìn lửa giận của nàng, đưa tay phải ra nhẹ nhàng mơn trớn gò má Sát Nhan: “Huống chi ta cùng Sát Nhan tình đầu ý hợp, mấy trăm năm trước đã sớm hứa hẹn bên nhau cả đời, chuyện này dù có đến tai Ngọc đế, cũng là công chúa người đoạt người thương của người khác, phá hư nhân duyên của chúng ta.”

Sát Nhan phối hợp cầm tay ta hôn một cái. Cuối cùng cũng không quên cầm một lọn tóc của ta lên, vô cùng dịu dàng vén ra sau tai ta. Ta cười với Sát Nhan một tiếng, hai tay ôm cổ hấn, không chút nghĩ ngợi đưa đôi môi đỏ mọng in lên má hấn. Chỉ có điều chưa đợi Nhạc Di công chúa phát tác, sau lưng đã vang lên một tiếng đóng cửa nặng nề khiến ta phải dừng động tác.

“Bốp!”

Trên mặt đau rát nhưng cũng không bằng bi thương trong lòng ta. Ta cố nén nước mắt, trở tay tát lại người vừa tặng lên mặt ta một cái tát vừa rồi, nhưng cũng không cảm thấy hài lòng vì trả được thù mà chỉ thấy bàn tay đau nhức, khiến ta ngậy ngẩn đến mức má bên kia cũng sưng nở hoa mà không biết.

Sát Nhan bắt được cánh tay của Nhạc Di quát: “Người có điên không? Ta không muốn thành thân với người người liền tới đây gây chuyện, xem ra phụ vương người thật sự là không biết dạy con rồi. Người có hiểu là người càng như vậy ta càng không muốn thành thân với người không?”

“Tại sao?” Nhạc Di rút tay khỏi tay Sát Nhan “Tại sao? Ta rốt cuộc có chỗ nào không tốt? Từ lần đầu tiên gặp người năm trăm năm trước, trong mắt ta liền chỉ có một mình người. Lần này thật vất vả phụ vương của người cùng phụ vương của ta mới đồng ý hôn sự của hai chúng ta, người lại một kéo hai kéo. Hôm nay người còn bỏ đi khiến ta trở thành trò cười của tứ hải!”

Khó được người ta nữ hài tử đem trong lòng lời nói được không che giấu nói ra, sát nhan tuy là sẽ không nguyện ý, cũng đành phải tạm thời bớt làm cao. Sát nhan đem ta hộ đến phía sau, thở dài một hơi nói: Khó được con gái nhà người ta bộc bạch hết nỗi lòng, Sát Nhan tuy không nguyện ý nhưng tạm thời cũng bớt làm cao. Sát Nhan che chắn trước ta, thở dài nói: “Nếu như người sợ trở thành trò cười, thì đi nói rõ với phụ vương của ta là người không muốn gả cho ta là được. Về phần Phượng Dẫn. Ta thật sự chỉ thích nàng, tựa như người chỉ yêu thích ta. Người có cảm giác giống ta, hiển nhiên cũng hiểu khổ sở trong lòng ta, Nhạc Di công chúa, hy vọng người thành toàn. ”

Ta đứng sau lưng Sát Nhan tự nhiên không thấy được vẻ mặt của hắn. Nhưng nghe lời hắn nói, nếu ta chỉ là thiếu nữ hoài xuân thì tất nhiên sẽ tin là thật, bị tấm chân tình của Sát Nhan đả động, có thể đến mức lấy thân báo đáp. Thật may ta đã quen biết Sát Nhan từ lâu, nếu không hắn bày tỏ tình thâm như vậy thì người bình thường đảm bảo sẽ bị lừa gạt.

Nhưng đôi khi có một số người, một số việc không thể phân biệt rõ ràng được.

“Ta thành toàn cho người và nàng, thì ai sẽ thành toàn cho ta?” Trong mắt Nhạc Di lóe ánh nước mắt, nín áo Sát Nhan: “Ta hỏi lại một lần nữa, người thật sự không muốn lấy ta?”

Sát Nhan quay mặt, trên khuôn mặt xinh đẹp mang theo nét ưu thương hiềm thấy: “Không muốn.”

“Được, được.” Nhạc Di chậm rãi buông thông hai tay, không nói câu nào nữa, cũng không quay đầu lại chạy xuống núi, không lưu luyến chút nào.

Lúc ấy ta cứ tưởng mọi chuyện đã kết thúc nhưng không biết rằng lần sau khi nàng quay lại núi Huyền Hư cũng chính là vĩnh biệt.

“Hóa ra người chạy đến tìm ta không phải là bởi vì nhớ bạn cũ mà là chạy tới trốn cô công chúa đang tức tối này?”

Ta chống nạnh, nhìn Sát Nhan đang lẩn nhanh vào góc, xách Lãi Tiễn lên che mặt. Ta đã nói là vì sao mà lão Long Vương cấm bế hắn lâu như vậy chỉ vì lén vào Dao Trì được, bây giờ nghĩ lại việc này chắc chắn có liên quan đến cô công chúa kia.

Sát nhan hắc hắc cười khan hai tiếng, cẩn thận lờ mặt ra sau Lai Tiễn: “Người cũng thấy đấy, Nhạc Di kia tùy hứng như vậy, lại hay ghen tuông chỉ sợ sau này người sẽ không còn gặp được ta nữa.”

Sát Nhan áo xống xốc xếch, vài sợi tóc tán loạn trên vai, cười vắn vẹo, cho dù ai nhìn thấy cảnh này cũng sẽ cho là ta đang khi dễ mỹ nhân. Ta than thở đưa tay nâng trán. Thế nào gọi là chọn nhầm bạn tốt? Chính là thế này đây.

“Người nói không sai nhưng cũng không nên lấy ta làm bia đỡ đạn. Lần sau gặp hai vị Long Vương Đông Hải và Nam Hải thì ta phải ăn nói thế nào đây?”

Sát Nhan thấy ta đã hòa hoãn hơn, cũng to gan hơn. Ném Lai Tiễn xuống đất, đứng dậy cẩn thận sửa sang lại tóc tai áo xống: “Người đừng sợ, phụ vương ta và Nam Hải Long Vương chắc là sẽ nói gì người đâu. Ta và Nhạc Di cũng hay bắt hòa, bọn họ hiểu, hai nhà kết thân cũng chỉ nhằm củng cố thế lực thôi.”

“Ai.” Ta thở dài, trầm lặng gục xuống bàn. Ta thật là phiền não, sao lại là công chúa Nam Hải chứ? Lúc này một bóng dáng áo xanh lại thoáng hiện lên trong đáy lòng ta, cả người run rẩy, nghĩ đến tình cảnh vừa

rồi trong lòng cũng lạnh đi.

Chỉ có điều lạnh cũng tốt. Cứ lạnh như thế đi, đừng nóng lên là được.

36. Chương 36: Cầu Hôn

“Đứng nói chuyện của ta. Người tốt nhất nên cho ta biết người và đồ đệ kia của người rốt cuộc là có chuyện gì?” Sát Nhan liếc mắt hỏi ta, ta đang uống trà, phun hết một nửa.

“Ách. Cái đó. Sát nhan a, bao giờ người về?”

Sát nhan lắc lắc cây quạt, thở dài nói: “Không vội không vội. Cha ta biết ta không muốn kết hôn, chắc cũng không đến nỗi cưỡng cầu ta, đợt này ta ở đây ẩn núp, nếu ông ấy nể mặt người thì sẽ không tới tìm ngay đâu.”

Ta thừa nhận cách chuyển đề tài của ta hơi gượng gạo một chút, nhưng cũng coi như là đã lảng sang được chuyện khác, đẩy lòng âm thầm lau mồ hôi. Chỉ có điều ta còn chưa kịp lau sạch mồ hôi Sát Nhan lại nói một câu khiến ta lại một lần nữa đổ mồ hôi.

“Nhanh nói cho ta biết người và Vân Liên là sao?”

Ta khó khăn nuốt nước miếng, nhất thời không nghĩ ra được cách gì, không thể làm gì khác hơn là cười ha hả một cách ngốc nghếch: “Ai nha, Sát Nhan, người sai rồi, ta và Vân Liên không phải là thầy trò sao, còn có chuyện gì nữa đây? ”

Sát Nhan nhìn dáng vẻ nhếch nhác của ta, không thèm thương hại một tí, chỉ liến môi chậm rãi nhếch môi: “Ta chỉ hỏi người một câu, người có thích Vân Liên hay không?”

Hỏi thật thẳng thắn. Quả nhiên ta vẫn chưa đủ đạo hạnh để khoa môi múa mép với Vân Liên. Ta hốt hoảng quay mặt đi chỗ khác, cố gắng không thèm nghĩ đến hình ảnh Vân Liên, trên mặt tỏ vẻ không thèm để ý, mặc dù trong lòng ta đã biết đáp án.

“Không thích.”

“Thật không?” Đáy mắt Sát Nhan thoáng qua một tia vui mừng, chỉ có điều chốc lát sau đã khôi phục lại sự thâm thúy: “Người không thích hẳn tí nào sao?”

Lòng ta chợt khựng, sự cuồng quýt lẫn với chần chừ khiến ta không thể nói được. Nói thật, hiện tại ta lại có chút hâm mộ những người mạnh miệng... ta bịu môi, cắn mạnh môi : “Không thích.”

Sát Nhan nghe vậy, cố ý đến gần ta, quan sát nét mặt ta cẩn thận giống như sợ bỏ qua một chi tiết nào đó: “Ha ha, không thích cũng tốt. Chỉ có điều tiểu tử kia hình như thích người, hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, ta thấy cũng có chút đáng tiếc.”

“Thật sao? Vân Liên thích ta?”

Thích Cảm giác này thật khiến người ta ngờ ngách đi. Như ta, vừa rồi còn đang cật lực che dấu, nhưng lúc này là choáng váng đến vô duyên vô cớ lòi đuôi chuột. Nhưng rốt cuộc cũng đã nói ra, thấy nét mặt Sát Nha hơi thay đổi, ta mới phát hiện đại sự không ổn, âm ức thu nộ cười trên mặt lại.

Trong phòng lập tức yên tĩnh đi. Ta thầm chửi mình đần, lại còn hưng phấn hỏi ra, không phải là móc tâm tư mình ra đoán đoán chính chính bày trước mặt Sát Nhan sao ? Không khí trong phòng thật quỷ dị, cho dù là Lai Tiễn vừa rồi vẫn đang co rúc ở chân giường cũng không có nghĩa khí vọt qua cửa sổ nhảy ra ngoài. Ta nhìn theo phương hướng Lai Tiễn biến mất âm thầm xì một tiếng khinh miệt, vì sợ phải nhìn sắc mặt của Sát Nhan nên ta càng chôn đầu mình xuống thấp hơn. Chỉ có điều đầu ta còn chưa kịp chôn xuống ngực thì quai hàm đã bị ba ngón tay dài túm lấy, nâng lên.

“Phượng Dẫn, người thích hẳn phải không?”

Đôi mắt phượng vốn cợt nhả của Sát Nhan lúc này mang theo cảm xúc không hiểu nổi, là ưu thương, là tức giận, không rõ ràng lắm. Thấy ta hít hà đau đớn, Sát Nhan lỏng tay hơn một chút nhưng vẫn giữ cầm ta không buông ra.

Ta cần rằng, như đã hiểu, không cần thiết giả bộ tiếp nữa.

“Ta không thể thích hẳn.”

Sát Nhan nghe vậy, không nói một lời. Một lúc lâu sau mới thở dài, cả người giống như bị rút cạn sức lực, ngã ngồi trên ghế: “Ngày đầu tiên tới đây ta đã nhìn ra chỉ có điều người không chịu thừa nhận thôi. Hôm nay người thừa nhận rồi lại định dùng điều này làm cớ sao. Thích là thích, có gì mà không thể thích?”

Trong lòng ta khó chịu, không để ý nét mặt mất mát của Sát Nhan, chỉ lắc đầu cười khổ. Sát Nhan thấy thế, chợt bày ra kết giới như sợ người khác nghe lén, một lúc lâu sau mới chậm rãi hỏi “Người nếu nói không thể thích, có phải có liên quan đến thiên kiếp không?”

Thiên kiếp là điều không thể nói với người khác, chỉ có điều nay nếu Sát Nhan đã đoán được thì không liên quan gì đến ta. Ta chống mà, thở dài: “Sát nhân người thông minh hơn ta nhiều. Ta nếu thông minh được như người, đã sớm đoán được, thì bây giờ sẽ không khổ não như vậy.”

“Hừ, ta không phải thông minh, chỉ là hiểu rõ người.” Sát nhân gờ gờ cây quạt, trên mặt có nét cười hài hước, cũng không còn vẻ mặt phức tạp như vừa rồi: “Từ khi ta quen người, phạm là những thứ người thích người đều vất óc nghĩ cách chiếm lấy, trên trời dưới đất không có chuyện gì Phượng Dẫn không dám làm. Hôm nay ta hỏi người có thích Vân Liên không, người ập a ập ứng, cuối cùng lại nói một câu không thể thích, kẻ ngu cũng đoán được nguyên nhân.”

“Ngọc đế cũng thật thiếu suy nghĩ, chịu thiên kiếp đã không nói, lại còn tình kiếp cái gì, nói thật ta không đắc tội với ông ta bao giờ, sao phải làm khó ta vậy chứ.”

Dù sao Sát Nhan cũng đã đoán ra, ta thẳng thắn nói rõ mọi chuyện với hắn. Sát Nhan ban đầu vẫn lạnh nhạt nhưng đến khi nghe đến thân thế của Vân Liên cũng không khỏi kinh hãi.

” Ta sớm nên nghĩ ra, dung mạo và bản lĩnh của Vân Liên như vậy nhất định không phải người thường, thì ra là hoàng tử của Ngọc Đế“. Sát Nhan nhìn chằm chằm vẻ mặt có chút ủ rũ của ta, chọc chọc ngón tay lên trán ta: ”Ta thấy là Ngọc Đế sốt ruột muốn bảo vệ con trai thôi, con trai ông ta lịch kiếp ở thế gian, ông ta muốn một vị thần tiên bảo vệ hắn nhưng cũng sợ vị thần tiên kia quyến rũ con trai ông ta.”

Ta hung hăng nhéo ngón tay Sát Nhan, nhưng hắn lại giống như rất vui vẻ, vỗ vỗ đầu ta: “Mà Phượng Dẫn người chính là một Thần Tiên xui xẻo.”

Ta tức giận trừng lại hắn, Sát Nhan chẳng hề để ý, lắc lắc cây quạt, trong đáy mắt có chút cảm xúc mà ta không phát hiện ra: “Cho nên lần trước người bị Thao Thiết đả thương, là do Tiên thuật biến mất?”

Ta há miệng, còn chưa phát ra âm thanh, Sát Nhan cũng đã thay ta trả lời.

“Người thích hẳn.”

Âm thanh Sát Nhan không lớn, nhưng trong giọng nói có sự khẳng định rõ ràng. Ta không phản bác, không đủ sức phản bác. Đó là sự thật mặc dù ta không muốn thừa nhận, chuyện rõ ràng như thế sao ta không phân biệt được đây?

Nhìn bộ dạng không nói gì của ta, Sát Nhan bỗng nhiên đưa tay ôm lấy bả vai ta, để đầu ta dựa vào cổ hắn, nhỏ giọng hỏi : “Bây giờ người định thế nào?”

“Có thể làm gì đây?” Ta cọ xát ở hõm vai của Sát Nhan. Ta thật sự quá mệt mỏi, bây giờ có một chỗ thoải mái như vậy cũng giúp ta buông lỏng tâm thần một chút: “Thì cứ nấp trong phòng, trăm năm cũng không xem là quá dài.”

Sát Nhan thở dài, nắm hai vai ta, nhìn thẳng vào mắt ta : “Phượng dẫn, người trốn tránh thì sao? Một mình người ở trong phòng đau khổ, nếu hắn không tới làm phiền người thì còn may, nếu hắn đến thì không bằng sớm làm hắn hết hy vọng, tránh việc trong tương lai người không chịu nổi lại tự chịu diệt vong.”

Ta rũ mí mắt, vô lực nằm trên đùi Sát Nhan: “Bây giờ ta phải làm sao đây? Nhị tỷ dạy phải, tình yêu giống như độc dược, không nên động vào. Năm đó nhìn bộ dáng Nhị tỷ, ta đã biết những lời này là đúng rồi, nhưng hôm nay sao ta lại giống như thiêu thân, giống như không muốn sống nữa cứ lao vào đồng lửa kia?”

Ta vẫn nằm trên đùi Sát Nhan ăn năn hối hận, Sát Nhan chợt cúi người hôn nhẹ lên sườn mặt ta. Ta giật mình ngẩng mặt lên, nhìn đôi mắt phượng tà mỵ kia: “Phượng dẫn, ban này những lời ta nói với Nhạc Di cũng không phải hoàn toàn là nói dối, lần đầu tiên ta nhìn thấy người đã thích người, nếu người muốn tránh hẳn thì hãy gả cho ta đi.”

Ta ngu ngơ nhìn Sát Nhan, vẻ mặt không thể tin nổi. Cho tới bây giờ ta vẫn chỉ xem Sát Nhan là bạn, chưa bao giờ xem hắn là phu quân định mệnh. Trước kia ta hoàn toàn không nghĩ đến chuyện này, chỉ sống phóng túng tự tại. Nhưng bây giờ ta đã hiểu tâm tư của mình, thì lại càng không thể tùy tiện gả cho hắn được. Dù ta nguyện ý thì cũng không thể làm hại Sát Nhan. Ta không dám nhìn đôi mắt tràn đầy sự chân thành của Sát Nhan, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu run rẩy nói: “Lời nói vừa rồi của ta. Cũng là. Giả.”

“Lạch cạch ——”

Một âm thanh thanh thúy vang lên ngoài cửa, tiếp theo đó là tiếng bước chân hốt hoảng. Ta nhìn ra cửa, chỉ thấy trên đất ly trà rơi tán loạn, trong không khí còn lơ lửng mùi hương sen xanh thơm mát.

Ta chậm rãi chống người dậy, cách xa Sát Nhan một chút, cũng không nhìn hắn, trong giọng nói mang chút ý vị trách cứ “Người cố ý?”

Sát Nhan mím môi, không nói gì. Ta đứng dậy quay lưng về phía hắn đi ra khỏi phòng: “Người không cần phải làm thế. Ta. Không thích hắn là được.”

“Sao người biết biết là ta cố ý hay không.”

Âm thanh sau lưng rất nhẹ, giống như thở dài, khiến ta nhất thời nghe không rõ.

Ánh trăng trải tràn từng góc nhỏ, bên hồ có một bóng người đang đứng, dưới ánh trăng màu bạc, có chút mờ ảo. Ta bước thong thả bước mấy bước về phía người kia, suy nghĩ một chút rồi cuộc vẫn dừng lại, xoay người định rời đi. Ai ngờ ta mới bước chân, người nọ đã xoay người, âm thanh bình tĩnh gọi ta, không nghe ra buồn vui.

“Sư phụ, sao vừa tới đã muốn đi, người không muốn thấy đồ nhi sao?”

Ta ảm ức xoay người sang chỗ khác, không dám nhìn sắc mặt của Vân Liên, chỉ ngượng ngùng cười gượng hai tiếng: “Trùng hợp thế, Vân Liên sao người cũng ở đây?”

Vân Liên chậm rãi bước đi thong thả đến bên người của ta, cười lạnh nói: “Sao khéo bằng sư phụ đây ? Hôm nay mang hết vui mừng này đến vui mừng kia đến cho Vân Liên.”

37. Chương 37: Thôi Thanh Hủ Ngoại Truyện 2

Ta tên là Vô Diệm.

Vô Diệm, không có mặt.

Lúc năm tuổi khi được mẹ nuôi nhặt về, trên má phải có một vết bỏng to bằng ngón tay người lớn. Ta nhớ khi mẹ nuôi nhìn thấy ta vốn rất vui mừng nhưng khi nhìn thấy ấn ký trên mặt ta lại chỉ lắc đầu thở dài nói đáng tiếc. Chuyện trước năm tuổi ta không nhớ chút nào. Lúc mẹ nuôi đưa ta về, trên người ta chỉ mặc một bộ quần áo rách nát, chắc hẳn là một cô bé đáng thương bị người nhà vứt đi, nói không chừng cứ ba ngày hai bữa lại bị ngược đãi. Cho nên khi mẹ nuôi mang ta về thanh lâu, ta cũng không hề không muốn mà ngược lại còn thấy mình may mắn. So với chết đói, ta thà bỏ qua tôn nghiêm của mình.

Mọi người đều nói những chốn như thanh lâu là nơi mua vui, là nơi xướng ca thấp hèn, nhưng ta lại cảm thấy so với những ân khách thay đổi thất thường kia, mẹ nuôi lại đối đãi thật lòng đối với chúng ta. Cho nên mặc dù ta một lòng muốn báo đáp nàng, cho dù là tiếp khách cũng không từ nhưng mẹ nuôi lại nói với ta, ta không có dung mạo, thay vì bán mình chỉ bằng biểu diễn xiếc còn hơn.

Ta liền đồng ý.

Vì vậy ta ra sức học đàn, tập múa, rốt cuộc mười bảy tuổi ta cũng bước lên đài, mặt che lụa mỏng, hát hay múa giỏi thanh danh vang dội. Mẹ nuôi nói với ta, nam nhân rất đê tiện, càng là thứ khó chiếm được thì lại càng muốn có, nếu ta bỏ khăn che mặt xuống, chỉ sợ những nam nhân si mê ta kia cũng sẽ không yêu ta nữa.

Lời của mẹ nuôi khiến ta rất sợ hãi, ta càng không dám tháo khăn che mặt xuống, mặc dù trong lòng vẫn còn chút chờ mong.

Ta cho là cả đời mình sẽ phải sống dưới lớp lụa che mặt này nhưng rốt cuộc may mắn cũng mỉm cười với ta, ông trời quả thật đối đãi với ta không tệ.

“Vô Diệm, người thật là tốt số. Có một đại gia ra giá ua người, từ nay về sau người không cần ở thanh lâu bán rẻ tiếng cười nữa rồi.”

Khi mẹ nuôi vô cùng vui mừng lời kéo tay ta tuyên bố tin tức thật tốt đẹp này, trong lòng ta cực kỳ vui vẻ. Mặc dù ta nguyện ý ở lại thanh lâu này cả đời, nhưng có nữ nhân nào lại không muốn có một mối lương duyên tốt chứ? Nhưng khi ta thấy ân khách bỏ tiền ra mua ta kia, thì ra là một lão đầu gần sáu mươi tuổi, trong lòng khó tránh khỏi lạnh lẽo.

Cũng may lão đầu kia là người biết nhìn sắc mặt, khi đoán được nghi ngờ của ta thì bảo người khác lui ra rồi gật đầu cười nói với ta: “Cô nương yên tâm, ta thay người khác chuộc thân cho cô nương. Lão nô chỉ có một yêu cầu, mong cô nương thành toàn.”

Ta tỉnh táo nhìn lão đầu kia, hỏi “Là yêu cầu gì?”

“Làm cho người kia cười.” Lão đầu kia híp mắt, nhìn ra xa xăm: “Đã lâu rồi ta không thấy người kia cười.”

Từ nhỏ ta đã bán rẻ tiếng cười, không có yêu cầu nào đơn giản hơn yêu cầu nào, lại có thể kiếm tiền, sao lại không làm. Về phần phu quân định mệnh cái gì cũng không thể làm cơm ăn, không có cũng được.

Ta theo lão đầu kia vào trong một cung điện rất lớn, một nơi xanh vàng rực rỡ như vậy ta cũng chưa từng thấy qua trong cuộc đời mình. Hắn ra lệnh hai nha hoàn dẫn ta đi xuống tắm rửa, thay quần áo. Những nha hoàn kia vừa ý vị khen ta tốt số vừa mặc cho ta một bộ xiêm y trắng thuần thêu chìm những đóa hoa sen xanh. Ta nhìn mũi, tuy chất liệu y phục này rất tốt nhưng màu sắc lại nhạt nhòa quá, không xinh đẹp bằng những màu sắc xanh đỏ sặc sỡ kia. Chuẩn bị xong, một nha hoàn định tháo khăn che mặt của ta xuống, ta cuống quýt tránh khỏi tay nàng, nhú mào. Nha hoàn kia thấy thế nóng nảy định giằng lấy nhưng ta vội vàng lui ra sau, không tự chủ ngã vào một vòm ngực.

Ta đang định quay đầu lại thì lại thấy người trong phòng nhất loạt quỳ xuống. Vốn trong lòng ta có chút do dự, khóe mắt liếc về một mảnh vàng sáng bên cạnh, lúc này mà vẫn chưa hiểu ra thì ta chỉ sợ mình chết lúc nào còn không biết.

“Hoàng thượng vạn tuế.”

Thời gian như ngừng lại, chưa có lệnh của người kia, không người nào ở đây dám động dấy. Một lúc sau nam tử kia mới từ từ mở miệng, không ngờ âm thanh thật dễ nghe: “Người, ngẩng đầu lên.”

Ta theo lời hắn ngẩng đầu lên, nam tử kia đang híp đôi mắt phượng cẩn thận quan sát ta. Mặc dù trong lòng ta có chút sợ hãi nhưng cũng không nhìn được lên quan sát hắn. Dưới đôi mày kiếm mắt phượng sáng rực rỡ, sống mũi anh tuấn, còn có đôi môi khê nhếch, hình như hết sức kinh ngạc. Ta không khỏi thấy ngáy dại, ngay cả hắn đến gần khi nào, lấy khăn che mặt của ta xuống khi nào ta cũng không biết.

Ta hoảng hốt, muốn đưa tay che đi ấn ký khó coi bên má phải nhưng cũng không nhìn được muốn lên nhìn phản ứng của nam tử kia. Đáy mắt nam tử kia quả nhiên lóe lên một tia kinh ngạc, ngộ ra một chút thất vọng, chỉ có điều sau đó còn có một chút cô đơn và tự giễu, ta nhìn cũng không hiểu.

Nam tử đỡ ta dậy, cố gắng làm cho giọng mình nghe dịu dàng một chút: “Người tên là gì.”

Ta cẩn thận che khăn lên mặt lần nữa, nhẹ nhàng đáp: “Vô Diệm.”

“Vô Diệm, không có mặt.”

Hắn nhẹ giọng lắm lắm, chợt nổi giận với lão đầu mang ta đến đang đứng phía sau : “Ai cho người tự chủ trương vậy?”

Lão nô kia phịch xuống dập đầu, trong âm thanh có chút nghẹn ngào: “Lão nô thật sự không đành lòng nhìn hoàng thượng khổ sở. Hoàng thượng, người không quản ngày đêm chỉ tập trung vào quốc sự, lão nô vốn vui mừng cho hoàng thượng. Nhưng lão nô nhìn hoàng thượng lớn lên, hậu cung của hoàng thượng hiện nay không một bóng người, cả ngày nhúu mày, làm sao lão nô có thể an tâm đây ? Ngày đó lão nô định tìm người cướp thiếu nữ kia về nhưng hoàng thượng lại không đồng ý, hôm nay lão nô đành phải tìm đến một người tương tự, kính xin hoàng thượng thông cảm cho nỗi khổ tâm của lão nô!”

Nam tử nhúu chặt lông mày, hình như trong lòng cũng không từ chối nữa, chỉ phất tay áo bỏ lại một câu “Tùy người” rồi xoay người rời đi.

Đây cũng là lần đầu tiên ta gặp mặt nam tử này, ta không chỉ hiểu ra thân phận của mình mà cũng hiểu sứ mạng của mình.

Ta là Vô Diệm, là Thần Phi, là thể thân.

Sau khi ta hiểu rõ những điều này, ta an phận sống trong cung điện của mình, cả ngày thêu thùa đánh đàn, tuy có chút nhàm chán nhưng những ngày như thế dù sao cũng rất tốt được ăn ngon mặc đẹp. Một cuộc sống như thế sẽ khiến bất kỳ tỷ muội thanh lâu nào cũng cực kỳ hâm mộ. Nhưng cho dù ta an phận thủ thường thì có người vẫn cứ răn xôn gởi tới.

“Vô Diệm, người có biết múa không?”

Nay nam tử trước án chợt ngẩng đầu lên, chống cằm nhìn ta có chút thú vị. Hình như dưới sự nỗ lực của lão nô Thuận Phúc hoặc là dưới áp lực của đám quần thần, gần đây Hoàng đế cũng không bài xích ta nữa, thậm chí thỉnh thoảng cũng sẽ mang tấu chương đến cung điện của ta phê duyệt. Chỉ có điều hần yêu cầu ta không được mặc y phục trắng, cũng không được tháo khăn che mặt xuống. Mặt ta tuy cười nhưng trong lòng lại lạnh, nam nhân quả thật đều giống nhau.

Ta buông bức thêu hoa mẫu đơn trên tay xuống gập đầu : “Ta lớn lên ở thanh lâu từ nhỏ, dĩ nhiên là biết múa.”

Nam tử tà mị nhếch khóe môi, trong nháy mắt suýt câu hồn ta đi mất : “Đêm hôm nay khí trời rất tốt, hay là Vô Diệm múa một khúc dưới ánh trăng kia đi”

Thật ra thì mỗi khi khiêu vũ, ta đều tự giấu, ngoại trừ khả năng này, ta không có thứ gì khác nữa. Hắn nói không sai, hôm nay ánh trăng thật đẹp, ta múa vô cùng tận hứng. Hồ nước trong cung của ta tràn đầy hoa sen, Hoàng đế nhất định cũng rất thích cho nên ta không suy nghĩ nhiều, liền ột khúc liên vũ hợp với sở thích của mình.

Điệu múa kết thúc, ta khe khẽ thở hồng hộc, nhưng hắn lại chỉ ngơ ngác đứng cách đó không xa, ngắm nhìn ta như có điều suy nghĩ. Ta đang định lên tiếng gọi hắn nhưng hắn lại vội chạy tới, ôm chặt lấy ta, trong miệng lắm lắm hô :

“Phượng Dẫn, Phượng Dẫn.”

Không khó đoán được Phượng Dẫn này nhất định là người mà nam tử này yêu sâu đậm. Ta mặc hắn ôm, cũng không giãy dụa. Trông mặt nam tử lộ ra thâm tình, cẩn thận tháo khăn che mặt của ta xuống. Trong lòng ta rung động, gương mặt nhìn hắn, lần này cũng không nhìn thấy sự thất vọng trong mắt hắn mà chỉ thấy sự nhu tình như muốn hòa tan ta.

“Phượng dẫn, ta không muốn rời khỏi người, ta làm đồ đệ của người cả đời cũng được, ta không muốn rời đi.”

Hắn đầu tựa vào trong lòng của ta, khóc như đứa bé. Vết sẹo trên mặt ta rất rõ, nhưng hắn vẫn cố chấp gọi ta. Ta bỗng có chút hâm mộ nữ tử kia, đến tột cùng là một nữ tử như thế nào mà có thể tổn thương hắn sâu sắc như thế, nhưng lại khiến hắn không thể nào quên được?

Thật lâu, thật lâu sau, lâu đến mức chân ta bắt đầu tê dại, hắn mới nhẹ nhàng buông ta ra, trong mắt lại khôi phục sự thanh tỉnh như cũ: “Thôi, sau này người đừng mang khăn che mặt nữa.”

Ta hiểu biết rõ, khi hấn thu hồi yếu ớt, ta liền không còn là Phượng Dẫn, mà là Vô Diệm.

Ta gật đầu, suy nghĩ một chút cuối cùng vẫn mang khăn che mặt lên. Hấn lắc đầu, cũng không ngăn cản, mà xoay người đi về phía cung điện. Ta cẩn thận đi theo phía sau hấn, chỉ sợ cắt đứt dòng suy tư của hấn.

Hôm đó chúng ta viên phòng, hấn ra sức phát tiết trên thân ta nhưng trong miệng lại gọi Phượng Dẫn. Ta cũng không ngại, bởi vì đây chính là nguyên nhân mà ta tiến cung. Nhưng điều đó cũng không có nghĩa là ta không mong chờ có ngày khi hấn ôm ta, trong miệng sẽ gọi một tiếng Vô Diệm.

Một đêm kia, hai ta không ai ngủ, sau khi triền miên, hấn nói với ta rất nhiều, nói về tuổi thơ của hấn, kể về những việc hấn đã trải qua, kể về Phượng Dẫn kia. Nàng quả thật không phải là một nữ tử bình thường, bây giờ so với hăm mộ, ta còn sùng bái nhiều hơn. Trong trời đất này chỉ sợ không có ai giống nàng, như hấn nói, nàng chỉ giống một đóa sen xanh rơi xuống phàm trần.

Khi hấn nói về nàng với ta, trên mặt không còn sự nghiêm túc thường ngày. Ta cảm thấy hấn vốn nên là một người như vậy, bất cần đời, tùy tính tự tại. Ta rất vui lòng nghe hấn kể về nàng bởi vì ta thích Phượng Dẫn kia, thích nam tử yêu cô gái kia, chứ không phải là Đế Vương cao cao tại thượng kia.

Không lâu sau ta sinh cho hấn một đứa bé, hấn đặt tên là Thôi Thanh Liên. Ta rất vui vẻ. Ta cũng không lên làm hoàng hậu như mọi người dự đoán. Dù sao ta cũng xuất thân thanh lâu, nên cư xử như thế nào trong lòng ta hiểu rất rõ. Trong hậu cung hôm nay chỉ có một mình ta là phi tử ta cũng rất thỏa mãn rồi.

Từ đó, ngoài thù thù đánh đàn ta còn một chuyện khác để làm, đó là chăm sóc bé con. Ta rất quý trọng đứa bé này giống như mọi vị mẫu thân trong thiên hạ khác. Ta hận không thể cho hấn toàn bộ tâm tư của mình, ít nhất sau này khi lớn lên, hấn sẽ trở thành một nam nhân duy nhất yêu ta thật lòng.

Vào đêm trăng tròn vào ngày sinh nhật hấn, hấn đều ngồi một mình trên nóc nhà uống đến say mềm không biết gì, sau đó lén lút lút chui vào cung điện của ta. Ta vừa mới dỗ Thanh Liên đi ngủ, thì hấn đã ôm lấy ta từ phía sau, khí nóng phun lên cổ ta, cùng khí lạnh trên người hấn tạo ra một sự chênh lệch rõ ràng. Ta thờ dãi, cẩn thận đỡ hấn đến bên giường, hấn có vẻ như đã ngủ, nhưng đến khi ta khom người sửa sang lại chăn nệm giúp hấn thì hấn bỗng nhiên thò tay, kéo khăn che mặt của ta xuống, đôi mắt phượng móng lung nhìn. Khi lòng ta lạnh lẽo chờ hấn gọi ra cái tên vừa quen thuộc vừa xa lạ kia, hấn lại chột vờn tay ôm ta vào ngực, tinh tế hôn lên tóc ta.

“Vô Diệm, ta khiến nàng vất vả rồi.”

“Vô Diệm, có lẽ là năm đó ta quá ngu ngốc. Hôm nay ta mới phát hiện ra, người ta thích chính là người.”

“Vô Diệm, ta yêu nàng.”

Giờ khắc này, ta đã chờ quá lâu, cho dù là lâu hơn nữa thì vẫn đáng giá.

38. Chương 38: Đau Lòng

Vân Liên chậm rãi bước thong thả đến bên cạnh ta cười lạnh : “Làm sao khéo bằng sư phụ được, hôm nay mang đến cho ta hết vui mừng này đến vui mừng khác.”

Bốn tiên giật mình lùi về sau một bước. Làm sao mà mới chỉ sau một ngày, địa vị sư phụ của bốn tiên đã bị đồ đệ chiếm lấy. Nếu chỉ thế thôi thì không nói, sự lo lắng và áy náy trong lòng bốn tiên lúc này là sao ? Giống như...

Giống như một người vợ đi ngoại tình bị chồng bắt được vậy.

Ta không biết so sánh như thế có thỏa đáng hay không, nhưng dù thế nào thì đó cũng là những tình tiết mà ta đọc được trong truyện. Sau đó... hình như thê tử bị trượng phu bỏ, bị tống vào lồng heo cùng với gian phu rồi chìm xuống sông.

Còn vì sao mà bốn tiên đọc loại truyện này hoặc đọc ở đâu thì cũng không phải là trọng điểm. Trên trán ta thấm ra hai giọt mồ hôi. Lúc này mấy quyển truyện hay người phụ nữ trong truyện kia cũng không thể giúp ta được.

Ta “Hắc hắc” cười khan, ý đồ hóa giải tình cảnh bây giờ, nhưng khi nhìn vẻ mặt Vân Liên vẫn lạnh lùng như cũ, ta biết hiển nhiên chiêu này đối với hắn hoàn toàn không có tác dụng. Chần chừ nửa ngày, ta rốt cuộc đưa tay vuốt đầu Vân Liên giống như khi hắn còn bé, chỉ có điều hiện tại Vân Liên đã cao hơn ta một cái đầu, ta nhón chân vất vả lắm mới chạm được đến đầu hắn.

Vân Liên hiển nhiên bị động ta của ta dọa sợ hết hồn, trên mặt thoáng qua một tia quần bách, sau đó liền khinh thường quay mặt đi. Cho dù là thế, thực tế cho thấy mặc dù trên mặt Vân Liên vẫn còn tức giận, nhưng sau khi ta quật phá một phen, bên gò má hắn cũng đỏ ửng lên.

Ta hả hê nhếch nhếch miệng, chỉ có điều ta không vui mừng được lâu đã bị một câu nói của Vân Liên làm cứng họng, không trả lời được.

“Sư phụ, ta chỉ hỏi người một câu, người. . . . có thích ta không?”

Ta cúi thấp đầu nhưng rõ ràng vẫn có thể cảm thấy ánh mắt sáng quắc trên đỉnh đầu. Ta muốn trốn tránh, trốn được một ngày cũng được, một năm cũng được. Ta hiểu rõ, dù ta có trốn tránh thế nào, ngày này cuối cùng cũng sẽ đến, ta sớm muộn gì cũng phải đối mặt với vấn đề này, nhưng không ngờ nó lại đến sớm như vậy.

Nhanh đến mức ta thậm chí còn chưa nghĩ ra nên trả lời như thế nào.

Ta cắn mạnh môi, cho đến khi trong miệng tràn đầy mùi máu tanh ta mới thoáng buông ra, dùng hết hơi sức toàn thân của mình lắc đầu.

Cái lắc đầu này có ý vị gì sợ là cũng chỉ có mình ta hiểu.

Sự chua xót lan khắp toàn thân, lòng đau đến co rút. Cảm giác lạ lẫm này khiến ta kinh hoàng, nước mắt như chực trào ra, ta len lén hít mũi rốt cuộc cũng ngăn được nước mắt yếu ớt kia chảy xuống.

Ta dần đến cuối ta không dám ngẩng đầu, ta sợ thấy vẻ mặt bi thương của Vân Liên, nhưng mặc dù đã thương Vân Liên, ta cảm thấy mình tuyệt đối không hối hận. Bây giờ hắn đau lòng vẫn sẽ tốt hơn việc ta biến mất. Ta thừa nhận ta là một tiểu quỷ nhất gan ích kỷ. Ta sợ đau, sợ chết, không có lý do gì để ta hao phí tính mạng của mình chỉ vì thương xót vị con trời này.

Chỉ có điều giờ phút này ta cũng không khá hơn so với chết đi la bao. Trong lòng ta như cò ngàn vạn ngọn dao đâm vào, đau thương đến muốn ngất đi. Ta không hiểu sự khổ sở này là vì sao, chỉ đồ hết sự xui xẻo này lên đầu Ngọc Đế. Khi ta thích Vân Liên, tiên thuật liền biến mất không nói, lại còn phải chịu nỗi đau tê tâm liệt phế này. Ta đã coi con trai của ông ta như báu vật thì ông ta cũng không nên coi ta như ngọn cỏ vậy chứ.

Ta cắn răng lặng lẽ chịu đựng đau đớn trong lòng. Ta chỉ mong Vân Liên có thể rời đi nhanh đi, không nhìn thấy hắn có lẽ đau đớn trong lòng ta sẽ giảm bớt mấy phần.

Đôi giày xanh trước mặt rời đi hai bước, ta như được đại xá, ngẩng đầu lên lại nhìn thấy đôi mắt phượng thâm thúy đầy ưu thương của Vân Liên. Tuyệt vọng ẩn quá sâu trong đó ta không nhìn thấu được. Ta cứ nghĩ là trước mặt ta, Vân Liên vĩnh viễn sẽ dịu dàng như vậy nhưng giờ này nam tử lạnh lẽo ưu thương kia là ai ta bỗng nhiên không nhìn rõ.

Vân Liên nhắm mắt, che dấu tất cả tâm tình trong đó. Ta không đành lòng nhìn hắn, thiếu chút nữa không nhận được mà chạm tay vào hắn. Có điều chỉ trong chớp lát sau khi hắn mở mắt ra, ta thậm chí còn cho là vừa rồi mình chỉ nhìn thấy ảo giác. Vân Liên vẫn là Vân Liên, trơn bóng như ngọc, nam tử lạnh lẽo vừa rồi chỉ là ảo giác trong lòng ta mà thôi.

Ta há miệng nhưng cuối cùng cũng không nói được chữ nào. Làm hắn tổn thương sâu sắc, ta cũng không có tư cách giả mù sa mưa đi an ủi hắn nữa.

Đang lúc ta do dự không biết kết thúc tình huống này như thế nào thì Vân Liên chợt cười, vẻ mặt dịu dàng như bình thường: “Đêm đã khuya, sư phụ nên trở về phòng đi.”

Ta liếm môi nhìn Vân Liên, nhất thời không biết nên đi hay ở. Trong các tiểu thuyết mà ta xem, nếu một nữ tử bị một nam tử bỏ, nhất định là một khúc hai nháo ba thất cổ. Vì vậy, giờ phút này khi ta phụ lòng người khác, ta chỉ hy vọng Vân Liên khóc rống lên với ta hoặc trực tiếp tát cho ta một cái càng tốt, ta đảm

bảo sẽ không đánh trả. Nhưng bây giờ hấn lại dịu dàng nhìn ta như thể khiến tay chân ta luống cuống vô cùng.

Cho nên nói Vân Liên mới là cao thủ, đả thương người một cách vô hình.

Ta không suy nghĩ gì, vô thức gọi một câu “Vân Liên”, chỉ đến khi hai chữ này bật ra khỏi miệng, ta mới phát hiện mình không biết nói gì. Ta tức cười che miệng, Vân Liên vẫn dịu dàng cười, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

Nụ cười của Vân Liên rất chói mắt, rất châm chọc. Sự ác độc của ta bị hung hăng đả kích. Ta cũng giống hấn, muốn tỏ vẻ như không có chuyện gì nhưng cuối cùng cũng thua trận. Ta cúi gằm đầu, xoay người sang chỗ khác, Vân Liên chợt gọi ta lại. Ta có chút quần bách xoay người lại, ép buộc mình đừng bỏ chạy. Ta nhìn Vân Liên, trong lòng có chút chờ mong, cho dù chút chờ mong này có thể khiến ọi cố gắng của ta đổ sông đổ biển.

“Sư phụ. Người. thích Sát Nhan sao?”

Đầu ta ong lên một tiếng. Vân Liên ngốc sao ? Ta khiến hấn rối rắm nhưng hấn vẫn đi hỏi ta có thích người khác hay không ? Ta có chút tức giận nhìn hấn chằm chằm, không giải thích được, không biết đến tột cùng là đang giận hấn hay giận mình. Ta chép miệng hừ mũi nói : “Người nói chỉ hỏi vì sư một vấn đề, nhưng đây đã là vấn đề thứ hai rồi.”

Đáy mắt Vân Liên thoáng qua một tia thất vọng : “Đồ nhi không đúng. Đáp án Vân Liên đã hiểu.”

Người hiểu ? Người thì hiểu cái gì ? Ta nhìn chằm chằm bóng lưng cô đơn của Vân Liên rời đi, ta hận không thể tát vào miệng một cái. Vừa rồi trong lòng ta còn tràn đầy áy náy nhưng bây giờ chỉ muốn nhào lên xé nát Vân Liên ra. Ngay cả Sát Nhan cũng nhìn ra là ta thích Vân Liên, hấn đã không biết thì thôi lại còn cho là ta thích Sát Nhan. Chỉ có điều nghĩ lại, vừa rồi mình còn phủ nhận, bây giờ nói lại thì thật buồn cười. Ta bắt đầu bội phục sự kiềm chế của Vân Liên, vừa rồi ta còn thấy hấn tuyệt vọng đến mức muốn cắn chết ta. May mà hấn không làm vậy, nếu không hiện tại ta đã mất hết tiên lực, chỉ sợ chưa bị tan thành mây khói vì tình kiếp mà đã bị Vân Liên cắn nát bét rồi.

Ta ngẫm thở dài, lúc này còn có tâm tình mà nói đùa, ta cũng thật bội phục mình.

Ta ngồi lại bên hồ thật lâu, lâu đến hai chân tê tê, ta mới lảo đảo đứng lên trở về phòng.

Sát Nhan cũng không có trong phòng, ta cũng không rảnh rỗi để ý xem hấn đi đâu. Là một người ngay đến bản thân mình còn khó tự bảo toàn thì một Đông Hải Thái Tử như hấn chắc chắn vẫn dễ sống hơn ta. Nghĩ đến Sát Nhan, trong lòng ta có chút hốt hoảng. Sao ta không nghĩ ra, người bạn vẫn chơi vui vẻ mấy trăm năm với ta lại có thể có tình ý với ta... Ta không khỏi có chút oán giận mẫu thân thiên vị, trong bốn chị em ta, đại tỷ, nhị tỷ và tam tỷ từ nhỏ đã hiểu được tình yêu, còn ta bây giờ cũng đã nghìn tuổi nhưng mới mơ mơ hồ hồ hiểu đôi chút, vừa mới hiểu ra đã nhếch nhác thảm hại. Ta không hy vọng mình được như đại tỷ hiểu rõ nam nhân, cũng không hy vọng có sự si mê của nhị tỷ, cả ngày chỉ nghĩ đến một Nhị Lan Thần, nhưng ít nhất cũng đừng để ta còn chưa kịp yêu đã làm tổn thương bản thân.

Ta thở dài, ném mình lên giường. Dây buộc tóc dưới đầu cột lên, ta tháo xuống ngơ ngác nhìn chằm chằm dây buộc tóc màu trắng trong tay. Dây buộc tóc này ta rất thích, dù sao cũng là quà tặng của Vân Liên cho ta, bây giờ giống như bảo bối đối với ta. Bây giờ nghĩ lại nét mặt khi Vân Liên nhìn thấy ta buộc dây buộc tóc này ta mới hiểu ra. Thì ra bắt đầu lúc đó, hoặc có thể là sớm hơn, Vân Liên đã có tình ý với ta... Trên mặt ta hơi nóng, rất không có cốt khí mà âm thầm mừng rỡ. Nhưng sau khi mừng rỡ, ta lại chỉ có thể thở dài, những điều này bây giờ còn có ý nghĩa sao ?

Ta nghiêng rằng, âm thầm quyết định, nếu ta có thể còn sống trở về thiên đình, nhất định phải nghĩ cách trêu chọc Ngọc Đế. Ừ nếu không trêu chọc được ông ta thì có thể trêu chọc phu nhân hay con trai của ông ta. Thù này không báo, tiểu bá vương Phượng Dân ta sau này làm sao có thể sống trên Thiên Đình đây ?

Nghĩ đi nghĩ lại về kế hoạch trả thù Ngọc Đế ta liền ngủ thiếp đi. Khi ta vừa mở mắt tỉnh dậy đã thấy Sát Nhan ngồi ở đầu giường.

Khuôn mặt mang theo nụ cười điên đảo chứng sinh của Sát Nhan hoàn toàn không còn nét cô đơn của tối hôm qua. Lúc này hấn đang cầm một lọn tóc của ta chọc vào lỗ mũi ta.

Ta không nhận được hung hăng hắt hơi một cái. Mắt phượng xinh đẹp của Sát Nhan híp thành một đường thẳng, một khắc sau liền bật cười. Ta nhìn Sát Nhan cười đến hoa dung thất sắc, tức giận xoa xoa lỗ mũi vẫn còn hơi ngứa. Ai nói lòng nữ nhân như kim dưới đáy biển? Đối với bốn tiên, tâm của nam nhân mới thật sự là kim dưới đáy biển, ta vẫn đang gặm nhấm đau lòng ở đây thì hắn đã như biến thành người khác không bị ảnh hưởng gì rồi.

Sát Nhan đưa hai ngón tay dài véo má ta, cười nói “Có cảm thấy khá hơn không ? Người đừng làm khổ mình nữa.”

“Ai nói ta tự làm khổ mình?” Ta vọt chết còn mạnh miệng, trợn to hai mắt với Sát Nhan, cuối cùng cũng không quên nhếch miệng để chứng minh cho sự chân thật trong lời nói của ta.

“Phượng Dẫn.” Sát Nhan nhú mày, chiếc mũi anh tuấn nhăn lại: “Bộ dáng của ngươi không phải là khó nhìn sao ? Đầu trâu mặt ngựa còn chẳng bằng ngươi.”

“Hừ!”

Ta nằm xuống, dùng chăn che kín mặt, không nhìn hắn nữa. Sát Nhan lại đưa hai ngón tay vân vê góc chăn của ta, cúi xuống lặng lẽ nói: “Nếu như ngươi thật sự thích hắn, đợi đến khi vượt qua Thiên kiếp, quay lại với hắn cũng không muộn.”

39. Chương 39: Đỉnh Thanh Liên

Bốn tiên vọt dậy, ném chăn vào mặt Sát Nhan.

“Ngươi còn không biết thái độ của Ngọc Đế sao, ngay cả một kiếp của Vân Liên thôi mà hắn còn không muốn cho ta thì sau này sẽ chấp nhận ta làm con dâu của hắn ư ?” Ta nằm vật xuống giường, tức giận bắt bình rầm rì nói: “Hừ, tư tưởng truyền thống hại chết người.”

Sát Nhan chẳng thèm khuyên ta, ta vẫn dứ khoát nằm ngày đờ không nhúc nhích trên giường. Ta tự thấy mình không còn mặt mũi đi gặp Vân Liên, dĩ nhiên là có thể ở trong phòng ghen được bao lâu thì ghen.

Nhưng là, chuyện kể tiếp. Ừ. rất vi diệu.

Có câu nói đến tiên cũng có ba nhu cầu cơ bản. Khụ khụ, chính là nhu cầu không tiện nói ra kia, tóm lại khi bốn tiên len lén ra khỏi phòng thật đúng lúc đụng phải Vân Liên. Vân Liên trừ sắc mặt hơi tiêu tụy cũng không có gì khác thường. Ta đứng trước mặt Vân Liên, hơi nhăn nhó ôm bụng, mặt đỏ bừng, không phải là do lúng túng mà là do bốn tiên đã kìm nén đến...

Vân Liên cũng bình tĩnh, không nói một lời, chỉ là đứng trước mặt lặng lẽ nhìn ta. Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau nhưng rốt cuộc thì bốn tiên cũng thua trận trước.

“Vân Liên. Ừ. Đã trễ thế này, còn chưa ngủ sao?”

“Ừm.” Vân Liên nhìn lên nhìn xuống đánh giá ta một lượt, chột khoanh hai tay trước ngực, bộ dáng tự nhiên: “Ta cũng giống sư phụ, đang còn thức.”

“Ha ha, vẫn thức a. Vân Liên thức thật muộn. rất muộn.”

Ta không suy nghĩ chút nào lặp lại lời nói của Vân Liên, cố gắng nhanh chóng kết thúc đoạn hội thoại này. Nhưng Vân Liên hình như không có ý rời đi, vẫn mang vẻ mặt ngây thơ nhìn ta.

Trán ta đã rịn ra một tầng mồ hôi. Ừm... nếu nói là vừa rồi Vân Liên vô tình thì bây giờ ta hoài nghi đùa nhóc này thật ra là đang cố tình.

“Vân Liên. Vi sư.”

“Sư phụ.”

Ta cúi đầu đang do dự có nên nói ra sự thật hay không thì Vân liên chợt ôm lấy ta “rất không khéo” mà ép cái bụng kiên cố của hấn vào bụng ta. Ta khó chịu khàn khàn nhếch miệng, nhưng Vân Liên chỉ ôm mạnh eo ta một chút, liền buông ra ta, xoay người rời đi.

Vân Liên chân trước mới vừa đi, ta chân sau liền chạy vào nhà vệ sinh. Trên đường chạy đến nhà vệ sinh, chuông báo động trong lòng bốn tiên rung lên mãnh liệt, chọc giận Vân Liên, hình như là một quyết định rất không sáng suốt.

Chuyện sau đó thực chứng minh, ý tưởng của bốn tiên không sai chút nào.

Khi nghe đánh đàn, lúc Vân Liên đang đánh đến khúc cao trào thì chợt dừng tay, rút chân ra khỏi đầu ta, làm bốn tiên ngã lăn trên đất một cách không đẹp mắt. Khi khác, hấn có thể không thêm mở miệng nói chuyện với ta một tiếng dù ta có trêu chọc hấn thế nào. Thật ra thì cũng có khi bốn tiên nghĩ, như thế này là tốt nhất, đến khi hai người có thể bình yên vô sự vượt qua trăm năm thì sẽ không dễ gì mà bị chia rẽ nữa. Nhưng người động lòng sẽ rất dễ mắc sai lầm, cũng giống như ba nhu cầu cấp thiết của con người, Thần tiên cũng vậy. Cho nên khi Vân Liên đã ba ngày không nói chuyện với ta, bốn tiên đã hết sức nóng nảy.

Bốn tiên cứ cho là Vân Liên sẽ chủ động lấy lòng ta chứ không lạnh lùng như vậy. Dù sao cũng là thầy trò, ta thật không muốn sau này hấn khôi phục thân phận, lại nhớ ra ta nợ hấn một khoản. Đến lúc đó hoàng tử có muốn chèn ép ta thì đại tỷ nhị tỷ cũng không giúp gì được.

“Vân Liên, người ăn nho không?”

“ ”

“Người dám cãi sư mệnh?”

“ ”

Ừ chiêu sư mệnh này cũng rất có tác dụng, Vân Liên cầm một quả nho nhét vào miệng ngoan ngoãn nuốt gọn. Nhưng... Ta có chút vô lực nhìn Vân Liên, hấn vẫn không nói câu nào với ta. Nếu như lúc nhỏ ta cứ cầm thấy Vân Liên thành thực, ổn trọng hơn người bình thường thì bây giờ ta không phải là nên vui mừng sao? Loại hành động gây thơ đáng sợ này ngoài trẻ con ra thì không ai làm được.

Ta chép miệng, nói với giọng mình cảm thấy buồn nôn nhất: “Vân Liên. Người ăn hết phần của sư phụ rồi. ”

Phương pháp này thật hữu hiệu, Vân Liên quả nhiên nhìn ta chằm chằm, chân mày nhíu lại, môi mỏng khẽ nhếch.

“Vậy ta phun ra trả lại cho sư phụ nhé.”

Tự nhiên, sau sự kiện này, bốn tiên cũng rất thức thời không đi dây dưa với Vân Liên nữa chỉ chán chường tự nhốt mình trong phòng, ngay cả Sát Nhan cũng không muốn gặp. Về phần Sát Nhan và Vân Liên, hai người này ngay cả miệng cũng không thêm mở, gặp nhau là coi nhau như không khí, đỉnh Thanh Liên của ta gần đây thật quỷ dị.

Chỉ có điều đỉnh Thanh Liên cũng không yên tĩnh được mấy ngày, đã lập tức thay đổi.

Hôm ấy ta đang ở trong phòng đếm rêu mới mọc trong góc tường mấy ngày gần đây, ngoài cửa chợt vang lên một trận huyên náo. Ta vốn định không thêm quan tâm nhưng không ngờ âm thanh kia càng lúc càng lớn, cuối cùng cũng vang rõ tiếng leng keng, nghe giống tiếng binh khí va chạm. Ta vỗ tay đứng lên, Lai Tiên đã đẩy cửa xông ra ngoài. Mấy hôm nay cùng ta buồn bực trong phòng, bây giờ có náo nhiệt hấn phải đi xem đầu tiên.

Cũng may bên ngoài rồi một nùi, nhất thời cũng không ai chú ý ta. Ta tựa vào cửa, suýt nữa bị cảnh tượng bên ngoài làm cho sợ hết hồn. Lại nói đã lâu ta không gặp đám người Bạch Dực, Bạch Nhĩ, ngay cả những môn sinh ta thu nhận hôm nay cũng tề tụ trên đỉnh Thanh Liên này. Ta có chút không hiểu, không thể làm gì khác hơn là tìm bóng dáng Vân Liên trong đám người kia.

Ta cẩn thận tìm nửa ngày rốt cuộc cũng nhìn thấy Vân Liên trong một góc, áo xanh tóc đen, một bộ dáng chuyện gì cũng không liên quan đến mình, chỉ ôm đàn lau chùi. Máu của người khác có bắn lên đàn của hấn

thì hấn cũng không giương mắt, chỉ nhúu mày dùng khăn lau đi. Lại bắn lên, lại lại đi...

Trái tim của ta run lên, chợt nghĩ nếu đó là máu của ta thì Vân Liên cũng sẽ không chớp mắt dùng khăn lau sạch đi như vậy sao? Vấn đề này trước đây thì ta cũng không dám xác định nhưng thấy tình hình này lòng ta cũng không khỏi lạnh đi hai phần.

So với Vân Liên thì Sát Nhan có vẻ dễ nhìn hơn. Phóng tầm mắt nhìn qua, nam tử mặc áo màu đỏ tươi, bên ngoài phù một tầng lụa mỏng không phải Sát Nhan thì là ai? Còn nữ tử đang vùng vằng trường tiên liều mạng với hấn... Nhạc Di? Không phải nàng ta đã xuống núi rồi sao? Sao lại có nhiều binh tướng kéo lên núi như vậy?

Ta lướt đến bên cạnh Sát Nhan, những ngày qua tự nhốt mình trong phòng đã giúp tiên thuật của ta hồi phục chút ít. Sát Nhan và Nhạc Di nhìn thấy ta đều sững sờ, có điều chỉ trong chốc lát sau, Nhạc Di liền bỏ qua Sát Nhan nâng roi đánh tới phía ta. Ta tránh thoát được trong gang tấc, bay đến một chỗ được coi là an toàn, rống to một tiếng “Dừng tay”

Nhưng khi tất cả mọi người nhìn về phía ta, ta còn bày ra bộ dáng then thùng che đi một nửa gương mặt. Sát Nhan thấy bộ dáng của ta khóe mắt không tự chủ kéo ra, ta hung hăng liếc mắt đưa tình với hấn, lúc này mới nhớ ra ở đây vẫn còn các đệ tử khác, vội vàng thu liễm vẻ mặt, cẩn thận duy trì tư thái tiên phong đạo cốt. Chúng đệ tử thấy thế quả nhiên có vẻ an tâm hơn nhiều, trong tình cảnh hỗn loạn này, nếu bọn tiên làm trụ cột thì phải có một chút khí phách mới được.

“Nhạc Di công chúa, bọn tiên đã đắc tội gì với công chúa, sao phải cho người đến huyết tẩy đỉnh Thanh Liên của ta vậy?”

Nhạc Di hắt cằm, vẻ mặt khinh thường nhìn lướt qua ta như có ý “Tự mình đã biết lại còn đi hỏi, người không ngại khó coi nhưng tự ta lại thấy mất thể diện thay cho người”. Ta khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, chợt dạ một chút, nếu nàng khoát lác vô sỉ nói ta cướp trượng phu chưa cưới thì ta còn gì là mặt mũi nữa?

“Ừm. . . .” Ta cúi đầu nhìn chung quanh, thương vong không đến nỗi quá nặng, chỉ có bốn, năm đệ tử và mấy binh tôm tướng cá thương vong: “Mặc kệ thế nào, người dù gì cũng đứng hàng tiên ban, không nên làm hại tính mạng người phạm.”

Ta vừa mới dứt lời, vui mừng đi nhưng thật giống như nghe được cái gì chuyện cười giống như nhau, mặt buồn cười xem ta: Ta vừa dứt lời, Nhạc Di lại giống như nghe được chuyện cười, mặt buồn vui nhìn ta: “Ha ha, ta thật lòng bội phục Thanh Liên tiên tử, rõ ràng là người làm chuyện sao, bây giờ lại thành lỗi của ta.”

Cái gì gọi là lỗi của ta? Ta nghiêng rống tức giận nhìn chằm chằm nàng: “Sát Nhan không thích người...người tội gì làm người khác khó chịu.”

Vừa mới dứt lời, phía sau lại như có tầm mắt lạnh như băng bắn đến ta. Ta khẽ run rẩy, sống lưng vẫn thẳng tắp.

Nhạc Di khiêu khích vùng roi trong tay lên, bốn phía bụi đất tung bay mù mịt “Hừ, ta bất kể hấn có thích hay không. Người hai nhà đã quyết chuyện hôn sự, ta cũng không bức hiếp hấn. Từ xưa nam nữ là kết hôn theo lệnh của cha mẹ và lời của người mai mối, Sát Nhan không có lý do cự tuyệt. Bây giờ hấn không chịu cưới cũng phải cưới, tóm lại nhất định hôn sự này phải thành!”

Thật ra thì trong lòng ta rất bội phục Nhạc Di, nếu ta có được một nửa dũng khí của nàng... ta lén nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác rồi lại quay phắt lại... Ai, chỉ sợ bây giờ Vân Liên đang giống như một cô con dâu nhỏ bị ức hiếp, đang ngồi trong góc thỉnh thoảng bắn một ánh mắt lạnh lùng về phía ta. Thật ra thì đây vốn là việc nhà của Sát Nhan, ta có quản hay không cũng không sao, huống chi vì chuyện này của hấn mà còn hại chết người trên núi của ta, sau này quay lại Thiên Đình còn không biết Ngọc Đế sẽ trừng phạt ta thế nào đây, lúc này ta nên thu tay mới là thượng sách. Ta bất đắc dĩ liếc Sát Nhan, thấy hấn đang dùng một đôi mắt phượng mê đảo ngàn vạn thiếu nữ cầu cứu ta, trong lòng ta cuối cùng mềm nhũn, thở dài trừng mắt lại với Nhạc Di.

“Hôm nay có ta ở đây, người đừng mơ tưởng cưới Sát Nhan!”

Nói xong câu đó ta cũng cảm thấy có chỗ không đúng, nhưng vẫn không cảm thấy tội lỗi liền hả hê nhếch khóe miệng lên. Về phần Sát Nhan bên cạnh vì sao xanh cả mặt... không nhìn là được...

40. Chương 40: Trọng Thương

“Xem roi của ta!”

Không thể không nói, mặc dù Nhạc Di đang cay cú, nhưng cũng có chút bản lĩnh, chỉ dùng một cây roi mà đã ép ta nhảy lên nhảy xuống. Hiện nay tiên thuật của ta đã biến mất sạch sẽ, tránh được roi của nàng là đã cố lắm rồi, nàng lại không thêm nề tình một chút. Ta thở dài trong lòng, vậy mới nói nữ tử chính là nhỏ mọn, đối với một tình địch trời gà không chặt cũng ác độc đến thế. Ủ, lại nhìn sang Sát Nhan và Vân Liên, không phải hai người kia vẫn sống chung một phòng rất bình an vô sự sao ?

Chỉ là khi bốn tiên nghĩ đến chuyện này hiển nhiên cũng quên mất đầu sỏ gây chuyện tốt cùng là ai ?

Ta vất vả né tránh roi của công chúa điều ngoa kia, hung hăng trừng Sát Nhan đang hả hê bên cạnh. Ai là người khiến bốn tiên chật vật như vậy chứ. Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn lại thấy chúng đệ tử vừa rồi còn tụ tập trên đỉnh Thanh Liên giờ đã giả tán sạch sẽ, chỉ còn hai người thích xem náo nhiệt Bạch Tật cùng Bạch Ti, một người đang cầm một đĩa hạt dưa ngồi ở trong góc. Bạch Ti thấy ta nhìn về phía nàng, vẫn không quên sáng mắt lên dứ dứ nắm tay hét lên với ta : “Phượng Dẫn cố gắng lên, đánh ngã Tiểu Tam”. Trên trán ta hiện lên ba vạch đen, cẩn thận nói lại, hình như chính bốn tiên mới là Tiểu Tam danh chánh ngôn thuận.

Một khắc mắt tập trung, Nhạc Di đã quất được một roi vào má phải ta, cơn đau kích thích thần kinh ta. Ta che má phải, không thể tin nhìn nàng chăm chăm, ngoại trừ Thao Thiết ra, đây là lần thứ hai có người tổn thương được ta. Ta giận dữ, một phát bắt được voi của Nhạc Di, rống to : “Náo đủ rồi chưa? Náo đủ rồi thì cút khỏi đỉnh Thanh Liên cho bốn tiên!”

Một tiếng rống này thật có uy lực, cụ thể là đĩa hạt dưa mà Bạch Ti cũng Bạch Nhĩ đang cầm trên tay cũng rơi xuống đất. Người quen biết bốn tiên đều biết bình thường bốn tiên không hay thể hiện tình cảm gì, hôm nay rống to như vậy kẻ ngu cũng biết bốn tiên giận thật sự rồi.

Sát Nhan rụt cổ, cẩn thận tiến lại gần vỗ vỗ bả vai ta: “Đừng nóng giận, cũng không phải là chuyện lớn gì.”

“Câm miệng! Đều là người gây chuyện!” Ta néo móng vuốt Sát Nhan đặt trên vai mình, phần hện chỉ vết roi trên má mình : “Nếu bốn tiên bị phá tướng không ai thêm lấy, thì chính là do người làm hại!”

Bốn tiên bên này vừa mới dứt lời, một cây roi lại quất tới : “Ai cho người nói chuyện với Sát Nhan như thế, đừng tưởng rằng Sát Nhan thích người, thì người có thể không thêm quan tâm đến lễ nghĩa!”

Ta đen mặt tránh đi, cũng không biết ai là người vô lễ nhất ở đây. Bây giờ đầu mâu lại hướng về người hòa giải là ta.

Nhạc Di nhú mày căng thẳng, nghi ngờ hỏi “Người tránh cái gì? Chẳng lẽ người xem thường ta? Hừ, có bản lĩnh thì đấu với ta một phen, ai thua thì sẽ không gặp lại Sát Nhan nữa! Bông hoa sen rách rưới nhà người có dám cá với ta không?”

Vốn ta đã không muốn dây dưa với công chúa này nữa, nhưng một câu hoa sen rách cũng đã động đến tâm khảm bốn tiên. Hoa sen rách... bốn tiên sống ngàn năm cũng là lần đầu tiên nghe một tiểu tiên không có phẩm cấp nhục mạ mình như thế...có dũng khí a. Mẫu thân vẫn nói không tranh bánh mìn thầu với người khác nhưng nhất định phải tranh lời nói, bốn tiên triệt để xắn tay áo, chống nạnh rống lại với Nhạc Di “Đánh cuộc thì đánh cuộc, bốn tiên chẳng lẽ sợ người sao? Con rồng thôi tha!”

Ném ra một câu nói rồi ta mới chú ý ở đây hình như không chỉ có một con rồng. Sát Nhan móc ra một khăn tay thêu hoa đào cùng màu với y phục của hắn nhẹ nhàng lau lau khóe mắt, nếu ở đây không có Vân Liên vẫn ngồi một chỗ lau đàn không thêm để ý xung quanh kia, thì cảnh tượng này thật khiến ngàn vạn thiếu nữ tan nát cõi lòng.

“Nhanh lên, nhanh lên! Bạch Ti, hạt dưa đâu? Lại muốn đánh rồi !”

“Bạch Tát, người còn hưng phấn hơn cả ta ~”

“Tất nhiên, ta đã sớm nói Phượng Dẫn sẽ không thích tiểu Vân Liên như cái cọc gỗ kia. Mặc dù bộ dạng hần xinh xắn, nhưng ta thấy Long thái tử cũng không kém đâu, huống chi người tiên khác biệt, lập gia đình thì phải chọn môn đăng hộ đối một chút.”

Bạch Tát còn chưa nói hết, thì Vân Liên đang ngồi lau đàn bên cạnh động dậy một chút. Ánh mắt lạnh lùng bắn về Bạch Tát, khiến hần làm đổ hết hạt dưa mà Bạch Ti mới vắt và nhặt lên xuống đất. Trái tim nhỏ của bốn tiên run lên, thật may là Vân Liên chỉ làm cho Bạch Tát run rẩy làm đổ hạt dưa, nếu để hần run đến đổ nửa cái mạng thì không biết hình nhân bằng giấy đã bị hỏng của bốn tiên có dùng được nữa không.

“Lại ngăn người, người thật sự không đặt ta trong mắt sao ?”

Nhạc Di vùng roi lên, roi này giống như biến thành trường kiếm sắc bén. Quét qua nơi nào thì nơi đó cỏ cây bị chặt đứt. Trên trán ta rất không có cốt khí rỉ ra một tầng mồ hôi lạnh, không ngờ Nhạc Di làm thật. Chưa nói đến việc nàng có thể đả thương ta hay không, nếu nàng thật sự đả thương ta thì tất nhiên sẽ bị Thiên Đình trừng phạt. Xem ra hôm nay nàng ta muốn cùng ta cá chết lưới rách rồi.

Mặc dù nàng nghĩ vậy, ta lại thật lòng không muốn thế. Dù ta mạnh miệng như thế nhưng cũng tự biết bản lĩnh hôm nay của mình đến đâu. Cây roi trên tay Nhạc Di không cần nhìn kỹ cũng đã biết là thần khí. Vừa rồi roi mới chỉ quét qua mặt ta một cái đã làm máu chảy không ngừng, nếu như lúc này bị cái roi đang biến thành thanh kiếm kia đâm phải thì nhất định ta sẽ bị thủng một lỗ lớn.

“Người nên có chừng mực!” Ta vừa nói vừa nhảy ra thật xa: “Người có vũ khí nhưng bốn tiên lại không có vũ khí, đánh cược như thế này là không công bằng rồi!”

Ta vô lại vẩy vẩy tay áo, hôm nay ta không có nửa phần thắng, tiếp tục đấu nữa thì bốn tiên nhất định thua. Chỉ có điều mặc dù nghĩ vậy, trong lòng ta vẫn không chịu nhận thua. Ta sờ eo, ta cũng chưa bao giờ nghĩ được là mấy ngày trước khi nhốt mình trong phòng, trong lúc nhàm chán ta đã dựa theo sách mà chế tạo được một ám khí, khéo miệng ta nhếch lên, không chút suy nghĩ bắn tới Nhạc Di.

Nhạc Di tránh được trong gang tấc, cả giận nói: “Người được đẩy hoa sen rách, người lại dùng chiêu trò lừa gạt!”

“Hừ, Bình Bất Yếm Trá.” Ta hả hê giờ giờ lên ám khí trong tay, theo thói quen nhìn về phía Vân Liên như đang khoe công. Lại nói, sách ám khí này chính là Vân Liên mang về cho ta cùng với những món đồ chơi nho nhỏ khác khi hần xuống núi. Vân Liên dừng động tác, lạnh lùng ngẩng mặt liếc ta một cái. Ta đang buồn như đưa đám, lại thấy vẻ mặt lạnh lùng của Vân Liên chột vụn vụn, xuất hiện vẻ hốt hoảng kinh người.

“Sư phụ cẩn thận!”

Ta chưa phản ứng kịp, Vân Liên cũng đã lướt đến bên ta trong chớp mắt. Ta không hiểu gì ngờ ngác quay đầu lại thì thấy đập vào mắt là một mảng màu đỏ thật lớn chậm rãi khai nở trên màu áo xanh.

Âm thanh quanh ta như biến mất hoàn toàn, ta cuống quýt vươn tay, trước khi Vân Liên ngã xuống đất đã đỡ được thân thể hần. Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, ta còn chưa kịp tiếp nhận đã trở thành hiện thực. Trước mắt ta ngoài màu máu ra, tất cả đều mơ hồ. Ta ôm Vân Liên, cả đầu tóc đen của hần kéo trên mặt đất, không dính một chút bụi bẩn nào. Ngón tay mảnh khảnh thon dài của hần chột nắm lấy tay ta, âm thanh thanh nhã như hoa sen lúc này đã có mấy phần suy yếu.

“Sư phụ, thực ra người không thích Sát Nhan.”

Không phải một câu hỏi mà là một câu khẳng định. Ta còn không kịp hỏi hần vì sao biết, vì sao có thể xác định được như thế. Thiên ngôn vạn ngữ không kịp nói gì, ta chỉ gật đầu.

Bên môi Vân Liên tràn ra một nụ cười, chột buông tay ta ra, chậm rãi sờ một bên mặt của ta: “Sư phụ thích ta sao?”

Hần lại cẩn thận hỏi lại vấn đề này một lần nữa. Ngày trước ta có thể cứng lòng cứng dạ cự tuyệt hần, nhưng lúc này nhìn hần như vậy, ngay cả một nửa câu độc ác ta cũng không thể nói ra.

Lòng ta đau như muốn nứt ra. Ngày đó khi ta nghe được lời nói của Ngọc Đế thì đã đủ đau lòng, nhưng lại không biết thì ra cũng chúng cũng không khắc vào lòng ta chút nào. Thiên kiếp cái gì ? Tình kiếp cái gì ? Tan xương nát thịt thì có làm sao ? Thích chính là thích, được một kiếp cũng có sao ?

Ta hạ quyết tâm, một tay đỡ bên mặt Vân Liên, đang định gập đầu với hắn thì đã thấy hắn nhắm hai mắt lại, cuối cùng cũng không kịp nữa rồi.

Đôi mắt ta nóng bỏng, trước mắt mọi thứ mơ hồ. Ta ôm Vân Liên không nhúc nhích, tâm cũng giống như đã chết. Ta không khóc, không hét. Chỉ ngồi lẳng lặng cảm nhận nhiệt độ trên người Vân Liên càng ngày càng giảm...

Trở nên lạnh lẽo.

Ah? Ta lung tung lau nước mắt, mừng rỡ phát hiện thân nhiệt của Vân Liên cũng không lạnh đi. Chần chừ một lúc lâu ta mới cẩn thận dò mạch của Vân Liên, xác nhận cả buổi, rốt cuộc Sát Nhan bên cạnh mang vẻ mặt rối rắm, không vui, âm dương quái khí nói : “Người đừng như thế, hắn chỉ là bị thương, còn chưa chết đâu.”

“Tốt quá. Tốt quá.” Ta cười híp mắt cẩn thận để Vân Liên xuống đất, lúc này mới nhớ tới đầu sỏ gây chuyện, trợn mắt lạnh lùng nhìn sang. Nhạc Di lại bày ra vẻ mặt khinh thường: “Hừ, chính người nói, Bình Bất Yểm Trá.”

Ta lạnh lùng nhìn nàng, Nhạc Di rốt cuộc có chút bối rối, dừng lại : “Người việc gì phải khấn trương như vậy, cũng chỉ là một con người thôi! Nếu hắn chết thì cùng lắm ta chỉ bị phụ vương mắng đôi câu! Lại nói không phải người thích Sát Nhan sao ? Sao lại nói chuyện yêu đương với người kia thế?”

Ta cẩn thận đỡ Vân Liên dậy, trầm giọng nói: “Người biết hắn là ai không?”

Bộ dạng Vân Liên khi nhắm mắt vẫn thật xinh đẹp chói mắt, cho dù trước ngực thắm một mảng máu đỏ chói mắt, cũng không tổn thương vẻ anh tuấn của hắn chút nào : “Ta không thèm biết hắn là ai.”

“Hắn là con trai của Ngọc Hoàng đại đế.”

Ta hài lòng nhìn bộ mặt giât mình kinh hãi quá độ của Nhạc Di, Bạch Tát và Bạch Ti sau lưng ta cuối cùng cũng làm đổ sạch chút hạt dưa còn lại xuống đất.

Ta đỡ Vân Liên, cẩn thận đi vào trong nhà.

Xung quanh rất an tĩnh.

Ta hơi cong môi. Đỉnh Thanh Liên này phải an tĩnh một chút mới tốt.

41. Chương 41: Nguy Cơ Tứ Phía

“Phượng dẫn, người đi nghỉ ngơi đi. Dù là Thần Tiên, cũng không thể không ăn không ngủ giày xéo mình như thế.”

Sát Nhan vỗ vỗ bả vai ta, ta suy yếu cười với hắn, lại dời mắt sang nhìn Vân Liên đang nằm an tĩnh trên giường.

“Sát Nhan, người nói xem vì sao Vân Liên lại bất tỉnh như vậy?”

“.” Sát Nhan lắc đầu, nhét chén ngọc lộ vào tay ta: “Một đường kiếm của Nhạc Di tổn thương đến tâm mạch của Vân Liên, ta đã độ chút tiên khí cho hắn nhưng cũng không thấy có nhiều hiệu quả lắm. Roi của Nhạc Di là thần khí cho nên vết thương của Vân Liên rất khó khép lại.”

Ánh mắt ta thoáng chút ảm đạm đi, lời nói của Sát Nhan giống như khắc từng nhát vào lòng ta. Ta siết chặt quả đấm, mười móng tay bấm vào lòng bàn tay cũng không biết.

“Vị công chúa kia thì sao?”

Sát Nhan thở dài, nói: “Nàng đã về rồi. Nàng biết lần này mình mắc phải lỗi lớn, ngoan ngoãn trở về chịu phạt rồi.”

“Nàng làm tổn thương Vân Liên rồi cứ như vậy quay về sao?” Ta chợt thấy buồn cười, kéo khóe miệng hơi cứng nhắc: “Tốt nhất nàng đừng để cho ta gặp được, lần sau gặp lại, bốn tiên sẽ quất nàng ta bằng gân rồng.”

Sát Nhan run lên, thử dò xét hỏi “Phượng Dẫn. Rút gân rồng của công chúa, sẽ bị Thiên kiếp”

” Nàng giết con trai của Ngọc Đế còn chưa sợ thì ta sợ gì?” Ta uống một hơi cạn sạch chén ngọc lộ, nặng nề đặt chén xuống bàn: “Sát Nhan ngươi đi ra ngoài trước đi, ở đây tạm thời không có chuyện gì cần đến ngươi cả.”

Sát Nhan thở dài, thấy ta không để ý đến hắn nữa thì cũng chỉ có thể bưng chén ra ngoài. Lai Tiễn đã lâu không thấy không biết ở đâu xông ra, xoay quanh Vân Liên vài vòng, về mặt nghi ngờ nhìn ta. Thấy sắc mặt ta không tốt, hắn cũng chỉ nhẹ nhàng gõ gõ mu bàn tay của Vân Liên rồi ngoan ngoãn nằm úp sấp một bên.

Ta ôm Lai Tiễn lên đầu gối vuốt ve lông của nó. Lai Tiễn rất thoải mái duỗi lưng rằm rì “Meo meo” hai tiếng. Ta dừng tay, duỗi ngón tay chọc chọc lên đầu Lai Tiễn, tốt bụng nhắc nhở : “Lai Tiễn. Ngươi là hồ ly.”

Lai Tiễn nghiêng đầu, thấy mặt ta vừa rồi đang cứng ngắc giờ đã giãn ra một chút lại “Meo meo” kêu hai tiếng, co người lại, khẽ nheo mắt.

Trong lòng ta ấm áp, động tác cũng nhu hòa hơn. Nhẹ nhàng vuốt vuốt bộ lông Lai Tiễn, ta rốt cuộc lại đưa mắt nhìn về phía Vân Liên vẫn đang ngủ yên.

Từ ngày Vân Liên bị Nhạc Di đâm trọng thương đến nay đã qua bảy ngày.

Vân Liên chưa tỉnh, ta cũng không rời đi nửa bước. Ta cứ chờ Vân Liên tỉnh lại để nói cho hắn biết ta thích hắn. Nhưng Vân Liên vẫn cứ nằm an tĩnh như vậy, không có nửa phần ý tứ muốn tỉnh lại. Trừ hơi thở yếu ớt cùng mạch đập, Vân Liên thậm chí giống như đã chết, yên tĩnh như vận khiến người ta thật bận tâm. Ta hơi nhớ nhưng đôi mắt sáng như sao, dịu dàng như nước kia của Vân Liên. Nghĩ tới đây ta chợt phát hiện, đã lâu rồi Vân Liên không dùng ánh mắt như vậy để nhìn ta nữa.

Ta đưa tay chạm lên đôi mắt khép chặt của Vân Liên, lông mi thật dài của hắn động đậy như cánh bướm, ta đã mấy lần kích động cứ ngỡ hắn tỉnh lại nhưng cuối cùng vẫn thế. Ngón tay ta chạm rãi trượt xuống dọc theo gò má của Vân Liên, mơn trớn sống mũi, đôi môi mỏng của hắn, lòng ra run rẩy, cuống quýt rút ta về như một đứa bé làm sai chuyện gì. Ta len lén liếc Vân Liên, xác định hắn vẫn chưa tỉnh mới thoáng thở hắt ra.

Dạ dày ta hơi khó chịu. Ngọc lộ đại bổ mà Sát Nhan lấy được nhiều như vậy quả thật tổn không ít công phu. Vốn không ăn uống gì, lại uống nhiều canh đại bổ như vậy chắc là dạ dày không chịu nổi. Nhưng không uống thì không lấy đâu ra sức để cứu Vân Liên.

Ta cúi đầu dùng môi mình khẽ tách môi Vân Liên ra, cố đề sự xôn xao nhộn nhạo trong ruột, chậm rãi đem toàn bộ tiên khí chuyển qua cho Vân Liên. Tiên nhân độ tiên khí cho người phạm là chuyện cấm kỵ, giống như yêu ma, một bên là kéo dài tuổi thọ còn một bên là rút ngắn đi tuổi thọ. Chỉ có điều Vân Liên là con trai của Ngọc Đế, nếu làm vậy chắc sau này Ngọc Đế cũng sẽ không trách tội, ta và Sát Nhan mới phải dùng đến biện pháp này. Độ tiên khí cho người phạm sẽ tổn hại tu vi, ngoài ra tuổi thọ còn có thể bị rút ngắn, cho nên khi Sát Nhan làm hai lần thì ta không để cho hắn làm nữa. Thời gian còn lại ta lên Sát Nhan độ tiên khí cho Vân Liên, cũng may là vẫn có tác dụng, Vân Liên dù chưa tỉnh nhưng sắc mặt tốt hơn nhiều.

Chợt nhớ ra tàn cuộc trên núi hình như còn chưa xử lý. Ta thở dài, chậm rãi đứng lên. Ta cho rằng trong nửa khắc nữa chắc Vân Liên cũng chưa tỉnh lại cho nên ta không thể nóng nảy. Ta vừa động Lai Tiễn đã lập tức nhảy xuống khỏi đầu gối ta, đến cạnh Vân Liên nằm ngủ. Ta bấu môi, thật không hiểu sao một con hồ ly lười như thế lại tu được thành hồ yêu. Theo lý thuyết bây giờ tiên thuật của ta yếu ớt, Lai Tiễn hoàn toàn có thể nghĩ biện pháp khôi phục hình người như cũ chỉ có điều hắn khoan thai làm hồ ly tự đắc mấy năm, có ăn có uống có ngủ đã trở nên lười tu hành, rõ ràng là một con hồ ly không có chí tiến thủ.

Ta lão đạo bước ra ngoài, cũng không nhìn thấy cảnh tượng thê thảm như tưởng tượng. Chắc mấy ngày nay

Bạch Nhĩ đã xử lý thỏa đáng. Ta vốn định tìm Sát Nhan hỏi thăm tình hình trên núi hai ngày nay, nhưng vòng vài vòng cũng không thấy bóng dáng hắc đầu. Sát Nhan từ khi tìm đến đỉnh Thanh Liên của ta cũng chưa xuống núi bao giờ, hôm nay không thấy bóng dáng hắc đầu thật kỳ quái.

Suy nghĩ một chút ta cười mây đi tìm Bạch Nhĩ, tiện đường tìm Sát Nhan luôn. Đi ngang qua Thiên Phong ta thấy thân hình Mộng Vân Ảnh chợt lóe lên nhưng sau đó cũng không thấy tung tích đâu nữa, chỉ có điều ta cũng không để ý hay suy nghĩ gì nhiều. Đến khi ta bay thêm mấy trượng nữa nhìn thấy Sát Nhan đang theo sát sau lưng Mộng Vân Ảnh thì ta liền thấy không ổn. Theo lý thuyết, Sát Nhan chưa bao giờ gặp Mộng Vân Ảnh nhưng sao hôm nay lại giống như đã quen biết vậy?

Lòng đầy nghi hoặc, ta len lén đi theo sau lưng hai người, nhưng chỉ mới đi theo được một đoạn đã không thấy Sát Nhan đâu. Ta nhìn xuống dưới nửa ngày cũng không thấy bóng dáng hắc đầu, đang lúc ta thấy kỳ quái thì có người chợt nắm chặt tay ta làm ta phải quay lại nhìn hắc.

Ta nhăn mũi cố gắng thoát khỏi tay hắc: “Sát Nhan? Người đang làm gì vậy?”

Sát Nhan dùng rất nhiều sức, gần như muốn bóp nát cổ tay ta. Ta liều mạng giãy giụa nhưng hắc lại đưa hai ngón tay dò lên mạch của ta: “Có phải ta cũng nên hỏi người rốt cuộc người đang làm gì hay không?”

Ta lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng Sát Nhan nổi giận, khó tránh khỏi chột dạ, vội vàng rút tay về dấu sau lưng: “Người nói gì cơ?”

Đôi mắt phượng bình thường xinh đẹp tà mỵ của Sát Nhan bây giờ lại thâm trầm chứng tỏ hắc đang rất giận, hắc híp mắt lại: “Người còn dám hỏi ta?”

Ta chép miệng, không tự chủ nhìn xuống đất. Hai ngón tay của Sát Nhan kẹp lấy cằm ta, dùng sức nâng lên: “Người lại vì tên tiểu tử kia mà không tiếc tính mạng? Người dù gì cũng là tiên tử, nhưng lại coi rẻ mạng mình thế sao?”

“Người nói cái gì. Ta không có.”

“Không?” Sát Nhan chỉ hơi dùng lực đẩy nhẹ ta một cái ta đã giống như một tờ giấy trắng lão đảo muốn ngã. Thấy vậy Sát Nhan càng tức giận hơn: “Người nhìn xem mình đã suy yếu đến mức nào rồi? Hắc đáng giá sao? Hắc là con trai của Ngọc Đế, chẳng lẽ Ngọc Đế sẽ để hắc chết ? Người cần gì phải như vậy ? ”

“Ta.” Ta liếm môi, rốt cuộc hạ quyết tâm: “Ta bằng lòng.”

“Đừng nói nữa!” Sát Nhan cau mày cắt đứt lời của ta: “Ta thấy người là thật sự không muốn sống nữa rồi!”

Ta hiểu khổ tâm của Sát Nhan, tự nhiên cũng không nói thêm gì nữa. Suy nghĩ một chút, lúc này tốt hơn là đổi chủ đề.

“Người vẫn chưa trả lời ta, sao người lại ở cùng Mộng Vân Ảnh?”

Sát Nhan nghe vậy nhất thời thu lại bộ dạng tức sùi bọt mép vừa rồi, hơi bối rối chuyển ánh mắt không nhìn ta nữa, lòng ta khựng lại, có cảm giác đại sự không ổn, vẻ mặt cũng khẩn trương hơn: “Nói mau ? Người có điều gì giấu ta?”

“Ta.” Sát nhân chợt quay mặt lại, ánh mắt sáng quắc mà nhìn chăm chăm vào ta, vẻ mặt kiên định: “Ta cho Mộng Vân Ảnh một viên Vong Tình Đan, đợi nàng cho Vân Liên ăn vào, Vân Liên sẽ không nhớ người nữa. Chờ hắc tỉnh lại, hai người các người sẽ không còn liên hệ nữa, người cũng không gặp rắc rối với tình kiếp nữa.”

“Vong Tình Đan?” Ta chép miệng , nghe cái tên cầu huyết như vậy cũng có thể đại khái đoán được ý của nó: “Người lấy được thứ như vậy ở đâu?”

Sát Nhan thở dài, vẻ mặt hơi kỳ cục: “Ta trộm ở chỗ Thái Thượng Lão Quân. Vốn định cho Nhạc Di ăn.”

Sắc mặt ta tối đi, đưa ngón tay chọc vào trán Sát Nhan “Người có nhầm không? Người có loại thuốc này mà còn để cho ta và Vân Liên chịu nhiều khổ sở như vậy ? Còn nữa, mặc dù cho Vân Liên ăn Vong Tình Đan, sao phải giúp Mộng Vân Ảnh?”

Sát Nhan chà xát vạt áo, mắt nhìn chăm chăm mũi giày “Ta vốn là đang thương lượng với Bạch Nhĩ và Bạch Ti, thì Mộng Vân Ảnh lại nhảy vào đoạt mất tiên đan.”

“Người!” Ta cố nén kích động muốn cho Sát Nhan một chưởng, cố gắng nuốt xuống một ngụm máu vừa dâng lên, lập tức bay vọt về phía đỉnh Thanh Liên. Sát Nhan theo sát phía sau, chỉ có điều chưa bay được hai bước thì đã thấy trên đỉnh Thanh Liên có khói xanh lượn lờ.

Ta nắm một bên áo của Sát Nhan, nổi giận nói: “Người chắc chắn thứ người Mộng Vân Ảnh kia chính là tiên đan chứ không phải mũi lửa chứ?”

Sát Nhan lắc đầu cười khở. Ta biến sắc, tốc độ nhanh hơn.

Vân Liên vẫn còn ở trong phòng!

42. Chương 42: Mộng Vân Ảnh Ngoại Truyện 1

Sắc trời tối dần, trên Thiên Phong vắng lạnh. Các đệ tử cũng không tập trung tu tập, giữa khoảng đất trống rộng lớn chỉ có một mình Mộng Vân Ảnh đang múa bội kiếm linh hoạt, một thân đầm mồ hôi.

“Vân Ảnh, nghỉ một lát đi.”

Cửu Mệnh bưng một chậu nước tràn đầy đứng một bên, bên khuỷu tay vắt một chiếc khăn, khuôn mặt xanh đen mỉm cười.

Một khuôn mặt xấu xí như vậy nếu nhìn lâu sẽ sinh ra chán ghét. Mộng Vân Ảnh chỉ hơi dừng lại lạnh lùng liếc hắt một cái rồi cũng không nhìn hắt nữa tiếp tục múa kiếm.

“Để nước ở đó đi.”

Cửu Mệnh không nói gì, nhẹ nhàng đặt chậu nước xuống đất rồi trở về phòng. Khi Mộng Vân Ảnh cho là hắt đã từ bỏ thì Cửu Mệnh lại xách theo một bình trà và một chén nước quay trở lại. Có điều lần này hắt cũng không nói gì, chỉ bình tĩnh đứng một chỗ nhìn Mộng Vân Ảnh.

Mộng Vân Ảnh rất không muốn nhìn thấy Cửu Mệnh, chỉ có điều hắt như một cọc gỗ lớn cắm ở đó, sao nàng có thể giả bộ không thấy được. Rốt cuộc Mộng Vân Ảnh thu hồi kiếm trong tay, cầm ly trà trong tay Cửu Mệnh uống một hơi cạn sạch.

“Ta đã nói với người bao nhiêu lần rồi, người là đồ đệ của ta, không phải nô tài của ta.”

Mộng Vân Ảnh ngẩng đầu lên, khóe mắt mang theo tức giận lần đầu tiên nhìn thấy. Mộng Vân Ảnh hơi kinh ngạc, đứa bé trai gầy yếu năm nào hôm nay nàng đã phải ngẩng đầu lên mới có thể nhìn vào mắt hắt.

Cửu Mệnh hiển nhiên là đã miễn dịch với lời nói của Mộng Vân Ảnh, chỉ thoải mái mỉm cười. Nụ cười như thế nếu ở trên mặt Vân Liên có thể dịu dàng đến mức khiến người ta hóa thành nước, chỉ có điều bây giờ xuất hiện trên gương mặt chất phác thật thà kia thì chỉ có thể khiến người ta liên tưởng đến hai chữ “đàng hoàng”.

Sống chung với Cửu Mệnh nhiều năm như vậy, trong lòng hắt nghĩ gì Mộng Vân Ảnh vẫn không hiểu được. Nhưng nếu hiểu được thì sao, Cửu Mệnh không có gì ưu tú, thậm chí bộ dạng còn không bằng những nam đệ tử mấy năm nay vẫn theo đuổi nàng. Nhưng cho dù Cửu Mệnh có ưu tú đến mức nào thì trong lòng nàng đã không thể chứa được ai ngoài người kia rồi.

Người kia. . . Mộng Vân Ảnh nắm bàn tay, ngón trỏ cắm sâu vào lòng bàn tay. Sao nàng lại ngu ngốc như vậy, thích một nam tử nhiều như vậy, hôm nay lại còn sa chân vào vũng bùn, không thể tự thoát ra được.

Nghĩ tới đây, Mộng Vân Ảnh chợt cười một tiếng, nhìn Cửu Mệnh: “Để đồ xuống đó luyện kiếm với ta đi.”

“Vân Ảnh?” Cửu Mệnh thoáng sững sờ một chút, sau đó liền bỏ các thứ trong tay xuống bề một nhánh cây nghênh đón. Mộng Vân Ảnh thấy thứ trên tay Cửu Mệnh liền tối sầm mặt: “Kiếm của người đây sao?”

“Dùng cái này là tốt rồi, kiếm quá mức nguy hiểm.” Cửu Mệnh cười nhẹ, gãi gãi gáy, hẳn sao có thể nhẫn tâm tổn thương nàng?

Mộng Vân Ảnh chẳng thềm nói, rút kiếm đâm tới Cửu Mệnh. Cửu Mệnh linh hoạt tránh né cũng không đánh lại. Nhưng mặc dù chỉ tránh né, cũng có thể nhìn ra nội lực thâm hậu của hắn. Không thể không nói, Cửu Mệnh nhìn qua có vẻ ngây ngốc nhưng lại là kỳ tài võ nghệ. Sau mấy hiệp, Mộng Vân Ảnh chẳng những không thể thương tổn được Cửu Mệnh mà còn làm mình mệt đến thở hồng hộc.

“Sao ngươi chỉ biết tránh né?” Mộng Vân Ảnh hơi tức giận, nhỏ giọng nói lầm bầm: “Rõ ràng ta dạy ngươi tu tiên chi đạo, ngươi lại chỉ thích tập võ.”

Cửu Mệnh cười sờ lỗ mũi: “Ta không muốn làm Thần Tiên. Luyện võ công có thể bảo vệ ngươi.”

Chỉ hai câu ngắn ngủi lại khiến Mộng Vân Ảnh cảm thấy ảm áp. Cũng may hiện nay võ công của Cửu Mệnh cũng đã dư sức bảo vệ nàng, nếu nàng có thể quên người kia, cũng Cửu Mệnh lẫn lộn trên giang hồ cũng sẽ là một chủ ý tốt.

Mộng Vân Ảnh vẻ mặt nghiêm túc thật thà của Cửu Mệnh xì cười một tiếng. Cửu Mệnh lập tức giống như ngây dại, một vết đỏ ửng nổi lên trên gò má xanh đến.

Mộng Vân Ảnh cười thu kiếm, chợt hàng loạt người xông lên núi.

“Không ngờ hôm nay náo nhiệt như thế là bởi vì nợ nần của sư tổ.”

“Ta nghe nói hình như sư tổ đoạt nam nhân của công chúa điều ngoa kia?”

“Người nói vậy. Nhìn thế nào cũng thấy công chúa điều ngoa kia đoạt nam nhân của sư tổ mới đúng. Người không thấy sư tổ và nam nhân kia là người tình ta nguyện sao ? Lại nói, công chúa kia làm sao có thể so với với sư tổ đây?”

“Nhưng không phải sư tổ và Vân Liên. Chắc chắn, không phải nói Vân Liên người tình sư tổ nuôi từ bé sao.”

“Ha ha. Đúng vậy a Đúng vậy a. Nghe nói có người nhìn thấy bọn họ.”

“Ha ha ha ha.”

Mộng Vân Ảnh nắm chặt kiếm trong tay hơn, rốt cuộc vẫn giữ bả vai của một đệ tử.

“Người nói cái gì? Nói lại lần nữa!”

“Ta tưởng là ai, thì ra là Vân Ảnh sư muội a.” Đệ tử kia hoàn toàn không sợ Mộng Vân Ảnh, giống như ở trên cổ hắn không phải là kiếm, mà là chỉ là một sợi lông vũ: “Người còn không biết sao, sư tổ giống như đang bắt cá hai tay ấy.”

“Không phải câu này.” Mộng Vân Ảnh lạnh giọng nói, lại chìa kiếm vào cổ người kia: “Là câu về Vân Liên.”

“A, Vân Liên a.” Người nọ nhìn chăm chăm vào thanh kiếm, hơi lui về sau một chút: “Vân Liên là tình nhân nuôi từ bé của sư tổ, cái này toàn bộ người trên núi Huyền Hư đều biết. Cô nam quả nữ sống riêng với nhau nhiều năm như vậy, huống chi Vân Liên lại có bộ dáng yêu nghiệt như vậy, sư tổ không động lòng cũng khó a. Ha ha, Vân Ảnh sư muội sao phải khấn trương thế, chẳng lẽ.”

Người nọ khinh thường nhìn Mộng Vân Ảnh từ trên xuống dưới, người xung quanh cũng cười theo.

Chỉ một khắc sau, máu đỏ tươi nóng bỏng bắn đầy trên mặt những người khác, bọn họ không dám nói một chữ, chỉ lát sau một đệ tử mới run run chỉ tay vào Mộng Vân Ảnh, như đang lớn tiếng tố cáo nàng.

“Sư muội, sao ngươi lại giết người !”

Mộng Vân Ảnh nhìn chăm chăm vào hay tay đầy máu tươi, mọi thứ trước mắt như đều nhuộm màu đỏ. Nháy mắt lý trí trở lại, kiếm trên tay lách cách rơi xuống trên đất, sự sợ hãi, luống cuống như đang cắn xé nàng cho đến khi một âm thanh không thể quên thuộc hơn vang lên bên tai nàng.

“Vân Ảnh, đi thôi.”

Mộng Vân Ảnh chưa bao giờ biết âm thanh của Cửu Mệnh lại làm nàng cảm thấy an tâm như vậy. Nam tử ngày thường bưng trà đưa nước, trầm mặc ít nói lúc này lại dịu tay nàng thoát khỏi đám người huyền não như một nam nhân chân chính.

Nhưng dù là trốn thì phải trốn đi đâu đây?

Tìm một sơn động trong núi Huyền Hư, Mộng Vân Ảnh ngồi bên một ao nước không ngừng chà xát đôi tay.

“Ta đã giết người, ta đã giết người.” Mộng Vân Ảnh mờ mịt nhìn Cửu Mệnh đang đứng bên cạnh, trong con ngươi ngày thường vẫn sáng ngời giờ đã mất đi tiêu cự: “Cửu Mệnh, ta nên làm thế nào đây ? Hôm nay nếu ta trở về, bọn họ chắc chắn bắt ta nợ máu trả bằng máu. Ta không muốn chết. Không muốn chết.”

Cửu Mệnh nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Mộng Vân Ảnh, cẩn thận an ủi: “Không sao, không có chuyện gì. Chúng ta rời đi thật xa, sẽ không ai tìm được chúng ta nữa.”

“Tốt. Chúng ta trốn đi. Chúng ta trốn đi.” Mộng Vân Ảnh xoa mạnh đôi tay, chỉ có điều vết máu kia giống như không thể chùi sạch được.

” Chúng ta ở đây tránh gió mấy ngày đi, chờ mấy ngày nữa ta quay lại phòng thu thập chút đồ đạc rồi sẽ rời đi.” Nam tử ngày thường thật thà lúc này lại có vẻ vô cùng trầm ổn tĩnh táo, thâm tâm đang tràn đầy sợ hãi của Mộng Vân Ảnh đột nhiên bình tĩnh lại.

Ăn gió nằm sương suốt bảy ngày, cuối cùng Cửu Mệnh nắm tay Mộng Vân Ảnh, nói: “Người chờ ở đây, ta lên núi thu thập chút đồ đạc.”

Mộng Vân Ảnh cắn môi, rốt cuộc rút tay ra khỏi tay Cửu Mệnh hình như đã quyết tâm rất lớn.

“Ta đi với người.”

“Nhưng nhờ bị người khác phát hiện.” Trên mặt Cửu Mệnh thoáng qua chút mất mát, nhưng ngay lập tức bị hấn cản thận che dấu đi: “Để ta đi một mình thôi.”

“Không.” Mộng Vân ảnh chậm rãi lắc đầu một cái: “Ta đi với người.” Cảm giác như vẫn chưa đủ sức thuyết phục, Mộng Vân Ảnh lại nhỏ giọng bổ sung một câu: “Muốn gặp hấn một lần cuối.”

Vì hấn giết người nàng rất sợ nhưng không hối hận. Mặc dù hấn không thích nàng nhưng nàng vẫn không chịu được người khác chửi bới nhục mạ hấn. Vân Liên giống như một trích tiên, những người đó không xứng với hấn.

Hấn là ai, Cửu Mệnh sao không biết? Cười khổ một cái, Cửu Mệnh liền theo Mộng Vân Ảnh đi ra khỏi sơn động. Mỗi lần nhìn thấy người kia, ánh mắt của Mộng Vân Ảnh đều rất khác với lúc nàng nhìn hấn.

Trên núi Huyền Hư, trước mặt thần tiên, mà hình như mạng người lại rất rẻ tiền. Chỉ sau bảy ngày, tất cả mọi người giống như đã quên mất chuyện Mộng Vân Ảnh giết người. Theo Cửu Mệnh dò hỏi, bảy ngày trước trên đỉnh Thanh Liên có một số đồ đệ bị thương vong, đệ tử bị Mộng Vân Ảnh giết cũng được xử lý như những đệ tử kia.

Mộng Vân Ảnh cười lạnh, quả nhiên là phong cách của người kia. Phượng Dẫn hình như không quan tâm tới bất kỳ điều gì trước mặt nàng. Nàng để ý thì tốt, nàng không để ý thì sẽ bị xem thành chuyện vặt. Trong mắt Mộng Vân Ảnh, Phượng Dẫn là một người như vậy. Không, phải là thần tiên mới đúng, bởi vì thần tiên sẽ vô dục vô cầu. Ngày trước lao lực tâm cơ muốn báii nàng làm sư phụ nhưng bây giờ bất tri bất giác giữa hai người đã là vực sâu không đáy rồi.

Cửu Mệnh vào nhà lấy đồ, Mộng Vân Ảnh núp trong bụi cây, Nhưng chợt có một bóng dáng màu đỏ lóe lên, người đó đang vội vã chạy tới nơi ở của sư phụ Bạch Nhĩ của nàng, hình như có chuyện gì gấp gáp. Mộng Vân Ảnh suy nghĩ một chút, rốt cuộc vẫn đi theo. Mộng Vân Ảnh tựa vào bên cửa, ba người bên nhà hình như không hề để ý đến người núp ngoài cửa. Thanh âm nói chuyện của người bên trong cũng không rõ ràng, thỉnh thoảng có những từ như “Vân Liên”, “Phượng Dẫn”, “Tiên khí”, “Vong tình đan” bay vào tai Mộng Vân Ảnh.

43. Chương 43: Mộng Vân Ảnh Ngoại Truyện 2

Vong Tình Đan. Mộng Vân Ảnh cẩn thận nhìn vào trong qua khe cửa. Có vật kia là có thể sẽ quên Phượng Dẫn đúng không ? Nếu làm lại từ đầu, gặp nàng trước thì Vân Liên có thể sẽ thích nàng không ?

Càng nghĩ càng hưng phấn, Mộng Vân ảnh rút cuộc không kềm chế được, lách mình xông vào phòng, giữa lúc ba người đang ngồi ngây ngẩn , đoạt viên đan dược kia rồi ngự kiểm đi.

Nam tử áo đỏ mờ mịt hỏi Bạch Nhĩ, “Người kia là ai vậy?”

Bạch Nhĩ bình tĩnh vỗ vỗ vạt áo, đáp: “Mộng Vân Ảnh.”

Sát Nhan thần thờ: “Nàng giành thuốc làm gì?”

Bạch Ti đá lông nheo, gầy gầy móng tay đỏ tươi : “Tiểu cô nương này chắc là thích Vân Liên. Người xem bộ dáng nàng hưng phấn khi giành thuốc mà xem.”

“Nha.” Sát Nhan gật đầu: “Dù sao vốn cũng là để cho Vân Liên ăn, người nào cho cũng được.”

Bạch Nhĩ trầm mặc hồi lâu, rút cuộc ngẩng đầu lên, nhìn hai người một lượt: ” Sao các người biết được là nàng không phải mang thuốc đi tố cáo với Phượng Dẫn vậy?”

“ ”

Ba người trầm mặc hồi lâu, Sát Nhan rút cuộc vỗ đùi, đuổi theo. Chỉ có điều hần hình như không chú ý Cửu Mệnh vẫn theo sát Mộng Vân Ảnh dọc đường.

Cho hần ăn ăn. Cho hần ăn ăn.

Trong lòng nàng giống như có tiếng nói đang đầu độc mình. Mộng Vân Ảnh càng ngày càng hưng phấn, tốc độ ngự kiểm càng nhanh hơn. Khi nàng bước vào phòng Vân Liên, nam tử trên giường vẫn ngủ say. Ánh nắng vàng ngoài phòng chiếu vào, tóc đen tán loạn trên gối, da thịt trắng như tuyết tạo thành một sự tương phản, áo xanh môi đỏ mọng, xinh đẹp như một bức họa.

Cho hần ăn ăn, hần sẽ quên nàng, yêu người.

Mộng Vân Ảnh bước từng bước về phía giường Vân Liên, nhìn đan dược trong tay, chỉ do dự trong chốc lát liền cẩn thận đưa thuốc đến khóe miệng nam tử. Chỉ có điều nam tử vốn đang nằm an tĩnh trên giường bỗng giật giật, lông mi thật dài khẽ run rẩy, rút cuộc chậm rãi mở mắt. Hình như là hôn mê quá lâu nên Vân Liên khó khăn lắm mới điều chỉnh được thị giác cho đến khi nhìn thấy rõ người trước mặt.

Lông mày xinh đẹp nhíu lại, Vân Liên mấp má môi, âm thanh vốn thanh thuận bây giờ lại hơi khàn khàn “Mộng Vân Ảnh? sao người ở đây?”

“Sao ta không thể ở đây?” Mộng Vân Ảnh hơi khấn trương nắm áo quần bên người, lại cố gắng tỏ vẻ tình ngay lý thẳng. Chợt Mộng Vân Ảnh nắm chặt Vong Tình Đan trong tay dịu dàng nói “Sư tổ bảo ta tới đưa thuốc cho người.”

“Đưa thuốc?” Vân Liên trong mắt nghi ngờ: “Nếu nàng muốn đưa thuốc sao phải phái người tới ? Muốn tới thì cũng phải là Sát Nhan tới ”

“Sao sư tổ không thể phái ta tới? Ta dầu gì cũng là nữ đệ tử, đương nhiên thận trọng hơn nam nhân kia.” Mộng Vân Ảnh liếm môi, xòe lòng bàn tay ra trước mặt Vân Liên, trên đó có một viên thuốc: “Ăn đi, ăn vào sẽ tốt.”

Vân Liên do dự một chút, rút cuộc đưa tay cầm viên thuốc lên. Đang chuẩn bị đưa lên khóe miệng thì đã bị người khác hất tay đi.

“Đừng ăn, đó là Vong Tình Đan.”

Âm thanh xa lạ. Vân Liên ngẩng đầu, thấy một người quen mặt. Người này hần cũng không gặp nhiều nhưng vẫn nhớ tên là Cửu Mệnh.

“Vong Tình Đan?” Vân Liên nguy hiểm nheo mắt lại, nghiêng đầu nhìn về phía Mộng Vân Ảnh: “Sao người phải cho ta ăn thứ này?”

“Tại sao?” Mộng Vân Ảnh chợt bật cười: “Còn phải hỏi tại sao ư? Đến lúc này rồi, người cần gì phải giả bộ ngu ngốc nữa?”

Nhìn thấy nét mặt quá mức bi phẫn của Mộng Vân Ảnh, rốt cuộc Vân Liên cũng lộ chút xúc động: “Người tội gì phải như thế? Cho dù là ăn Vong Tình Đan, ta cũng vẫn sẽ không yêu người. Huống chi.” Vân Liên dừng một chút, một đôi mắt đen như diệp thạch nhìn Mộng Vân Ảnh đầy đe dọa: “Nếu ăn ta ăn thuốc đó vào mà vẫn không yêu người thì không phải người càng thêm cảm thấy buồn cười sao?”

“Không yêu ta? Đúng vậy, mặc dù cho tới giờ, người vẫn yêu sư phụ của người! Sư phụ. Sư phụ.” Mộng Vân Ảnh chợt ngửa mặt lên trời cười to: “Trong mắt người, một nghìn ta cũng không bằng được một Phượng dẫn!”

Vân Liên nhìn Mộng Vân Ảnh, muốn nói lại thôi. Hắn che giấu tâm tư cẩn thận như thế sao nàng...

“Sao người biết.”

Cửu Mệnh đứng một bên không đành lòng bóp bóp bả vai Mộng Vân Ảnh thở dài nói : “Thôi, Vân Ảnh, cùng ta cùng nhau rời khỏi đây đi thôi.”

“Rời đi?” Mộng Vân Ảnh chợt quay đầu trừng mắt với Vân Liên, trên mặt vẫn cười nhưng trong mắt lại tràn đầy lửa giận : “Đúng, đều tại người, nếu không phải do người, thì bây giờ Vân Liên đã nuốt viên thuốc kia rồi, nói không chừng bây giờ hắn đã yêu ta.”

“Vân Ảnh.” Trên mặt Cửu Mệnh tràn đầy đau khổ: “Đủ rồi.”

“Chưa đủ! Còn chưa đủ! Đây là lỗi của ngươi!” Mộng Vân Ảnh rút kiếm bên người ra, mạnh mẽ chém lên người Cửu Mệnh. Kiếm dù chưa ra khỏi vỏ nhưng dùng lực mạnh thì người bình thường cũng khó chịu nổi. Huống chi Cửu Mệnh cũng không chống trả, chỉ cúi đầu yên lặng chịu đựng, cho đến khi bị đánh đến vô lực tê liệt ngã xuống trên mặt đất Mộng Vân Ảnh mới dừng tay.

“Các người ai cũng đừng mong rời đi.” Mộng Vân Ảnh cười nhạt lui về phía sau, không cần thận dụng phải ngọn đèn dầu trên bàn. Dầu rơi vãi đầy đất, Mộng Vân Ảnh nhìn những vệt dầu nửa buổi rốt cuộc ngẩng đầu cười lớn.

“Đúng vậy, Đúng vậy.” Vừa lầm bầm Mộng Vân Ảnh vừa móc từ trong ngực ra một cái mồi lửa, quẹt lửa vút lên đám dầu bên cạnh.

“Người muốn làm gì?” Vân Liên gượng dậy, sức lực trên người giống như đã bị người khác rút cạn. Bây giờ nhìn thấy hành động, việc làm của Mộng Vân Ảnh nhưng cũng không có sức lực đi ngăn cản.

Mộng Vân Ảnh chợt ôm chặt Vân Liên, nhẹ nhàng tựa trên vai hắn, ánh mắt dịu dàng nhưng không có tiêu cự, ngây ngốc nhìn chăm chăm tóc đen của Vân Liên tán loạn trên gối, nhẹ giọng thì thầm.

“Làm gì? Ta không làm gì. Ta chỉ muốn vĩnh viễn ở bên người. Vong Tình Đan thì có ích lợi gì? Chỉ có hoàn toàn cướp người khỏi Phượng Dẫn, người mới có thể vĩnh viễn ở cùng ta.”

“Người điên rồi.” Vân Liên cố gắng đẩy Mộng Vân Ảnh ra, nhưng thân thể hắn quá suy yếu, đôi tay mềm mại xanh xao vô lực nắm lấy tay Mộng Vân Ảnh.

Ngọn lửa bùng lên theo vệt dầu, nhanh chóng lan sang bàn ghế, Vân Liên ho nhẹ hai tiếng cau mày quát lên: “Cứ như vậy, chúng ta cũng sẽ chết đấy!”

“Chết có gì đáng sợ?” Mộng Vân Ảnh cười nhẹ buông Vân Liên ra, nâng một lọn tóc của hắn lên vuốt nhẹ: “Đúng rồi, ta quên nói cho người biết, ta đã giết người.”

Vân Liên đành nhắm hai mắt lại. Giờ phút này đối với nữ nhân này có nói nhiều hơn nữa cũng vô ích. Nhưng không biết bây giờ sư phụ đang ở đâu? Trong lúc hôn mê hắn vẫn nghe rõ tiếng sư phụ gọi bên tai, vì sao mở mắt ra hắn lại không thấy nàng đâu tiên? Chẳng lẽ thực sự nàng thích Long Thái tử kia?

Hai người theo đuổi tâm tư của mình, cũng không ai chú ý Cửu Mệnh đã bò tới dưới giường. Cửu Mệnh tuy bị thương nặng nhưng cũng cố gắng đứng dậy, đánh lên gáy Mộng Vân Ảnh. Mộng Vân Ảnh chỉ thấy trước mặt lóe sáng liên hôn mê. Vân Liên như trút được gánh nặng, gật đầu với Cửu Mệnh một cái nói cảm ơn.

Cửu Mệnh cũng không nói gì, chỉ cúi đầu cầm viên Vong Tình Đan kai lên nhét vào miệng của nàng. Đến khi thấy nàng nuốt vào rồi, Cửu Mệnh mới vừa thở dài, khó khăn đem Mộng Vân Ảnh công lên lưng.

Vân Liên nhìn hai người, đang định mở miệng nói chuyện thì lại bị Cửu Mệnh cắt đứt.

“Không cần cảm ơn ta...ta hôm nay trọng thương, chỉ có thể cứu một người. Ta chưa bao giờ là thánh nhân, hôm nay ta chỉ có thể cứu Vân Ảnh, bản thân ngươi thì tự cầu phúc đi thôi.”

Vân Liên chỉ lắc đầu cười cũng không nói thêm gì nữa. Trong phòng khói mù quá nồng, lúc này thân thể Vân Liên lại suy yếu chỉ một lát sau lại ngã xuống lần nữa. Cửu Mệnh đỡ Mộng Vân Ảnh, quay đầu liếc nhìn Vân Liên ngã xuống giường, thở dài.

“Người nên quên nhất không phải là ngươi, mà là nàng.”

Cửu Mệnh nhảy ra ngoài cửa sổ, bên trong nhà lửa càng ngày càng lớn. Cửu Mệnh nhẹ nhàng nói “Bảo trọng” , rồi cuộc công Mộng Vân Ảnh rời khỏi mảnh đất thị phi này. Thiên hạ rộng lớn, chắc chắn sẽ có một nơi, không có Vân Liên, chỉ có hai người bọn họ.

“Ngươi là ai?”

Mộng Vân ảnh xoa đầu, nhìn nơi xa lạ này. Liếm liếm đôi môi khô nứt, Mộng Vân Ảnh hí mắt cẩn thận quan sát một người có làn da ngăm đen ngũ quan bình thường trước mặt.

“Ngươi đã tỉnh rồi à?” Nam tử hưng phấn bỏ chậu rửa mặt trong tay xuống, ngồi bên mép giường. Đến khi nghe câu hỏi của Mộng Vân Ảnh, hơi sững sờ, nhưng cũng hơi chán nản nói thầm: “Không phải Vong Tình Đan này. sao mà ngay cả ta là ai cũng quên mất.”

“Vong Tình Đan?” Mộng Vân Ảnh gãi gãi đầu hơi choáng: “Đó là gì?”

Nam tử nhanh chóng khoát khoát tay che giấu nói: “Không có gì!”

Mộng Vân ảnh nhìn nam tử có dáng vẻ ngây ngốc, rồi cuộc cười khanh khách. Người đàn ông này rõ ràng tuyệt đối sẽ không gạt người, cho nên bộ dạng hẩn khi lừa gạt người khác cực kỳ buồn cười.

Đôi mắt to của Mộng Vân Ảnh đảo vòng vòng cuối cùng quyết định treo chọc nam tử này một chút: “Ta biết rồi, ngươi là tướng công của ta!”

Nghe vậy, khuôn mặt xanh đen của nam tử đỏ ửng lên như sắp nhỏ máu: “Ta.”

Mộng Vân Ảnh khoát khoát tay, đang định kết thúc đề tài này thì nam tử kia lại chợt bắt lấy tay nàng.

“Không sai, ta là tướng công của nàng!”

Mộng Vân Ảnh ngơ ngác nhìn nam tử, chợt rất muốn cười. Chưa có ai nói với hắn là hắn không thể gạt người sao ? Vừa định nói lời cự tuyệt với hắn nhưng không hiểu sao trong lòng Mộng Vân Ảnh lại thoáng có một tia rung động. Giống như... giống như người này có thể khiến nàng rất an tâm.

Ừ, an tâm, chính là cảm giác này.

Trong nháy mắt Mộng Vân Ảnh có chút tham lam, hình như nàng chưa bao giờ có loại cảm giác này. Nàng đưa tay nắm lấy tay nam tử trước mặt, toàn thân hắn cứng đờ, nhưng chỉ chớp lát sau đã buông lỏng xuống đưa tay ôm lại Mộng Vân Ảnh, tiếng chim hót, gà gáy ngoài phòng, tất cả âm thanh xung quanh dường như biến mất hết. Giữa trời đất chỉ còn lại tiếng hít thở của hai người.

Mộng Vân Ảnh nhìn qua vai nam tử, xuyên qua cửa sổ nhìn về nơi xa. Ánh mặt trời chiếu qua song cửa sổ, nghịch ngợm trải đầy đất.

Mộng Vân Ảnh ngẩng đầu khỏi vai nam tử khiến hắn có chút nghi ngờ nhìn nàng nhưng nàng chỉ cười nhẹ.

“Khí trời thật tốt.”

Nam tử ngắn người, chột nhếch môi, cười mặc dù không đẹp nhưng lại rất chân thật.

Đây là nụ cười dành riêng cho nàng.

“Ừ. Thời tiết thật tốt.”

44. Chương 44: Tan Thành Mây Khói

“Buông ta ra!”

Thấy lửa trong phòng càng ngày càng lớn, ta đang định xông vào thì lại bị Sát Nhan ôm lại.

” Chỉ với năng lực tiên thuật bằng với hồi ba tuổi của ngươi mà cũng đòi cứu người ra khỏi đám lửa đang cháy ư?” Sát Nhan tức giận vô cùng, gõ mạnh lên trán ta: “Xem ra ngươi thật là không sợ chết!”

Ta hung hăng trợn mắt với Sát Nhan rồi quát: “Được! Ta không vào cũng được! Ngươi vào!”

Sát Nhan chép miệng, thầm nói: “Ta không đi, nếu hần là con trai Ngọc Đế thì sẽ không chết được . .”

” Nhưng nếu tiên thể của hần bị phá hủy thì hai ta phải chịu tội lớn đấy!”

“Tiên thể?” Sát Nhan nhíu mày: “Ngươi nói cái thân thể yếu đuối kia của hần là tiên thể sao?”

Lòng ta nóng như đốt, làm sao có có công sức mà nói chuyện tào lao với Sát Nhan được nữa: “Lão già Ngọc Đế nói ngươi cũng không tin thì đi mà hỏi lão.”

Nói xong ta liền xoay người gõ ngón tay của Sát Nhan ra, chỉ có điều hần nắm quá chặt làm ta vất vả nửa ngày mới đẩy được tay hần ra. Hôm nay xem ra Sát Nhan quả nhiên đã quyết tâm không thả ta đi cứu Vân Liên.

“Ta cũng không tin Ngọc Đế có thể giương mắt nhìn con trai hần chịu chết. Cho dù là trong hai người các ngươi phải có một người chết thì đó cũng sẽ không phải là ngươi!” Sát Nhan kìm nén đến đỏ hừng mặt: “Ngươi cho là ta ngây ngô sao, đừng có nghĩ đến việc đi vào đó!”

Ta nhìn Sát Nhan hoàn toàn không để ý hình tượng gì nữa ngồi xổm trên đất mà đau đầu nhức óc. Ta cũng hiểu rõ, liên quan đến tính mạng của con trai mình thì ông ta nhất định sẽ không buông tay mặc kệ nhưng nếu ngọn lửa này thực sự tổn thương tới Vân Liên thì làm sao ta có thể giương mắt nhìn đây?

Suy đi nghĩ lại rốt cuộc ta thở dài, bày ra tư thái đầy khí phách, duỗi tay tóm lấy cổ Sát Nhan. Động tác đột ngột của ta làm cho Sát Nhan sững sờ, nhưng chỉ trong chớp mắt, khi đôi mắt phượng của hần chậm rãi từ mê mang chuyển sang thấu hiểu, ta rốt cuộc quyết định “găm ” lên đôi môi đỏ mọng kia.

Ừm, hôn và gặm đương nhiên khác biệt, lòng ta đã dành cho Vân Liên cho nên không thể tự nhiên mà đi hôn nam tử khác. Bây giờ tình thế mặc dù cấp bách nhưng cũng nên phân biệt rõ ràng, cũng không thể tùy tiện tiện được.

Chỉ có điều ta suy nghĩ vậy nhưng cũng không có nghĩa là người khác cũng nghĩ vậy. Hiếm thấy ta chủ động ôm ấp yêu thương, Sát Nhan chẳng lẽ lại không tranh thủ cơ hội chứ ? Ta vốn chỉ muốn khiến hần phân tâm buông ta ra nên đang muốn rời ra thì hần lại duỗi tay ôm ta vào ngực, đổi khách thành chủ, một đôi mắt phượng dài càng thêm mị hoặc vô cùng.

Theo lý thuyết, ở trong ngực một nam nhân đẹp như vậy nếu bình thường thì bốn tiên sẽ hài lòng tận hưởng một phen nhưng bây giờ thật không có tâm tình này. Khi đầu lưỡi Sát Nhan đang có ý đồ len qua kẽ răng của ta thì ta không chút do dự bổ lên gáy hần.

Đánh ngã được Sát Nhan thì những chuyện tiếp theo cũng dễ hơn nhiều. Ta đang chuẩn bị vọt vào phòng thì lại thấy một bóng đen vác Mộng Vân Ảnh từ trong nhảy ra. Ta nhìn kỹ thì thấy đó chính là Cửu Mệnh. Chỉ có điều lúc này chỉ nghĩ đến việc ai đốt nhà hay vì sao đốt đều không quan trọng nữa.

Trong phòng đã hết sức hỗn loạn, từng đợt hơi nóng đập vào mặt ta, khói đen dày đặc xông vào mũi vào miệng đến mức không thể hít thở nổi. Ta cố gắng tìm kiếm phương hướng của Vân Liên, hắn vẫn là một thân áo xanh, an tĩnh nằm kia. Nếu không phải chặn trên người hắn bị vén lên một nửa thì ta cũng sẽ không đoán được hắn đã tỉnh lại. Ta đoán hắn vừa tỉnh dậy vẫn còn rất suy yếu lại bị khói đen dày đặc làm cho ngạt thở mà ngất đi.

Ta cố gắng đến gần bên giường, mới nhìn thấy rõ Lai Tiễn vẫn rúc bên cạnh Vân Liên, hắn đang gắng sức đem tu vi mà mình khổ cực tu luyện được độ cho Vân Liên, bảo vệ hắn không bị thương tổn. Hình như nhận ra ta, Lai Tiễn chỉ hưng phấn kêu lên một tiếng liên hôn mê bất tỉnh.

Ta cảm động muốn chảy nước mắt. Không ngờ bình thường Lai Tiễn chỉ có ăn với ngủ mà đến thời khắc nguy nan lại rất coi trọng tình cảm. Ta ôm Lai Tiễn vào ngực, đưa ta khẽ xoa mặt Vân Liên, cẩn thận khắc sâu bộ dáng xinh đẹp của hắn, dù là cái trán trắng nõn hay đôi mắt phượng thật dài, sống mũi anh tuấn hay đôi môi đỏ mọng, ta đều tỉ mỉ ghi nhớ.

Bởi vì ta phải nhớ kỹ hắn, nếu có kiếp sau, ta muốn nhận ra hắn đầu tiên.

Nhìn dáng vẻ an tĩnh của Vân Liên, ta hài lòng nhếch khóe môi, ngay sau đó không chút dè dặt hôn lên môi Vân Liên. Hình như đây là lần đầu tiên ta chủ động hôn hắn. Ta hôn rất cẩn thận, như muốn hôn từng điểm trên môi hắn. Ta không biết ta hôn bao lâu chỉ đến khi nhiệt độ từng đợt từng đợt đánh vào cơ thể ta, mới khiến ta từ trong hạnh phúc quay lại với thực tế. Nhẹ nhàng dựa vào thân thể đang từ từ ấm lên của Vân Liên, ta hài lòng nhắm hai mắt lại.

Làm một thần tiên không sử dụng được chút tiên thuật nào, nếu muốn cứu người thì chỉ có một phương pháp duy nhất là giống như con hồ yêu Lai Tiễn này, độ tu vi. Tu vi tan hết, tiên hồn cũng tiêu tan.

Để bảo vệ Vân Liên, ta đem toàn bộ tu vi ngàn năm của mình độ cho hắn, bày ra kết giới quanh người hắn cho đến khi trận hỏa hoạn này bị dập tắt thì vẫn bảo vệ hắn an toàn.

Ta run rẩy tháo dây buộc tóc màu trắng buộc vào cổ tay Vân Liên, mỉm cười dùng toàn bộ hơi sức cuối cùng cọ xát trong ngực Vân Liên.

Thật ra từ nhỏ ta đã rất tò mò, người phàm sau khi chết đi sẽ xuống địa phủ còn tiên sau khi chết đi thì sẽ đi đâu ? Chỉ có điều mỗi lần hỏi đến vấn đề này ta đều bị mẫu thân trừng mắt đe dọa, trên chín tầng trời cao, đây là điều cấm kị. Dù thần tiên sống lâu cũng chưa chắc muốn chết. Cho nên ta không thể làm gì khác là suy đoán bộ dạng sau khi chết đi của mình một cách thiếu logic. Dù không biết sau khi chết sẽ thế nào nhưng nếu trước khi chết có thể ăn một chút đậu hũ của con trai Ngọc Đế thì dù chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu, cũng không uổng cuộc đời này của Phượng Dẫn ta.

Nhưng mà nghĩ đến mẫu thân. Ai, chỉ mong sau này khi nhắc đến ta, nàng đừng nước mắt nước mũi đầm đìa thật xấu xí là được.

Mũi ta chua chua, tri giác cũng đang dần biến mất, trước mắt càng ngày càng mơ hồ. Ta hơi hốt hoảng nhổ xuống một nắm tóc, bện thành hình hoa sen, nhẹ nhàng nói vào đó mấy câu. Ừ, không phải ta sợ chết mà là có mấy lời ta muốn tự mình nói với Vân Liên.

Ta cũng không biết khi ta hôn phi phách tán thì đóa sen kết từ tóc này có còn tồn tại nữa hay không nhưng nếu không nói ra được tâm nguyện của mình thì cảm giác thật đáng tiếc.

Ta nói vào đóa sen câu “Ta yêu chàng ” và chỉ một khắc sau đó thân thể ta cũng tan rã biến mất.

Ta nhe răng oán giận, cũng không nói yêu đương gì nhiều, dù ta không vượt qua thiên kiếp này nhưng báo ứng cũng không cần phải đến nhanh như vậy chứ. Sao vừa rồi khi Vân Liên khổ sở trong biển lửa thì lại không thấy ai tới cứu hắn đây ? Ta đen mặt mắng to Ngọc Đế một tiếng và một khắc sau thì hồn phi phách tán.

Vân Liên chậm rãi mở mắt, đây là cảnh tượng cuối cùng ta thấy trước khi chết.

“Tiên tử, Thanh Liên tiên tử.”

Ý thức trong nháy mắt dội lại, ta mơ hồ lắc đầu, giống như đã hôn mê quá lâu nên đầu óc không được minh mẫn nữa. Hai mắt ta vô hồn nhìn người đeo mặt nạ tím trước mặt, khiến ta không thể nhìn ra mặt hắn.

Ta bấu môi nhưng không ngờ đôi môi lại khô róc.

“Người là ai? Ta nhớ không phải ta đã chết rồi sao?”

Ta lười biếng hỏi một câu, bỗng nhiên lại phát hiện hình như có điều gì đó không đúng. Chẳng lẽ đây là một dạng quỷ sai đầu trâu mặt ngựa trong truyền thuyết tới đón hồn tiên nhân đã chết ?

Ta hưng phấn trợn to mắt nhìn hắn từ trên xuống dưới một lượt nhưng lại không nhìn ra uẩn khí thuộc về chốn âm tào địa phủ, không thể làm gì khác hơn là chán nản sửa lại đầu tóc rối bời của mình.

“Ta tới độ giúp tiên tử, tiên tử mệnh số chưa hết.”

Ta chỉ tay vào mũi mình: “Ta gặp Thiên kiếp, còn độ tiên khí cho người khác, mà mệnh số còn chưa hết sao?” Ta nhướn mày, nhỏ giọng lầm bầm: “Xem ra mệnh của Phượng Dẫn ta thật dài”

Dù ta không thấy rõ vẻ mặt của nam tử mang mặt nạ tím này, chỉ thấy khoe miệng hắn nhếch lên. Ta hả hê gật gù thờ dài nói : “Người đã tới độ giúp ta, thì mau mau cho ta trở về a.”

Nam tử ra vẻ cao thâm, so với Tiên Nhân như ta đây còn có đáng vẻ thần tiên hơn: “Tiên tử chớ vội, thời cơ chưa tới.”

Thời cơ chưa đến ? Ta liếm môi, đang định mở miệng mắng hắn thì lại thấy hắn tự giác lấy ra một chiếc gương nhỏ bên hông. Chiếc gương này khi thả xuống đất liền nháy mắt lớn lên, có lẽ chính là pháp bảo của nam tử này. Hình ảnh trong gương đang từ từ trở nên rõ ràng hơn, có thể thấy được đó là hình ảnh núi Huyền Hư sau khi ta bị hồn phi phách tán.

Trong lòng ta lộp bộp, tình hình núi Huyền Hư này ... ta không thể hình dung nổi, tóm lại muốn thê thảm bao nhiêu thì thê thảm bấy nhiêu. Những phòng ốc ta tạo nên biến mất không nói, ngay cả mấy người Bạch Ti Bạch Nhĩ ta dùng giấy tạo nên trong nháy mắt cũng biến mất sạch sẽ. Núi Huyền Hư nhờ tiên khí mà xinh đẹp bây giờ trở nên hoang vu vô cùng, các đệ tử đều thất kinh, dù gì cũng là núi Huyền Hư nổi tiếng từ lâu, thế mà chỉ trong một đêm đột nhiên liền biến mất sạch sẽ.

Ta lắc đầu thật sự không đành lòng nhìn nữa. Thật ra ta đã quên mất khi tan tan biến thành mây khói thì những thứ vốn nhờ tiên lực của ta duy trì cũng sẽ không còn nữa, nghĩ đến đây ta thấy mình quả thật hơi lỗ mãng rồi.

Khi ta đang than thở, thì hình ảnh trong gương thoáng thay đổi hiện ra hai nam tử. Một thân áo xanh một thân áo đỏ, đều là những nam nhân xuất chúng.

Nam tử áo đỏ tức giận, hiển nhiên đã chẳng thêm ấn nhẫn nữa, chỉ vào mũi nam nhân áo xanh mắng to.

“Trả Phượng Dẫn cho ta!”

Ta run lên, ta thành người của Sát Nhan từ bao giờ?

“Người yên tâm, ta sẽ nghĩ biện pháp cứu nàng.”

Nam tử áo xanh nhắm mắt lại, tướng mạo vẫn giống như trước nhưng lại giống như đã khác đi. Ta đang buồn bực thì Sát Nhan lại nói ra nghi ngờ giúp ta : “Người.”

Sát Nhan dừng một chút, mắt phượng híp lại mang theo vẻ tìm tòi nghiên cứu: “Người đã khôi phục trí nhớ trước khi lịch kiếp?”

Nam tử áo xanh chợt mở mắt, đôi mắt giống như diệu thạch hình như đã mất đi sức sống, chỉ ngơ ngác nhìn bông sen kết từ tóc trên tay, không ngẩng đầu, chỉ nhẹ nhàng lên tiếng “Ừ.”

45. Chương 45: Đóa Sen Kết Từ Tóc

Không chỉ Sát Nhan mà cả ta cũng kinh ngạc. Chỉ có điều suy nghĩ lại thì thấy cũng dễ hiểu, ta độ ngàn năm tu vi cho Vân Liên, dù là phong ấn do Ngọc Đế tự đặt thì cũng có thể giải được. Nhưng bây giờ Vân Liên đã khôi phục trí nhớ, ta không khỏi chột dạ, cẩn thận nghĩ lại thì việc ta thu nhận Vân Liên quả thực đã mang tai họa đến cho hắn, chỉ mong hắn niệm tình ta lấy mạng cứu hắn mà đừng tìm ta phiền toái thêm là được.

Ta đang suy nghĩ lung tung, thả hồn giữa trời thì bên kia Vân Liên chỉ nhìn đóa sen kết từ tóc kia không nói thêm gì nữa. Trên cổ tay Vân Liên vẫn còn dây buộc tóc màu trắng mà ta tặng hắn trước khi hồn phi phách tán. Vân Liên chợt ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào Sát Nhan mấp máy môi như có điều muốn nói nhưng cuối cùng cũng không phun ra chữ nào, chỉ xoay đầu rời đi.

Gió xuân thổi vạt áo Vân Liên bay phất phơ, không chút lưu luyến, xuất trần như vậy nhưng trong mắt ta lại giống như rất quyết tuyệt.

“Người hại chết Phượng Dẫn rồi còn định bỏ đi sao?” Trên mặt Sát Nhan giờ đây không còn nửa phần mỉa hoặc chúng sinh, trong đôi mắt bình thường mê hoặc thì bây giờ chỉ đọng đầy tức giận.

Bước chân Vân Liên chỉ hơi khựng lại một chút nhưng cũng không dừng lại.

“Người đứng lại đó cho ta!” Sát Nhan chụp lấy bả vai Vân Liên xoay lại để hắn đối mặt với mình : “Đừng tưởng người đã khôi phục trí nhớ thì muốn thế nào cũng được, vì Phượng Dẫn, cả con trai Ngọc Đế ta cũng đánh!”

Vân Liên mặc Sát Nhan siết chặt vai mình, không phản ứng gì đến khi nắm đầm của Sát Nhan đã đến sát sống mũi mình hắn mới chậm rãi ngẩng đầu lên, tiến sát lại gương mặt tràn đầy sát khí của Sát Nhan.

Từng chữ từng chữ bật ra khỏi môi hắn, rõ ràng vô cùng.

“Ta thích Phượng Dẫn.”

Nắm đầm của Sát Nhan dừng lại trước mặt Vân Liên, chân mày nhíu chặt “Người nói cái gì?”

“Ta yêu Phượng dẫn.”

Vân Liên không sợ làm phiền người khác lặp lại, từng chữ từng chữ cũng đập vào lòng ta.

Ta cứ nghĩ là khi Vân Liên khôi phục lại trí nhớ ngàn năm thì tình cảm hai mươi năm này đối với hắn cũng sẽ không có nghĩa gì. Có lẽ hắn còn ghi hận ta trách phạt hắn hoặc dứt khoát quên mất. Nhưng ta không ngờ hắn sẽ trả lời như thế.

Hình ảnh trong gương lắc lư, nam tử áo tím kia vỗ vỗ vai ta tốt bụng nhắc nhở: “Đây chỉ là cảnh tượng huyền ảo, tiên tử đừng để ảnh hưởng đến tâm thần mình.”

Tình cảm tiên nhân quả thật sẽ ảnh hưởng đến tác dụng của thần khí. Ta nhẹ nhàng gật đầu, ngưng thần nhìn lại, Sát Nhan thu nắm đầm, quan sát Vân Liên như đang quan sát một vật gì kỳ quái.

“Bây giờ người mới nói cho ta biết thì có ích lợi gì, chẳng lẽ bây giờ mà người vẫn muốn tranh Phượng Dẫn với ta sao?” Sát nhan khoanh hai tay trước ngực, nhướn mày, bộ dạng khinh thường: “Ta nhớ là Phượng Dẫn đã nói nàng không thích người.”

“Không.” Lòng mày xinh đẹp của Vân Liên cau lại, giống như trẻ con: “Nàng chưa bao giờ nói nàng thích ai.”

“Hừ.” Sát Nhan hừ nhẹ, cũng không nói thêm gì nữa. Ta âm thầm lau mồ hôi, trong lòng ta nghĩ thế nào thì trừ ta ra chỉ sợ Sát Nhan là người rõ ràng nhất. Lúc này hắn lại cãi vã với Vân Liên thật sự không biết là mình đã tính sai rồi.

Sát Nhan híp mắt chợt phát hiện đóa sen kết từ tóc mà Vân Liên nâng niu trên tay, cũng không kiềm chế được chỉ vào tay Vân Liên hỏi “Đó là cái gì? Phượng Dẫn đưa cho người sao?”

Vân Liên nhìn đóa sen trong tay, vẻ mặt dịu dàng như nước: “Tĩnh lại đã thấy bên giường.”

Sát Nhan nhìn chăm chăm đóa sen nửa buổi, rót cuộc thi thuật giải phong ấn ta đặt trên đóa sen. Một câu “Ta yêu chàng ” phát ra khiến cái mặt mo của ta cũng suýt nữa không chịu nổi.

Ta lén liếc nam tử áo tím bên cạnh, may mà hắn mang mặt nạ, nếu không bây giờ trên mặt hắn chắc đang tràn đầy vẻ chế giễu. Ta khó khăn nuốt nước miếng, cũng không phải ta màu mè gì chỉ không nghĩ được là Vân Liên sẽ nghe được câu nói này trong hoàn cảnh như thế này. Ta chỉ muốn khi Vân Liên tỉnh lại nhìn thấy đóa sen kết từ tóc thì có thể đoán được tâm ý của ta, nhưng không ngờ lại bị Sát Nhan tra ra. Trong trời đất này, trừ Sát Nhan chỉ sợ không ai có thể đoán được tâm địa của ta cả.

Biết vậy chẳng làm, một câu nói riêng tư lại bị đến ba người nghe, thật xấu hổ.

Nhìn lại hai người một áo xanh một áo đỏ cũng đang sừng sốt, ừm, không chỉ áo quần họ xanh đỏ mà mặt họ cũng một xanh một đỏ.

Mặt Sát Nhan đen thui, nghiêng răng nổi trợn lời đĩnh : “Phượng dẫn tên khốn kiếp! Ta cứ cho là nàng vì cứu người mà biến mất, hóa ra là nàng không thoát được thiên kiếp!”

Ta rùng mình, đúng là ta không tránh thoát thiên kiếp nhưng dù gì cũng là do ta cứu Vân Liên nên mới chịu cảnh vò đã mở lại còn bị sứt, nếu không thì ta không thể bỏ mạng dễ dàng như vậy được.

“Thiên kiếp?” Trên mặt Vân Liên đầy nghi ngờ, tay nắm chặt đóa sen hơn : “Thiên kiếp gì?”

“Thiên kiếp gì?” Sát Nhan cười gượng hai tiếng: “Người đứng là không biết xấu hổ mới đi hỏi thế, không phải cha người khởi xướng sao?”

“Phụ hoàng?” Vân Liên nghiêm mặt: “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, nói rõ cho ta.”

Chuyện đã đến nước này thì cũng không có gì phải giấu nữa. Sát Nhan chỉ đơn giản dùng hai ba câu đã giải thích rõ chuyện tình rối rắm đến tưởng như đứt gan đứt ruột của ta.

Vân Liên nghe xong không nói một lời, ta cứ nghĩ là hắn sẽ thất vọng nhưng lại chợt thấy hắn cười rộ, xoay người rời đi.

“Người muốn làm gì?” Sát Nhan bắt đầu nhìn bóng lưng Vân Liên, chỉ mới khôi phục trí nhớ ngàn năm mà hắn đã không đoán nổi ý tưởng của người này nữa rồi.

Vân Liên lần này không dừng lại nữa, chỉ nhẹ nhàng mờ mịt nói một câu “Tự ta sẽ cứu nàng” rồi không thấy bóng dáng đâu nữa.

Úm. Ta thấy Sát Nhan nhếch môi đầy ác ý.

Vừa rồi hắn nói nhiều như vậy ta cũng đoán được ý đồ của hắn, hắn cũng chỉ muốn kích động Vân Liên đi tìm Ngọc Đế. Chuyện này sợ là cũng chỉ có Ngọc Đế mới có biện pháp cứu ta. Khi Vân Liên rời đi, ta cũng cho là hắn sẽ đi tìm Ngọc Đế. Trong lòng ta hồi hộp thay Vân Liên nhưng rốt cuộc cũng không giúp gì được. Chưa nói đến sau khi Vân Liên tìm được Ngọc Đế thì ông ta có bằng lòng cứu ta hay không mà chỉ với tội danh trong lúc lịch kiếp mà tự tiện xông lên thiên đình thì cũng đã đủ bị phạt rồi. Huống chi nếu Ngọc Đế thật sự an bài Thiên Kiếp này thì đương nhiên sẽ không có ý định cứu ta. Lần này chỉ sợ Vân Liên mất công đi rồi.

Nhưng khi Vân Liên đến cửa Thiên Đình lại chạy thẳng tới cung điện của Thái Thượng Lão Quân, thì ta biết là mình đoán sai rồi.

Lần này Vân Liên không đi cầu mà là muốn chết.

Hắn chết đi thì ta sẽ sống lại.

Nói đến chuyện này cũng thật trùng hợp, năm trăm năm trước, ta suýt nữa bỏ mạng ở chỗ của Thái Thượng Lão Quân.

Lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân không chỉ dùng để luyện đan mà một trong những cái lò đó có một bảo bối là Kết Hồn Đăng. Lúc đó ta mới chỉ 500 tuổi, còn là một đứa trẻ nghịch ngợm. Hôm đó ta kéo theo tiểu nữ tiên quét dọn cung điện, thừa dịp Thái Thượng Lão Quân không có ở đây liền leo vào phòng luyện đan của hắn. Trong thiên cung ai cũng biết Thái Thượng Lão Quân có một bảo bối, nhưng vì có thể

thay đổi mệnh số của một người nên nó bị phong ấn lại, chưa ai từng thấy qua. Kể từ nghi nghe nói đến, ta đã rất tò mò, ngày đêm nghĩ tới bảo bối đó, bây giờ cuối cùng mới có cơ hội xem qua một chút. Ta kéo theo tiểu nữ tiên buộc nàng chung vào lò luyện đan lấy Kết Hồn Đăng ra cho ta, tiểu nữ tiên không từ chối được ta nên đành chui vào lò luyện đan. Chỉ có điều sau khi đi vào thì cũng không thấy quay ra. Ban đầu ta sốt ruột chờ đợi nhưng càng chờ lại càng thấy sợ, rốt cuộc cẩn thận bò lên đỉnh lò nhìn vào thì chỉ thấy một chiếc đèn rách trong đó, không thấy bóng dáng của tiểu nữ tiên kia đâu nữa. Chuyện hôm đó không có ai biết nhưng ta lại sợ hãi suốt mấy tháng liền, ngày đêm sợ hãi và áy náy đến không ngủ được. Nếu hôm đó người bò vào là ta thì chỉ sợ trên đời này đã không còn Phượng Dẫn nữa.

Nhưng sau đó ta lại nghe có người nói, trên Cửu Trọng Thiên, chỉ có Ngọc Đế lấy được chiếc đèn này ra khỏi lò luyện đan mà không bị tổn hại chút nào. Tu vi càng thấp càng dễ bị hóa kiếp đến không thừa mảnh nào. Hiện nay tu vi của Vân Liên cộng với tu vi mà ta độ cho hắn cũng chỉ mới có hai nghìn năm, nếu lấy cái đèn này ra thì chỉ sợ thân thể cũng đã nát bét hoặc đục thủng cả trăm lỗ.

Ta sợ hãi cắn môi, chợt nín áo nam tử áo tím bên cạnh, giọng nói kiên quyết: “Người thu ta đi đi, phải đến đâu ta liền theo người, đừng lấy cái cơ mệnh chưa hết ra dọa ta.”

Nam tử mặc áo tím chỉ nhẹ nhàng lắc đầu cũng không trả lời. Tất nhiên ta hiểu ý hắn, trong lòng càng thêm lạnh đi.

“Hắn lại dám đi ăn trộm đèn, cả ta và người đều thấy, sao người không đi bẩm báo Ngọc Đế, nói không chừng còn được ban thưởng.”

Nam tử mặc áo tím bí hiểm đỡ mặt nạ, thở dài nói: “Đều là mệnh số. Sống hay chết, đã được quyết định từ lâu.”

Ta cố nén kích động lộet mặt nạ của hắn xuống, bây giờ ngoại trừ bốn tiên, ai cũng có vẻ giống thần tiên hơn ta. Ta nghiêng răng nghiêng lợi, mắt cũng không dám rời khỏi gương một khắc, chỉ sợ chớp mắt một cái là sẽ không thấy Vân Liên nữa.

Thân ảnh màu xanh chợt lóe, nam tử đứng trước lò đã biến mất. Trong nháy mắt, sự hoang mang, sợ hãi giống như ngàn vạn cái gai đâm vào lòng ta, rõ ràng là ta đã hồn phi phách tán, thân thể bây giờ hình như cũng đã thành hư không nhưng không ngờ cảm giác đau đớn lại mãnh liệt như thế. Ta cứ cho là khoảnh khắc Vân Liên mở mắt ra kia ta đã có thể buông xuống mọi thứ, nhưng hôm nay xem ra, thứ mà trong lòng ta vẫn chưa bỏ xuống được chính là hắn được.

46. Chương 46: Kết Hồn Đăng

Vân Liên, Vân Liên.

Mặc kệ ta gào thét đến rách cổ họng bao nhiêu thì hắn cũng sẽ không nghe được. Ta không dám nháy mắt một cái, nhìn chằm chằm lò luyện đan trong gương, ước chừng qua thời gian một chén trà, trong gương vẫn chưa thấy động tĩnh gì. Ta chưa bao giờ cảm thấy thời gian trôi qua chậm như vậy, thời thời khắc khắc đều đầy đau khổ, tâm tình như treo trên mây, không biết khi nào sẽ rơi xuống.

Lòng bàn tay ta rịn mồ hôi, nam tử mặc áo trắng vẫn đứng bên cạnh ta, vổ vổ vai ta giống như an ủi. Chỉ có điều nếu lúc trước ta vẫn có chút hảo cảm với hắn thì giờ đây một chút lòng biết ơn với hắn cũng không còn. Đó là còn chưa nói hắn đồng lõa với Ngọc Đế, bản lĩnh thờ ơ lạnh nhạt cũng thật khiến ta khâm phục. Ta quay đầu đi, hung hăng trừng mắt với hắn, hắn cũng đành nhún vai, ầm Ức thu tay lại. Nhưng khi vừa thả tay xuống thì hắn lại chăm chú nhìn vào gương, trong lòng ta hồi hộp vô cùng, thật giống như người sắp bị hành hình, mặt trắng bệch ra.

Trong gương, một cánh tay thò ra chậm rãi bám vào thành lò luyện đan. Ta mừng rỡ trong lòng, nếu có thể quay trở ra thì không phải lo về tính mạng rồi, còn có lấy được Kết Hồn Đăng hay không ta cũng không

thèm quan tâm. Nhưng ta chỉ mới vui mừng thì trong gương đã hiện lên hình ảnh một người bị trọng thương khiến tâm ta nhưng chìm xuống vực.

Vân Liên khó khăn bò ra khỏi lò luyện đan, đứng cũng không vững, xiêu xiêu vẹo vẹo bước đi được hai bước thì ngã lăn ra đất. Trên người vô số vết thương lớn nhỏ, máu nhuộm đỏ một thân y phục vốn ban đầu là màu xanh. Nhưng đây cũng chưa phải là nghiêm trọng nhất, ta nhìn vào mặt Vân Liên mà không khỏi rét rạnh. Khuôn mặt vốn tuấn mỹ lúc này lại khiến người ta kinh hãi, mặt đã bị bỏng mơ hồ không phân biệt được đâu là mắt đâu là mũi nữa, mắt lớn mắt nhỏ, mũi bị vỡ, môi có chỗ sưng phồng...

Ta không dám nhìn nữa, không thể làm gì khác hơn là quay đầu đi chỗ khác, mặc cho nước mắt mơ hồ bao phủ. Nghĩ đến việc bên cạnh còn có người khác, ta mới cắn chặt môi, cố gắng không khóc thành tiếng. Ha ha, Ngọc Đế bố trí trò hay này không phải là muốn nhìn thấy ta và Vân Liên thua thảm thiết sao ? Hắn càng như thế ta càng không muốn hắn thành công.

Trong gương Vân Liên đang cầm Kết Hồn Đăng cười hài lòng. Có điều cuối cùng sẽ có người phát hiện thần khí bị trộm, nếu Vân Liên bị phát hiện thì không những kiếm củi ba năm thiêu một giờ mà còn phải chịu trừng phạt nữa. Ta nhíu mày, chỉ ngóng trông Vân Liên có thể nhanh trốn đi. Lúc này thật bất ngờ lại thấy Lai Tiễn đã đi theo Vân Liên lên thiên đình từ lúc nào. Hắn đứng trước mặt Vân Liên do dự một lúc rồi quyết định biến thành hình người. Mặc dù ta vẫn thấy lạ vì sao Lai Tiễn là một con hồ yêu nhưng từ sau khi đi theo ta thì lại không muốn biến thành hình người nữa, chỉ có điều lúc này cũng không phải thời điểm để suy nghĩ lung tung. Vân Liên đang bị thương đến biến dạng, không thở nổi, không biết có sống sót được không.

Lai Tiễn mặc một thân y phục đỏ tươi, nhìn Vân Liên chằm chằm nửa buổi, rốt cuộc thở dài đoạt lấy Kết Hồn Đăng trong tay Vân Liên. Vân Liên cau mày, hét lên : “Người muốn làm gì ? ”

Lai Tiễn nhíu lông mày, vẻ mặt mê người : “Người đã đến mức này ta còn có thể làm gì?”

Vân Liên cười khổ, nhếch khóe môi chậm rãi nhắm mắt lại: ” Cũng tốt. Người mau mang đèn này giao cho Sát Nhan, hắn sẽ có biện pháp cứu Phượng Dẫn.”

“Ta sẽ mang đèn đi” Lai Tiễn liếm môi: “Còn người thì sao?”

Vân Liên vô lực ngã trên mặt đất: “Không phải người đã nói đấy sao, ta như thế này còn có thể làm gì?”

Lai Tiễn chợt ngồi xổm xuống, kiểm tra lại thương thế của Vân Liên, thở dài nói : “Được rồi được rồi, dầu gì cái người Phượng Dẫn kia cũng đã cứu ta, ta sẽ báo ân vậy. Coi như ta là người trộm đèn này, tí nữa có người đến thì người cứ đổ lên đầu ta, nói là ta đã thương người, dù sao lúc đấy người ta cũng sẽ không tìm thấy Kết Hồn Đăng trên người người nên sẽ tin người ”. Lai Tiễn dừng một chút, tỏ ra khuyên can Vân Liên : “Hiện nay người đã bị như thế này, tất nhiên cha người sẽ phải trông nom người. Người liền dâng hoàng ở lại thiên cung đi nghỉ ngơi cho tốt đi, như người phạm vãn hay nói, núi xanh vẫn còn, không lo...”

“Không lo thiếu củi đốt.” Vân Liên tốt bụng nhắc nhở, chỉ có giọng nói hình như là bị sặc khói mà có chút khàn khàn.

Lai Tiễn hưng phấn gật đầu, rất hài lòng với trình độ văn hóa của mình “Đúng đúng, chính xác! Hôm nay người coi như là đã trăm phương ngàn kế cứu Phượng dẫn rồi, đến khi người gặp lại nàng thì chỉ là một đồng xương trắng thì cũng không có ý nghĩa nữa rồi. ”

Vân Liên ho khan phất tay với Lai Tiễn : “Người mau đi đi, tí nữa mấy lão già kia tới thì người sẽ không đi được nữa. Hiện tại ta cũng người không ra người quỷ không ra quỷ, ta tình nguyện nàng có thể quên ta...”

“Người!” Đôi mắt tà mị của Lai Tiễn trừng lớn, nhưng chưa kịp nói gì thì tiếng bước chân bên ngoài đã càng ngày càng gần, cuối cùng Lai Tiễn cũng chỉ có thể nói một câu bảo trọng rồi lác mình ra khỏi phòng luyện đan.

Ta vui mừng nhìn Lai Tiễn trong gương, đến bây giờ mới biết hắn thâm tình đại nghĩa như thế. Hôm nay hắn tình nguyện nhận tội, để Vân Liên được quay lại thiên cung chính là cách làm hợp lý nhất. Chỉ có điều... trong lòng ta thầm than, chỉ mong hắn đừng bị mấy thiên binh thiên tướng kia bắt được. Chưa nói đến việc yêu tinh không thể lên thiên cung mà chỉ riêng tội trộm thần khí thì cũng khiến một hồ yêu nhỏ nhỏ như hắn không chịu nổi rồi.

Về phần sau đó... ta chỉ còn cảm thấy mơ hồ. Mơ hồ thấy Vân Liên được Ngọc Đế ôm vào đại điện, tìm Y Quân tới cứu chữa. Mơ hồ nghe Ngọc Đế nói: “May thân thể này là của tiên nhân nếu không bị chà đạp như thế cũng không cứu nổi”, trong lòng ta cảm giác không đúng, nhưng không thể không chế được ý thức nữa, càng ngày càng chìm xuống như tượng gỗ, chỉ có thể cảm giác, không thể suy nghĩ.

Nam tử áo tím bên cạnh nói nhẹ nhiều lời, hình như là “Kết Hồn Đăng đã được đốt lên”, “Tiên tử nên rời đi”... Ta vỗ vỗ bờ vai hắn thở dài “Lão huynh, tạm biệt”, hắn giống như ngẩn người, nói với ta “Hiện tại hồn của tiên tử bị thiếu mất một phách”. Ta mơ mơ màng màng đang định hỏi rõ hắn nhưng hắn chỉ lắc đầu rừ rừ nói: “Cũng không phải là không giải được... chỉ cần... Ai, thiên cơ bất khả lộ”.

“Cứ thế này mà quay về đi.”

Cuối cùng ta hoàn toàn mất ý thức. Ta giãy giụa muốn nhìn rõ xung quanh, nhưng cuối cùng cũng không thấy rõ. Trong đầu chỉ mơ hồ hiện lên một gương mặt mà chủ nhân gương mặt kia hình như rất quan trọng đối với ta, chỉ có điều khi nhớ tới hắn, ta lại cảm thấy tâm tư rung động dữ dội. Chỉ có điều khi ta muốn nhìn rõ thì khuôn mặt kia lại càng ngày càng mờ, sau đó thì mờ hoàn toàn, chỉ còn lại một mảng màu xanh...

“Này! Kết Hồn Đăng đã sáng bảy ngày, vì sao vẫn không có một chút phản ứng nào?”

“Người biết cái gì! Ai nói không có phản ứng, Người không có cảm giác tiên khí của Phượng dẫn trên núi này ngày càng đậm sao?”

“Sao ta phân biệt được thứ kia? Ta chỉ phân biệt được yêu khí!”

“Hừ, cho nên người chính là một con hồ yêu khó chịu, sao có thể đánh đồng với bản thái tử được?”

“Người nói lại xem? Ta cảm thấy người mới vô dụng nhất, cùng lắm cũng chỉ dám kích Vân Liên đi lấy Kết Hồn Đăng, còn mình thì núp ở phạm trần, còn gì là nam tử?”

“Bản Thái tử phải nghĩ cho cả long tộc Đông Hải! Thân phận ta tôn quý như vậy, sao có thể làm việc lỗ mãng như thế? Đắc tội với Thiên đình thì cố gắng vạ năm của cha ta sẽ bị hủy trong nháy mắt”

“Ha ha, nói cho cùng thì cũng là do người sợ mà thôi.”

“Hừ, người kia là heo chết không sợ nước sôi!”

“Ta thêm vào cái nhau với người!”

“Làm như ta muốn cái nhau với người lắm ấy. Gây gỗ với người không vui tẹo nào, còn không bằng gây gỗ với Vân Liên. Thôi ta phải tìm cách đưa Phượng Dẫn về với mẹ nàng, chốn phạm trần này không thích hợp cho nàng dưỡng thương. Đợi hồn phách của nàng tốt hơn thì ta sẽ mang nàng về thiên đình”

“.”

Xung quanh ồn ào, cảm giác như có người đang cãi vã nhưng ta lại không nghe rõ nội dung lắm. Ta chỉ cảm giác như mình giống một trang giấy, từ từ có linh hồn, từ từ có tri giác. Ta cứ có cảm giác như mình đã ngủ rất lâu, lâu đến mức quên mình là ai, tại sao phải ngủ, ngủ từ lúc nào. Ta từ từ thử mở mắt. Mắt chưa quen với ánh sáng nên hơi bị chói.

Ta mở hai mắt, cố gắng thích ứng với ánh sáng. Ba nữ tử trước mắt khẩn trương nhìn ta chăm chăm, khi thấy ta mở mắt thì vui mừng vô cùng. Dung mạo của ba nữ tử này đều là ngàn dặm mới gặp. Ta miễn cưỡng nhếch khóe miệng, lâu không cử động, mặt không tránh khỏi hơi cứng ngắc. Chỉ có điều ta vẫn muốn biểu đạt sự tán dương trong lòng mình, nhưng hình như vẻ mặt ta vẫn có chút dọa người, ba nữ tử kia hơi nghi ngờ nhìn ta chăm chăm khiến ta có chút ngượng ngùng.

Ta lúng túng gãi đầu, cố gắng há miệng thử xem mình có thể phát ra âm thanh hay không, cuối cùng cười hắc hắc với ba mỹ nữ kia nói “Mỹ nhân”

Chỉ có điều ta không ngờ được rằng, lời vừa ra khỏi miệng, người có vẻ nhỏ tuổi hơn trong hai người kia nhanh nhẩu sờ trán ta, người có vẻ lớn tuổi hơn một chút lại ôm chầm lấy ta khóc òa lên.

Lông mày ta run lên, cảm thấy tình huống trước mắt có vẻ phức tạp. Suy nghĩ mãi cuối cùng không giãi giụa gì, chỉ mặc cho họ ôm. Chỉ tiếc một điều đây không phải là ba mỹ nam, nếu không ở trong ngực mỹ nam thì thích hơn rất nhiều.

47. Chương 47: Mộng Tỉnh

“Phượng Dẫn a Phượng Dẫn, người nói mẫu thân làm sao không khổ tâm được đây!”

Mỹ nữ lớn tuổi hơn một chút kia lau một đồng nước mắt nước mũi lên người ta, ta đang định cau mày thì nghe câu nói kia nên đành nén lại.

Mẫu thân? Trong lòng ta chấn động, bờ môi run rẩy nửa ngày, rốt cuộc vẫn phải hỏi ra: “Người là mẫu thân của ta?”

Vốn tưởng mỹ nữ kia khi nghe lời của ta thì có thể bình tĩnh lại một chút nhưng không nghĩ rằng nàng càng khóc dữ dội hơn, ôm ta vào ngực chặt hơn.

“Nhà ta đã tạo nghiệt gì mà lại khiến Phượng Dẫn chịu tội đây? Thần tiên nào trên Thiên đình mà không phải hạ phạm lịch kiếp, ai cũng an toàn trở về, sao đến phiên người lại bị hồn phi phách tán còn chưa nói, bây giờ cứu về được lại còn bị mất trí nhớ chứ?”

Ta nghiêm túc lắng nghe, cẩn thận tính toán trong lòng. Không ngờ ta đã từng trải qua một chuỗi sự kiện như thế, thật bi thảm. Hai vị mỹ nữ đứng bên giường, một trái một phải vỗ vai ta coi như an ủi. Nữ tử có vẻ ít tuổi hơn nương mày, trong sự thanh lệ lộ ra nét xinh đẹp: “Tiểu muội à, muội thật không may. Nhưng yên tâm, tương lai nhị tỷ sẽ chăm sóc muội thật tốt, không để Ngọc Đế khi dễ!”

Còn nữ tử lớn tuổi hơn thì vẫn im lặng, nhìn qua có vẻ chìm hơn hai người kia. Nàng sờ trán ta, cẩn thận thăm do rồi mới vừa thở dài vừa nói: “Thì ra không phải là mất trí nhớ mà là bị lạc mất một phách”.

Người tự xưng là nhị tỷ kia có chút kinh ngạc: “Chẳng lẽ là tình phách?”

“Ừ.” Đại tỷ gạt đầu một cái: “Như vậy càng tốt, sau này tiểu muội gặp được đầu sỏ khiến nàng mất đi một phách thì tất nhiên sẽ nhớ ra ”

Mẫu thân cau mày hung hăng trợn mắt với đại tỷ: “Tốt cái gì mà tốt? Thiên hạ rộng lớn, người có biết mất tên súc sinh đã khiến Phượng Dẫn trở nên như vậy không?” Mẫu thân nghiêng rằng: “Hừ, tốt nhất là đừng để ta biết là ai, nếu không ta rút gân lột da hắn”.

Ta cứng rắn nuốt nước miếng, cẩn thận nhắc nhở: “Mẫu thân nếu muốn biết, đi mượn Đồng Thủy Duyên Kính về xem là biết ngay”.

Ta vừa dứt lời liền thấy hối hận, ba người kia vẻ mặt quỷ dị nhìn ta, rốt cuộc nhị tỷ mím môi, ngón tay hoa lan chỉ vào trán ta: “Xem ra quả nhiên đại tỷ nói không sai, đúng là triệu chứng mất đi tình phách. Người quên sạch người có liên quan đến mình nhưng cái Duyên Kính vỡ vẫn kia lại nhớ rõ”. Nhìn ta ngây ngốc, nhị tỷ không nói thêm gì nữa chỉ cười với ta rồi móc ra một cái tạp dề: “Người chờ chút, nhị tỷ đi làm cho người một ít mứt sen xanh mà người thích ăn nhất”.

Nhị tỷ nói xong thì ba người cùng bỏ đi sạch sẽ. Trong phòng rộng rãi chỉ còn mình ta. Ta vô lực ngã xuống giường, trong đầu vẫn mù mờ chưa nghĩ ra được mọi chuyện. Điều duy nhất ta biết là những người từng có liên hệ tình cảm với ta thì ta đều quên sạch. Nhưng những vấn đề nhiều chuyện như đây là đâu, ta là ai hay Ngọc Đế hiện nay có mấy nương tử thì ta lại nhớ rõ.

Ta sâu kín thở dài, đưa tay lấy từ dưới gối ra một túi đồ ăn. Ừm, ta cắn một miếng, nhớ mang máng đồ ăn hình như là mười ngày trước ta giấu dưới gối, không ngờ xuống phàm trần một chuyến trở về mà đồ ăn vẫn còn ở đó.

Đúng rồi, lại nói ta chỉ nhớ chuyện hạ phạm lịch kiếp còn chuyện lịch kiếp gì, gặp qua ai ta cũng không nhớ được tí nào. Nhưng cho dù có thể nhớ ra thì ta cũng không muốn đi thử cố gắng. Nhức đầu không nói mà nếu đó là chuyện nên quên thì nhớ lại cũng không tốt. Người nên gặp thì tự nhiên sẽ gặp, nếu không nên gặp thì không nên tự mình đi tìm phiền não. Ta lại ném vào miệng một miếng mứt hoa quả nữa, cười híp

mắt gật gù hả hê. Sống ở đâu thì yên ở đấy chính là bản lĩnh lớn nhất từ trước đến giờ của Phượng Dẫn ta đây.

“Nhị tỷ, Nhị Lang với người thế nào rồi?”

Ta nhón lấy một miếng mứt sen xanh trên mâm trong tay nhị tỷ, miếng mứt óng ánh, trong suốt hương thơm tỏa bốn phía thật là một kiệt tác nghệ thuật. Bây giờ ta đã khá hơn một chút so với lúc mới tỉnh lại, đại tỷ, nhị tỷ và mẫu thân vẫn tùy theo ta. Mặc dù ngày nào ta cũng đi theo nhị tỷ đòi ăn mứt sen xanh, nàng cũng không nói hai lời liền vào bếp. Ta muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, thật vừa lòng.

Nhị tỷ giận dỗi trừng mắt với ta: “Phượng Dẫn người thật là giỏi! Không nhớ rõ ta nhưng lại nhớ tên quái ba mắt kia”.

“Gọi là tên quái ba mắt thật khó nghe”. Ta cắn miếng mứt sen xanh, mồm không ngừng nghĩ “Dù gì cũng là người trong lòng của tỷ”

“Hừ!” Nhị tỷ nhét cả mâm mứt hoa quế vào lòng ta, quăn bách quay đầu đi: “Chỉ sợ mình ta coi trọng hẳn còn đầu gối kia vẫn chưa để ta vào mắt”.

“Nhị tỷ nói đùa rồi”. Ta nghĩ hai ngày nay nhị tỷ nhất định là đang náo loạn với Nhị Lang Thần, ta hôm nay nịnh hót không phải lúc, lại khiến người ta giận dỗi rồi, ta đành ầm ục mím môi dờ dỗi ta nguy hiểm này: “À, sao không thấy tam tỷ đâu?”

“Nàng à?” Nhị tỷ cười trêu ghẹo nói: “Cô nàng kia gần đây coi trọng Độ Ách tinh quân, đang bận !”

“Độ Ách?” Ta lục tung đầu óc cũng không nhớ ra người này là ai, chẳng lẽ cũng là một người có quan hệ sâu xa với ta sao?

Nhị tỷ thấy ta vẻ mặt kỳ quái, cũng không thể làm gì khác hơn là kéo tay áo ta: “Đừng nghĩ nữa, muội chưa từng gặp hẳn, đương nhiên sẽ không biết. Hẳn chỉ mới nhầm chức cách đây không lâu”.

Ta gật gù, tiết kiệm được chút đầu óc cũng khiến ta thật vui mừng tự tại, ta duỗi tay định tiếp tục nhón mứt sen xanh trên mâm nhưng lại bị tay một người tóm lấy.

Ta đau khổ nhìn người kia, người nọ cũng nhìn lại ta một cách nghiêm túc, không nhìn ra vui giận: “Tiểu muội cứ ăn như vậy thì sớm muộn gì cũng không ai thèm lấy”.

“Đại tỷ, Phượng Dẫn muốn ăn thì cứ để cho con bé ăn đi, lần lịch kiếp này thật sự khiến nó chịu không ít khổ”. Nhị tỷ vội vàng giải vây giúp ta, cuối cùng vẫn không quên nhìn ta với một đôi mắt tràn đầy xót thương.

Ta bị nhìn chăm chăm đến không chịu nổi, không thể làm gì khác hơn là bắt tay áo đại tỷ cười ha hả: “Không ai thèm lấy cũng tốt, có mấy vị tỷ tỷ bên cạnh muội cũng không nhàm chán”.

Mặt đại tỷ không chút thay đổi, đưa tay vỗ gáy ta: “Hừm, muội coi chừng, đến khi chúng ta đi lấy chồng hết, chỉ còn lại mình muội thì muội làm thế nào?”

Ta đen mặt, âm thầm nghiêng răng. Đại tỷ thấy thế, cuối cùng không nhịn được xì cười, thở dài nói: “Thôi thôi, ta sợ muội không có đồ mặc nên đã giúp muội làm một bộ quần áo. Chiều nay sẽ có bữa tiệc do Vương Mẫu nương chiêu đãi, muội đi trang điểm ăn mặc cho đẹp để một tí tranh thủ xem mắt trong tiệc này luôn”.

“Tiệc?” Nhị tỷ nhú mày, thuận tay nhét vào miệng ta một miếng mứt sen xanh: “Thọ yến năm nay không phải là đã tổ chức rồi sao? Còn tiệc gì nữa”.

Đại tỷ đưa tay tóm lấy một nửa miếng mứt sen xanh trên miệng ta còn chưa kịp nuốt vào, không thèm nhìn ta, trắng trợn lôi cả miếng mứt đang còn dính nước miếng kia ra ném vào lại trên mâm: “Lần này là phúc yến. Trước đó vài ngày con trai Ngọc Đế bị thương gần như mất nửa cái mạng, hình như cũng là chuyện lịch kiếp. Hôm nay vừa khỏe lại, Vương Mẫu nương nương đặc biệt tổ chức tiệc chúc phúc cho con trai bảo bối”.

“Ồ, tiểu tử này cũng có mặt mũi thật”. Nhị tỷ cười kíp mắt, liếm môi nói: “Không biết tiểu tử kia có anh tuấn không”.

Trong miệng ta đầy vụn bánh ngọt, khát nước điên cuồng, dứt khoát nốc hết nửa bình thanh liên bên cạnh. Cuối cùng ta dùng tay áo lau miệng, vỗ vai nhĩ tỷ, tốt bụng nhắc nhở: “Nhĩ tỷ quên Nhị Lang Thần rồi sao?”

Đại tỷ đoạt lấy bầu rượu thanh liên trong tay ta, giận dữ nói: “Thật là càng ngày càng không có quy củ, ban ngày mà dám uống rượu”.

Ta cười hì hì, cái này cũng không thể trách ta. Từ sau khi tỉnh lại, con trai Vương Mẫu cái gì ta cũng không thêm quan tâm, nhưng lại rất để ý đến chuyện ăn uống. Ta đang định nhón tiếp một khối mứt sen xanh nữa thì đã bị đại tỷ xách vào phòng bắt thay y phục, tình cảnh này thật giống như vội vã gả ta ra ngoài.

Ta uể oải ngồi ở vị trí của mình nhìn một bàn đầy thức ăn mà chảy nước miếng, cố gắng lắm mới không đưa tay ra. Đại tỷ ngồi đối diện không ngừng nháy mắt với ta, ta mới miễn cưỡng ngồi thẳng người, nhàm chán quan sát mọi người xung quanh.

Nói thật, ngồi ở vị trí của ta đây chỉ sợ là cũng không ai thêm để ý. Tiên cấp của Thanh Liên Tiên tử mặc dù không thấp nhưng so với Thái Bạch Kim tinh, Thái Thượng Lão Quân, Thác Tháp Thiên Vương thì cũng không tính là cao. Bây giờ ta đang ngồi ở trong góc, rõ ràng là một vị trí thuận lợi, muốn ăn bao nhiêu cũng được, nhưng nhân vật chính của yến hội còn chưa đến, đại tỷ lại giám sát chặt chẽ như vậy ta thật không có cơ hội xuống tay.

Một lúc lâu sau, lâu đến ta suýt nữa ngủ mất thì vị nhân vật chính kia mới đỡ Vương Mẫu từ từ xuất hiện. Đại tỷ chủ tiệc kia ngồi xuống ta mới nâng mí mắt nhìn lại, nhưng từ vị trí của ta nhìn sang hơi xa, ngoài một thân áo xanh ra tướng mạo của vị kia ta cũng nhìn không rõ, dĩ nhiên ta cũng lười dùng pháp thuật để nhìn. A, dĩ nhiên nguyên nhân chủ yếu nhất không phải là do ta lười mà là nhĩ đến bộ dáng nghiêm túc của Ngọc Đế kia, ta thật sự không có tâm tình đi dò xét bộ dáng của con trai hần.

“Chúng khanh gia hôm nay nể mặt, Tiểu Tôn hôm nay đã khỏi bệnh, cũng là nhờ vào hồng phúc của chúng khanh gia”.

“Vương Mẫu nói đùa. Vương Mẫu nương nương và Ngọc Đế mới là phúc của chúng ta”

Vương Mẫu nương nương và chúng tiên tăng bốc nhau qua về một lúc còn ta thì vẫn đang âm ức chờ một câu “Khai tiệc”. Cũng may không ai nhìn sang đây, ta rốt cuộc không nhịn được, nuốt nuốt miếng, cắn thật hường ma trảo đến cái bàn ở giữa.

48. Chương 48: Rừng Đào Dao Trì

Ta đang muốn nhón một miếng thức ăn thì một bàn đầy mỹ thực bỗng chốc biến thành một tảng đá. Ta bất đắc dĩ giương mắt nhìn đại tỷ thì bị nàng nhìn lại với một ánh mắt “bị ta bắt được rồi nhé” rất khiêu khích. Ta lắc đầu, thay vì ở đây hao tổn sức lực với đại tỷ, chi bằng đi nghe Vương Mẫu khách sáo vậy. Chỉ có điều khi vừa nhìn lên lần nữa thì Vương Mẫu đã phân phó tiên tỷ mang bàn đào đến, ra ý là “nhưng gì cần nói ta đã nói, mọi người có thể bắt đầu ăn rồi”.

Ta vui vẻ nhét miếng thức ăn vào miệng, mứt sen xanh của nhĩ tỷ tuy rất ngon nhưng ngày nào cũng ăn thì khó tránh khỏi nhàm chán. Huống chi đầu bếp của Vương Mẫu là ngàn dặm mới tìm được, thủ nghệ dĩ nhiên miễn bàn. Bây giờ bốn tiên thật giống quỷ chết đói, chiến đấu xong món chân hạc thì quay qua gặm thịt rùa, dù sao thì bốn tiên cũng đang núp trong góc, ngoại trừ đại tỷ ta ra thì chỉ sợ là cũng không có ai rảnh mà để ý.

Tay trái ta nhón một miếng thịt rùa, đôi mắt vẫn lảo liên, tỉ mỉ quan sát một lượt các thần tiên đang tham gia yến tiệc. Ừm, ít có người nào mà ta không nhận ra, chắc hẳn là không có tình cảm rồi rắm gì với bốn tiên rồi, như thế cũng dễ dàng hơn nhiều. Nếu có một hai người nhảy ra nhận quen biết thì không sao, nhưng lỡ may có một đứa nhóc nào nhô ra gọi ta là mẫu thân thì ta cũng không biết làm sao.

Ta tùy ý đảo mắt qua chỗ Vương Mẫu, cũng không ngờ là không thấy áo xanh kia đâu nữa. Chắc là trọng thương mới khỏi, không chịu nổi náo nhiệt như vậy nên đã trốn đi.

Nếu trốn đi... ta bắt đắc dĩ liếc nhìn hai bình rượu hoa đào rỗng tuếch trên bàn, thừa dịp không ai chú ý, cuống quýt rời không chỗ. Cũng không phải ta mê rượu, nhưng thật sự rượu hoa đào của Vương Mẫu vốn ngon nổi danh, không nồng không gắt, chỉ có một mùi hoa đào nhàn nhạt, dĩ nhiên sẽ không làm bốn tiên say được, nhưng bụng lại hơi ... hắc hắc, rất không có tiền đồ, rất không có tiền đồ...

Ta thư thư sướng sướng định quay lại chỗ ngồi nhưng ma xui quỷ khiến thế nào lại vòng vào rừng đào bên Dao Trì. Ta cảm thấy mình chưa đến đây bao giờ, nhưng nhìn kỹ thì vẫn thấy cảnh tượng lại quá quen thuộc. Chẳng lẽ bốn tiên từng có một đoạn chuyện phong lưu ở rừng đào này?

Ta lúng túng sờ gáy, đánh giá xung quanh. Cảnh vật trên thiên đình quả thật xa hoa, phóng tầm mắt nhìn đến đâu cũng chỉ thấy một rừng đào nở rục rở, hương thơm ngan ngát, thật khiến người ta thích ý. Ta hung hăng hít mùi thơm quanh mình, lại cảm thấy thêm rượu hoa đào, ta liếm môi định quay lại uống thêm hai bình nữa thì sau lưng chợt vang lên một loạt tiếng bước chân.

Ta nhíu mày, vốn định trốn đi, lúc chỉ mảnh treo chuông này mới nhớ ra là rừng đào bên dao trì này nếu không được phép thì không thể tự ý đi vào, cuối cùng ta cắn răng leo lên một cây đào, trốn vào giữa những cành đào. Ta nhìn xuyên qua kẽ lá xuống phía dưới nhưng đập vào mắt cũng chỉ là một mảng lớn màu xanh.

Ta cong môi, bỗng nhiên thấy có chút buồn cười. Người áo xanh dưới cây kia không phải là vị chủ nhân bữa tiệc hôm nay sao? Bây giờ hắn đi ngang qua đây bốn tiên lại tự tình là thông minh cũng cho là hắn đang đi trốn giống mình nên cảm thấy buồn cười.

Nhưng hắn hình như cũng không phát hiện ra ta, chỉ cố gắng đi vào sâu trong rừng đào, dây buộc tóc buộc trên cổ tay rơi xuống lúc nào cũng không biết. Tâm tư trêu đùa của ta nổi lên, ta đưa ngón tay trở ngoắc ngoắc, dây buộc tóc kia liền ngoa ngoãn bay đến tay ta. Ta nắm sợi dây buộc tóc màu trắng nhìn tới nhìn lui nhưng cũng không nhìn ra cái gì. Sợi dây này thật bình thường, không có một tí hoa văn nào, ngay cả chất vải cũng cực kém, thật không hiểu một hoàng tử như hắn sao phải buộc thứ thấp cấp như thế này lên cổ tay.

Ta cầm dây buộc tóc suy nghĩ lung tung nhưng cũng không để ý dưới tàng cây vị kia đang cúi đầu đi tìm. Tóc đen dài thả xuống vai, tấm lưng kia cũng có chút động lòng. Ta đang định mở miệng gọi hắn, nhưng lại sợ hắn đi tố cáo ta tội tự ý xông vào Dao Trì. Suy đi nghĩ lại, ta thấy hắn nghiêm túc tìm kiếm thì trong lòng lại nổi lên ý muốn trêu chọc, cũng không thêm suy tính thêm nữa.

Ta ngồi trên cây, từ đây thì không nhìn rõ mặt người kia, chỉ thấy người đẹp tóc đen rũ xuống ngang vai, áo xanh bông bênh càng khiến người ta muốn đoán. Ta sờ mũi bác bỏ lý luận vừa rồi của mình. Mặc dù Ngọc Đế cũng không phải nam tử tuyệt thế gì nhưng phu nhân của ông ta thì lại tuyệt sắc nên con trai ông ta cũng không thể kém được.

Ta đứng đưa đôi chân, dưới tàng cây người nọ vẫn cẩn thận tìm kiếm, cơ hồ muốn lật tung rừng hoa đào này. Ta cười nhìn hắn, lại thấy người nọ chợt quay đầu đi về phía Dao Trì, bộ dáng như muốn rút cạn nước Dao Trì để tìm. Ta kinh ngạc nhìn bóng lưng người nọ, rốt cuộc không nhịn được cười khê một tiếng. Người nọ chẳng lẽ là ngọc ư? Chưa nói đến việc lúc này hắn còn chưa đến gần Dao Trì, dù là làm mất ở Dao Trì thật thì dây buộc tóc nhẹ như thế cũng không thể chìm xuống đáy ao được.

Người nọ nghe được âm thanh của ta, chợt quay đầu nhìn về phía ta. Ta vội vàng núp kỹ vào giữa những cành đào, chỉ sợ người nọ nhìn thấy ta.

“Ai?”

Âm thanh của người kia không ngờ lại dễ nghe như vậy, thanh thuận và nhã nhặn, không nặng không nhẹ, nhưng từng tiếng cứ khắc vào tâm khảm người ta.

Chỉ dựa vào âm thanh thôi cũng khiến ta có thêm hảo cảm với người nọ, ta cười khanh khách nói: “Người ngọc sao? Vừa rồi người không đi ngang qua Dao Trì thì dây buộc tóc làm sao rơi xuống đó được?”

Người nọ không lên tiếng, qua nửa buổi mới chỉ nhẹ giọng đáp: “Ta bị bắn tay, định đi rửa một chút.”

Âm thanh tuy dễ nghe nhưng lại lạnh lùng, không mang theo tí tình cảm nào. Ta nhúu mày, cảm thấy âm thanh kia là lạ, nhưng cũng không biết lạ ở chỗ nào.

Ta đang suy nghĩ thì hần lại hỏi tiếp: “Sao người biết ta đang tìm dây buộc tóc?”

Ta nghe tiếng thì sững sờ một chút, ta nghĩ hần là kẻ ngốc nhưng không ngờ lại bị kẻ ngốc thắng một chiêu. Ta gãi đầu, cứng ngắc đối đề tài: “Người tìm dây buộc tóc này làm gì? Ta thấy đó cũng chỉ là một sợi dây vô cùng bình thường thôi, cũng không xứng với người”.

“Ta cũng không biết.” Giọng nam có chút cô đơn: “Khi ta tỉnh lại thì nó đã được buộc trên cổ tay ta, ta không nhớ rõ lai lịch của nó, nhưng trong lòng lại cảm thấy đó là một vật cực kỳ quan trọng.”

Nghe hần nói, trong lòng ta bỗng co rút đau thương, nhưng cũng không biết vì sao lại có sự đau đớn đó. Ta ngơ ngác nhìn dây buộc tóc nằm yên lặng trên tay, người nọ chợt hỏi bằng giọng lạnh lùng: “Sao người biết dây buộc tóc này rất bình thường? Người nhìn thấy rồi.”

Không phải hỏi, mà là khẳng định.

Trong lòng ta chợt hoảng hốt, dây buộc tóc trong tay nhẹ nhàng rơi xuống. Ta nhìn thấy qua kẽ lá, người kia khom lưng nhặt dây buộc tóc lên, tiếp theo là một loạt tiếng bước chân rời đi.

Ta hoảng hốt nhảy xuống, liếc nhìn bàn tay trống không, trong lòng không khỏi quặn đau. Ta nhắm mắt ôm ngực, chợt nhớ tới truyện về Tây Thi mà ta từng đọc trước kia. Ta đảo mắt, xem ra bốn tiên nên đi tìm Y Quân để ông ấy xem một chút tim ta có vấn đề gì không.

Ta vật vờ đi đến cạnh Dao Trì, trong lòng vẫn cảm thấy quái dị. Cảm giác như bên ao này thiếu một thứ gì đó, nhưng lại không nhớ ra thiếu cái gì. Ta thở dài cuối cùng bước nhanh trở về. Nếu ta không trở về chỉ sợ nhị tỷ lại lật tung trời.

Thật ra ta cũng không sợ nhị tỷ náo loạn mà lại sợ đại tỷ thu mất bàn đào. Bình thường một năm mới được ăn một lần, lần này lây chút phúc của hoàng tử kia mới được ăn hai lần. Nhớ tới vị hoàng tử kia, trong đầu ta lại như có một vật áo màu xanh thoảng qua.

Ta lắc đầu, từ ban đầu ta và người nọ đã không biết nhau nhưng sao mới chỉ gặp một lúc như vậy mà ta lại nghĩ đến hần lâu như vậy, thật là bị mà nhập vào người rồi! Nhất định là bị ma nhập. Không biết loại ma quỷ nào mà lợi hại thế, dám nhập vào người bốn tiên. Nếu để bốn tiên tóm được thì đánh hần vào Súc Sinh Đạo luôn.

Ta thấy khó chịu một cách khó hiểu. Ta quệt miệng, cũng không biết là khó chịu với ai. Nhất thời đi nhanh lại dừng vào một người. Ta vuốt đầu nhúu mày nhìn người nọ một thân áo tím, trên mặt đeo mặt nạ, cao tương đương ta. Vì sao người nọ lại được đeo mặt nạ ở đây, ta cũng thấy khó hiểu.

“Thật xin lỗi.”

Ta lầm bầm một tiếng, nhanh chóng dời ra muốn đi tiếp thì người nọ đã kéo ao ta lại, trong âm thanh tràn đầy kinh ngạc.

“Không thể nào, nhanh như vậy đã. . . . Quả thật là đã gặp mặt. . . . Một phách này, chỉ sợ là. . . .”

Ta mắt lớn mắt nhỏ nhìn hần chăm chăm không biết lời hần rốt cuộc là có ý gì. Thấy hần nghiêm túc trầm tư, ta cũng không tiện đi cắt đứt dòng suy nghĩ của hần, cũng không nhúc nhích, mặc hần kéo tay áo của ta. Qua nửa buổi, hần đã phản ứng kịp, vội vàng buông tay áo ta ra.

“Tiên tử chớ trách, là tiểu tiên đường đột.”

Âm thanh hần khá quen thuộc, hình như ta đã nghe qua ở đâu. Hơn nữa mặt nạ này... Ta bỗng nhiên hét to... “người là...” rồi cũng không nói tiếp được gì nữa.

Người nọ mỉm cười, dịu dàng nói: “Tiên tử lại nhớ ra tại hạ, chuyện trước đây đã là chuyện cũ, tiên tử nên quên đi, có chuyện có cũng được mà không có cũng không sao cho nên quên đi”

Ta bắt được trọng điểm trong lời nói của hần, kinh hô: “Người biết chuyện ta thiếu một phách sao?”

Người nọ gật đầu, cũng không nói gì nữa, thật giống như sợ tiết lộ thiên cơ. Chỉ có điều nhìn ta vô cùng nghi hoặc, cuối cùng cũng không đành lòng mới do dự nói: “tiên tử yên tâm, một phách kia chắc cũng sắp trở lại”.

49. Chương 49: Đông Hải Long Cung

Ta cần môi không nói gì, cũng không phải bởi vì lời nói của hắn mà là lo lắng cho bàn đào kia của ta. Hắn đã sai lầm khi cho là ra sẽ vì lời nói của hắn mà lo lắng. Hắn vỗ vỗ bả vai ta, giống như an ủi ta, ta lắc đầu, nhẹ nhàng đẩy tay hắn ra, nhưng tay ta cũng vô tình đụng phải vòm ngực giấu dưới lớp áo rộng thùng thình của hắn.

Umh. Ngực thật đẹp! Thật mềm mại.

Giống như nghĩ tới điều gì, ta bỗng nhiên chớp mắt nhìn chăm chú vào hấu kết của hắn Chuyện này.

Nếu lúc này ta tháo mặt nạ của hắn ra thì dưới mặt nạ kia nhất định là một gương mặt nữ tử.

“Ách.” Hắn râm rì nửa ngày, cũng không nói ra được chữ nào, cuối cùng mới thở dài: “Một lời khó nói hết.”

Ta gật đầu tha thứ, tình huống như thế quả thực không thể chỉ dùng một hai câu mà giải thích hết được. Chỉ có điều ... Ta nuốt nước miếng, cẩn thận từng li từng tí hỏi “Người rốt cuộc là nam hay nữ?”

Âm thanh của người kia mang theo bất đắc dĩ, sâu kín thở dài: “Nữ.”

Đời cũng thật lắm chuyện lạ ...

Ta vỗ bả vai nàng bày tỏ an ủi, nhưng lại đột nhiên phát hiện người kia run lên, tiếp theo liền nghe sau lưng vang lên một âm thanh nũng nịu.

“Độ Ách tinh quân!”

Âm thanh kia cũng không khó đoán, không cần quay đầu lại ta cũng biết được đó là âm thanh của tam tỷ đã lâu không gặp, suy nghĩ kỹ một chút ta nhớ ra lúc ta hỏi nhị tỷ tam tỷ đang ở đâu.

Ta nhìn Độ Ách tinh quân cười hắc hắc, sờ sờ lên cái cằm: “Tinh quân gặp phiền phức lớn rồi.”

Độ Ách tinh quân này hiển nhiên cũng không cần ta nhắc nhở, vội vàng nói câu “Tạm biệt tiên tử” với ta xong liền chạy mất hút. Ta vừa mới gật đầu một cái thì bên cạnh cũng như có một luồng gió thổi qua, tam tỷ cứ như không nhìn thấy ta, đuổi theo Độ Ách.

Ta lắc đầu, nghị lực đuổi theo nữ tử của tam tỷ quả thật không dễ. Cũng không biết nàng có biết chân tướng hay không, chỉ có điều... ta nhe hai hàm răng, vẩy vẩy ta áo, tạm thời mặc kệ nàng đi. Thuận tiện dạy nàng chút đau khổ!

Dây dưa một lúc đến khi ta quay lại chỗ ngồi thì mọi người đã giải tán hơn một nửa. Đại tỷ vẫn đang ngồi đợi ta... ta cũng không nói gì nhiều với nàng, quay lại chỗ mình lục lọi một lúc cũng không thấy còn gì nữa thì mới ngồi quay đơ ra trên đệm.

Xem đi xem đi, ai bảo lè mề! Bàn Đào vừa to vừa trắng như vậy đã không thấy đâu nữa! Vừa rồi là ai ngồi cạnh ta nhỉ, nhất định là hắn lấy trộm rồi!

Đại tỷ nhìn dáng vẻ thất hồn lạc phách của ta chỉ híp mắt cười vui vẻ, đến khi cười đủ rồi, mới chậm rãi lấy từ trong tay sao ra một trái Bàn Đào to: “Ta biết muội đang tìm cái này”.

Nhìn thấy Bàn Đào, ta đang nức nở thì đổi sang tươi cười ngay lập tức, cầm lấy Bàn Đào cười ngọt ngào với đại tỷ: “Muội biết đại tỷ thương muội mà”.

Đại tỷ nhìn dáng vẻ của ta không nhịn cười nổi, cưng chiều vuốt mặt ta, dịu dàng nói: “Đại tỷ đương nhiên thương muội rồi”.

Đang định đưa miếng ra gặm quả đào thì ta cũng đành nuốt nước miếng ngậm miếng lại.

Đại tỷ ít khi cười, nhưng một khi đã cười như vậy thì nhất định sẽ có âm mưu. A, dĩ nhiên nàng cũng dựa vào nụ cười này mà mê đảo rất nhiều nam tiên”.

Ta nhìn Bàn Đào trong tay, chần chừ một lúc cuối cùng vẫn đưa cho đại tỷ: “Đại tỷ, muội no rồi, đào này tỷ ăn đi”

Đại tỷ nhếch môi, lúm đồng tiền bên má lộ rõ thật sự là có thể mê chết không ít người: “Không cần, đại tỷ cũng no rồi”

“Đại Đại tỷ.” Ta há miệng run rẩy nhìn nàng chăm chăm, tay cũng cẩn thận từng li từng tí thu Bàn đào vào trong tay áo.

Đại tỷ vỗ đầu ta cười nói: “Tiểu muội ăn nhiều vào thì mới có nhiều sức lực, có nhiều sức lực rồi mới làm việc giúp đại tỷ được...”

Ừm, ta nổi da gà. Đã đến nước này thì sợ là ta không tránh khỏi được nữa. Ta sâu kín ngẩng đầu nhìn nàng, thở dài nghiêm túc hỏi: “Đại tỷ có chuyện gì cứ nói, đừng vòng vo...”

“Tiểu muội nói gì vậy?” Đại tỷ vỗ vỗ vai của ta, tỏ vẻ lấy lòng nhét vào trong tay ta một trái Bàn Đào vừa lấy ra khỏi tay áo: “Đại tỷ chỉ muốn tiểu muội thay ta đi Đông Hải một chuyến.”

“Đông Hải?” Ta cau mày, chỉ có điều ta không để ý chuyện này làm mà đang tập trung vào lai lịch của quả đào vừa rồi

“Yên tâm yên tâm, quả đào này là của nhị tỷ muội, vừa rồi nàng ta vừa thấy Nhị Lang Thần đã đuổi theo còn chưa kịp ăn đào... A! Đúng rồi, ta cũng còn một quả đấy”. Quả nhiên là ta lại thấy đại tỷ lấy từ trong tay áo ra thêm một quả đào nữa: “Vừa rồi Nhị Lang Thần bị nhị tỷ người đuổi chạy ta đã lấy luôn của hắn. Đúng rồi, đúng rồi còn có của tam tỷ người và Độ Ách tinh quân, và cả của mấy nam tiên vừa mang đến tặng ta...”

Ta há miệng nhìn đại tỷ lấy hết quả đào này đến quả đào khác từ trong tay áo ra, không biết nói gì. Thì ra hơn phân nửa đào ở bữa tiệc này đã vào tay áo đại tỷ, không biết Vương Mẫu nương sẽ có cảm tưởng gì đây. Chỉ có điều đại tỷ cũng thực hào phóng, nhét toàn bộ đào vào tay ta, cười nhạt: “Tiểu muội thích thì cầm ăn đi, đào này toàn lông lá, ta thật sự không thích”.

“Đại tỷ.” Cầm nhiều đồ tốt như vậy, bốn tiên dù da mặt dày, cũng có chút ngượng ngùng: “Ta chỉ giúp đại tỷ chút chuyện, sao cần nhiều như vậy...”

Ta còn chưa dứt lời, đại tỷ chợt nhíu mày, xem thường nhìn lướt qua ngực ta, rồi lại gần nhỏ giọng nói: “Ta nghe nói nữ tử ăn Bàn Đào này chẳng những có thể tăng tuổi thọ mà còn tăng kích thước vòng ngực, tiểu muội nên bồi bổ thêm ... chắc chắn, trong bốn chị em chúng ta thì muội lại hơi nhỏ một chút, chẳng lẽ là chưa trưởng thành?”

Đại tỷ vừa tự nhủ vừa đi ra ngoài, ta lại chỉ có thể nhìn bóng lưng của nàng không thèm nói gì, chỉ là hai gánh nặng mà thôi chứ có gì hay! Ta móc ra hai quả Bàn Đào hung hăng gặm. Bốn tiên cũng không thèm!

Ta đi theo sau binh tôm tướng cá, lần đầu tiên xuống biển, trong lòng có chút thấp thỏm.

Bên cạnh ta thỉnh thoảng có mấy con cá nhỏ bơi qua, khắp nơi đều có dạ mình châu chiếu sáng rực rỡ vô cùng. Trước khi xuống nước ta đã thi thuật tị thủy, nên bây giờ đi lại trong nước cũng không có vấn đề gì. Ta tò mò quan sát mọi thứ xung quanh mình, âm thầm thở dài. Đại tỷ cho ta mấy trái Bàn Đào này thật là lãng phí, trên trời hiện tại thật buồn chán, nàng đã bày ra cơ hội này cho ta thì tất nhiên ta sẽ không khước từ. Thực ra Long Vương mời đích danh ta xuống nhưng mẫu thân ta nghĩ thân thể ta mới khôi lại không tiện đi nên mới đẩy việc này cho đại tỷ. Nào biết đại tỷ ghét mùi tanh dưới đáy biển nên lại đẩy việc này cho ta.

Lại nói đây thật ra cũng không phải chuyện lớn gì, cũng chỉ là sinh nhật của Long Thái Tử, Long Vương mời Thanh Liên Tiên tử ta xuống đáy biển múa một điệu thanh liên vũ, gọi là có chút quà mừng sinh nhật Long Thái tử.

Binh tôm tướng cá dẫn ta đến gặp thẳng Long Vương. Ta cảm thấy đây cũng không phải là lần đầu tiên ta gặp Long Vương, nhưng vì sao cảm thấy như vậy thì ta cũng không hiểu nổi. Long Vương lại rất khách khí

với ta, chỉ hỏi mấy câu liền phân phó binh lính dẫn ta đi nghỉ ngơi.

Từ trước đến giờ ta vốn khó thích nghi, lạ chỗ liền khó ngủ.

Ta lật qua lật lại trên giường mấy cái, rốt cuộc vẫn vỗ váy ngồi dậy xuống giường.

Ta lại nghĩ dù gì mình cũng là khách, đi lung tung trong nhà người ta cũng không tốt. Nên ta yên lặng thi thuật ẩn thân, liền nghênh ngang đi lại trong long cung.

Long cung bài trí cũng rất khác thiên cung. Trên thiên cung lúc nào cũng nếu không màu vàng thì phải là màu bạc, nhìn qua có vẻ cao nhã nhưng nhìn nhiều thì sẽ khó tránh khỏi mệt mỏi. Ngược lại ở long cung này khắp nơi đều là san hô màu xanh, hết sức tươi tắn, khoan nói đến việc màu sắc diễm lệ này nhìn nhiều thì có ngán hay không nhưng ít nhất lúc này nhìn lại có chút mới lạ.

Ta chấp hai tay sau lưng, thanh thản nhẹ nhàng đi lại. Khi bước đến ngoài một hành lang, ta đang định xoay người thì lại bị một bóng dáng yếu diệu màu đỏ hấp dẫn.

Ta nuốt một ngụm nước miếng, len lén xoa xoa hai tay. Tư thái này vừa nhìn qua là đã biết là mỹ nhân. Mỹ nhân vừa từ trên kiệu bước xuống, đi thẳng vào cung điện, ta cắn ngón tay cái đi vài vòng tới lưng bên ngoài hành cung, cuối cùng không nhịn được xuyên tường đi vào hành cung.

Mỹ nhân dưới biển có thể phát giác ra không?

Ít nhất đó là điều ta nghĩ khi đứng sau lưng mỹ nhân này.

Nhưng đến khi “Nàng” quay lại, tóc đen áo dài, lông mày đen, mắt phượng cau lại, môi đỏ mọng mỉm cười, bốn tiên thậm chí mất mặt quên mất là mình vẫn đang ẩn thân, chú quyết trên người tự phá giải.

Mỹ nhân áo đỏ nhìn ta, cũng không nói gì. Chỉ buông lược cầm trên tay xuống, hai tay khoanh trước ngực nhìn ta chế nhạo. Ta hơi bối rối xoắn xoắn ống tay áo, chần chừ mở miệng kêu một tiếng “Tỷ tỷ”.

Mỹ nhân nghe một câu tỷ tỷ, cũng thoáng sững sờ, đôi đôi mắt đẹp nhìn ta chằm chằm chớp chớp, nhìn ta một lượt từ trên xuống dưới, mới ôm bụng cười ha ha.

Nhìn dáng vẻ của nàng trong lòng ta cũng toát mồ hôi. Một mỹ nhân mà cười thành bộ dáng này thật không lịch sự chút nào. Cũng may quanh đây không có ai, nếu không mỹ nhân này thật mất mặt, ta cũng sẽ khó tránh khỏi khó chịu.

Khi mỹ nhân cười đủ, mới từ từ đứng dậy, nhếch môi đưa tay về phía ta. Ta vô thức đặt tay vào tay nàng, nàng chỉ hơi dùng lực liền kéo ta vào ngực. Ta ngã ngồi trên đùi nàng, trong nội tâm cũng hả hê một chút, khi quay về nhất định phải khoe khoang với tam tỷ một chút. Mỹ nhân hí mắt phượng quan sát ta, ánh mắt kia như muốn nhìn xuyên qua ta.

50. Chương 50: Mỹ Nhân Tỷ Tỷ

Tuy nói là nằm trong ngực mỹ nhân... không đúng, phải nói là dưới sự nghi ngờ của mỹ nhân mới đúng. Ừm, nằm trong ngực mỹ nhân quả thật rất hay, nhưng ngồi lâu quá ta cũng lo lằng thây ỷ nhân.

“Tỷ tỷ. Thả ta xuống.”

Mỹ nhân nâng tay áo che một bên mặt, mắt phượng nhẹ chớp, âm thanh tuy không ngọt ngào nhưng cũng nồng nặc mỉa ý: “Ha ha, người thật sự không nhận ra ta”.

Ta ngẩng đầu nhìn nàng tròn tròn hai mắt, lúng túng gãi gãi gáy: “Ta phải ...biết người sao?”

“Nói biết cũng được mà nói không biết cũng không sao.” Mỹ nhân cười “Khanh khách” cười, cúi đầu dán môi lên gáy ta, nhẹ nhàng cọ qua cọ lại: “Không nhận ra lại tốt hơn”.

Ta hoàn toàn không đoán ra ý tứ của nàng, cũng không thể làm gì khác hơn là ngồi im. Chỉ có điều tư thế này... Ta nhẹ nhàng động thân, mỹ nhân phía sau bỗng ôm chặt lấy ta.

“Đừng động. Đúng rồi, vừa rồi người gọi ta là tỷ tỷ?”

Dựa vào ngực nàng ta cũng có chút khoái chí. Ngoài miệng tuy hừ hừ hai tiếng nhưng trong lòng lại nghĩ thiên đế quả nhiên công bằng, mỹ nhân này tuy đẹp nhưng ngực lại không lớn bằng Độ Ách. Không đúng, cẩn thận thử lại mới thấy hình như còn không bằng cả bốn tiên... Ah! Sao phải so. Ta lắc đầu kiêu ngạo ưỡn ngực, thôi bốn tiên hào phóng, tí nữa sẽ cho tỷ tỷ này ăn Bàn Đào vậy.

“Tỷ tỷ?” Mỹ nhân nhỏ giọng nghiến ngấm, tay chợt cầm lên một lọn tóc của ta đưa đến bên một “Dễ nghe hơn gọi Sát Nhan rất nhiều.”

“Hả?” Ta không hiểu nghiêng đầu nhìn nàng: “Tỷ tỷ tên là Sát Nhan?”

“Ừm, chẳng qua ta không thích cái tên này, người gọi ta là tỷ tỷ cũng được.”

Mỹ nhân nói xong vẫn nắm tóc ta trên tay. Ta chần chừ nửa ngày, cảm thấy tư thế này không ổn rút cuộc vẫn phải lấy lọn tóc lại, nhảy xuống đất.

Ai, ơn của mỹ nhân là khó nhận nhất.

Ta đang suy nghĩ xem nên rời đi hay ở lại thì một bóng dáng màu trắng đã chuồn qua khe cửa vọt vào, vừa nhiệt tình kêu “gâu gâu”, vừa cọ cọ vào chân ta.

Ta tò mò ôm nó vào trong ngực. Cứ tưởng là chó, nhìn kỹ hóa ra là một con hồ yêu trắng. Ta ngẩn người, âm thầm gõ nhẹ trán hồ yêu, tốt bụng nhắc nhở: “Người không phải là chó...”

“Meo meo ——”

“Người cũng không phải là mèo.”

Hồ ly này hình như thấy ta thì rất hưng phấn, vừa liếm vừa cắn lên tay ta đầy tình cảm. Ta bất đắc dĩ xách cái đuôi của nó tới trước mặt mỹ nhân hỏi: “tỷ tỷ, ta quen hồ ly nào sao?”

Tiếng tỷ tỷ vừa bật ra, cái bóng màu đỏ kia đã cười ha ha, nhúm lông màu trắng trên tay ta cũng run lên cầm cập.

“Có quen hay không Người cũng không biết sao?”

Mỹ nhân nhìn ta cười đến xinh đẹp, ta làm sao biết lời nói của nàng có bấy ở đâu, chỉ ngây ngốc gãi gãi đầu, cười láo lỉnh nói: “Thời gian trước ta lịch kiếp có bị thương, tỉnh lại quên đi rất nhiều chuyện. A, nghe nói hình như ta thiếu một phách, không nhớ rõ tất cả những ai có liên hệ tình cảm với mình”.

Mỹ nhân áo đỏ nghe vậy sững sờ mà nhúm lông trắng trên tay ta cũng run lên.

Nhưng chỉ chớp lát sau, mỹ nhân đã đi tới trước mặt ta, vuốt tóc ta cười nói: “Con vật này hình như thích người, nếu người cũng thích thì người đặt tên cho nó đi”.

Nuôi sủng vật? Ta nhú mày, từ trước đến giờ vật sống nào qua tay ta cũng hơn phân nửa là không sống nổi. Ta cúi đầu nhìn nó, nó cũng nhìn chăm chăm vào ta, đôi con ngươi đen lấp tràn đầy chờ mong. Trong lòng ta rung động, nhất thời cũng không nghĩ nhiều đáp.

“Cung điện của ta có chút vắng lặng.” Ta xách hồ ly tới trước mặt nhìn một chút, không hiểu sao lại nhớ tới mấy thứ ngân phiếu ở chốn phàm trần kia, suy nghĩ vừa lóe lên ta đã nghĩ ra một cái tên.

“Gọi là Lai Tiên đi.”

Mỹ nhân cười to lên, lông trắng cũng hung hăng run lên.

Ta không hiểu sao, mỹ nhân lại ôm ta vào ngực, điểm nhẹ lên mũi ta, thân mật nói: “Dù thế nào thì Phượng Dẫn vẫn là Phượng Dẫn”.

Mỹ nhân thời nay đều to gan như vậy sao? Vừa gặp đã nhiệt tình như vậy... ta nuốt nước miếng, cẩn thận dịch về sau, đưa Lai Tiên tới trước mặt mỹ nhân.

“Tỷ tỷ. Hay là ta không nên nhận con hồ ly này?”

Hồ ly run lên, mỹ nhân nhú mày hỏi “Vì sao?”

“Ta sợ nó bị tật gì. Từ đầu đến giờ, nó vẫn cứ run run rẩy rẩy”

“ ”

“ ”

Sau đó mặc dù ta hiển vũ ở thọ yến, vẫn không thấy vị Thái tử kia đâu. Cả buổi tiệc, ngoài trừ con trai Nam Hải, Bắc Hải, Tây Hải Long Vương gì đó cũng chỉ thấy Đông Hải Long Vương và mỹ nhân kia. Mỹ nhân tà tà tựa vào bên giường êm, dáng vẻ lười biếng, từ đầu tới cuối chỉ nhếch môi nhìn ta chăm chăm đầy thích thú. Ta mặc dù thích nhìn mỹ nhân nhưng cũng không vui khi bị mỹ nhân nhìn. Ta đang nơm nớp lo sợ ngồi chờ tiệc tàn thì bên ngoài lại tuyên Nam Hải công chúa đến, mỹ nhân vừa nghe liền nhủ chặt mày nhắc áo chạy mất, ta cũng cảm thấy vui mừng thanh nhàn hơn.

Ta cứ cho rằng mỹ nhân kia và công chúa này có chuyện gì đó nhưng không hiểu sao ngay cả bốn tiên cũng bị dính vào. Công chúa này vừa nhìn thấy ta liền quay đầu bỏ chạy. Ta ngây ngốc bắt con tôm nhỏ trước mặt lại dò xét đến cùng, thế nhưng hần cũng chỉ lắc đầu, chỉ nói là Nhạc Di công chúa này mấy chục năm trước mắc lỗi lớn, hôm nay mới được phụ vương nâng thả ra, còn chuyện giữa nàng và mỹ nhân kia hần không biết.

Long cung này tuy mới mẻ nhưng chơi một lúc cũng thấy chán ngấy. Một ngày sau ta cùng mỹ nhân từ biệt, mỹ nhân lấy ra một cây quạt phe phẩy, ba búi tóc đen chỉ dùng dây tơ vàng buộc hờ trên vai. Nghe ta từ biệt khoe miệng nàng chỉ lăm bầm đôi câu nhưng cũng không nói gì nữa, cuối cùng chỉ trừng mắt nhìn ta cười nói: “Mấy ngày nữa ta sẽ tới tìm ngươi”.

Ta gật đầu, ôm Lai Tiễn đáp mây bay đi. Lai Tiễn rất không an phận cọ cọ trước ngực ta, ta đã cố nhịn nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được nữa: “Mặc dù ta không nhớ rõ người, nhưng cũng biết được giới tính của người. Người nên ngoan ngoãn làm một con hồ yêu đi, còn làm loạn nữa bốn tiên liền ném người từ trên mây xuống đấy...”

Lai Tiễn run lên, rốt cuộc khi ta phát uy liền thu liễm lại, nhưng cũng lăm bầm gì đó. Ta loáng thoáng nghe được cái gì mà “Người cũng không phân biệt được Sát Nhan đó thôi... không công bằng... không công bằng...” Chỉ có điều không hiểu rõ nên ta cũng không thèm hỏi hần, bình an vô sự bay đến ngoài cửa thiên đình.

Ta lặng lẽ dấu Lai Tiễn đi, dù sao vẫn e ngại yêu khí trên người hần. Lai Tiễn lúc này cũng rất nghe lời, ngoan ngoãn chui vào tay áo ta ngủ say, ta mới có thể thuận lợi ôm hần vào Nam Thiên Môn.

Ta vừa đi được mấy bước thì đã thấy tam tỷ khí thế hung hần vọt đến, níu lấy cổ áo ta, không hỏi không thăm chỉ hung hăng mắng:

“Hảo muội muội của ta! Mấy người các người lại cấu kết đốt lửa gạt ta?”

Ta cũng không quay đầu, chỉ cố gắng rút tay áo ra khỏi tay nàng: “Muội thật sự không biết tỷ tỷ nói gì”.

“Còn có thể là gì? Tên khốn Độ Ách kia là nữ nhân!”

Trong lòng ta hơi hồi hộp một chút, đây là vận rủi của Độ Ách nhưng cũng là may mắn của tam tỷ. Ta hạ phạm ba ngày, trên trời cũng mới chỉ qua thời gian một chén trà, tam tỷ mặc dù hồ đồ nhưng cũng phát hiện nhanh thật. Nhưng nghĩ lại chắc Độ Ách tinh quân cũng không tránh khỏi ma trảo của tam tỷ chứ không làm sao mà bị phát hiện được đây?

Ta hắc hắc cười khan hai tiếng, vừa tìm cách thoát tội vừa cố gắng nói tốt cho Độ Ách: “Ta cũng chỉ vừa mới biết thôi, nếu đại tỷ không bảo ta hạ phạm có việc thì ta đã báo cho tỷ rồi. Hơn nữa Độ Ách tinh quân làm vậy nhất định có nỗi khổ riêng, tam tỷ cũng không nên truy cứu là tốt nhất...”

“Nỗi khổ riêng?” Tam tỷ hung tợn nghiêng rằng, thật giống như đang căn Độ Ách tinh quân giữa hai hàm răng: “Nàng ta có nỗi khổ riêng vì sao không nói với ta ngay từ đầu, hôm nay ta lại thành trò cười của thiên đình rồi”.

Ta bất đắc dĩ vỗ vỗ vai Tam tỷ: “Giới tính của Độ Ách tinh quân chỉ sợ là một bí mật, không ai biết. Tam tỷ đừng quá để ý.”

Tam tỷ nghe vậy suy nghĩ lại thấy cũng có lý, mặc dù uất ức nhưng cũng chỉ mím môi, bộ dáng như sắp khóc. Trong lòng ta như bị nhéo một cái, hơi khó chịu dụi dụi mắt, thì lại nghe tiếng cười nói: “Hai tỷ muội

lại cùng phạm phải một sai lầm”

Ta còn đang suy nghĩ xem ta và Tam tỷ cùng phạm phải sai lầm gì thì Tam tỷ đã chú ý tới Lai Tiễn trong tay áo ta, nhắc bỗng nó lên khịt mũi hỏi: “Đây là con gì? Sao lại có mùi hôi như vậy”. Nói xong lại cẩn thận đi ngồi lại một chút, chợt ném hắt xuống trên đất: “Người được lắm hồ yêu, còn vọng tưởng muốn lên thiên đình.”

Lai Tiễn vừa kêu “ai ui” vừa lăn lộn trên mặt đất. Ta thấy hắt đáng thương liền ôm hắt lên, cười làm lạnh nói: “Tam tỷ đừng trách, là sủng vật của ta, sủng vật...”

“Sủng vật?” Tam tỷ chớp mắt, nhìn Lai Tiễn một lượt từ trên xuống dưới, chợt híp mắt cười gian nói: “Ừ, thật là một vật làm ấm giường tốt...”

Nét mặt tam tỷ khiến lòng ta run lên, quả nhiên ngay cả Lai Tiễn trong tay ta cũng run lên, chỉ có điều mới run được một nửa, liền bị tam tỷ đoạt mất: “Hắt thuộc về ta. Coi như người bồi thường vì đã gạt ta”.

Ta khó khăn liếc nhìn Lai Tiễn, thế nhưng hắt cũng đang kinh hãi nhìn lại ta. Từ chối một lúc ta rốt cuộc thở dài khoát tay với tam tỷ, đành nhắm mắt không dám nhìn đôi mắt nhỏ tội nghiệp kia: “Làm phiền tam tỷ chăm sóc...”

“Phượng Dẫn! Người là tên khốn kiếp!”

Ta thở dài, đây là câu nói cuối cùng của Lai Tiễn với ta. Chỉ có điều khi nhìn đôi bích nhân trai tài gái sắc dưới gốc Nguyệt Quế kia, ta lại hung hăng thở dài một cái.

Nhị tỷ chọc chọc ta, hiểu kỳ nói: “Tam tỷ người tìm đâu ra một tình lang như vậy thế? Mới chỉ hai tháng mà đã quên Độ Ách, cả ngày cãi nhau âm ỉ với mỹ nam, bây giờ đã khá hơn rất nhiều”.

Ta lại sâu kín thở dài lần nữa. Dẫn cáo vào nhà, tội này thật khó chối. Chẳng qua lúc đó ta chỉ nghĩ là tam tỷ nói giỡn, nhưng làm sao biết được tam tỷ lại muốn Lai Tiễn đi... làm ấm giường thật.

51. Chương 51: Mỹ Nhân Tầm

“Phượng Dẫn.”

Âm thanh êm tai truyền đến từ phía sau, ta chợt run rẩy, không kịp chào nhị tỷ đã thoát chạy ra ngoài.

Ai, ta vừa chạy vừa ôm trán, tự mình làm vậy thì không thể sống.

Nhớ đến mấy hôm trước ta thấy dạ minh châu trên áo khoác của Sát Nhan rất đẹp, nhưng hình như nàng rất thích áo khoác này nên ta nhất thời cũng không tiện hỏi xin nàng. Chỉ có điều mỗi lần thấy, trong lòng ta vẫn có chút ngứa ngáy. Còn nữa, cũng không biết gần đây Sát Nhan đứt dây thần kinh nào mà không có việc gì cũng chạy lên thiên đình. Theo lý thuyết, nàng là một công chúa Đông Hải thì cũng không thể ngày nào cũng chạy lên thiên đình. Vì niệm tình nàng là một mỹ nhân nên ngày nào bốn tiên cũng giúp nàng vượt qua Nam Thiên Môn vào thiên đình. Chỉ có điều bốn tiên cũng không muốn làm không công chuyện gì, nên từ sau khi giúp nàng vào thiên đình, mỗi lần ta đều lấy của nàng một viên minh châu.

Hạt châu trên áo khoác rất nhiều nên ta nghĩ chắc cũng sẽ không dễ bị phát hiện, huống chi lần nào bốn tiên cũng chọn chỗ lấy hạt châu rất khéo, hôm nay thì trên tay áo, ngày mai thì trên cổ. Sát Nhan cũng không hề phát hiện ra nên một tháng qua ta vẫn bình an vô sự.

Chỉ có điều... ta nuốt nước miếng, cẩn thận quay đầu liếc chiếc áo khoác đã hoàn toàn thay đổi của Sát Nhan. Trên áo nguyên bản là một con ngân long vờn giữa một đám mây thất sắc, đẹp không sao tả xiết thì bây giờ nhìn lại đã thấy ngân long biến thành bạch long, mây thất sắc biến thành mây trắng.

Ta âm thầm le lưỡi, hạt châu trên áo nhiều như thế, ai biết được lại thành như vậy. Huống chi hôm trước khi bốn tiên bắt hạt châu còn không cẩn thận làm đứt chỉ, đứt dây động rừng, khiến các hạt châu bên trên rụng đầy xuống đất, bốn tiên thấy hơi lãng phí nên cũng tiện tay dọn dẹp vào trong hà bao của mình. Ừm, còn thiếu hai viên nữa là bốn tiên có thể hoàn thành bộ cờ vây rồi, nhưng lại bị phát hiện nhanh như vậy, thật sự đáng tiếc, đáng tiếc...

Ta cầm đầu cầm cổ chạy, thấy Sát Nhan sắp đuổi theo, trong đầu ta lóe lên ý tưởng, thấy phía trước có một nhóm tiên nữ đang tụ lại một chỗ, ta liền hóa thân thành một tiên nữ đâm đầu vào giữa đám đó. Ta trốn giữa nhiều người, lại giấu tiên khí đi nên nếu Sát Nhan đuổi đến đây thì tìm mãi cũng chưa chắc thấy ta.

Ta nhìn chăm chú sau lưng. Khi Sát Nhan đuổi đến thì quả thực không nhìn thấy ta đâu liền thì chú tìm kiếm. Chú quyết này là dựa vào tiên khí để tìm người, nhưng ta sẽ khiến nàng không thể tìm được. Chỉ chốc lát sau, quả nhiên nàng cúi đầu bỏ cuộc, thở dài quay về.

Đứng giữa đám người bốn tiên thở dài nhẹ nhõm. Nhà ta nghèo nàn, món áo bào đó ta vụn vụn không thể bồi thường nổi. Dù gì nhà ta cũng có chút thể diện, Sát Nhan này cũng sẽ không đến nổi đi tìm mẫu thân ta hoặc đại tỷ đòi bồi thường. Chỉ cần ta thấy nàng liền tránh thì có thể trốn tránh được một thời gian rồi.

Tiến được Sát Nhan đi ta cũng như uống được một viên an thần. Lúc này ta mới buồn bực không hiểu tại sao ở đây là tụ tập nhiều tiên nữ như vậy. Một, hai... ta xòe tay đếm. Nhìn bộ dạng các nàng hình như cũng chỉ là tiên tỷ, đang ban ngày sao lại tụ tập ở đây cùng nhau lười biếng vậy chứ. Ta quay đầu quan sát bốn phía mới phát hiện ra vừa rồi ta chỉ cầm đầu cầm cổ chạy nên đã chạy thẳng đến thiên điện của Vương Mẫu nương nương. Cho tới bây giờ đây cũng là nơi mà ta chỉ dám đứng nhìn từ xa, cho dù là ta to gan nhưng cũng chỉ dám lén vào Dao Trì mấy lần là hết mức, chứ dù có mười mấy lá gan ta cũng không dám chạy vào địa bàn của Vương Mẫu nương nương như vậy.

Ta vốn đang buồn bực vì sao bên ngoài thiên điện của Vương Mẫu nương nương lại không có ai canh giữ, nhưng lúc này nhìn mấy tiên tỷ đang hưng phấn trước cửa ta cũng đoán được nguyên nhân.

Ta gãi đầu, rốt cuộc vô vai một tiên tỷ trước mặt khiêm tốn hỏi : “Vị muội muội này, các người đang làm gì ở đây vậy ?”

“Hu!”

Ta còn chưa nói hết nàng đã đưa tay bịt kín miệng ta lại, chân mày nhíu chặt, vẻ mặt trách cứ : “Người thác mắc cái gì ? Nếu bị hoàng tử phát hiện, chưa nói đến việc không còn gì để xem mà còn có thể bị trách phạt !”

Ta vốn tò mò, nghe nàng nói vậy lại càng thêm hưng phấn, vươn cổ nhìn tới trước. Những tiên tỷ kia cũng rất hợp tác nhường cho ta một khe hở.

Chỉ có điều không nhìn thì không sao, vừa nhìn đã khiến bốn tiên muốn ngất.

Hình ảnh kia thật sống động, ướt át, bốn tiên vẫn đang há hốc mồm khiếp sợ thì tiểu tiên tỷ kia đã đẩy ta ra, cũng rướn cổ lên xem : “Xem thì cũng xem rồi, tránh ra một bên cho người khác xem với”.

Ta cứng rần ép mình khép cầm lại, tiểu tiên tỷ này vẫn khe khẽ nói : “Xem ra người là mới tới, không biết gì ! Đây là tiểu hoàng tử xinh đẹp nhất của Ngọc Đế, lần đầu ta nhìn thấy cũng không có há hốc mồm một cách đáng xấu hổ như vậy”

“Ai, Ai, hoàng tử này thật là đẹp, các hoàng tử bên trong đếm hần nhất tuần tú, chỉ liếc mắt một cái là có thể nhiếp người hồn phách đi. Ai, ta nói cho người, hoàng tử này trọng thương mới khỏi nên cứ mỗi ba ngày lại đến ôn tuyền trong thiên điện của nương nương tắm rửa, giúp trị thương. Ôn tuyền này của Vương Mẫu nương nương rất có hiệu quả ”

Ta gơ tay xoa trán. Cái gì ? Tiên tỷ bây giờ cũng lớn gan thật, hoàng tử tắm cũng dám nhìn lén, bốn tiên thì chỉ là lằm lạp thôi...

Hắn là tiểu hoàng tử lại còn chưa lập gia đình đã bị nhìn lén như vậy thật không tốt. Nghĩ vậy, bốn tiên hóa giải tiên thật, quay về bộ dáng thật, giả vờ ho hai tiếng, thu hút sự chú ý của chúng tiên tỷ. Chỉ có điều những tiên tỷ kia vẫn đang say sưa nhìn nào có chú ý đến ta. Khi thấy hoàng tử kia sắp đứng dậy, các tiên tỷ ngừng thở, bộ dáng mỗi mắt trông chờ, bốn tiên rốt cuộc không nhịn được nữa hét lên : “Nếu các người không tự giải tán thì bốn tiên sẽ đi báo cho Vương Mẫu nương nương và vị mỹ nhân hoàng tử kia”.

Chúng tiên tỷ nghe vậy xoay đầu lại, nhìn thấy ta thì kinh hãi, vội vàng vàng tán đi, cũng không hề nao loạn chút nào, rất nhẹ chân nhẹ tay, không kinh động đến cái vị trong suốt nước nóng kia.

Ta hài lòng vỗ vỗ bụi bặm dính trên người, tiện tay ngắt một nhánh cỏ đuôi chó ngậm vào miệng, nhịp nhịp chân dựa vào một khối đá lớn. Bức họa mỹ nhân tắm thì các tiểu tiên tỳ người cũng không thể hưởng thụ. Phải là để bốn tiên nhìn mới đúng.

Lúc này bốn tiên đã sớm quên mất ý định ban đầu. Mỹ nhân trong ao vốn đang định đứng lên không ngờ lại ngồi xuống. Bốn tiên nhanh chóng tròn mắt, mong chờ mỹ nhân kia quay người thì thật tốt.

Ta gác hai tay sau gáy, bắt chéo chân nhàn nhã đang đưa, cỏ đuôi chó trong miệng cũng rung lên theo tiết tấu thật vui vẻ. Mỹ nhân trong ao rất an tĩnh, một đầu tóc đen thả trong nước, bờ vai trắng như tuyết thật khiến người ta không nhìn được. Khụ khụ, bốn tiên là một thần tiên chính trực, tất nhiên sẽ nghĩ khác người khác.

Tiểu tử hoàng tử này nếu ta không lầm thì chính là người ta đã gặp trong rừng đào bên Dao Trì ngày tham gia bữa tiệc chúc phúc. Nhớ lại cảnh hắn tìm dây buộc tóc ngày đó, ta liền không nhịn nổi muốn cười. Đoạn đối thoại lần trước có vẻ như là bốn tiên rơi vào thế hạ phong, ta đang suy nghĩ lần này có nên dọa hắn một chút để cả hai hòa nhau một ván hay không thì một âm thanh lành lạnh cũng sâu kín vang tới.

“Có thấy hài lòng không?”

Ta sợ đến mức suýt lăn khỏi tảng đá. Vừa rồi hắn không nói gì có phải là đã phát hiện ra ta nhưng vẫn mặc cho ta nhìn không ?

Ta lúng túng sờ sờ gáy, âm thanh có chút quý dị : “Hắc hắc, tiên hữu đã phát hiện ra rồi ư ?”

“Vừa rồi có sáu tiên tỳ, thêm người nữa là bảy.”

Ta quơ quơ thân thể, thì ra từ đầu hắn đã biết rõ nhưng không nói ra, đợi đến bây giờ lại khiến ta mất thể diện. Được rồi, sao ta lại quên được đây là con trai Thiên Đế chứ, tiên thuật là không thể so với chúng ta. Như thế coi như là lại thắng ta rồi.

Ta nhổ cọng cỏ đuôi chó trong miệng ra, tức giận nói : “Người thật hào phóng. Nếu hào phóng thì cứ để ta nhìn đi, người cũng không thể làm gì được ta.”

Lời này của ta thật không có đạo lý, rõ ràng là chính mình đi nhìn lên người khác tắm nhưng bây giờ lại lên giọng. Người nọ cũng không giận không lo đáp lại : “Ừ, ta cũng không định làm gì người cả, người thích nhìn thì cứ nhìn”.

Một câu nói như vậy đè nén ngọn lửa giận dữ quái dị của ta xuống. Ta rối rắm, chếp miệng nửa ngày cũng chưa nghĩ ra nên trả lời như thế nào. Lúc này hắn đang đưa lưng về phía ta, ta cũng không nhìn thấy diện mạo của hắn, mà cũng không dám tới nhìn. Đùa sao, nếu bốn tiên nhìn thấy hắn thì hắn nhất định sẽ thấy mặt ta. Nếu hắn truyền chuyện này ra ngoài thì sau này bốn tiên chính là một ma nữ háo sắc chuyên nhìn lên nam tử tắm, làm sao sống sót trên thiên đình đây ?

Ta buồn buồn đá một viên đá, cục đá kia bay một đường vòng cung, vừa văng rơi xuống bên cạnh mỹ nhân làm bắn lên một đám bọt nước. Người nọ cũng không giận, âm thanh có chút cố nén cười : “Sao ? Muốn giết người diệt khẩu sao ? Dù sao bản quân cũng là người thua thiệt”.

Một tiếng “bản quân” liền định ra chênh lệch giữa ta và hắn. Ai, sao ta có thể quên hắn là con trai Ngọc Đế chứ, con trai Ngọc Đế đều là Tiên Quân, tất nhiên không giống nhân vật nhỏ bé như tiên tử ta.

“Hừ, cũng chẳng có gì hay mà nhìn!”

Ta bĩu môi, là người chọc ta trước, đừng trách ta trở mặt.

“Không hay thì đừng nhìn.”

Ta thầm than một tiếng, rảnh rang lần nữa xé một cây cỏ đuôi chó tha vào trong miệng. Vừa dứt lời thì một màn bọt nước bắn lên. Bốn tiên cả kinh trong lòng, vội vàng che mắt, người nọ cũng đã mặc xong xiêm áo, ba ngàn sợi tóc xoắn trên vai, một thân áo xanh và cũng chỉ để lại cho ta một bóng lưng. Trong lòng ta thầm than thật đáng tiếc, nếu biết sớm thì có thể nhìn được một chút gì đó rồi.

” Nếu người vẫn chưa nhìn đủ thì ba ngày sau quay lại đây đi. Không phải tiểu tiên tỳ vừa rồi đã nói với người rồi sao?”

“Lạch cạch ——”

Cổ đuôi chó rơi trên mặt đất, lông chó trên đó vẫn run rẩy. . .

52. Chương 52: Nạp Phi

“Đại tỷ, bên ngoài ồn quá.”

Ta nằm trên giường, lẩn qua kéo chăn trùm lên đầu. Từ sau hôm mất mặt đó, ta chỉ mỗi ngày trốn trong phòng, rất lười ra khỏi cửa. Ai hỏi đến thì ta đều nhờ đại tỷ nói ta không có ở đây, nhờ thế mà cũng tránh được nhiều phiền hà. Nhưng sáng sớm hôm nay, ta đang mơ mơ màng màng ngủ đến thiên hôn địa ám thì bên ngoài lại vang lên từng đợt huyền não, khiến ta không thể nằm tiếp được nữa.

“Sao mà vẫn ngủ thế?” Đại tỷ vừa nói xong vừa kéo chăn của ta ra : “Hôm nay Nhị Lang thần tới tìm Nhị tỷ của muội, không hiểu sao Hao Thiên Khuyển rất không thích tam tỷ phụ của muội, đang làm âm ỉ ngoài kia, muội còn không mau dậy mà xem kịch hay sao?”

Hắc, Lai Tiễn là hồ ly, Hao Thiên Khuyển đương nhiên là không vừa mắt với hắn rồi. Ta hưng phấn nhảy xuống giường, bừa bãi xỏ chân vào giày, Hao Thiên Khuyển đại chiến hồ ly tinh, trò hay như vậy sao ta bỏ qua được ?

“Hao Thiên! Buông ra!”

Ta vừa ra đến cửa đã thấy Nhị Lang Thần mặt đen lại, một tay đang cố lôi cái đuôi của Hao Thiên Khuyển. Hao Thiên Khuyển này cũng hiếm khi không nghe lời Nhị Lang Thần như thế, mồm ngậm chặt áo khoác của Lai Tiễn. A, đúng rồi, Lai Tiễn sau khi hòa thuận với Tam tỷ hơn thì liền không hóa thành chân thân hồ ly nữa, khụ khụ, sau lưng thì không biết thế nào nhưng trước mặt người khác thì chưa từng thấy hắn biến lại chân thân.

Lai Tiễn lắc mạnh áo khoác, nhưng rốt cuộc cũng không khiến Hao Thiên Khuyển nhả ra được, không thể làm gì khác hơn là uy hiếp, đe dọa : “Người mà cứ cắn nữa thì ta mang người đi hầm đó”

Hao Thiên dù gì cũng là chó cưng của Nhị Lang Thần, nói như thế hiển nhiên là phạm vào kiêng kỵ. Nhị Lang Thần vốn đang kéo đuôi của Hao Thiên Khuyển lại, thì lại thuận đà thả ra, còn vỗ vỗ mấy cọng lông chó còn dính lại trên tay : ” Cho dù Hao Thiên là chó, nhưng vẫn là tiên, không giống người khác, nhìn thì là tiên, nhưng thật ra lại là yêu.”

Lai Tiễn vừa nghe thấy vậy đang định phát tác thì lại bị tam tỷ lôi ra sau lưng. Tam tỷ đứng hiên ngang đưa tay chọc thẳng vào con mắt trên trán Nhị Lang Thần, không thèm lưu tình nói : “Dù sao hắn vẫn là người của ta, Nhị Lang Thần nên rõ ràng điều này chứ đừng có nói loạn tiên yêu cái gì, không đúng mực chút nào!”

Tam tỷ ăn nói hào hùng, bảo vệ lẽ phải nhưng lại hoàn toàn không ý thức được mình đã phạm sai lầm, chứa chấp yêu loại trên thiên đình, thật là tội lớn... tội lớn... Ta chăm chú nhìn Nhị Lang Thần che thiên nhãn, bộ dáng kia chỉ còn thiếu nước lẩn lộn trên đất, chỉ mới đấu với tam tỷ một chiêu mà đã rơi vào thế hạ phong, cũng thật mất thể diện.

Dĩ nhiên nếu chỉ có vậy rồi kết thúc mọi chuyện thì đây đã không phải là một hồi kịch hay. Đang lúc hai bên giằng co thì thấy nhị tỷ lắc lắc mông, vô cùng lo lắng vọt ra từ phòng bếp, vội vàng ném một mâm mứt thanh liên vào lòng ta, rồi chống nạnh chỉ tay vào tam tỷ : “Người được đẩy tiểu tam! Vậy người nói xem, người trách Nhị Lang động tới hồ ly của người nhưng sao người lại dám động thủ với người của ta ?”

Ta khe khẽ cắn một miếng mứt thanh liên, đang tận hưởng hương thơm của nó thì đã bị đại tỷ đoạt mất. “Ăn nữa thì người mập ú ra ai còn dám rước muội”

Ta im lặng không nói gì, chỉ chăm chú liếm sạch vụn mứt còn dính lại trên tay, rồi tiếp tục theo dõi cuộc chiến. Vừa rồi đến chỗ nào rồi nhỉ? A, đúng rồi, nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, nhị tỷ chọc ngón tay lên trán tam tỷ: “Sao người dám đụng đến người của ta?”

Tục ngữ nói không sai vạn vật đều có tương sinh tương khắc. Cho nên dù tam tỷ có hùng hổ thế nào thì người có thể khắc năng trên cõi đời này ngoài đại tỷ thì cũng chỉ có nhị tỷ.

Tam tỷ chép miệng lầm bầm : “Rõ ràng cái tên ba mắt này khi dễ Uyên Mặc trước !”

Tam tỷ gọi Lai Tiễn là Uyên Mặc, cứ như thể đây vốn là tên của Lai Tiễn. Nhắc tới cũng thấy kì dị, bình thường tam tỷ vẫn hành hạ Lai Tiễn nhưng đến thời khắc mấu chốt thì vẫn thẹn thùng dè dặt gọi một tiếng Tiễn Lang.

Nhị Lang Thần lại rất cơ trí, thấy trợ thủ liên lập tức hả hê : “Ta khi dễ hẳn lúc nào ? Tam tiểu thư lại thoải mái nuôi nhốt yêu loại trên thiên đình thì có phải là quá coi thường tiên giới rồi không ?”

Tam tỷ trừng mắt định phản bác thì lại thấy nhị tỷ bỗng nhiên gõ lên trán Nhị Lang Thần yêu kiều, gian trá nói : “Muội muội ta thích nuôi cái gì thì nuôi, ai mượn chàng quân ?”

.

Tình hình càng ngày càng loạn, ta len lén nhón một miếng mứt thanh liên trên mâm trong tay đại tỷ vội vã nhét vào miệng, không nhìn được thắm than một tiếng, tình hình này quá phức tạp rồi ...

“Phượng Dẫn, ta bắt đầu thấy không hiểu gì nữa rồi.”

Ta không đáp, đại tỷ lại lắc đầu, dao một một chút nhưng vẫn không quên đoạt lại nửa miếng mứt trong miệng ta, tiếp tục vẽ mặt chỉ tiếc rên sất không thành thép nhìn ta chăm chăm : “Phượng Dẫn a Phượng Dẫn, muội xem cả nhị tỷ và tam tỷ muội này đều đã có nơi có chốn, sao muội vẫn thanh nhàn vậy.”

Ta vừa nhai mứt sen xanh vừa ngọng nghịu đáp lại : “Đại tỷ luôn nói ta vậy trong khi chính mình còn chưa gả đi”.

Trong bốn chị em chúng ta, đại tỷ là người có nhiều người thích nhất nhưng đại tỷ lại không nhìn trúng ai trong đó. Ta híp mắt lắc đầu, đại tỷ đây là đang ghen tị, trắng trợn ghen tị.

“Cốp!”

Ta vừa mới lắc đầu một nửa thì đầu đã bị gõ đến nổ hoa. Trong lòng ta thầm than, xem đi, thẹn quá hóa giận đúng không ? Ta lão đảo đi đến xích đu nằm xuống, vuốt mạnh đầu, liếc mắt nhìn ba người cách đó không xa đang đầu loạn một đồng thật phiền toái.

“Ồ, các người đều đang ở đây, đỡ mất công ta chạy đi tìm!”

Ta và đại tỷ quay đầu nhìn sang thì thầy Nguyệt Lão một thân y phục đỏ, tóc bạc, mặt hồng hào, hùng hùng hổ hổ vọt thẳng tới trước mặt ta. Ta còn chưa kịp phản ứng thì hắn đã chen vào ngồi cạnh, tay còn nhón lấy mứt sen xanh.

Lúc này đại tỷ lại thực ân cần, thấy Nguyệt Lão ăn xong rồi vẫn không quên đưa thêm cho hắn hai miếng nữa. Ha ha, trên thiên đình này a, chỉ cần là cô nương chưa xuất giá thì ai dám đắc tội nguyệt lão đây ?

“Sao Nguyệt Lão rảnh rồi mà đến thăm chúng ta vậy ?” Đại tỷ mỉm cười hiềm hoi, đôi mắt to tròn nhìn Nguyệt Lão.

Nguyệt Lão cố gắng nuốt miếng mứt trong miệng xuống, vuốt râu, rồi tiện tay lôi từ trong ngực ra một tấm thiệp hồng : “Còn không phải là vì hoàng gia lại có chuyện vui sao ? Trong các hoàng tử chỉ có tiểu hoàng tử là chưa nạp phi, mấy ngày trước Ngọc Đế đặc biệt nhờ tay tìm giúp một mối hôn nhân tốt có ngày sinh tháng đẻ xứng với hoàng tử, bảy ngày sau sẽ tổ chức đám cưới”.

Ta há miệng, nhưng nửa ngày cũng không nói ra được một chữ. Thời này muốn làm hoàng tử cũng thật không dễ dàng, ngay cả hôn nhân cũng không thể tự do. Nghĩ đi nghĩ lại trong đầu ta không hiểu sao lại xuất hiện một bóng lưng tiêu hồn, bốn phía sương mù lượn lờ... Ừm, suy nghĩ cứ lan xa lan xa

“Lão già, người nói cái gì ? Vân Liên”

Lai Tiễn nghe vậy thì rút khỏi chiến sự, túm lấy cổ áo Nguyệt Lão, trên mặt vẫn còn vẻ khiếp sợ. Sáu người, mười hai con mắt ở đây đều nhìn hắn khó hiểu. Lai Tiễn cau mày, có chút co quắp buông lỏng tay, đoán chừng là vừa nhớ ra nơi này có người ngày, là một yêu tinh, sự can thiệp của hắn là không đúng lúc ...

Không hiểu sao, nhưng khi nghe hai chữ “Vân Liên” ta lại cảm thấy tim mình đập dữ dội, không khỏi rung động, giống như lần ở trước ở Dao Trì. Ta kéo tay áo Lai Tiễn, cau mày hỏi : “Vân Liên là ai ?”

“Phượng Dẫn người.” Lai Tiễn có vẻ muốn nói lại thôi, nhìn ta có chút do dự nhưng rồi cũng dời mắt đi: “Vân Liên chính là con trai Ngọc Đế.”

“A, thì ra là hân.”

Vân Liên, tên rất dễ nghe. Ta chợt nhớ tới người kia một thân áo xanh, tay buộc một sợi dây buộc tóc. Chỉ có điều... ta tiếc hận chép miệng, cho đến bây giờ ta vẫn chưa nhìn thấy rõ diện mạo của hân, cho nên lại càng tò mò.

“Sao? Người đang nghĩ gì vậy?” Lai Tiễn có chút khấn trương quan sát ta.

Ta tùy ý lắc đầu, đoạt lấy thiệp trong tay Nguyệt Lão : “Hay quá hay quá, lúc đó lại được ăn Bàn Đào đấy”.

“Phượng nha đầu người cứ nghĩ Bàn Đào của Vương Mẫu nương nương có nhiều như khoai sao?” Nguyệt Lão chào nhị tỷ, tam tỷ và Nhị Lang Thần đứng cách đó không xa, lại thuận tay nhón thêm một miếng mứt sen xanh nữa mới từ từ chấp tay : “Lão thân còn phải đi những nơi khác đưa thiệp, xin cáo từ các vị.”

Nguyệt lão cứ như vậy phải mông bỏ đi.

Ta nhàm chán nhìn lướt qua thiệp hồng, lại nhìn mấy người kia tiếp tục đấu đá, đột nhiên cảm thấy cuộc sống như thế có chút không thú vị. Quả nhiên tính tình ta như vậy, ở trong phòng ghen lâu sẽ bị bệnh.

Ta thừa lúc mọi người không để ý, lặng lẽ bay qua đầu tường, chậm rãi bay trên không trung. Thỉnh thoảng bên cạnh lại có người lướt qua, ta lại cảm thấy trong lòng có chút phiền não. Cảm giác này xuất hiện từ khi nào ? Ta trầm ngâm suy nghĩ, hình như là từ sau khi nhận được thiệp hồng lúc này.

Ta càng nghĩ càng phiền não, bất tri bất giác lại đi đến một cung điện xa lạ. Ta ngẩng đầu nhìn bảng hiệu treo trên cung điện, Liên Cung, ừ, suy nghĩ thêm một chút liền có thể đoán ra chủ nhân cung điện này là ai.

Đang định xoay người đi, thì có tiếng bước chân sột soạt truyền đến. Ta có tật giật mình... ừm, mặc dù không hiểu tại sao mình có tật giật mình ... Tóm lại, ta liền hoa hoa lệ lệ nhảy lên bờ tường, cẩn thận ngồi trên đó, hăng hái dò dẫm nhìn nhóm người đang đứng bên tường.

“Dao Thanh, đừng tưởng rằng Ngọc Đế chọn người thì người có thể gả cho Vân Liên, người không xứng với chàng!”

“Đúng thế, người làm sao so được với chúng ta?”

“Hơn nữa, bảy ngày sau người đã phải gả cho Vân Liên rồi nhưng đến bây giờ ngay cả một sợi tóc của chàng người còn chưa thấy, người cho là chàng sẽ thích người sao ? Nằm mơ giữa ban ngày!”

“Dao Thanh, ta cho người biết, nếu hân thật lòng thích người, chúng ta không còn gì để nói, nhưng nếu người cho rằng chỉ cần nhờ vào bát tự mà có thể làm vợ hân thì chúng ta nhất định sẽ không để người được như ý”

53. Chương 53: Nguyệt Lão Điện

Chỉ có điều tiên nữ tên Dao Thanh kia lại không có chút bản lĩnh nào, mấy nữ tiên môn tướng kia mới nói nàng mấy câu mà nàng đã chực trào nước mắt. Nếu là ta, ta nhất định cho cái bọn không biết trời cao đất rộng kia không chịu nổi. Chỉ có điều nàng lại ... Ai, nếu ta nhớ không nhầm thì Dao Thanh này là Hỷ tư Tiên nữ, theo lý thuyết thì cấp bậc cũng không thấp, nhưng xem ra là vô dụng rồi.

Dao Thanh này rốt cuộc là mỹ nữ. Ta vốn định chỉ an an phận phận ngồi trên bờ tường xem kịch vui, nhưng cuối cùng lại bị nước mắt của mỹ nhân kia làm động tâm. Ta thở dài, rốt cuộc đứng lên, xoay người nhảy xuống từ trên bờ tường.

Ngói vàng dưới chân phát ra âm thanh đing đing đang đang, ta vén tóc ra sau tai, bình tĩnh dè quần áo đang tung bay xuống.

Ta đương nhiên sẽ không ngu đến mức xông đến vừa chỉ trích vừa giáo huấn cái hội nữ tiên đang khi dễ người kia, sao đó giải cứu Dao Thanh. Chưa nói đến việc ta và Dao Thanh kia không có chút giao tình nào, mà đó vốn cũng không phải cách hành xử của ta. Cho nên bốn tiên rất sáng suốt lựa chọn một con đường khác, viện binh.

Ta theo đuôi một tiên tỳ bưng bánh ngọt đi đến một gian thiên điện. Trong Liên Cung này chỉ có một chủ tử cho nên chỉ cần dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng có thể nghĩ ra bánh ngọt này là mang cho ai. Đợi tiên tỳ này vào phòng rồi tay không quay trở ra, ta cười hắc hắc không chút do dự nhấc một mảnh ngói.

Việc nhấc ngói như thế này xét cho cùng cũng là lần đầu tiên ta làm.

Cho nên khi mảnh ngói kia bị ném sang một bên thì phát ra tiếng động liên tiếp. Ta lo lắng rụng cổ. Chỉ có điều khi người bên trong kia ngẩng đầu lên, trong lòng ta không nhận được muốn cho hắn một tràng vỗ tay.

Umh. Thật xinh đẹp.

Ta chống má nằm trên nóc nhà, chớp mắt quan sát người bên trong. Nhìn trang trí này chắc là thư phòng. Tiểu hoàng tử, ừ, hình như gọi là Văn Liên, đang cầm một cây cầm Phục Hi trong tay, tỉ mỉ lau chùi. Ta có thể nhận ra Phục Hi nhưng cũng chưa bao giờ thấy đồ thật, dù sao cũng là thần khí nhưng không ngờ lại ở trong tay một tiểu hoàng tử.

Ta vuốt vuốt lỗ mũi, miễn cưỡng nói vào trong nhà: “Này, tân nương tử của người đang bị người khác khi dễ.”

“Tân nương tử?” Động tác trên tay của hắn chỉ là dừng một chút, rồi lại tiếp tục lau: “Ta không có tân nương tử.”

Ta nhìn bộ dạng hắn nghiêm túc, chợt muốn cười. Vẫn là một thân áo xanh, trên tay cổ tay buộc một sợi dây buộc tóc bông bành, có chút chói mắt. Ta nhếch miệng cười nói: “Nhưng cha người nói nàng là tân nương tử thì nàng nhất định là tân nương tử của người, người cũng không lựa chọn được”.

Không hiểu sao nhìn bộ dạng lạnh lùng của hắn ta lại có chút vui vẻ, hoàn toàn không nhận ra ta cũng là một đối tượng bị hắn lạnh nhạt. Ai, ai biết được, có lẽ cuộc sống đưa tới một người có tính tình lạnh nhạt như thế là muốn khiến cho những cô gái kia tan nát cõi lòng

Người trong phòng vẫn bất động, cũng lười ngẩng mặt lên, một lúc lâu sau mới lạnh lùng đáp: “Ta không biết nàng, chuyện của nàng không liên quan đến ta. Nếu phụ hoàng muốn ta cưới nàng thì tự mình đi mà cưới”.

Ta nghe vậy liếm môi, nếu Ngọc Đế dám cưới tiểu tiên nữ kia... Hắc hắc, chỉ sợ vị nương nương kia sẽ náo loạn thiên đình này mất.

Nhưng nếu đã tới đây thì ta tất nhiên cũng sẽ không quên ý định ban đầu của mình: “Không cần biết người có biết nàng hay không, theo như người nói thì mặc dù không phải là phi tử tương lai của người nhưng là một cô gái yếu ớt như thế thì người cũng nên đi cứu”.

Ta nói hết lời mà người trong nhà vẫn không hề có phản ứng. Đang lúc ta chuẩn bị xắn tay áo trực tiếp xuống kéo hắn đi, thì hắn lại cẩn thận đặt đàn lên trên kỷ án, ngón tay thon nhẹ mơn trớn dây đàn, một hồi âm thanh thành thúy vang lên.

“Sao ta phải đi với người, ta cũng không biết người là ai.”

“Lạch cạch ——”

Ta khó nhọc bò dậy, phũ phũ quần áo, suýt nữa trượt từ trên nóc nhà xuống. Sao tính tình của người này lại có thể như thế được? Tuy nhiên ta cũng phát hiện ra một vấn đề vì sao tại lại tự mình đa tình mà lại cho là hắn sẽ đối đãi đặc biệt với mình được đây? Ta nghiêng răng, làm vậy, thật sự là làm vậy!

“Hừ, không đi thì thôi, đến khi người ta không đồng ý gả nữa xem người chịu hậu quả thế nào!”

Bốn tiên tự nhận là kiêu chế cực tốt, từ ngàn năm nay ta chưa từng thực sự tức giận với ai bao giờ. Nhưng lần này lại khiến bốn tiên thực sự nổi giận. Bốn tiên đã gặp qua người tính tình chậm chạp, tính tình nóng, nhưng chưa bao giờ gặp qua người lạnh lùng đến mức này. Vì vậy, bốn tiên suy nghĩ, mỗi ngày nguyên

rửa hần, có thể sẽ khiến hôn sự của hần thất bại, để cho hần xấu mặt. Hiếm khi bốn tiên chấp nhậm như vậy thì nguyên rửa lại thực sự có hiệu quả. Năm ngày sau, trước đám cưới hai ngày, Thiên Đế đen mặt tuyên bố không tổ chức hôn sự nữa.

Lòng ta hả hê, vừa nghe được tin tức liền vui vẻ chạy đi thăm dò. Thì ra Dao Thanh này không chịu nổi khi dễ, to gan đi tìm ngọc để mạn đàm cả đêm, nói cái gì mà mình không thể giả được, không xứng với hoàng tử, tóm lại hôm sau Ngọc Đế liền tuyên bố hủy đám cưới. Nhưng vì giữ mặt mũi hoàng gia đành nói là phẩm hạnh của Dao Thanh không tốt, nhưng theo ta thấy, phẩm hạnh của Vân Liên mới là không tốt nên bị người ta hủy hôn.

Vì đã có kinh nghiệm, ta lại vui vẻ leo tường, khi đang định gỡ mảnh ngói đi chế nhạo người kia thì lại nghe hai tiểu tiên tỳ cách đó không xa đang nói ra bí sự.

“Hoàng tử lần này thật thảm, đã không thể lập gia đình lại còn bị cấm túc.”

Cấm túc? Ta ngăn người, hèn gì lúc đi ngang qua ôn tuyền trong thiên điện của Vương Mẫu nương nương lại không thấy hần đâu... Khụ khụ, bốn tiên chỉ đi ngang qua, chứ không phải tính ngày mà đến.

“Đúng vậy, vốn là một mối hôn sự tốt mà lại hỏng mất, ta thấy Hỉ Tư Tiên Nữ này cũng không tệ.”

“Đúng là không tệ, nhưng trên thiên đình này thật không có ai xứng với hoàng tử.”

“Đúng thế đúng thế, đáng đáp hoàng tử đẹp như vậy.”

Mấy lời sau đó ta chẳng thèm nghe nữa, những lời này hai ngày qua ta đã nghe quá nhiều. Có điều vị hoàng tử kia suốt ngày đối diện với những lời khen tặng kia thì dù là đang đen cũng có thể biến thành trắng, lòng tự tin vốn xẹp cũng có thể bị thổi phồng lên.

Ta diên đầu hoảng não bước từ từ trên mái nhà, đến nóc nhà trên gian thư phòng kia thì ngồi xuống, tay trái chống cằm, tay phải nhẹ nhàng nhấc một mảnh ngói lên. Khoảnh khắc khi nhấc mảnh ngói kia lên ta liền hốt hoảng, người kia vẫn đang lau đàn, giống hệt ngày đó.

Ta xấu hổ vô cùng, nhưng rốt cuộc vẫn không nhịn được, nhỏ giọng hỏi: “Chỉ mới thấy người lau đàn, chưa thấy người đánh đàn bao giờ. Đến bao giờ người mới đánh đàn?”

Vân Liên dừng tay, thu đàn vào tay áo, giống như sợ ta coi trộm. Bưng lên một tách trà nhàn nhạt nếm thử một miếng rồi mới miễn cưỡng đáp lại: “Ta vẫn chưa cảm thấy đến lúc phải đánh đàn, khi đến lúc tự nhiên ta sẽ đánh”.

Ừm, nói thật hay. Ta chẳng thèm nghĩ, dứt khoát gãi gãi gáy, dùng mũi chân dẫm dẫm mảnh ngói: “Ngày hôm nay người bị cấm túc, có muốn ta giúp người không?”

“Giúp?” Hần từ từ khạc ra một chữ, trong lời nói mang theo nụ cười: “Giúp thế nào?”

Hiếm khi hần hỏi, ta sao có thể khiến hần thất vọng được? Ta cười hắc hắc, trong lòng sớm tính toán: “Người cứ ở đây chờ xem, xem ta trả lại cho người một mỹ kiều nương. Nhưng người vạn vạn cũng không được quên cảm ơn ta.”

Nói xong không chờ hần đáp lời, ta thả mảnh ngói lại chỗ cũ rồi lách người rời đi. Lúc đó ta vẫn chưa nhìn thấy khuôn mặt của hần, nhưng trong lòng lại cảm thấy như đã biết hần từ lâu... Ừm, so với Sát Nhan còn lâu hơn...

Giúp thế nào? Ta động đây ngón út, nhếch miệng cười khê, nói đơn giản cũng không phải đơn giản mà nói khó cũng không khó, nhân duyên của con người, yêu tinh hay thần tiên đều do Nguyệt Lão chủ đạo, nếu muốn hai người họ gương vỡ lại lành thì chỉ cần xâm nhập điện Nguyệt Lão, buộc hai sợi tơ hồng của hai người lại với nhau là được. Chỉ có điều tùy ý sửa nhân duyên nếu không bị phát hiện thì may nếu bị phát hiện thì sẽ phải ăn không ít đau khổ.

Chỉ có hai tiểu đồng đang trông chừng điện Nguyệt Lão, với đạo hạnh của ta, nếu ẩn thân thì bọn họ cũng sẽ không phát hiện ra. Ta niệm chú, kiểm tra chắc chắn Nguyệt Lão đang không có trong điện thì mới thì chú ẩn thân, ngênh ngang đi vào từ cửa chính.

Đây là lần đầu tiên ta tới điện Nguyệt Lão, vừa vào đã bị mấy sợi tơ hồng kia làm cho choáng váng đầu óc. Ta biết mỗi sợi tơ hồng gắn với một đoạn nhân duyên nên không dám lộn xộn, chỉ sợ hủy chuyện tốt của người khác. Nhưng đồng tơ hồng kia thật khiến người ta nhức đầu, nhiều sợ như vậy biết đi đâu mà tìm sợi của Vân Liên và Dao Thanh đây?

Ta dụi mắt, trợn mắt đi tìm, đến khi trừng đến mức sắp chảy cả nước mắt thì vẫn chưa tìm được tơ hồng của người kia. Tuy không tìm được dây của hần nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có thu hoạch gì bởi ta đã tìm được sợi của ta.

Ta nhìn theo thẻ bài tên mình, lần theo sợi tơ thì phát hiện dưới thẻ bài kia có dính với ba sợi tơ hồng chạy đi ba hướng khác nhau. Chỉ có điều trong đó chỉ có một sợi là màu đỏ, còn hai sợi kia chỉ màu hồng. Ta thấy tò mò, không nhịn được muốn nhìn xem đầu kia của những sợi dây là tên ai. Chỉ có điều đám tơ hồng này thật rối rắm, ta càng cố càng không mở được, cuối cùng đành đầu hàng. Ta không cam lòng theo một sợi tơ hồng trong đó nhìn lại thì mơ hồ thấy một cái tên “Thôi Thanh Hủ”, ta đang suy nghĩ Thôi Thanh Hủ là ai đồng thời đi tìm tên trên mấy sợi kia thì sau lưng chợt vang lên một hồi âm thanh, khiến tay giật nảy mình.

“Phượng nha đầu, ngươi làm gì trong điện Nguyệt Lão của ta vậy?”

54. Chương 54: Duyên Sinh

Tim ta đập mạnh, ta lặng lẽ quay đầu. Sắc mặt Nguyệt Lão có vẻ vẫn rất hòa ái nhưng bây giờ ta lại không thể nào bình tĩnh nổi, lúng túng giật giật khóe miệng, suy nghĩ một lúc mới mở miệng nói: “Xin chào Nguyệt Lão...”

“Được rồi” Nguyệt lão vuốt vuốt râu, chỉ đơn giản đáp lại hai chữ, liền tiếp tục nhìn thẳng vào ta chăm chăm, không nói thêm gì nữa.

Ta hắc hắc cười khan hai tiếng, cảm thấy nếu vẫn tiếp tục giằng co nữa thì cũng không phải là biện pháp, nghĩ tới nghĩ lui không thể làm gì khác hơn là tùy tiện viện cớ: “Hôm nay bốn tiên đối với nhân duyên nam nữ ở đây rất tò mò, vừa rồi đi ngang qua đây liền muốn vào xem một chút”.

“Thì ra là vậy.” Nguyệt lão cong cong mắt, không nói ra, nhưng cũng nhẹ nhàng trả lời: “Hôm nay tiên tử đi tản bộ cũng xa nhỉ, đi qua tận Nguyệt Lão điện của ta đây.”

“Đúng thế”. Ta bối rối tùy tiện đáp, quay đầu định rời đi. Hôm nay không thể xử lý được chuyện của Vân Liên rồi, không thể làm gì khác hơn là hôm khác lại chọn thời cơ thực hiện vậy, dù sao hần cũng chỉ bị cấm túc. Lúc quay đi ta vô tình thấy một quyển sách màu đỏ trên bàn. Đúng lúc đó quyển sách này bị gió thổi mở tung ra, ta chợt liếc thấy tên mình trên đó lập tức thấy hứng thú, đang nghĩ xem làm thế nào để mang quyển sách kia đi thì Nguyệt Lão lại đưa tay kéo ra một sợi tơ hồng không cần thận dính lên áo ta, sâu xa nói: “Tiên tử đừng động chạm lung tung vào đồ vật ở đây. Động nhẫm một sợi dây thì sẽ làm lỗi một đoạn nhân duyên của người khác”.

Ta nhìn dây đỏ trong tay Nguyệt Lão có chút mất hồn, hôm nay nhân duyên người khác đang ở trên tay ta mà nhân duyên của ta lại đang ở trên tay ai đây? Trong thoáng chốc, thấy Nguyệt Lão đang xoay người đi sửa sang lại dây tơ hồng có chút xóc xếch, ta rút cuộc mới nhớ tới chính sự, tay giấu trong tay áo như run lên, cầm quyển sách đỏ dấu vào tay áo.

Thừa dịp Nguyệt Lão không phát hiện, ta hoảng hốt vội nói “Hẹn gặp lại” rồi lao ra khỏi điện Nguyệt Lão. Đến khi quay về lại nhà mình, tim ta vẫn đang đập thành thịch, nghĩ lại mới nhớ là lâu rồi mình cũng không làm trộm, hôm nay lại giống ngày thường rồi.

Ta cẩn thận lấy sách đỏ trong tay áo ra, mở tờ thứ nhất ra liền sửng sốt. Trên đó là ngày sinh tháng đẻ của ta, bên cạnh còn có một hàng chữ nhỏ đến mức không đọc được rõ nội dung. Ta nhìn chữ nhỏ như vậy ngỡ ngàng một chút, rút cuộc thở dài, đem sách kẹp lại tiện tay ném sang một bên.

Nếu bốn tiên nói là không có hứng thú với quyển sách kia thì là nói dối. Trên đời này ngoài kẻ ngu thì không ai có thể u mê dần động sống cả đời được. Nếu có người như thế thì quả thật cũng sẽ không biết được ai là người thông minh, ai là kẻ điên đây. Lúc này chân tướng đã ở trước mắt, ta có thể tự mình xem rõ, cùng lắm thì ngày mai Nguyệt Lão phát hiện mất sách, bấm báo lên trên, thì cũng sẽ chỉ trừng phạt ta một chút thôi, không đến nỗi mất mạng. Nhưng nếu thực sự nhìn, dính dáng đến quá nhiều người, quá nhiều chuyện, đến lúc đó chỉ trừng phạt thôi là đủ để quên đi sao? Như thế thì không biết còn hơn.

Ta uống sạch chén nước, ngoài cửa đột nhiên có tiếng động lớn. Ta bị giật mình ho sặc sụa, người bên ngoài thẳng thừng đẩy cửa đi vào không cố kỵ nửa điểm, chỉ tùy ý đặt đồ đang cầm trong tay lên bàn, rồi ra sau lưng ta vỗ vỗ. Đợi khá hơn chút, ta mới nâng người lên, thở dài nói : “Tỷ tỷ tới thật đúng lúc, muội mới về thôi”.

Sát Nhan miễn cưỡng vén tóc ra sau tai, trong giọng nói hàm chứa bất mãn : “Đúng vậy, ta đã tới nhiều lần như vậy nhưng người nào đó đều vừa khéo không có ở đây, không thèm gặp ta, không biết là đối với ta vô ý hay cố tình như thế”.

Ta mới uống được nửa ngụm nước, lại bị sặc đến bây giờ mới khá hơn được một chút : “Tỷ tỷ nói đùa... Phụng D dẫn sao phải cố ý tránh tỷ đây...”

“Đúng thế”. Sát Nhan chợt cúi người, đặt cằm lên hõm vai ta, đôi môi đỏ mọng như có như không quết qua tai ta khiến cả người ta nổi da gà. Ta đang suy nghĩ xem nên đáp lại thế nào thì nàng bỗng nhiên thò tay giữ lấy eo ta, khẽ cắn vành tai của ta, âm thanh mị hoặc : “Ta tin là người cũng không dám tránh ta”.

Đến gần như thế thật khiến ta có chút luống cuống. Ta vội vàng hấp tấp kéo giãn khoảng cách với nàng, mặc dù cũng là nữ nhưng cự ly này vẫn có chút mập mờ, mặc dù ta không bài xích nàng nhưng dù sao cũng quái dị, ta nhớ trong sách truyện từng nói đến “long dương chi hảo”, lúc này nghĩ lại, trong lòng mặc dù hiểu rõ nhưng vẫn không cảm thấy thoải mái được, tình huống này mà bị người khác nhìn thấy thì sẽ bị hiềm nghi ngay...

Ta đẩy Sát Nhan ra, không khí có chút khẩn trương. Đang suy nghĩ nên nói thế nào thì đã thấy Sát Nhan lấy ra một vỏ rượu giúp ta có được một cái cớ thật ha : “Sao lại mang rượu đến đây ?”

Sát Nhan cũng không tỏ vẻ gì với sự xa cách của ta, chỉ tiện tay cầm lấy một lọn tóc của tay vuốt nhẹ : “Đây là rượu Quế Hoa mà Thái Bạch tự tay cất, lúc trước người nói muốn uống, ta phải mất rất nhiều công sức mới lấy được cho người đấy”.

Ta mù mờ ngỡ ngàng gật đầu, bỗng cảm thấy có gì là lạ trong lời nói kia, ta nhướn lông mày hỏi “Lúc trước là sao? Sao ta không nhớ được là đã từng nói mình muốn uống rượu Hoa Quế này?”

Rượu Hoa Quế của Thái Bạch ngon nổi tiếng, nhưng cũng nổi tiếng khó uống. Ta nhớ là mình đã từng muốn uống nhưng không nhớ được là đã từng nói với Sát Nhan.

Sát Nhan hơi biến sắc, nhưng rồi cũng chỉ ngượng ngùng cười nói : “Ta chỉ thuận miệng thôi, hình như không phải là người nói mà là người khác nói với ta như thế”. Nàng thấy trong mắt ta vẫn còn nghi ngờ, chỉ cười cười, ôm cái vỏ rượu ra vẻ muốn đi : “Không tin thì thôi. Nếu người không muốn uống thì ta đi uống với người khác”.

Ta đang nửa tin nửa ngờ với lời nói của nàng thì thấy nàng định đi nên trong lòng lại nóng nẩy. Quả thật hay giả khi gió gì, đồ tốt như thế đưa tới trước mặt thì làm gì có đạo lý phải lưu lại ?

“Tỷ tỷ chờ đi, ta cũng chỉ hỏi vậy thôi.”

Sát Nhan nghe nói vậy cũng chỉ nhếch khóe môi từ từ ngồi xuống. Đến khi rót ổi người một ly rồi uống cạn thì không khí ngọt ngào ban nãy mới nhẹ nhàng hơn một chút.

Rượu Thái Bạch chưng cất quả nhiên không giống bình thường, nồng nặc mùi hoa quế, nhưng mùi rượu cũng không vì thế mà mất đi. Rượu khi mới vào cổ thì có vị đắng cay nhưng chỉ một lúc sau hương vị ngọt ngào lại tràn đầy khoang miệng. Ta uống hết ly nọ đến ly kia, nhất thời quên mất tửu lượng của mình, vừa mới uống được 3 chén đã thấy choáng váng. Trời đất bốn phía quay cuồng, ghế ngồi cũng giống như đang lắc lư.

Sát Nhan thấy bộ dáng nghiêng ngả của ta thì lầm bầm : “Ta quên mất tửu lượng của nàng”. Ta chưa từng uống rượu với nàng, sao nàng lại nói là quên ? Nếu bình thường thì chuyện này cũng đáng để suy nghĩ một phe, nhưng lúc này choáng váng như thế, chỉ thiếu nước hôn mê bất tỉnh nên ta cũng không còn thời gian suy tư chuyện khác.

Sát Nhan giữ hông ta, cẩn thận đỡ ta đến bên giường, nhưng khi đi ngang bàn đọc sách Sát Nhan dừng lại. Ta hơi híp mắt, mơ hồ thấy hần cầm quyển sách đỏ lên xem, khi ta chớp mắt lần nữa thì đã thấy trời đất quay cuồng, trên người có một tầng sức nặng đè xuống, mặc dù không mềm mại nhưng rất ấm áp. Ta cười khanh khách, vật nặng trên người càng dán chặt vào mình hơn, ta chỉ cảm thấy bên cổ chợt ngứa, sau đó là một chuỗi âm thanh buồn buồn bay vào tai.

“Phượng Dẫn ơi Phượng Dẫn, rốt cuộc nàng khờ thật hay chỉ giả bộ?”

Ta chà chà lên chỗ buồn buồn trên cổ, cười nói: “Sao ta ngu được ? Ta là Phượng Dẫn đệ nhất thiên hạ thông minh!”

Sức nặng trên người nháy mắt nhẹ đi một chút, ta híp mắt, đập vào mắt vẫn chỉ có một mảnh màu đỏ, tóc đen nhẹ nhàng phất qua chớp mũi, mang theo một mùi hương rượu Hoa Quế.

“Nếu người thông minh như thế thì có thể giải đáp cho ta một chuyện được không?”

Ta lật người nằm úp sấp trên giường, vùi đầu vào gối : “Được, không có vấn đề gì Phượng Dẫn ta không xử lý được !”

“Hả?” Âm thanh kia dụ hoặc: “Người nói xem người có thể giả cho ta không?”

Ta cố gắng khởi động cái đầu đang nặng nề dần đi của mình, mặc dù những lời kia hình như không có vấn đề gì nhưng ta vẫn cảm giác có chút không ổn : “Nữ cùng nữ ... làm sao có thể thành thân đây...”

Trên đầu có tiếng cười khê, ta đang cầu may buồn bực thì thấy lòng bàn tay nóng lên đang chống vào một vòm ngực. Vòm ngực này cũng nóng rực, ta giùng giàng muốn rút tay về thì lại bị một đôi tay giữ chặt. Giấy giụa cũng có dụng nên ta đành mặc kệ.

“Ta nói mình là nữ lúc nào? Hả?”

Lời vừa nói ra, ta nhanh chóng nghĩ lại, quả thật như thế. Ta khờ khạo gật đầu cười, vội nói: “Có đạo lý, có đạo lý.”

“Vậy chúng ta có thể thành thân không?”

Ta hào phóng nắc một tràng, vỗ vỗ ngực: “Dĩ nhiên có thể, dĩ nhiên có thể!”

Một nam một nữ, có gì không thể? Ừm. Ít nhất lúc ấy ta nghĩ như vậy.

“Rất tốt, người phải nhớ kỹ, đây là chính người nói.”

Ngày đó trôi qua rất nhanh. Ta thậm chí không nhớ rõ khi mình uống đến chén thứ mấy thì say, sau đó bò lên giường thế nào. Chỉ khi thức dậy, đầu đau như nứt, cố gắng bò ra khỏi giường, đến cạnh bàn rót nước uống, nhưng trong lúc bối rối ta lại làm đổ bình trà, nước bắn tung tóe ra bàn. Ta day day huyết thái dương, đang định mặc kệ không thèm quan tâm, đợi lát nữa tùy tiện tìm một vị tiên tỳ tới dọn dẹp thì lại chợt thấy sách đỏ hôm qua tiện tay ném sáng một bên, đang bị nước ngấm vào ướt mất một mảng.

Ta vội vàng thi triển thuật hong khô, nhưng vẫn còn vết nước đọng. Ta nghĩ nếu trả lại chắc chắn sẽ bị phát hiện, ta lật lật sách cẩn thận xem xét. Đến khi nhìn đến tờ cuối cùng lại nhìn thấy cái tiên Vân Liên. Tên hần nằm cạnh tên ta bị ngăn bởi một chữ ở giữa nhưng vì bị thấm nước nên chữ này đã mờ đi, tên ta và tên hần cũng nhận nhận tan ra, hòa thành một mảng.

55. Chương 55: Gặp Nhau

Xung quanh yên tĩnh, lúc đó ngoài nhịp tim của mình ta không nghe thấy thứ gì khác nữa hết. Sự rung động trong lòng đó không giống lúc trước, lúc này càng mạnh mẽ hơn. Giống như có một sợi tơ hồng đang dẫn dắt ta, kêu gọi ta phải đi tìm thứ gì đó.

Ta hoảng hốt, tay chân luống cuống ôm ngực, muốn kiểm chế loại cảm giác bị khống chế này nhưng hoàn toàn không có tác dụng. Đang lúc mờ mịt thì Sát Nhan bất chợt đẩy cửa đi vào, trong tay đang bưng chậu rửa mặt, hình như cũng mới thức dậy. Ta vốn đang rối rắm, tim đập thình thịch nhưng lúc này lại nhớ tới chuyện khác, chỉ vào Sát Nhan, có chút hoảng hốt.

“Người là. nam nhân?”

Hai chữ cuối cùng ta nói rất nhẹ, chính xác mà nói là mang ý không chắc chắn. Chuyện tối hôm qua ta không nhớ rõ, chỉ loàng thoáng như ta lộ rõ bản tính sắc lang đi sờ ngực người ta, nhưng còn cảm giác ở lòng bàn tay thì... Ta len lén liếc áo bào màu đỏ đang phanh ra một nửa của Sát Nhan, chặc chặc, chỉ sợ là không tốt rồi.

Sát Nhan cũng hào phóng, nghe được câu hỏi của ta thì cũng không giấu giếm gì nữa, dang hoàng gật đầu, còn thuận tay mở rộng áo bào ra : “Không phải đêm qua nàng đã sờ qua hay sao ? Chưa sờ đủ sao?”

Ta đỏ mặt đến gần như rỉ máu, còn thiếu nước tìm lỗ chui xuống. Nhưng sau này nghĩ lại mới thấy rõ ràng là Sát Nhan gạt ta trước, tối hôm qua ... mặc dù không biết có xảy ra chuyện gì hay không nhưng tốt xấu gì cũng là cô nam quả nữ, thanh danh của ta chỉ sợ đã bị tổn hại. Nghĩ vậy ta thẳng lưng ưỡn ngực, nhìn hắn chằm chằm : “Người...đêm qua...”

Ta rối rắm nửa ngày vẫn không nói ra được, dù sao ta vẫn là một cô nương, có một số lời không thể nói quá rõ ràng được, như thế lại có vẻ muốn mời chào nhưng cứ tỏ ra cự tuyệt, nửa che nửa mở thì sẽ càng có hiệu quả. Đây là chiêu mà nhị tỷ dạy ta, bây giờ nhìn bộ dáng hơi giật mình của Sát Nhan, dường như cũng có chút tác dụng.

Nhưng Sát Nhan cũng chỉ kinh ngạc trong nháy mắt rồi bật cười, thuận tay để bồn rửa sang bên cạnh: “Đôi khi ta thắc mắc không biết rốt cuộc là nàng bị mất một phách hay đầu óc bị đụng hổng ? Sao tính tình cũng thay đổi đến vậy ?”

Ta cau mày nói: “Người trước đây có quen biết ta sao?”

Sát Nhan cầm lên một lọn tóc của ta, đặt trên môi hôn một cái rồi tà mị cười : ”Đương nhiên”. Thấy ta vẫn cau mày, Sát Nhan chỉ nghĩ là ta lo lắng chuyện đêm qua nên bổ sung tiếp : “Nàng yên tâm, trước khi cưới ta sẽ không làm gì nàng”.

“Cưới?” Ta cảnh giác nhìn hắn, thấy trong mắt hắn chỉ có tươi cười, ta liền liền cho là hắn đang nói đùa, dù sao ta vẫn cảm thấy, không thể tin lời nói của hắn hoàn toàn được.

Sát Nhan không cùng ta dây dưa nữa, chỉ chỉ chậu rửa mặt ra lệnh cho ta rửa mặt, hắn móc ra một cây quạt ngồi từ từ phe phẩy. Trước kia lúc hắn giả vờ là nữ, ta cũng chưa bao giờ thấy hắn dùng quạt, hôm nay nhìn thấy ta lại cảm thấy Sát Nhan phải có thêm cây quạt nữa mới đúng là tuyệt phối, mặc dù trên thiên đình bốn mùa như xuân nhưng cây quạt này cũng không ảnh hưởng gì mấy.

Sau đó Sát Nhan rời đi, đến tận khi mặt trời lặn mới quay lại tìm ta. Ta cho rằng sau khi hắn bị ta phát hiện ra là nam thì nhiệt tình cũng sẽ giảm đi, nhưng không ngờ hắn lại càng chăm tới đây hơn. Thật ra có hắn thì sẽ tốt hơn, mấy hôm nay khi ở một mình ta đều sẽ cảm thấy hốt hoảng, mỗi ngày chỉ ngơ ngác nhìn quyển sách đỏ kia, cũng không mở ra, chỉ ngơ ngác ngồi nhìn như vậy, nhìn chằm chằm nó cả ngày. Thật ra thì ta cũng đã nghĩ nếu mở ra xem thì ta sẽ không còn chịu buồn bực như thế nữa nhưng ta lại có chút sợ nếu như xem xong rồi lại càng buồn bực hơn thì làm thế nào ?

Ách, vì vậy bốn tiên cứ rối rắm như vậy suốt mấy ngày nhưng cũng không mở sách này ra. Nói tới cũng thật kỳ quái, theo đạo lý nếu sách này bị mất đi, mặc dù cũng không phải là chuyện gì quan trọng nhưng Nguyệt Lão cũng không thể bỏ mặc không quan tâm như vậy. Thủ tháp trộm sách của ta cũng không phải là ỉn gì, Nguyệt Lão chỉ cần niệm chú là có thể biết được sách ở chỗ ta ngay. Ta hiện tại tâm tình không

được ổn lắm, vốn định tìm cơ hội trả lại sách nhưng nếu hắn đã không muốn tìm sách thì ta tự nhiên cũng chẳng thèm đi trả.

Chỉ có điều chuyện đã hứa giúp Vân Liên ta vẫn muốn làm. Vốn trong lòng ta vẫn cảm thấy có chút áy náy, cứ định đến cung điện hắn xin lỗi, nhưng còn chưa đến gần thì tim đã đập nhanh hơn, cho nên sau đó ta cũng không dám đi nữa. Lúc đó ta không hiểu, chỉ nghĩ về những dòng chữ trong sách, không biết trước đây ta và hắn có dính líu gì không, tỉ như thiếu bạc không trả chẳng hạn. Chỉ có điều sau khi nghĩ đến đó ta càng cảm thấy buồn cười, hắn là một hoàng tử, ta chỉ là một tiểu tiên tử, có thể liên quan gì đến nhau đây ?

Ít nhất thì ta vẫn muốn làm vậy, cho đến.

Cho đến bây giờ khi ta há mồm, nháy mắt nhìn nam nhân một thân áo xanh xin đẹp, đang gầy đàn, mặc cho đôi mắt dịu dàng như nước của hắn nhìn ta nói : “Phượng Dẫn, cuối cùng nàng đã tới”

Đã gặp hắn mấy lần nhưng ta chưa bao giờ nhìn rõ khuôn mặt của hắn, hôm nay nhìn được quả nhiên không ngoài dự đoán, xinh đẹp làm người ta... giận sôi máu. Số mệnh thật là buồn cười, ta cứ cho là mình không có quan hệ gì với hắn nhưng hôm nay xem ra là có vạn vạn tầng quan hệ rồi.

Suy nghĩ trào ra quá nhanh, đầu óc ta như bị người khác đào rỗng, rồi lại nhồi vào từng đồng từng đồng một lúc. Theo lời Ti Mệnh, đây đại khái là hồn phách đã bị mất đi ? Đúng thế, lúc trước ta tể xuất một phách bảo vệ bình an cho Vân Liên, này gặp lại hắn thì phách này dĩ nhiên cũng dần dần quay trở về.

Vân Liên cười với ta, ta vẫn giống trước đây, nằm trên chân hắn, Vân Liên không nói gì, chỉ điều chỉnh tư thế, cho ta nằm thoải mái hơn rồi tiếp tục đàn. Ta bỗng nhiên nhớ lại trước đây ta hỏi hắn vì sao chỉ lau đàn mà không đánh, hắn đáp là chưa đến lúc. Ta bỗng nhớ lại sách đỏ của Nguyệt Lão kia, vốn trong sách này chỉ ra ta và Vân Liên phải chia tách, nhưng do ta làm đổ ly nước, trời xui đất khiến thế nào lại thúc đẩy được một chuyện tốt. Vân Liên chắc cũng bị sách này chỉ dẫn, hôm nay mới tới gầy đàn bên Dao Trì này.

Ta nhắm mắt, chợt có chút hoảng hốt, không biết nên nói gì, nên hỏi cái gì.

Ta chợt nhớ lại lần trước Vương Mẫu tổ chức tiệc mừng Vân Liên bình phục sau trọng thương. Chỉ sợ là để cho ta có thể bình an tĩnh lại sau khi hồn phi phách tán thì Vân Liên hẳn cũng phải chịu không ít cực khổ. Còn nữa vì sao trước kia Vân Liên không nhận ra ta, rõ ràng là đang bị cấm túc sao còn có thể chạy đến Dao Trì đánh đàn. Nếu bây giờ ta hỏi ra chỉ sợ thời khắc êm ả này cũng sẽ bị phá hỏng.

Suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc ta nhắm mắt lại. Sát Nhan đuổi theo ta lúc này thấy tình cảnh như vậy thì rời đi, có lẽ hắn cũng đã biết ta khôi phục trí nhớ. Ta đại khái có thể đoán được cảm thụ của Sát Nhan, tâm tư của hắn ta cũng hiểu, huống chi trước đây hắn đã vì ta làm nhiều việc, ta cũng ghi khắc trong lòng. Nhưng ta chỉ coi hắn là huynh đệ, không thể hứa hẹn với hắn điều gì, ta liền dứt khoát để hắn chấm dứt hy vọng.

Ta đang nghĩ ngợi nên không để ý tiếng đàn đã dừng lại từ lúc nào. Khi ta phát hiện ra, mở mắt ra nhìn thì thấy Vân Liên đang cúi đầu, nhìn ta suy nghĩ. Ta nhìn vào mắt hắn, không khỏi ngẩn ngơ, ánh mắt hắn vẫn dịu dàng, giống như trước đây, nhưng hoàn cảnh bây giờ đã khác rồi.

Hắn thấy ta sững sờ, đột nhiên gõ mạnh lên trán ta. Ta che trán sững sờ, trước kia Vân Liên nào dám như thế với ta. Ta đang định phản kích thì hắn đã cầm lấy tay ta, trong đôi mắt như điệu thạch lóe lên một tia giao hoạt. Ta cho là hắn lại định gõ trán ta nên vội lấy tay kia che trán lại, nhưng lại bị câu nói tiếp theo của hắn làm mất hồn mất vía.

Hắn nhếch môi nói : “Phượng Dẫn, ta đã hiểu lòng mình, hôm nay ta sẽ không thả nàng ra nữa, chúng ta thành thân thôi”.

Ta há to miệng, ngu ngốc nhìn hắn, ấp úng đáp : “Chàng ... Ngọc Đế sẽ không đồng ý ! Nếu không ông ta cũng sẽ không tạo ra tình kiếp lộn xộn làm hại ta ! Ta ... ta ...” Cả nửa ngày ta vẫn không nói thêm được câu nào, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy là lạ. Có bao giờ ta bị Vân Liên làm cho bối rối đến vậy đâu ? Rõ ràng ngày trước hắn vẫn chỉ là một tiểu tử thích khóc ! Nghĩ đến đây, ta vội vàng ngồi dậy chống nạnh đánh bạo nói : “Ta là sư phụ của chàng ! Sao chàng dám gọi ta là Phượng Dẫn ?”

“Hả?” Vân Liên cố ý kéo dài âm điệu, nhú mày nói: “Đến giờ rồi mà nàng vẫn muốn ta gọi nàng là sư phụ sao? Hả?”

Vân Liên lần đến gần ta uy hiếp, ta khó khăn nuốt nước miếng, phô trương thanh thế : “Lúc đầu ta thu nhận chàng là nghĩ đến việc sau này chàng có thể đứng hàng tiên ban, khiến ta có thêm thể diện. Sự thật chứng minh ta cũng không nhìn lầm người, có đồ đệ là hoàng tử, ta thật có mắt nhìn người”.

Vân Liên hoàn toàn không có phản bác, ngoài ý muốn gật đầu đồng ý nói: “Quả thật rất có mắt nhìn, không ngờ thu đồ đệ, còn nhân tiện thu luôn cả phu quân.”

Ta lăm bằm: “Chàng thành phu quân của ta từ bao giờ?”

Vân Liên kéo mạnh ta vào ngực, cười nói : “Sao không phải chứ ? Lời nàng ở đó sen kết từ tóc thật chân thành tha thiết. Trước kia ta cứ nghĩ là nàng không muốn, nhưng bây giờ thì nàng không thể tránh được nữa rồi”. Thấy ta đang định phản bác, không ngờ hần lại bồi thêm một câu “Lại nói trước đó khi ta bị cấm túc, là ai thể sẽ cứu ta ra ? Đến hôm nay vẫn chưa thấy làm gì”

Ta xác thực không thể không thừa nhận trải qua một kiếp ở nhân gian kia, tình cảm trong lòng ta đã khắc sâu, nếu có thể nở hoa kết trái là tốt nhất. Nhưng bây giờ nghĩ lại địa vị hai người thật chênh lệch ta cũng có chút hoang hờn. Ta giằng giằng muốn thoát ra khỏi ngực hần, nhưng hần lại cố tình giữ ta lại chặt hơn. Mẹ kiếp, nằm trong ngực hần, ngửi mùi thơm của sen xanh trên người hần, ta buồn bực nói : “Ngọc Đế sẽ không đồng ý...”

“Ông ta dám sao.”

Mấy chữ lạnh lẽo khiến ta run rẩy một trận. Ta len lén nhìn Vân Liên lại thấy ôn hòa trên mặt hần đã biến mất không còn một mống, giống như mấy lần trước ta gặp hần, khiến người khác phải cách xa. Trong lòng ta hốt hoảng, túm tay áo hần, hần mới vội vàng thu liễm nét mặt, cúi đầu khẽ hôn lên trán ta, vén tóc ta ra sau tai, cười nói : “Nàng về nhà chờ đ’, mấy này nữa sẽ là hôn lễ của chúng ta”.

56. Chương 56: Ngoại Truyện Ngọc Đế Và Nguyệt Lão

Rất lâu trước kia, từ hồi Phượng Dẫn vẫn đang đi chọc trộm phượng hoàng hay Vân Liên vẫn chưa đánh đàn được, Ngọc Đế đã tranh cãi một trận ầm ĩ với Vương Hậu, sau đó bỏ đi.

Lý do rất đơn giản, Ngọc Đế mơ tưởng đến người khác.

Thật ra nghiêm túc mà nói thì lúc đó Ngọc Đế chỉ có lòng chứ không có can đảm. Nhưng Vương Hậu vẫn không buông tha, khi ta phong nhĩ hào hoa thì phải gả ột lão già hờn hèm, lại còn sinh cho lão một ổ con, hiện tại khóe mắt lão nương vừa xuất hiện ba đường nếp nhăn thì người lại muốn hồng hạnh vượt tường, sau này khi tóc ta bạc đi thì chẳng phải người sẽ nuôi một ổ hồ ly sao ?

Ngọc Đế nói, trầm chỉ nhìn mỹ nữ một chút. A, đúng rồi, khi đó, Thường Nga mới thăng thành tiên, Ngọc Đế mỗi ngày trước khi vào triều sẽ vô tình hay cố ý chọn đường xa đi ngang qua Quảng Hàn cung một chút, chỉ ngấm nhìn một chút. Lâu ngày cũng không tránh khỏi bị phát hiện. Tối hôm đó Vương Hậu liền tra khảo hành động của Ngọc Đế, rốt cuộc là chỉ muốn nhìn mỹ nữ hay muốn vượt tường, tranh cãi hồi lâu thì ra kết quả rõ ràng. Vì vậy cuối cùng Ngọc Đế chỉ biết há hốc miệng và khi còn chưa kịp ngậm miệng đã bị đuổi ra khỏi cửa.

Ngọc Đế mặc áo ngủ màu vàng sáng, niệm chú, than thở mò mẫm đi, bắt tri bắt giác đi đến bên ngoài cung Quảng Hàn.

Ngọc Đế mờ mịt ngẩng đầu nhìn bảng hiệu to trên đầu viết ba chữ “Quảng Hàn Cung”, đang định qua đầu rồi đi nhưng rồi lại nghĩ lại. Lão bà tử đáng ghét này cứ khẳng khẳng cho là trẫm ngoại tình, trẫm liền dứt khoát ngoại tình cho nàng xem !

Nhưng vừa vào Quảng Hàn Cung, Ngọc Đế liền xanh mặt. Ngô Cương nên ở đây đón cây thì không thấy đầu, Thổ Ngọc nên ở đây giã bánh mật cũng không thấy đầu, chỉ nghe trong nhà có tiếng ván giường cọt kẹt và tiếng thở dốc bị cố ý đè thấp.

Ngọc Đế nắm tay thành quả đắng, hai lọn râu cá trê run rẩy.

Ngô Cương thì chưa nói, nhưng sao cả Thỏ Ngọc cũng có phần thế này? Hắn nhớ lại mình đứng đầu tam giới, lúc trước ra ám hiệu với Thường Nga nàng cũng chỉ nhíu mày, cũng không thèm nhìn.

Vì vậy khi ra khỏi cung Quảng Hàn, Ngọc Đế liền quy toàn bộ lỗi lên người Nguyệt Lão vốn là người an bài nhân duyên, tức giận đùng đùng quay về Nguyệt Lão điện.

Lúc đó Nguyệt Lão đang uống rượu Hoa Quế mà mấy ngày trước vất vả lắm mới lấy được từ chỗ Thái Bạch, lòng tràn đầy vui vẻ nâng ly rượu nhỏ nhưng ngay lập tức bị khí thế của Ngọc Đế làm run rẩy đổ mất nửa bình. Nguyệt Lão đau lòng nhìn chằm chằm mặt đất, điều chỉnh tâm tình đôi mắt lóe u oán ngẩng đầu nhìn lên lại phát hiện Ngọc Đế đã cầm nửa bầu rượu của hắn lên hào phóng nốc một ngụm.

Trong lòng Ngọc Đế vẫn chưa hết buồn bực, chậm rãi tận hưởng mùi hoa quế trong miệng, lúc nào mới chú ý tới đôi tay đang run rẩy của Nguyệt Lão bên cạnh, chỉ cho là do mình uống rượu của hắn, không thể tỏ ra kiêu ngạo, mặc dù trong lòng buồn bực nhưng dù sao cũng là thủ hạ của mình, mình là Quân Vương cũng nên quan tâm săn sóc. Ngọc Đế nhét bình rượu vào lại trong tay Nguyệt Lão, miễn cưỡng cười cười, vỗ vai Nguyệt Lão nói : “Rượu này thật ngon, thật ngon”.

Nguyệt Lão ôm bầu rượu, khóc không ra nước mắt. Dè nén lửa giận, để ngăn ngừa luống cuống, Nguyệt Lão cố gắng nhếch khóe miệng, quyết định lãng sang chuyện khác: “Sao hôm nay Ngọc Đế lại rảnh rỗi tới điện của lão thân thế này ?”

Không hỏi cũng may, vừa hỏi Ngọc Đế lại giống như tìm được nơi trú ra một bụng ức chế của mình.

Ngọc Đế ôm bả vai Nguyệt Lão lắc lắc : “Người nói tơ hồng này của người là cái quái gì ? Sao người và động vật cũng có thể nối với nhau được?”

Nguyệt Lão kinh hãi lắc đầu, hắn đã buộc dây tơ hồng gần vạn năm nhưng cũng chưa bao giờ thử qua loại phối hợp này.

“Hồi bẩm Ngọc đế, cái này. Trên lý thuyết là không thể nào”

Ngọc đế vừa nghe giận quá: “Vậy giữa Thường Nga và Thỏ Ngọc là có chuyện gì?”

“À?” Nguyệt lão bị lắc có chút choáng váng đầu óc, nửa ngày sau mới phản ứng được: “Hồi bẩm Ngọc đế. . . . Hai người bọn họ là tiên.”

“Tiên cái gì mà tiên? Ngày mai trăm liền xóa bỏ tiên tịch của Ngô Cương và Thỏ Ngọc, đuổi tất cả xuống phạm trần! Nhất là Thỏ Ngọc, trăm muốn đánh nó vào súc sinh đạo, trọn đời không được siêu sinh!”

Nếu ban nãy Nguyệt Lão còn chưa hiểu gì thì lúc này đã kịp phản ứng, đây cũng là thành quả luyện tập nhiều năm. Nguyệt Lão vượt bộ râu dài, từ từ mở miệng “Ngọc Đế yên tâm, bọn họ là hữu duyên vô phận, cuộc đời này của Thường Nga nhất định ở góa”.

“Ở góa, ở góa”. Ngọc Đế hí hóp mắt, tích tụ trong lòng cũng đã giảm bớt đi nhưng nghĩ lại cũng cảm thấy không ổn : “Nguyệt Lão, hay người xem có thể buộc dây của trăm và Thường Nga vào với nhau không ?”

Nguyệt Lão hắc hắc cười gượng, không ra đồng ý hay cự tuyệt, chỉ nhìn chằm chằm Ngọc Đế hồi lâu, cuối cùng viện cớ : “Ừm... ban đầu khi ngài và Vương Hậu nương lập gia đình, tơ hồng này chính là kim tuyến ... không tháo ra được ...”

Ngọc Đế vừa nghe nói thế, thân thể hơi rung động, nhưng đến khi nghe đến câu “không tháo ra được”, dứt khoát đặt mông ngồi xuống ghế, miễn cưỡng đỡ trán. Thì ra cả đời này hắn cũng không thể thoát khỏi con cộp cái kia. Ngay cả cơ hội vượt tường cũng không có nữa.

“Nguyệt lão, rượu lúc này... có thể lấy thêm hai bình không”

“Lão thân cũng muốn đi kiểm a.”

Vì vậy đã hơn nửa đêm, mọi người trên thiên đình đã chìm trong giấc ngủ nhưng trong Nguyệt Lão điện đèn vẫn sáng rực rỡ. Trong điện. Ngọc Đế và Nguyệt Lão một vàng một đỏ ngã trên mặt đất, còn có Thái Bạch một thân áo trắng đang ngủ được một nửa thì bị hai người mạnh mẽ lôi dậy kêu muốn uống rượu.

Thái Bạch uống xong, mơ mơ màng màng bò dậy, nhìn vào gương sửa sang, đảm bảo đầu tóc mình không bị rối, rồi mới lắc lắc eo nhỏ đi ngủ tiếp. Đến khi Ngọc Đế tỉnh lại, đã gần giữa trưa, Thái Bạch đã sớm không còn ở đây, Nguyệt Lão vẫn ôm chặt hai vò rượu không chịu buông, hài lòng ngủ say. Vì vậy Ngọc Đế day day huyết thái dương, nhìn sang dây tơ hồng tình vi bên cạnh, rốt cuộc vẫn không nhìn được, đưa ra ma trảo.

Khi Nguyệt Lão tỉnh giấc, nấc rượu nhìn đến một khối tơ hồng rối loạn trước mặt chỉ còn thiếu nước ngửa mặt khóc dài.

Ừm, trở lại truyện chính, chương này vốn là nhằm giải thích nguyên nhân lịch kiếp của Phượng Dẫn.

Nguyệt Lão gào xong, Ngọc Đế hiếm khi không nói gì, chỉ khổ sở cẩn thận đưa đám tơ hồng loạn cào cào kia cho Nguyệt Lão, chỉ sợ càng loạn hơn. Đến khi tiên tỷ đến mời Ngọc Đế vào triều, Nguyệt Lão mới chỉ tháo ra được 3 mối dây rối rắm, Ngọc Đế cũng sáng khoái vỗ mông rời đi.

Bởi vì hắn đã được như nguyện đem dây của Thường Nga cùng Thiên Bồng Nguyên Soái buộc lại với nhau, mặc dù hắn đã dùng răng cắn dây tơ hồng của hắn và Vương Hậu nhưng cuối cùng cũng không cắn đứt được.

Có câu nói tự mình làm bậy thì không thể sống được, có câu nói bê đá tự đập vào chân của mình, có câu nói mua dây buộc mình, có câu nói. Tóm lại, Ngọc đế vừa đắc chí được bảy ngày, thì đã có thể cảm nhận đầy đủ ý nghĩa những câu này.

“Lão thân vô năng. Lão thân không ngủ không nghỉ cố gắng bảy ngày, mặc dù khôi phục được hơn phân nửa, nhưng vẫn có hai mối rối không gỡ được.”

Ngọc đế hí hóp mắt nhìn Nguyệt Lão bên dưới, hỏi “Hai cái nào?”

Nguyệt lão vuốt ve chòm râu, bộ dáng bí ẩn: “Một là Thường Nga cùng Thiên Bồng Nguyên Soái.”

Ngọc đế vừa toét miệng định cười, nhưng còn chưa kịp cười thì nghe được lời nói sau đó, nụ cười cũng cứng lại.

“Một mối khác là của hoàng tử Vân Liên và Thanh Liên tiên tử Phượng Dẫn.”

“Phượng Dẫn?” Ngọc Đế trầm ngâm một lúc, chỉ mơ hồ nhớ Phượng Dẫn là một nha đầu thích gây sự, những cái khác cũng không nhớ rõ lắm. Không ngờ chính mình một phút bốc đồng mà phá hỏng tương lai nửa đời sau của con trai, Ngọc Đế sâu kín thở dài: “Thật sự không tháo được sao?”

Nguyệt Lão thở dài: “Lão thân đã dùng mọi biện pháp nhưng không thể nào gỡ được.” Nói xong Nguyệt Lão liếc mắt nhìn trộm Ngọc Đế, thấy bộ dáng biết vậy chẳng làm của hắn thì trong lòng thầm thấy thỏa mãn, lúc này mới sâu kín khạc ra nửa câu còn lại: “Thật ra vẫn còn có một cách”.

Quả thật còn có một cách nhưng cũng rất phiền toái. Cần an bài hai người gặp nhau, an bài thêm một người khác can thiệp vào, nếu người đó có thể tự mình chặt đứt đoạn duyên phận này thì có thể giải khai mối rối.

Phương pháp này mặc dù có tác dụng nhưng cũng có quá nhiều hạn chế. Sau khi Ngọc Đế nghe được, chỉ trầm mặc không nói gì, sau đó âm thầm quan sát Phượng Dẫn mấy ngày mới rốt cuộc hạ quyết tâm.

A, mấy ngày này Phượng Dẫn thật sự rất vui vẻ, không chỉ có đi móc trứng chim với Sát Nhan, trộm yếm của Na Tra, mà còn đi bắt cá bên bờ ao. Nàng cũng không thể nào ngờ được mấy ngày nữa mình sẽ bị đá xuống phàm theo kịch bản của Ngọc Đế và Nguyệt Lão.

Vì vậy Ngọc Đế và Nguyệt Lão bế quan mấy ngày, cầm sách nhân duyên biên kịch một phen.

Sau đó chúng ta đã biết, Phượng Dẫn cô nương gặp được hoàng tử Vân Liên, Sát Nhan và Thôi Thanh Hủ cùng nhau náo loạn. Sau đó... Ngọc Đế hào hứng chờ Phượng Dẫn cô nương bị thiên kiếp trói buộc, sau đó ngoan ngoãn tách khỏi Vân Liên, nhưng rồi lại phát hiện ra tơ hồng buộc hai người vẫn không bị đứt mà lại càng buộc chặt hơn.

Vì vậy khi Phượng Dẫn tan thành mây khói, Vân Liên chịu trọng thương nằm trong ngực Ngọc Đế, Ngọc Đế rốt cuộc lau lệ chua cay. Vốn không định uất ức con trai, nhưng sao bây giờ lại biến thành ác nhân rồi.

Vì vậy khi Vân Liên hấp hối sắp chết, Ngọc Đế mới dứt quãng nói rõ chân tướng, chỉ mong Vân Liên có thể khang phục. Chỉ có điều Ngọc Đế không ngờ được hẳn mới chỉ nói xong mấy ngày mà Vân Liên đã bình phục, hơn nữa còn nhớ rõ lời nói của hẳn.

Hai nam nhân một phen đàm phán, rốt cuộc đạt được thỏa thuận, Ngọc Đế đánh cuộc với Vân Liên, nếu sau khi Vân Liên bị tiêu trừ trí nhớ mà vẫn có thể nhớ lại được Phượng Dẫn thì cuộc hôn nhân này coi như đã định.

Chỉ có điều một thời gian sau, Ngọc Đế không thấy có chút động tĩnh nào, trong lòng ngứa ngáy liền không nhịn được mà phạm quy. Vì vậy mới có sự việc hôn sự của Vân Liên với Dao Thanh, mặc dù cuối cùng cũng không thành công. Trong mắt Nguyệt Lão thì ra vẫn còn một chữ duyên.

Một phen khổ nạn, hai đời rối rắm, dù là bây giờ Ngọc Đế cũng không phản đối nữa. Thật ra Phượng Dẫn cô nương tuy ưa gây sự nhưng vẫn là một tiên tử dám yêu dám hận, con trai mình cưới nàng cũng không coi là uất ức. Vì vậy khi Vân Liên đen mặt, tức giận ùng ùng chạy tới trước mặt hẳn, híp mắt phượng ngẩng đầu nhìn hẳn chăm chăm, Ngọc Đế rốt cuộc len lén run run xuống nước gật đầu.

Ngày hôm đó mừng bảy tháng tư, xuân ý đang nồng, nên cưới hỏi, cầu con cái, nên cầu phúc.

57. Chương 57: Đám Cưới

Ta mặc một thân giá y màu đỏ ngồi trước bàn trang điểm mặc người khác loay hoay trang điểm còn mình thì vẫn chưa kịp phản ứng gì.

Bốn tiên hạ phạm lịch kiếp muốn chết đi sống lại, hôm nay quay đầu nhìn lại vẫn không hiểu vì sao lại như vậy.

Nhị tỷ Tam tỷ đứng ở phía sau cười không ngừng, đại tỷ vẽ mặt uất ức ngồi bên cạnh ta, hai tay khoanh trước ngực than thở.

“Uổng công ta trước đây không lâu còn lo lắng thay muội, giờ thì tốt rồi, muội lại là người xuất giá đầu tiên.”

Ta hắc hắc cười gượng, theo thói quen muốn che cái gáy lại thì lại bị nhị tỷ vỗ nhẹ : “Ta và tam tỷ thật vất vả mới trang điểm uội được, nếu muội làm hỏng thì thật xấu mặt nhà chúng ta”.

Ta bất đắc dĩ thả tay ra, hôm nay rõ ràng là ta xuất giá nhưng ba tỷ tỷ lại còn vội hơn cả ta. Tam tỷ chọn lấy một cây trâm được làm rất tinh xảo, trên đó có khảm một con phượng hoàng mạ vàng trông rất sống động. Trâm cài này tuy đẹp nhưng nhìn thấy độ nặng của nó ta đã muốn gãy giữa. Tam tỷ cầm cây trâm vào đầu ta, rồi vẫn không quên vỗ vỗ tay như thể rất hài lòng với kiệt tác này. Thường ngày ta thích mặc áo trắng, hôm nay nhìn mình trang điểm lộng lẫy, mặt dày son phấn thì lại thấy hoảng hốt, cảm giác này thật giống ba ngày trước khi thấy Ngọc Đế mỉm cười tự mình mang sính lễ đến cửa cầu hôn.

“Phượng Dẫn a, người đã cùng Vân Liên lưỡng tình tương duyệt, cuộc hôn nhân này liền định như vậy đi. Chuyện này trăm cũng đã thương lượng qua với Đồng Vương mẫu, nàng cũng rất hài lòng.”

Chỉ sợ là sét đánh đầy trời cũng không thể mô tả được sự khiếp sợ của ta lúc này. Ai có thể cho ta biết đây là Ngọc Đế thật sao?

Ta run rẩy thả cuốn truyện đang đọc dở trong tay xuống, vẽ mặt kinh hãi chỉ vào Ngọc Đế : “Rõ ràng nói nếu ta không qua được kiếp nạn này thì sẽ hồn phi phách tán...”

“Đúng vậy a, đúng là trăm nói thế.” Ngọc Đế thờ ơ nhún vai: “Không phải là người đã trải qua hồn phi phách tán rồi sao?”

Vậy cũng nói được sao?

Ta khó khăn nuốt nước miếng, len lén nhìn sính lễ sau lưng Ngọc Đế : “Vậy ban đầu vì sao muốn ta đi lịch kiếp ?”

Ta tự nhận thấy đây cũng không phải là một vấn đề khó đáp, nhưng sắc mặt Ngọc Đế lại biến đổi, nhíu mày vuốt râu cá trê đáp: “Những chuyện khác không cần nói nhiều, thiên cơ bất khả lộ. Huống chi khi trưởng thành thì cũng nên trải qua lịch kiếp. Người chỉ cần trả lời ta người có gả không ?”

“Gả, gả.”

Ta cũng không thêm, lập tức đáp trả. Nhưng từ vừa ra khỏi mồm kia cũng chỉ có một từ là “gả”.

Vì vậy khi Ngọc Đế ý vui vẻ rời đi bốn tiên mới phát hiện ra mình lại tự bán mình đi. Ừm, tại sao lại....

Kết quả chuyện rung động lòng người thời gian trước rốt cuộc vẫn chỉ là một câu chuyện mù mờ, ta cũng không hiểu được nguyên do trong đó. Nếu ta có chút cốt khí, thế nào cũng phải đối chọi lại với Ngọc Đế một chút, chỉ có điều ta còn chưa kịp chống lại, thì đã bị gạt.

Bốn tiên giống người dễ gạt lắm sao?

Ta cắn răng ngồi xồm trên mặt đất buồn bã than thở nhìn mấy chiếc rương lớn trước mặt. Nói là đồ cưới nhưng không biết trong đó là gì. Ta nhàm chán mở một chiếc rương ra, thoáng chốc bị ánh kim chói lòa bên trong làm ở mắt. Vốn còn thăm mắng chẳng lẽ là ám khí, nhưng khi nhìn kỹ lại cảm thấy cực kỳ vui vẻ. Trong rương kia chính là thứ mà ta ngày nhớ đêm mong, vàng. Vì vậy ta vui vẻ mở những cái rương còn lại ra, đến khi đập vào mắt đều là ánh vàng chói lọi thì ta ta chỉ còn thiếu nước miếng toét đến tận mang tai.

Rốt cuộc là Vân Liên hiểu ta...ta không có gả nhầm a không có gả nhầm.

Mấy ngày sau ta đều rất hưng phấn, ban đêm trực tiếp nằm ngủ trên mấy chiếc rương, mỗi ngày ngoan ngoãn ở trong khuê phòng đợi gả, cười híp mắt mặc cho người ta trang điểm, cười híp mắt mặc cho người ta nâng lên kiệu hoa, sau đó cười híp mắt bị người ta đưa vào động phòng.

Nhưng sau đó khi ta ngồi ở mép giường trong tân phòng, lại cảm thấy hồ nghi, nuốt nước bọt.

Vân Liên cũng giảo hoạt như lão cha của hắn, mang chút vàng rách này đến là có thể đổi lấy ta về. Thiên đình này thiếu gì trân phẩm, mang một món xuống phàm trần bán thì có cái nào là không có giá trị liên thành chứ ? Mấy rương vàng này đáng bao nhiêu tiền? Hơn nữa bây giờ bốn tiên cũng không thể tùy ý hạ phàm, mấy rương vàng này có khác gì mấy tảng đá đây?

Vì vậy đêm tân hôn, khi vẫn đang che hỉ khăn ngồi ở mép giường, bốn tiên đã tổng kết được hai câu.

Trong cuộc đời này chuyện khổ sở nhất chính là sống mà không có tiền. Chuyện khổ thứ hai, là chuyện cực kỳ đau khổ là có tiền mà không biết tiêu ở đâu ?

Ta đang nghiêm túc suy nghĩ nên cũng không chú ý Vân Liên đã vào phòng, trong nháy mắt ta tiên bị đè xuống. Khi ta tỉnh hồn, thì thấy Vân Liên mặc một thân áo đỏ tươi thêu tơ vàng, tóc ngày thường tùy ý thả thì này được buộc lên thật cao làm nổi bật phong thái tuấn lãng của hắn, còn có chút phong lưu nữa.

Ta lơ đãng nhìn đôi mắt phượng của hắn, ngẩn người, trên mặt bỗng chốc đỏ ửng, sau đó lại thấy như thế thật mất mặt nên đành cố ép sự xấu hổ xuống.

“Chàng.”

Ta liếm đôi môi khô khốc, nửa này sau cũng không nói thêm được gì nữa. Vân Liên hình như rất có hứng thú với vẻ quần bách của ta, chỉ nhếch môi nhìn ta chằm chằm, không nói gì, bộ dáng như cười như không càng chọc người tức giận.

Ta lấy can đảm, tỏ ra khí phách ngửa đầu nói : “Hôm nay mặc dù ta đã gả cho chàng nhưng tốt xấu gì cũng vẫn là sự phụ của chàng, chàng chưa xuất sư thì sau này không được phép gọi ta là nương tử mà phải kêu là sự phụ”.

“A ——?”Vân Liên cũng không phản bác, âm thanh kéo dài khiến ta ngẩn ra. Trong thoáng chốc, lại chợt thấy hắn tiến đến gần, đôi môi nhẹ nhàng phát qua tai ta, hơi thở mập mờ.

“Chẳng lẽ sự phụ muốn so tài cao thấp với đồ nhi?”

Hơi thở ẩm áp khiến ta khẽ run lên, ta dịch ra giữa giường, vội vàng đáp lời, nhưng sự khí phách cũng đã giảm đi : “Hiện nay mặc dù tài nghệ của chàng đã cao hơn vi sư, nhưng dù sao một ngày là thầy thì cả đời là thầy, chàng kêu ta một tiếng sư phụ cũng không thiệt thòi...”

Ta còn chưa nói xong thì miệng đã bị một đôi môi ướt át ngậm lấy, Ta cả kinh thất sắc, hôm nay nếu để hấn chiếm thượng phong, thì sau này làm sao ta còn có cơ hội lật người ? Ta quơ quơ móng vuốt, đang định mở miệng trách cứ thì Vân Liên đã nhân cơ hội công thành chiếm đất, bức bách ta dây dưa với hấn.

Ban đầu ta còn choáng váng chống lại một chút nhưng sau cùng chỉ cảm thấy cả người nóng lên, mất hết sức lực, đầu óc mụ mẫm, cả người như cá nằm trên thớt, mặc cho Vân Liên xử trí. Khó khăn lắm mới dừng lại một chút, ta vội vàng thở dốc một hơi, một tay che ngực, một tay chọc chọc vào hấn : “Rất bất kính ! Rất bất kính ! Trước đây ta cũng không biết chàng lớn mật như thế.”

Vân Liên giận quá hóa cười, đôi mắt phượng mị hoặc như vàng trắng. Ta tự biết hậu quả sau khi hấn híp mắt, trong lòng kinh hãi nhưng khi chưa kịp phản ứng thì bất tri bất giác đã bị hấn bức đến chân giường.

“Ban đầu chính là vì ta quá hiền, mặc cho sư phụ đùa giỡn lại còn cho người khác cơ hội nếm ngon ngọt”. Vân Liên đưa tay mơn trớn khuôn mặt ta, hơi thở cực kỳ nguy hiểm : “Sao ? Sát Nhan đã hôn qua nơi nào ?”

“À?” Ta mê mang nhìn hấn, sau một lúc lâu mới nhớ ra khi ta và Sát Nhan diễn trò cho hấn xem Sát Nhan đã cố ý hôn ta, ta nháy mắt xấu hổ vô cùng : “Chàng... vẫn nhớ sao...”

“Đúng thế.” Vân Liên cười cười hả hê, ta lại cảm thấy trong ngực cười đó có mang theo vài phần ý lạnh. Đang muốn nói thì hấn lại tinh tế hôn lên gò má ta, vừa dịu dàng vừa bá đạo.

“Những chỗ hấn hôn qua ta đã hôn lại sạch sẽ, sau này nàng chỉ thuộc về một mình ta.”

Ta há miệng nhưng cũng không dám cãi lại nữa, lúc này Vân Liên thật giống một quả pháo, có thể nổ bất kỳ lúc nào. Trước kia luôn nghĩ Vân Liên cũng chỉ là một thằng nhóc rầm thùi luôn đi theo sau ta, sau đó lại là một tiểu công tử dịu dàng lạnh lùng, thật không ngờ khi hấn khôi phục trí nhớ hai đời, tính tình cũng thay đổi không ít. Vì vậy kẻ thức thời như bốn tiên, sau khi nghĩ sâu tính kỹ quyết định nhắm mắt, nằm ngay đơ mặc người trừng phạt.

Ừm, có lẽ như thế hấn sẽ cảm thấy không thú vị, sẽ bỏ qua cho ta.

Chỉ là sự thật chứng minh, bốn tiên dù thông minh, dụng phải Vân Liên, thì vẫn không thắng nổi một chiêu.

Vân Liên xoa tóc ra, nhẹ nhàng nằm xuống cạnh ta, một tay chống đầu, một tay tháo nút áo ra, cười giống như mèo trộm thịt : “Chút ít vui thú kia vi phu cũng sẽ không để ý”

Lúc này ta mới phát hiện ra mình không phải là cá nằm trên thớt mà là chuột đang bị mèo đùa giỡn. Hoặc là mặc dù đang đợi chết nhưng cũng là một cái chết sáng khoái hoặc cũng có thể sống không bằng chết.

Bàn tay của Vân Liên nóng rực, những chỗ da thịt bị hấn mơn trớn qua cứ như bị thiêu đốt. Vân Liên cũng không xâm nhập chỉ như chờ ta giống chó vẫy đuôi mừng chủ. Ta mở choàng mắt, tức giận đặng đặng nhìn hấn, nhưng hấn cũng chỉ cười nhẹ nhàng, trong mắt tràn đầy gió xuân, tóc đen thả tán loạn trên ngực, đối lập với hy phục đỏ tươi hờ hững khoát trên người. Nhìn cảnh này, bốn tiên càng thêm giận dữ. Hai ngày nay bốn tiên không ngừng đọc những thứ chàng chàng thiếp thiếp kia nhưng cũng chưa từng thấy qua đêm tân hôn nào như thế này cả. Tuy là có vành tai mái tóc chạm vào nhau nhưng cứ mãi chỉ như thế thì cũng không tốt.

Vân Liên nằm dưới người ta, nhếch đôi môi đỏ mọng nhìn ta, trong mắt phượng mặc dù có chút tình dục nhưng cũng vẫn hết sức thanh tĩnh, khiến cho ta có cảm giác bức người lương thiện làm kỹ nữ. Vừa rồi lăn qua lộn lại, y phục của ta trượt xuống vai ta cũng không biết, ta thầm than một tiếng, định lật người ôm chần ngủ thì bên hông đã bị một vật cứng ngắc nóng bỏng chạm vào, bên tai là một âm thanh khàn khàn cố ý đè thấp.

“Sư phụ có phải thấy Động Phòng Hoa Chúc chỉ có như thế thôi không?”

Ta cứng ngắc quay đầu lại, chỉ thấy người sau lưng đang nhìn ta vô tội, chỉ có mảng da thịt lộ ra bên ngoài đang đỏ ửng lên. Khi ta đang muốn nhìn kỹ một chút, nển trong phòng đột nhiên tắt mắt. Trên màn xuân,

ánh trắng lấp ló, trong phòng ngoài tiếng thở dốc trầm trầm là tiếng rên rỉ hào phóng. A, không đúng, hình như bốn tiên hình dung sai rồi, đúng là thở dốc nhưng không phải rên rỉ... mà là... gào lên...

“Buông tay!”

“Chàng làm gì vậy! Tạo phản sao?”

“Thằng nhóc nhà ngươi đừng quên, ta là sư phụ ngươi! Là người sư phụ!”

“A! Đau chết!”

“Dừng tay dừng tay! Khốn kiếp, sư phụ ta muốn trục xuất ngươi sư môn!”

“ ”

A, sau này khi nhớ lại đêm đó, bốn tiên liền không nhận được ngẫu hứng làm thơ.

Ngày tốt cảnh đẹp chớ phí thời gian, xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, hôm nay có rượu hôm nay say, dưới ánh trăng vàng chớ để chén không.

“Sư phụ thật hăng hái a, xem ra là đồ nhi chưa nỗ lực đủ.”

“ Vân Liên, chàng nhất định không nói cho ta biết vì sao Ngọc Đế kia lại để cho ta và chàng đi lịch kiếp ư?”

“Hả? Sư phụ muốn biết?” Vân Liên ném ta đến trên giường lật người, tinh tế hôn bả vai của ta: “Nương tử nếu khiến vi phu vui vẻ, vi phu liền nói cho nàng biết.”

“ ”

Ngửa đầu hỏi ông trời, biết người biết mặt nhưng không biết lòng, sau khi cưới, mỗi ngày của bốn tiên là một bộ huyết lệ sử, nhưng kết cục này bốn tiên cũng không thể làm gì khác hơn là chỉ rưng rưng nuốt vào, tạm thời không nhắc đến.

—HẾT—

Lời của Editor : Mình có cảm giác ban đầu tác giả định xây một tòa lâu đài nguy nga hoa lệ nhưng cuối cùng lại kết thúc với một ngôi nhà gạch xinh xắn, thanh lành. Tuy là nhà gạch nhưng mọi đường nét đều được trau chuốt khá tỉ mỉ, chỉ tiếc, phần sơn nhà được thực hiện hơi vội nên có cảm giác chưa hoàn mỹ lắm. Tuy nhiên, dù sao đây vẫn là một chốn nghỉ chân nhẹ nhàng, yên bình... Chúc mọi người vui vẻ !

58. Chương 58: Vân Liên Kể Chuyện

Úmnh, đám cưới đã xong. Hôm nay ánh mặt trời thật ấm áp

Ta chậm rãi mở mắt, chợt phát hiện người bên cạnh đêm qua nằm ngủ thật không yên phận, chần bồng bị nàng cuộn lại ôm chặt, cảnh xuân lồ lộ hiện ra.

Vốn thương cảm nàng đêm qua khổ cực nhưng cảnh đẹp trước mắt lại quá hấp dẫn, ta lại duỗi tay phủ lên gò ngực trắng muốt của nàng. Người này vẫn không hề hay biết gì, chỉ trở mình, khiến bộ ngực đẹp đẽ lại càng lộ ra sâu hơn.

Ta nuốt nước bọt. Nếu không thấy khoe môi nàng vô tư nhếch lên, ta có lẽ đã cho là nàng cố ý. Trước đây nàng thích ngủ ta cũng không mấy có cảm xúc gì. Khi ở nhân gian, ta cứ cho là nàng không biết làm gì nên dành thời gian đi ngủ, nhưng không ngờ thì lên thiên đình nàng vẫn ham ngủ như vậy.

Chỉ là trong tình huống này, những thứ khác đều là phù vân.

Ta xoa đôi tay, vừa dùng môi phủ lấy môi nàng, tay lại tự nhiên vuốt ve khắp người nàng. Người kia vẫn mơ ngủ, chỉ rên khẽ hai tiếng, cũng không giãy giụa gì. Thân thể bị bàn tay ta trêu chọc càng ngày càng trở nên nóng hơn, ta đang bội phục định lực của người kia thì người ta đã lặng lẽ mơ mơ màng màng mở mắt, khi đã nhận biết được tình hình trước mặt, nàng mới có phản ứng, kêu to lên.

“Vân Liên! Sát Thiên Dao đây!”

Ta thoáng nhớ lại, dường như từ sau đám cưới, sáng nào người kia cũng bị đánh thức bằng cách này. Mặc dù là thức tỉnh nàng, nhưng ngày nào người kia cũng kêu to như vậy quả thật không tốt. Tỷ như tiên tỷ ban đầu hầu hạ Vương mẫu nương nương gần đây thường nhìn ta với vẻ mặt có chút cổ quái, thật giống như ta là yêu quái ăn thịt người.

Bây giờ ta vẫn còn rất buồn bực, tại sao trước đây nàng có thể ngoan ngoãn ngây ngốc ở đỉnh Thanh Liên mà không ra ngoài tạo phản đây? Đừng nói với ta là do thiên kiếp, nàng là người có thể dễ dàng bị một hai thiên kiếp trói buộc hay sao?

Người kia hàng đêm không phối hợp thì đã đành, đằng này còn cứ rống lên như giết heo. Ta đây cũng không trách nàng, nhưng ai có thể giải thích giúp ta vì sao ta mới chỉ bị Thiên Đế gọi đi trong chốc lát mà đến khi quay về thì người đã chạy đi đâu mất.

Thái Bạch không biết, Lão Quân không biết, Nguyệt Lão không biết, Nhị Lang Thần cũng không biết. Đến khi hỏi thiên binh ngoài Nam Thiên Môn thì hẳn mới mang về mặt đau khổ nói cho ta biết, người kia lừa hắn, đã theo Độ Ách tinh quân hạ phạm.

Còn vì sao nàng có thể lừa được thiên binh giữ cửa luôn nghiêm cẩn như vậy, hừ, ta liền tạm thời cho nàng giữ chút thể diện, cái loại chiêu số hạ lưu đó cũng chỉ có nàng mới nghĩ ra.

Vốn hạ phạm cũng không phải chuyện lớn gì, nàng thích thì cứ đi. Nàng có chơi đến trên trời dưới đất đều quay cuồng thì đến tối cũng không thoát khỏi sửa trị. Nhưng nàng đi cùng ai không đi, sao lại đi cùng Độ Ách? Trên đời này ta cực kỳ cảnh giác với ba người, một là Sát Nhan, một là Thôi Thanh Hủ và một là Độ Ách. Hai người trước thì thôi không nói đi vì dù sao cũng là có tâm nhưng vô lực, không đủ khiến ta sợ. Chỉ có Độ Ách Tinh Quân này, gần đây lại rất thân mật với người kia, lại có xu hướng khiêu khích, không thể không phòng.

Ta triệu hồi một đám mây, bắt quyết tìm kiếm, cuối cùng tìm được hai người ở một góc trong hoàng cung ở nhân gian.

Ta vốn hơi nóng lòng nhưng bây giờ đã tìm được thì cũng yên lòng hơn, ta thì quyết ẩn thân, chậm rãi đi theo sau hai người, cẩn thận quan sát.

Người kia còn hưng phấn kéo tay áo Độ Ách nói: “Thì ra đây chính là hoàng cung à, không ngờ chỗ ở của tiểu tử Thôi Thanh Hủ kia còn lớn hơn của ta!”

Độ Ách “dịu dàng” cười với nàng, đôi con ngươi như có thể chảy ra nước: “Người nói Thôi Thanh Hủ chính là hoàng đế sao?” Độ Ách lấy một quyển sổ ra xem, cười nói: “Quả nhiên, hiện nay là đời con cháu thứ thứ chín mươi mốt của hắn, Thôi gia biết cách trị quốc, ngàn năm không suy yếu”.

Người kia nghe vậy có vẻ kích động, tóm lấy cổ tay Độ Ách, đoạt quyển sổ trong tay hắn, cẩn thận xem rồi thở dài nói: “Đúng là hắn, không ngờ hồ ly Thôi Thanh Hủ này có thể trở thành minh quân!” Nói xong hình như nhớ ra điều gì, không quên lầm bầm: “Dù là trên thiên đình hay dưới hạ giới, cứ nghĩ là hồ ly đều không làm hoàng đế được”

Ta mím môi, nghĩ ra người kia chắc là đang nhớ đến con hồ ly trên thiên đình kia. Nàng đã dây dưa dò hỏi ngọn nguồn mọi chuyện từ ta mấy lần, cũng không tiếc hy sinh nhan sắc của mình, mặc dù ta rất thích nàng ôm ấp yêu thương, nhưng dù gì cũng là chuyện xấu của cha mình, liên quan quá nhiều nên chưa thể nói hết cho nàng nghe được.

Nghĩ đến đây ta thấy mình thật sáng suốt, nhưng đến khi ta nhìn được rõ quyển sách trên tay người kia, ta rất cuộc nổi giận. Sách này không phải thứ gì xa lạ, chính là vật mà Ti Mệnh tinh quân trông coi, người khác không được quyền xem. Hôm nay Độ Ách tinh quân có thể mượn dùng đã là cực hạn, lại còn để mặc cho người khác mở xem, quan hệ giữa hai người này quả thật cực kỳ mập mờ.

Chỉ có điều bên này ta đã giận đến mức muốn vọt qua thì bên kia người ta vẫn không hay biết gì. Nàng nhét sách lại vào tay Độ Ách, thân mật thăm thiết ôm cánh tay người ta điem nhiên hỏi: “Chắc chắc, Độ Ách, người giả trang thái giám thật có mùi vị”.

Hừ, nói thật hay, Độ Ách này môi hồng răng trắng, bộ dáng yêu nghiệt như vậy thì có khác gì thái giám sao?

Độ Ách lại cực kỳ dễ tính, chỉ cười cười đáp lại: “Phượng Dẫn, người giả trang cung nữ cũng có một tư vị đặc biệt. Đáng ra nên ẩn thân nhưng người lại hiện thân cải trang, nếu nhiệm vụ hôm nay không thành thì thật phiền toái”.

“Ẩn thân thì còn gì vui nữa”. Người kia nháy mắt ngây thơ: “Không phải người đến đây giúp hoàng đế này độ kiếp sao, ta cũng chính là đến tham gia náo nhiệt đây”.

Người kia vừa nói, vừa không quên giở trò với Độ Ách. Ta đen mặt nhìn nàng dâu của mình hồng hạnh xuất tường ngay trước mặt, rốt cuộc không nhìn được, hiện hình tiến lên bắt lấy cổ tay người kia.

Người kia lại cũng không vội không sợ, chỉ thoáng rụt cổ, ầm ừc nói: “Sao chàng lại tới đây?”

“Ta?” Ta kéo nàng đến trước mình, hất cằm về phía Độ Ách: “Ta mà không đến thì chỉ sợ người khác đã lật tung trời”.

“À?” Người kia vẫn không ý thức được mình phạm sai lầm, vừa ngẩng đầu định hỏi ta lại thấy mặt ta đen lại rốt cuộc cũng thức thời nuốt lại lời nói sắp nhảy ra khỏi đôi môi đỏ mọng.

Độ Ách thấy không ổn, liền cơ trí nói: “Tiên quân tới thật đúng lúc, ta vốn hạ phạm làm việc, tiên tử nhất định đòi đi theo, tiểu tiên nhất thời không ngăn được nàng, đành phải mang nàng theo”.

Ta không nói lời nào chỉ nhìn hần chăm chăm. Độ Ách này quá không đàn ông đi, đến lúc này lại phải sạch sẽ đi như vậy, tiên quân tiên tử cái gì, nói chuyện khách khí như vậy cứ làm như là ta chưa thấy những hành động vừa rồi của hần vậy.

Người kia vừa thấy Độ Ách mới nhắc thấy ta ở trên tường thành đã rối loạn trận cước liền vội vàng biện bạch: “Không có không có! Ta ... Khụ khụ, vì sự chính là hai ngày nay thấy trên thiên đình có chút nhầm chán liền theo Độ Ách tinh quân hạ phạm đi dạo, Vân Liên không nên quản!”

“Vi sư? ——”Ta cố ý kéo dài hai chữ, quả nhiên thấy người kia run lên. Ta đã sớm thể hiện với nàng là ta ghét hai chữ này, người khác lại cứng đầu, rảnh rỗi lại đi chọc vào chỗ hiểm. Mặc dù ta không bài xích việc nàng thỉnh thoảng gây chút kích thích, nhưng hôm nay thì nàng ngàn vạn lần không nên chọc vào chỗ hiểm này của ta, đây cũng không phải là chỗ có thể chọc bất cứ lúc nào.

“Vậy sư phụ, nhớ năm đó ta và Thôi sư đệ mới hơn năm tuổi đã một trước một sau vào sư môn, ta so ra còn nhỏ hơn sư đệ một chút. Hôm nay đời cháu chắt thứ chín mươi hai của Thôi sư đệ cũng sắp kết thúc rồi vậy sư phụ có biết hài nhi của ta đang ở đâu không?”

Sống lưng của người kia vừa rồi còn rất thẳng, chớp mắt đã như tôm bị nấu chín cong veo.

Điểm được tử huyệt của người kia, ta nhếch miệng đợi nàng xun xoe nhưng lại bị một cung nhân chen ngang.

Lão cung nhân này run run chỉ thẳng vào người ta, đang định hô to thích khách, nhưng khi vừa nghiêng đầu liếc thấy người kia thì lại thét lên “Hoàng hậu nương nương sống lại” rồi trợn mắt hôn mê bất tỉnh.

Hả? Hoàng hậu nương nương? Nợ tình của người kia cũng thật nhiều quá đi.

Ta duỗi tay ôm nàng vào ngực, không đợi nàng giãy giụa liền cười mây rồi đi. Độ Ách thức thời vẫy vẫy tay với ta nói với theo: “Tiên Quân đi thông thả”, rồi lại ẩn thân tiếp tục làm việc.

Trên đường đi người kia lại rất ngoan, ta thì bận cẩn thận suy nghĩ xem nên trừng phạt nàng thế nào, nên cả hai cùng nhất thời im lặng.

Khi về đến cung điện, người kia rốt cuộc không nhìn được, nhỏ giọng hỏi: “Vân Liên, hôm nay chàng có gì đó không bình thường?”

“Hả?” Ta không trả lời mà hỏi lại: “Không bình thường như thế nào?”

Người kia thành thật tránh khỏi ta một khoảng, lắc đầu nói: “Không biết.”

Không biết? Cuối cùng ta lại để cho nàng càng ngày càng to gan như vậy.

Ta trực tiếp khiêng người kia lên, không để ý ánh mắt quỷ dị dọc đường, thẳng tắp vút nàng lên giường, thuận tay lột sạch sẽ áo quần của nàng: “Nương tử nếu không nghĩ ra được thì ngoan ngoãn sinh con cho ta đi”.

Người kia chép miệng, hình như chưa từng thấy ta hung hăng với nàng, có chút ngây ngô: “Vân Liên, sao chàng lại hung hăng với ta?”

Ta đưa tay day day huyết thái dương, dù không đành lòng nhưng cũng không thể không cảnh cáo người kia một chút nếu không người kia về sau lại được đà lấn tới.

“Gần đây phụ hoàng hay thúc giục, ta gắng sức như vậy nhưng nàng vẫn không có động tĩnh gì không tránh khỏi khiến người khác nóng ruột”.

“ Ta không muốn sinh con !” Người kia lại uốn người, cố tạo dáng: “ Vi sư từ trước đến giờ đều sợ đau ! Mấy hôm trước nàng dâu của Ti Mệnh sinh con suýt mất nửa cái mạng, ta có mà bị lừa đá mới đi sinh con”.

“ Nàng chắc chứ ?” Ta híp mắt nhìn nàng. Nàng có vẻ sợ ta híp mắt, mỗi lần như thế, thái độ cứng rắn bao nhiêu cũng mềm đi ngay. Ta luồn tay vào dưới váy nàng, nhẹ nhàng mút vành tai nàng thỏa thích, người kia có vẻ như rất giận nhưng cũng không dám mạnh mẽ chống đối.

Ta nhìn nàng buồn cười, nhưng cũng không tránh khỏi nhớ đến nàng trên hoa ghẹo nguyệt bên ngoài, nhớ lại những chuyện lịch kiếp không yên hồi trước, ta có thể quy kết chuyện hoa đào của nàng cho Nguyệt Lão, nhưng nay đã quay về thiên đình thành hôn, mà hoa đào của người kia vẫn nở khắp nơi, một thân hoa đào mời gọi bướm bướm thật đáng phạt.

Nghĩ tới đây là liền không nhịn được tăng thêm lực đạo, người kia không chịu nổi, rốt cuộc phát ra một tiếng rên rỉ. Ta rất hài lòng nhìn nàng, mặt nàng đỏ lên, gắt gao cắn môi dưới, cái bộ dáng kia cứ như thể là ta ác bá với nàng vậy.

Như vậy không tốt.

Mười ngón tay ta nhẹ nhàng luồn vào tóc nàng, từng bước dẫn dắt nàng : “ Có sinh không ?”

Người kia vẫn kiên quyết: “Không sinh!”

“Sinh không?”

“Không sinh!”

“Sinh không?”

“Không sinh!”

“Sinh không?”

“Không sinh!”

“Không sinh?”

“Sinh!”

“Ừ, vậy thì sinh thôi.”

“”

Xem đi, người kia thật dễ lừa gạt.

Sau đó ta liền dốc sức trừng phạt nàng, cho dù sau đó biết Độ Ách tinh quân là nữ, ta cũng không sợ hãi chút nào, vẫn canh giữ chặt chẽ mỗi ngày.

Cho đến khi người kia uốn thẳng lưng, kiêu ngạo rướn cái bụng chưa nhô rõ lắm trước mặt ta thì ta mới thu lại ma trảo. Chỉ là đứa nhỏ này tới quá không đúng lúc, đang lúc cha người vui vẻ hưởng thụ thì người lại không thức thời chút nào, sau này nhất định sẽ trừng phạt một phen. Ừm, đây là nói sau.

59. Chương 59: Chuyện Vui Của Lai Tiễn Và Tam Tỷ

Nói quá nhiều về chuyện sau này nhưng lại bỏ sót một số chuyện cần phải tìm hiểu kỹ hơn. Chẳng hạn như chuyện xảy ra giữa Lai Tiễn và Tam tỷ là như thế nào thì đến bây giờ Phượng Dẫn vẫn không hiểu lắm.

Ngọc Đế có một câu nói rất hay đây là nếu một tác giả không thể giải thích rõ câu chuyện của mình thì không phải là một tác giả tốt.

Ồ, khúc dạo đầu của chương này có vẻ chưa hay lắm nhỉ.

Được rồi, một khúc nhạc dạo có thể sánh được với chuyện tình của Lai Tiễn và Tam tỷ hẳn phải có khí tiết hơn nhiều.

Chuyện bắt đầu từ lúc Tam tỷ đoạt Lai Tiễn từ tay Phượng Dẫn.

Lại nói, lúc ấy Lai Tiễn đang trong hình hài một con hồ ly, dùng chân thân sống bên cạnh Phượng Dẫn và Sát Nhan suốt gần bảy trăm năm, khó tránh khỏi việc trở nên chủ quan, mất tính đề phòng. Lúc bị Tam tỷ đoạt khỏi tay Phượng Dẫn, mặc dù Lai Tiễn không tình nguyện nhưng cũng chỉ cho là cô gái xinh đẹp này chỉ nhất thời thấy mới mẻ thú vị giữ lấy mấy ngày, sau đó sẽ tự mình mang trả lại cho Phượng Dẫn. Dù gì nàng cũng là tỷ tỷ của Phượng Dẫn, tuy tính khí có khác nhau nhưng chắc cũng không đến nỗi khác nhau một trời một vực. Dù vậy cô gái này ngay lần đầu gặp mặt đã quăng mình xuống đất, nếu nói không oán giận thì quá là giả dối rồi.

Nhưng khi Lai Tiễn bị nhét vào trong chăn như một chiếc nệm bông thì hẳn mới ý thức được một vấn đề là hẳn sai lầm rồi.

Người này kém Phượng Dẫn quá nhiều, nhất định không phải là chị em ruột thịt của Phượng Dẫn rồi.

Mỗi khi Lai Tiễn bị cuốn trong chăn đến sắp không thở nổi thì Tam tỷ nhất định sẽ dịu dàng cười rồi lại nhét cái đầu vừa mới ló ra của nó vào lại trong chăn, không sai, cứ lặp đi lặp lại như vậy, giống như Lai Tiễn là một chiếc nệm bông, một vật làm ấm giường vậy. Kể từ khi Lai Tiễn bước vào tòa cung điện này, vận mệnh bị thảm bị đối xử như một chiếc giẻ lau của hắn lặn lẽ bắt đầu.

Cho nên nói Tam tỷ hiện nay vội vã lập gia đình, cũng không phải là không có nguyên nhân. Thật ra thì cũng không thể nói là lặn lẽ hoàn toàn, Tam tỷ không phải đã sớm than thở với Lai Tiễn rồi sao? Vật này làm ấm giường không tệ. Sự thật chứng minh Tam tỷ quả thật không nhìn lầm. Dĩ nhiên điều này cũng không thể trách Tam tỷ hoàn toàn. Khi còn bé, Tam tỷ bị Phượng Dẫn hồ đồ làm té xuống giếng trong cung Quảng Hàn của Thường Nga, tuy được cứu lên kịp thời nhưng cũng bị tổn thương chút ít. Dù đã xin tiên đan điều dưỡng của Thái Thượng Lão Quân, thân thể đã vô hại nhưng sau đó lại rất sợ lạnh, càng về đêm khuya càng thêm khó ngủ. Chuyện này cơ hồ không ai biết, kể cả mẫu thân, dù sao cũng là do lỗi của mình, sau này mẫu thân có hỏi thì nàng cũng giả bộ ngớ ngẩn bỏ qua, chỉ nói là đã tốt lắm. Thực ra thì bệnh này vẫn kéo dài đến bây giờ chưa dứt. Bởi vậy nàng mới gấp rút muốn lập gia đình như vậy.

A dĩ nhiên chuyện này cũng không cần phải giải thích rõ ràng như thế, nhưng qua đó để nói lên rằng, Lai Tiễn tính toán sai lầm rồi.

Năm xưa Thôi Thanh Hủ bị Phượng Dẫn gọi là hồ ly chỉ vì hắn chỉ dùng vài ba lời đã lừa gạt được Phượng Dẫn đã gần nghìn tuổi, cho nên đối với Lai Tiễn là một hồ ly chân chính thì chuyện như thế cũng không tính là gì.

Vì vậy vào nửa đêm, Lai Tiễn gắng sức chui ra khỏi chăn, ôm móng vuốt trắng nõn nà của mình, nhìn Tam tỷ đang ngủ say khoe miệng nhếch lên trong suốt, kiên định quyết tâm phản kích.

Kinh nghiệm cho chúng ta biết, không phải ai cũng có thể trở mình thành chủ. Ít nhất với người hiện nay vẫn mang bộ dạng hồ ly lông lá thì lại càng không thể. Vì vậy, Lai Tiễn vốn quen với hiện nguyên chân thân đã biến thành hình người lần thứ hai kể từ khi bị Phượng Dẫn thu phục.

Hỏi: hồ ly tinh am hiểu nhất điều gì?

Đáp: hồ ly tinh am hiểu nhất mị thuật.

Lai Tiễn khinh thường mị thuật, cũng không có nghĩa là hẳn không biết dùng. Đối với hồ ly tinh, mị thuật cũng giống như chuyện ăn uống, vệ sinh của con người từ nhỏ, chính là bản năng.

Vì vậy nửa đêm, lúc Tam tỷ khê mở đôi mắt nửa tỉnh nửa mê ra, liền nhìn thấy một cảnh tượng hương diễm. Nam tử tuấn mỹ khác thường, yêu mị tận cùng, mồ hôi mỏng khê lướt qua xương quai xanh hấp dẫn của hẳn, chảy vòng qua hai nụ hoa đỏ tươi trước ngực và biến mất trong chăn. Tam tỷ cuối cùng cũng tỉnh như sao, đưa tay véo người trước mặt rồi lại véo mình lẩm bẩm: “Không phải là nằm mơ”.

Lai Tiễn miêng cưỡng cố gắng giữ khóe miệng thiếu chút nữa nở nụ cười như điên, đưa tay mân mê một lọn tóc của Tam tỷ, cười quỵn rũ nói: “Mỹ nhân mơ gì vậy?”

Thật ra thì trước khi nói những lời này, Lai Tiễn đã nghĩ đến hai kết quả. Một là Tam tỷ đuổi chân đá hẳn xuống giường một cách không lưu tình, hai là Tam tỷ thi tiên thuật, biến hẳn lại thành hồ ly, tiếp tục nhét vào lại trong chăn.

Dù là loại nào thì hẳn cũng đều không có phần thắng. Chỉ có điều nếu không thử chẳng lẽ cứ mãi làm cá nằm trên thớt, mặc người chém giết sao?

Chỉ có điều chuyện thường xảy ra như vậy, mặc cho ta có nghĩ vỡ đầu thì cũng sẽ không nghĩ ra được kết cục.

Cho nên khi Tam tỷ đuổi chân, ôm lấy eo nhỏ của Lai Tiễn, hẳn chưa kịp phản kháng thì đã thất trinh rồi. Ai, dè vào miệng cọp, có đi không về.

Lai Tiễn chỉ biết mình là một con hồ ly, làm sao nghĩ được đối phương bề ngoài là một đóa sen xanh nhưng bên trong lại ẩn giấu một con ác lang. Lăn lộn qua về giằng co suốt một đêm, cuối cùng Lai Tiễn cũng mệt quá ngủ thiếp đi. Tam tỷ một bên vẫn tinh lực vô hạn, khóe mắt nhếch lên, nhìn chăm chăm mỹ nhân tóc buông dài, cười cười như có như không. Khi ngừng cười vẫn không quên lẩm bẩm khen: “Mùi vị không tệ. Cũng không nghĩ ra con hồ ly này còn có tác dụng như vậy, chỉ làm ẩm chăn cũng quá lãng phí đi”.

Chủ ý đã quyết, Tam tỷ lập tức có ý tưởng. Cho nên khi Lai Tiễn tỉnh lại, nhìn thấy mỹ nhân không một mảnh vải nũng nịu tựa trong lòng ngực, hoàn toàn quên mất bà cô tối qua đói khát như ác lang. Hạnh phúc tới quá nhanh khó tránh khỏi choáng váng đầu óc. Rốt cuộc Lai Tiễn cũng lật người làm chủ nhân, duỗi tay kéo mỹ nhân qua nhẹ nhàng vuốt ve làn da vô cùng mịn màng của nàng, xoay người đè xuống tiếp tục một vòng đại chiến.

Vì vậy hai mỹ nhân, từ đó sống cuộc sống hạnh phúc với nhau.

.....

Từ từ đã, chuyện nếu kết thúc ở đây thì đã không có gì đáng nói.

Nghiêm túc mà nói, khi cả hai đến với nhau, mặc dù trước mặt người khác cũng là một đôi bích nhân, nhưng dù sao cũng chỉ là một hư tình, một toan tính, cho dù hòa thuận trên giường cũng không thể đạt được đến cảnh giới chàng chàng thiếp thiếp mặn nồng được. Vì vậy phải chăng nên có một hai chuyện rung động lòng người mới có thể khiến cả hai dính chặt với nhau?

Cho nên sau đây chính là một hai chuyện rung động lòng người kia.

Hôm đó, Tam tỷ đang ngồi trong sân phơi nắng, liền nhìn thấy Độ Ách đến. Từ ngày Độ Ách bị lộ thân phận thì luôn tìm cách tránh Tam tỷ. Bất đắc dĩ hôm đó Ngọc Đế có mệnh, nói mình có duyên với Phượng Dẫn, phái mình mang sính lễ đến chỗ chị em Phượng Dẫn, tự nhiên lại phải làm thay chuyện của Nguyệt Lão. Độ Ách vừa cẩn thận đi vừa van xin vạ lẩn trong lòng là không gặp phải Tam tỷ. Có thể đây là thời điểm sao Tà hồ chiếu rọi, nếu mình cứ tâm tâm niệm niệm muốn tránh thì sẽ càng không thoát khỏi kiếp nạn.

Cho nên khi Độ Ách đụng mặt Tam tỷ, một lòng thành kính hướng phật của hẳn liền tiêu tan. Độ Ách tinh quân xưa nay vốn tốt tính cũng không nhịn được nhổ một ngụm tục: “Hướng phật cái rắm”.

Tam tỷ không biết lời ở đâu ra một chiếc khăn lụa hồng vung vẩy, cười đến hoa dung thất sắc, dưới nụ cười ẩn chứa một bờ âm mưu: “Độ Ách tình quân thật là hăng hái, sao lại rảnh rỗi đến thăm ta thế này?”

Độ Ách tất nhiên nổi hết cả da gà, chỉ có điều trên mặt đeo mặt nạ nên vẫn giữ được vẻ bình tĩnh, âm thanh lạnh nhạt: “Hôm nay ta phụng ý chỉ Ngọc Đế tới đưa sinh lễ, tiên tử chớ trách”.

Tam tỷ lại sờ mũi, quan sát Độ Ách đang đeo mặt nạ và mặc một thân áo bào màu tím từ trên xuống dưới, không hiểu lúc đầu mình vì sao rút gân lại đi coi trọng một cô gái đến mặt mũi cũng giấu biệt đi như thế. Ủ, chỉ nghe tiên tử cùng hạ phàm với Độ Ách nói qua, nàng là một mỹ nhân.

Chỉ có điều đẹp thì đẹp thật nhưng là nữ tử thì có lợi gì?

Tam tỷ nghiêng rằng thở dài nói: “Thật không nghĩ ra Phượng Dẫn nhà ta lại xuất giá đầu tiên. Chẳng qua ta và nhị tỷ của nàng cũng sắp xuất giá, không biết bao giờ mới có thể uống được rượu mừng của Độ Ách đây?”

Ngụ ý của Tam tỷ là rất rõ ràng, người bắt nam bắt nữ như người muốn gả ra ngoài cũng thật khó, kiếp sau đi.

Độ Ách tình quân thật ra cũng không gấp, từ từ đáp lại: “Độ Ách không hoàn thiện, đời này chắc không ai thêm lấy”.

Người ta đã ăn nói khép nép đến vậy rồi mà mình còn có thể làm lớn chuyện nữa sao, dù cho trong lòng Tam tỷ có tức giận hơn nữa thì cũng không nói được gì. Vì vậy Tam tỷ rút cuộc cũng nuốt lại lời quở trách định phát ra với Độ Ách, một phát rơi xuống thế hạ phong.

Tam tỷ xuất sư bất lợi nên chỉ đành vung khăn lên, cực kỳ khó chịu định quay vào phòng thì lại thấy Lai Tiễn đi tới, ôm lấy nàng vào ngực, nhìn nàng bằng ánh mắt muốn bao nhiêu nhu tình có bấy nhiêu nhu tình, dường như có thể làm tan chảy người ta.

“Vị này là.”

Tam tỷ ổn định tinh thần, giành đáp lại: “Độ Ách tình quân.”

Chuyện tình giữa Độ Ách và Tam tỷ Lai Tiễn cũng không biết. Nhưng chuyện trước đây Độ Ách thu hồn Phượng Dẫn hẳn có biết một chút, dù là hiểu biết này có chút sai lệch. Lai Tiễn trong lòng có oán niệm, hướng về Độ Ách nhíu lông mày như khiêu khích, trong lời nói tràn đầy cợt nhả: “Thì ra là Độ Ách tình quân, ngưỡng mộ đã lâu”.

Độ Ách liếc nhìn Lai Tiễn, không biết tại sao con hồ ly này lại ngưỡng mộ đại danh của mình từ lâu. Mặc dù nàng không kỳ thị yêu loại, nhưng dù gì thì đây cũng là thiên đình, vẫn có chút quy cũ, dù là ai thì vẫn phải giữ phép tắc.

Độ Ách lắc đầu, thanh thanh đạm đạm nói một câu: “Không ngờ tiên tử còn háo sắc đặc biệt như vậy”.

Vốn cũng không còn chuyện gì lớn, nhưng lời vừa nói ra, Lai Tiễn lập tức xù lông. Hắn vốn đang sống rất tốt ở nhân gian, không hiểu sao bị đưa lên trời, lên thì đã lên, lại không hiểu sao bị người ta đưa đi làm chăn ấm giường còn chưa tính, nay còn bị người ta kỳ thị, ai có thể bị đối xử như vậy đây?

Vì vậy Lai Tiễn tát một cái vào mặt Độ Ách, hung hăng nhổ một ngụm: “Đừng tưởng rằng mình là thần tiên mà lớn lối”. Nói câu này xong, Lai Tiễn lại cảm thấy mình vô cớ xuất binh, không thể làm gì hơn là kéo Tam tỷ khí thế hung hăng bồi thêm một câu: “Đừng hòng có ý đồ với nữ nhân của ta”.

Độ Ách không thích ác với người khác, dù sao tát một cái vào mặt nạ cũng không có gì đáng ngại. Nếu đánh nhau thật thì hồ ly kia cũng không phải là đối thủ của nàng, dù sao hôm nay nàng cũng theo mệnh Ngọc Đế đến đây làm chuyện vui, đụng độ với người khác cũng không có chỗ tốt. Cho nên Độ Ách chỉ phất tay áo, hừ một tiếng liền bỏ đi.

Đây chỉ là một chuyện nhỏ nhưng vào mắt Tam tỷ lại một một chuyện lớn rung động lòng người.

Chuyện mỹ nam đổ mặt với hồng nhan như thế này, Tam tỷ đã mong đợi từ khi vừa lọt lòng mẹ. Mỹ nam trước mặt này, mọi thứ hoàn hảo, vào mắt Tam tỷ lại không hóa Tây Thi, không động tình được sao?

Vì vậy, hạt xuân nảy mầm trong lòng thiếu nữ, thái độ của Tam tỷ với Lai Tiễn cũng khác trước đi. Vừa bưng trà vừa đưa nước, chuyện giường chiếu cũng tự mình chủ động, Lai Tiễn được phục vụ như đại gia. Nữ truy nam thì nam khó lòng thoát, ngày trước Tam tỷ truy đuổi sai người, hôm nay bèn xuất hết vốn liếng, Lai Tiễn sao có thể không thành thật mà quỳ dưới gấu quần được đây?

Cho nên để định được một đoạn nhân duyên cũng đâu dễ dàng như thế. Oanh oanh liệt liệt, kinh thiên động địa cái gì đều là lừa đảo hết, mọi người cho rằng đây là chuyện tiên hiệp sao?

Ừm, nói lại thì đây đúng là tiên hiệp thật.

60. Chương 60: Nhật Ký Trưởng Thành Của Bảo Bối

“Vân Liên! Ta gần sinh rồi ! Chàng cứ như vậy chẳng may tổn thương con thì sao?”

” Không sao đâu. Mấy hôm trước ta đã lên hỏi Thái Thượng Lão Quân, chỉ cần không quá mạnh thì sẽ không có vấn đề gì”

“Chàng! Chàng không thêm giữ mặt mũi nữa sao ? Những chuyện này mà cũng đi hỏi được!”

“Nhưng nương tử, vi phu kìm nén quá lâu rồi. Mấy hôm trước còn có tiên tỷ nhìn trộm ta, nếu vi phu không nhận được lại cho con chúng ta thêm một đệ đệ thì làm sao đây?”

” Chàng dám! Có tin ta đi tìm bữa một nam tiên nào đó ôm ấp yêu thương để cho con chàng thêm một tiểu muội muội không?”

“Nương tử, nàng dạo này lớn gan thật.”

“Hừ, là chàng lớn gan thì có! Ta dầu gì cũng là sư phụ chàng!”

” Lại còn dám nói là sư phụ, nương tử, gọi phu quân một tiếng đi nào.”

“Không gọi!”

“Thật không gọi?”

“Không gọi!”

“Vậy cũng chỉ có thể làm nàng gọi tiếng khác thôi.”

Ai, thật vất vả lắm hai tháng trước mới ngừng được, bây giờ bên ngoài lại lặp lại đoạn đối thoại này. Thật ra thì ta vẫn không hiểu, sau khi nghe xong đoạn đối thoại này vì sao lại có thêm một loạt âm thanh ư ư a a, chỉ thấy mẫu thân có vẻ như rất khổ sở. Cho nên từ khi ta còn ở trong bụng mẫu thân đã không có cảm tình gì với phụ thân.

Thật ra thì nghiêm khắc mà nói, sự oán hận của ta đối với phụ thân đã bắt đầu nảy sinh từ khi mẫu thân mới mang thai ta. Ban đầu khi mẫu thân cho phụ thân biết đã mang thai thì ông ấy thật sự rất vui mừng, nhưng buổi tối sau khi mẫu thân ngủ, ông ấy lại bắt đầu giở trò với mẫu thân, nhưng chỉ một lát sau lại do dự ngừng lại, rồi lại tuyên bố với bào thai mới thành hình mười ngày là ta rằng sau này khi sinh ta ra sẽ dạy dỗ ta một trận.

Đây là chưa nói đến chuyện ta chưa rõ vì sao phụ thân phải dạy dỗ ta, dù gì ta cũng là con của ông, hổ dữ không ăn thịt con, sao có thể nở dạy dỗ ta khi ta vừa mới ra đời.

Ai, nhớ tới chuyện cũ quá thê lương, ta than thở một tiếng, đưa tay kéo cuống rốn trên bụng, vật này cũng quá xấu rồi.

Trở lại chuyện chính, trên thực tế, sau ba tháng, ta đã rất tin tưởng đe dọa của phụ thân.

Bởi vì từ đó về sau, cứ vài ngày, đối thoại bên trên sẽ lặp lại một lần, sau đó mẫu thân không hiểu sao sẽ bị phụ thân đánh một trận, nghe âm thanh thật bi thảm. Vì để hiểu rõ nguyên nhân phụ thân khi dễ mẫu

thân, dù ngày hay đêm, ta đều nghiêm túc suy nghĩ, nhưng chung quy vẫn không nghĩ ra nguyên cớ. Có vẻ cũng chỉ có một nguyên nhân đơn giản là mẫu thân muốn phụ thân gọi nàng là sư phụ nhưng phụ thân không đồng ý thôi.

Thôi đi, đúng là chuyện bé xé ra to, phụ thân cũng nhỏ mọn quá đi.

Chỉ có điều chuyện này rốt cuộc giúp ta ý thức được một chuyện, nếu ta ra đời, sau này cũng không dễ sống.

Nhưng xem xét từ góc độ khác thì cũng thấy mẫu thân thực quá hèn nhát. Mỗi lần bị phụ quân khi dễ, hôm sau cũng tuyệt đối không tức giận. Bình thường những lúc như thế này, ta đều sẽ đâm vào bụng mẫu thân một cái tỏ vẻ nhắc nhở. Mẫu thân à, người để tâm chút đi, tiếp tục như vậy, sau này hai mẹ con ta làm sao sống dễ dàng được đây!

Chỉ có điều mấy lần sau ta cũng không dám làm thế nữa. Mẫu thân chỉ cần che bụng gào thét, phụ quân sẽ lập tức xuất hiện, hướng về ta đây ở trong bụng mẫu thân đe dọa, ức hiếp một hồi. Vả lại ta phát hiện rằng mặc dù ta mạo hiểm ra sức nhắc nhở mẫu thân, nàng cũng chỉ hừ hừ mấy tiếng, đến tối vẫn như thường lệ giã giũa mấy cái liền mặc người chém giết. Ba phen mấy bận ta cũng mất hết cả hăng hái, ai, có cha mẹ như vậy đúng là bất hạnh.

Cầu người không bằng cầu mình. Vì vậy sau mấy tháng, trừ lúc ngủ, khi tỉnh táo ta sẽ suy tính tương lai cho hai mẹ con ta.

Về sau nếu đi theo phụ quân, ta chỉ sợ sẽ không có một cuộc sống êm ái. Mỗi ngày bị đánh không nói, còn có thêm mấy đệ đệ muội muội, ta dám chắc mình càng gặp nạn thêm. Suy đi nghĩ lại cũng chỉ có thể đi theo mẫu thân mà sống thôi.

Quyết định được chủ ý, ta liền bắt đầu quan sát người chung quanh mẫu thân, ừ, nhất là nam nhân.

Trong số người thường tới có một người tên là Độ Ách, có người gọi hắn là Độ Ách tinh quân, danh tự này chắc là chỉ phẩm cấp. Vốn Độ Ách này nếu tới báỉ phỏng thì nhất định sẽ chặn ngoài cửa, sau khi mẫu thân và phụ thân tranh luận một phen, phụ thân mới miễn cưỡng để hắn đi vào. Chỉ có điều khi hắn đến chơi thì phụ thân nhất định phải ở đó, ra vẻ như là vì danh tiết của mẫu thân. Những thứ như danh tiết này ta không hiểu, chỉ có điều Độ Ách tinh quân này tao nhả lễ độ, trong mắt ta, nếu so với phụ quân thì mạnh hơn nhiều.

Còn có một người gọi là Lai Tiễn. Mặc dù ta không hiểu ý tứ của cái tên này, nhưng cảm giác đầu tiên chính là khó nghe, hơn nữa còn... có cảm giác buồn cười. Ừm, dường như hàng này còn là một yêu quái, dù gì từ nhỏ ta đã là thượng tiên, không thể nhận một yêu quái làm cha dưỡng được. Không ổn không ổn. Lại nói lần nào hắn cũng đến cùng đi ba, chuyện đi đoạt đồ tốt của người khác ta không làm được, hừ, nếu không thì cũng không khác gì phụ quân.

Còn có ... ừ, người này ta thích, là Sát Nhan, hình như còn là một thái tử long tộc. Nếu mẫu thân gả cho hắn, tương lai ta sẽ cùng mẫu thân dời đến sống ở Đông Hải, đợi làm Long Vương, dù gì ta cũng là hoàng tử, vả lại hắn vẫn chưa lấy vợ, mẫu thân gả xong thể nào cũng là chính thất, đến lúc đó không phải là ta có thể tiêu dao rồi sao.

Sát Nhan này có một điểm mà ta rất thưởng thức đây là khi hắn lén chạy tới gặp mẫu thân đều không để phụ quân bắt gặp được. Mẫu thân cũng thật vô dụng, lần nào cũng khách khí, sao không thừa thời cơ đợi cho phụ quân một cái nón xanh, vừa báo thù, vừa đặt nền móng cho tương lai.

Hừ, mẫu thân không được, vậy chỉ còn cách dựa vào ta. Không phải đã nói rồi sao ? Cầu người không bằng cầu mình. Cho nên khi mẫu thân hoài thai được mười tháng thì ở hạ giới đã là ba trăm năm, bản tiểu tiên cuối cùng cũng ra đời.

Khi bản tiểu tiên mới sinh, hoa sen xanh trên trời dưới đất đều cùng nở, chín chín tám mươi mốt chim phượng hoàng xuất hiện, còn rầm rộ hơn cả phụ quân năm đó. Người tới xem rất đông, một nhóm người xanh đỏ tím vàng khiến đôi mắt sơ sinh của ta nhanh chóng tổn thương. Gia gia mặc một thân hoa phục màu vàng sáng ôm lấy ta, nhìn chăm chăm giữa hai chân ta, sau đó lại hưng phấn rống lên với nữ nhân cũng mặc hoa phục bên cạnh ” có chim nhỏ đó ”, rồi lại xoay đầu ngắm ta. Ta trợn mắt giận dữ nhìn ông

ta, cũng không phải ngưng ngừng, nhưng nhìn dáng vẻ của ông ta cứ như muốn cướp chim nhỏ của ta đi, hừ, nhìn cái gì vậy ? Người không có sao ?

Ta trừng, lão gia tử kia không vui, cũng trợn mắt nhìn lại ta nửa buổi, cho đến khi ta phát hiện ra mắt mình không to bằng mắt ông ta thì mới âm ức gấp một cái, đưa tay túm một lọn ria mép của ông ta. Cũng may ông ta không giận, chỉ giao ta ấu thân đang ngồi dựa bên giường. Ta vội vàng chuyển mắt quan sát, thật là một mỹ nhân xinh đẹp. Vì vậy ta lặng lẽ lưu tâm vấn đề cuối cùng, mẫu thân như thế, bản tiểu tiên đương nhiên cũng sẽ không quá thấp kém.

Mặc dù trong lòng ta không muốn gặp phụ quân, nhưng dù sao đã nhìn mẫu thân thì cũng nên nhìn phụ quân một cái. Chân ngắn tay ngắn thật là phiền toái, ta lao lực lắm mới nghiêng đầu sang chỗ khác được, lúc này mới thấy rõ được nam tử mặc thanh y vẫn đang lẳng lẳng đứng một bên, so ra còn đẹp hơn mẫu thân, trên mặt vẫn treo nụ cười vui mừng, mặc dù khi đối mặt với người khác thì hơi lạnh nhạt nhưng với ta và mẫu thân thì vô cùng dịu dàng.

Ta giật mình, vội vàng nhắc nhở mình, chớ để bị kẻ xấu giả hoạt có gương mặt giả nhân giả nghĩa lừa.

Tiếng kêu rên của mẫu thân vẫn vang bên tai, sao có thể nhận giặc làm cha đây ?

Vì vậy ta quay đầu liếc mắt nhìn mẫu thân tuy suy yếu nhưng vẫn xinh đẹp rồi ra một quyết định kinh người.

Bản tiểu tiên muốn phản kháng, bản tiểu tiên muốn trả thù.

Sự thật chứng minh, các người không thể không phụ trí khôn cao siêu của bản tiểu tiên, bởi vì bản tiểu tiên chỉ dùng bốn chữ, có thể khiến mặt của tất cả mọi người đỏ từ hồng sang xanh.

Hừ, nói ra cũng thật đơn giản, ta cũng chỉ hướng về mẫu thân gọi hai tiếng ” mẫu thân “, sau đó hướng một nam tử y phục lòe loẹt giữa đám người gọi ” phụ quân “. Mặc dù ta ngắn cổ, nhưng muốn tìm một người giữa đám người này cũng không thể nhầm được, nếu không có gì ngoài ý muốn thì nam tử kia hẳn là Sát Nhan.

Xem đi, không phải trả thù đơn giản thế thôi sao. Mặt phụ quân không phải là lập tức xanh mét đó sao ? rồi chuyển sang tím ? đen ?... Ừm, xem ra tối nay cái mông phải chịu tao ương rồi.

Thôi thôi, nam nhi có lệ không dễ rơi, đánh thì đánh, không chết được là được!

Dĩ nhiên cuối cùng phụ thân không đánh ta, dù vậy, nhìn hấn bày ra vẻ mặt ác độc với ta, ta dám chắc trong lòng hấn đã đánh cái mông ta đến nở hoa, chỉ là dù gì đến tối hấn cũng phạt ta gọi hấn ” phụ quân ” một trăm lần, ta mặc dù không vui, nhưng có thể co có thể duỗi mới là đại trượng phu. Gọi thì gọi, gọi xong sáng mai ta lại đi gọi Sát Nhan là phụ quân, thay mẫu thân dọn sẵn đường đi.

Phải nói Sát Nhan này có lẽ tốt hơn phụ quân gấp trăm lần, phụ quân mỗi ngày chỉ biết bắt ta tập tiên thuật, đọc sách luyện chữ, nhưng Sát Nhan thì ngược lại, lần nào đến thăm ta cũng mang theo thức ăn ngon hoặc đồ chơi, mặc dù cuối cùng vẫn bị mẫu thân đoạt đi, nhưng dù gì cũng là tấm lòng thành, vì vậy lần nào ta cũng gọi hấn là phụ quân, tiếng gọi này là xuất phát từ nội tâm, chỉ hận mình sinh lầm đường, mẫu thân gả lầm người.

Thật ra thì ta có thể nhìn ra được là Sát Nhan thích mẫu thân, nếu không sao ta gọi ông ta là phụ quân mà ông ta mừng đến vậy. Ừm, cái này gọi là hợp ý, hấn càng vui mừng, ta càng gọi ngọt ngào hơn, ta càng gọi ngọt ngào hơn thì mặt phụ quân càng đen hơn, cái mông ta lại càng đáng thương hơn. Phụ quân quả nhiên không chỉ đe dọa chơi, sau khi ta một tuổi, chỉ cần phạm vào đại kỵ của phụ thân, cho dù là ở trước mặt ông nội Ngọc Đế, ông ta cũng không ngần ngại đánh ta, ba phen mấy bận, ta cho dù cứng đầu cứng cổ, vẫn không khỏi nhìn mặt mà nói chuyện, cho dù khiêu khích, cũng phải biết dừng đúng điểm.

Vì vậy sau mấy lần đấu trí đấu dũng với phụ quân, bản tiểu tiên cũng coi như là từ một đứa con nít lớn lên thành một tiên đồng. Chỉ có điều một thời gian sau, bản tiểu tiên lại phát hiện ra một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng. Có câu thơ gì nhỉ ? Ừ, hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình. Cho dù ta có múa cuộc giỏi hơn, đeo bờ tường xuống thấp hơn thì mẫu thân vẫn như một gốc cây hồ dương, sống chết cũng không chịu vượt tường a ! Thật không hiểu năm xưa phụ quân ấu thân uống thuốc mê gì, sau này nhất định ta cũng phải đòi một chén, sau này cho nàng dâu của mình uống mới được.

Không có ý nghĩa, còn đòi phản kháng cái gì nữa đây?

Hết hy vọng, bản tiểu tiên dứt khoát chẳng thêm dẫu cùng phụ quân nữa. Chủ yếu là ta phát hiện ra, nếu ta không đối chọi với ông ấy, thì ông ấy sẽ không đánh ta, hơn nữa buổi tối chỉ cần ta đi ngang qua cửa phòng bọn họ, hẳn sẽ không dám khi dễ mẫu thân quá đáng quá, hừ, nếu biết thu liễm thì bản tiểu tiên cũng sẽ không tính toán chi li nữa, vì vậy, sau này gặp lại Sát Nhan, ta cũng không thể làm gì khác hơn là đổi giọng gọi một tiếng ” cha nuôi ”. Lúc ấy vẻ mặt Sát Nhan cũng không tốt lắm, nhưng cuối cùng khóe miệng phụ quân lại nhếch lên, không thể có được cả cá và tay gấu, bản tiểu tiên đành thông minh bỏ cá chọn tay gấu vậy.

Sau khi giải quyết được tạm thời đại sự kế sinh nhai, ta lại phát hiện, tuổi thơ đa dạng của bản tiểu tiên cứ như vậy đã bị lãng phí vô ích cho phụ quân. Cũng may sau khi gặp được tỷ tỷ xinh đẹp nhà Ti Mệnh tinh quân... Hả ! Nói lỗ miệng... Hừ ! Loại chuyện này ta không thêm nói cho các người biết. Hôm nay chúng ta không tán gẫu chuyện này ! Chuyện riêng của bản tiểu tiên, người phạm các người có thể quản được sao ? Chán sống rồi hả ?

Rú rít. Phụ quân mẫu thân! Họ khi dễ ta!

61. Chương 61: Ngoại Truyện Sát Nhan

“Cha nuôi! Ai ui —— ô ô.”

“Đừng giả bộ nữa, hôm nay mẫu thân và phụ thân cháu hạ phạm liên gọi ta đến trông cháu đây ”.

Nhóc con mới đặt mộng ngã nhào xuống gào khóc đã quả quyết ngậm miệng, thuận tiện dùng ống tay áo trắng như tuyết có nạm chỉ vàng lau mắt, nhanh nhẩu đứng lên.

” Hừ, phụ quân và mẫu thân thật không có nhân tính, hạ phạm đi chơi, lại thả cháu ở lại thiên đình một mình “. Đứa nhóc vừa oán niệm vừa kéo tay áo Sát Nhan : ” Cha nuôi, người không có cách nào đào mẫu thân khỏi phụ quân sao ? ”

” Đào đi ... ” Sát Nhan vô lực đỡ trán, rất là bất đắc dĩ lặp lại hai chữ này : ” Cháu cho rằng mẫu thân mình là nhân sâm sao ? ”

Đứa nhóc hình như cũng cảm thấy dùng sai từ, nghiêm túc suy nghĩ một chút, nhưng cũng chỉ gật đầu một cái : ” Không khác mấy mà, dù sao, chỉ cần muốn đều có thể bắt cóc. ”

“.” Sát Nhan có chút không theo kịp tiết tấu của đứa nhỏ, không thể làm gì khác hơn là kiến nhẫn thỉnh giáo : ” Nếu ta bắt cóc mẫu thân cháu đi, phụ quân cháu phải làm sao đây ? ”

” Dù sao hẳn cũng toàn khi dễ mẫu thân, bỏ hẳn một mình cũng tốt. A, cũng không phải một mình, mẫu thân lại mang bầu thêm một muội muội, sau này để muội muội ở lại với phụ quân là được ”.

“Tiểu muội muội?” Sát Nhan rất hài hòa bỏ qua đoạn nói về ” khi dễ ”, là nam nhân, hẳn có thể hiểu được.

Nhắc tới từ này, đứa nhóc hình như không vui lắm, chỉ ầm ừ nói : ” Mấy ngày trước mẫu thân tham ăn thích ngủ... ừm, mặc dù bình thường nàng đều thế, chỉ có điều phụ quân đặc biệt tìm Thái Thượng Lão Quân, Lão Quân nói mẫu thân đã hoài thai, xem chừng là một muội muội. ”

Sát Nhan thấy vẻ mặt quỷ dị của đứa nhóc, bèn nói trêu : ” Sao ? Cháu không thích muội muội nhà mình sao ? ”

Đứa nhóc thở dài một hơi, hình như là vì kìm nén tương đối lâu, rốt cuộc tìm được người kể khổ : ” Nếu là muội muội nhà người ta thì ta đương nhiên rất thích. Nhưng nếu là muội muội nhà mình thì... cha nuôi, tính tình mẹ cháu người cũng biết, cho nên người không muốn đào góc tường này cháu cũng hiểu... mẫu thân cháu đã khó ứng phó như vậy, về sau có thêm một muội muội giống nàng thì cuộc sống sau này sẽ trôi qua như thế nào đây ? ”

“ ”

Sát Nhan im bật, không thể nói thêm điều gì nữa, nếu nói thêm gì, hẳn có thể sẽ hoài nghi liệu đứa bé này có phải là do Vân Liên và Phượng Dẫn sinh ra hay không.

“Tiểu tử thúì, lại đang nói xấu ta!”

Sát Nhan trợn mắt, chỉ thấy một bóng dáng màu trắng lóe lên, đứa nhóc đã bị cuốn vào tay một nữ nhân. Từ khi đứa nhóc chính thức gọi hắn là cha nuôi, Sát Nhan cũng ít đến thăm Phượng Dẫn hơn, chỉ vì một câu cha nuôi mà đập nát toàn bộ lòng chờ mong của hắn. Vốn đã không thuộc về hắn, trải qua thời gian càng dài, khoảng cách giữa hai người càng xa. Nhưng hôm nay gặp lại, nữ nhân này vẫn một thân áo trắng, mặc dù đã gả cho người ta, vẫn biếng nhác, ngay cả búi tóc kiểu phụ nhân cũng lười. Cả búi tóc đen chỉ đơn giản dùng một sợi dây màu trắng buộc lại, thả bên người, vẫn như năm xưa.

Nữ nhân chỉ lo cười đùa với đứa nhóc trong ngực, nhất thời không chú ý Sát Nhan mất hồn trong phút chốc. Đến khi nữ nhân quay đầu nhìn về hắn thì trong mắt Sát Nhan đã khôi phục lại sự trong sáng, khóe mắt tà mị cố đè xuống mắt mắt dưới đáy mắt.

Phượng Dẫn rút cây quạt ra khỏi tay đứa nhóc, vuốt vuốt, hơi tỏ vẻ xin lỗi trả lại cho Sát Nhan : ” Còn phải cảm ơn người, việc quá đột xuất, ta với Vân Liên ném tiểu tử này một mình trên thiên đình cũng không yên lòng, sợ hắn lại gây chuyện gì, nên mới cố ý nhờ người trông giúp ”.

Phượng Dẫn nói hết lời, đứa nhóc cũng không hài lòng lắm : ” Mẫu thân nói lung tung, thế nào gọi là gây chuyện gì ? ”

” Chẳng lẽ còn muốn mẫu thân nhắc nhở người sao ? ” Phượng Dẫn nghiêng rằng, sâu kín nói vào bên tai đứa nhóc : ” Lần trước người tọc vấy muối muối con của Ti Mệnh, chuyện mất mặt như vậy chẳng lẽ người muốn kể cho cha nuôi người nghe sao ? ”

Đứa nhóc đỏ mặt lên, rồi ngay sau đó lại lớn tiếng biện minh : ” Con thích tiểu muối muối mới đi vén váy của nàng, mấy hôm trước buổi tối phụ quân cũng vén váy của mẫu thân lên đó thôi. Chẳng lẽ không phải là vì phụ quân thích mẫu thân sao ? ”

Âm thanh đứa nhóc vang vọng, như cố tình để Vân Liên mới tới nghe thấy. Thanh ảnh loang loáng, nháy mắt đã tới ngay trước mặt. Đứa nhóc chưa kịp phản kháng đã bị Vân Liên khênh lên vai, một tay như có như không phất qua cái móng tròn vo, thở dài nói : ” Quả nhiên phụ quân lạnh nhạt người mấy ngày, người lại ngứa da rồi sao ? ”

Đứa nhóc run lên, chớp mắt sau đó đã bị phụ quân mà hắn ghét vác đi rồi. Vì vậy khi đứa nhóc vừa đi thì trong phòng cũng nháy mắt lạnh xuống, chỉ còn Phượng Dẫn đang đỏ mặt và Sát Nhan đang mang vẻ mặt chế nhạo.

Phượng Dẫn cúi đầu nhìn Sát Nhan phe phẩy cây quạt, quần bách hiềm thấy : ” Chuyện này ... người đừng nghe đứa bé kia nói bậy, khụ khụ... là được... chuyện này... ”

Khóe miệng Sát Nhan vênh cao, mặt thượng thức nhìn Phượng Dẫn : ” Người yên tâm, ta sẽ không nghe lời trẻ con nói bậy. Chỉ có điều... hẳn dù sao cũng không phải tôn ngộ không... còn nữa, các người bình thường cũng nên chú ý một chút, đừng... ” Sát Nhan liếm môi, suy nghĩ một chút tìm từ : ” dạy bậy đứa bé ”.

“Người!” Phượng Dẫn quỳnh lên, cuộc nói chuyện với Sát Nhan tuy ngắn gọn nhưng nội dung lại tuyệt đối không hài hòa. Tôn Ngộ Không... hẳn không phải là muốn chứng minh lời nói của trẻ con đều có nguyên do sao ? Sao phải dùng từ ác như vậy ???

Sát Nhan rốt cuộc đã từng ngủ với nữ nhân chưa thì Phượng Dẫn không biết. Nhưng Sát Nhan là một lưu manh thì Phượng Dẫn quá rõ ràng. Năm xưa hắn ngày ngày lôi kéo mình đi nhìn trộm ngực của hơn phân nửa tiên tử trên thiên đình, bình luận về móng của hơn phân nửa tiên tử còn lại, Phượng Dẫn rõ ràng ý thức được một vấn đề: so về sự lưu manh thì mình đâu không lại Sát Nhan.

Cho nên Phượng Dẫn luôn thức thời, lựa chọn nói sang chuyện khác, hơn nữa còn chọn một đề tài có lợi ỉn.

Tỷ như, hôn sự của Sát Nhan.

Phượng Dẫn hắng giọng, tận lực làm cho âm thanh của mình nghe có vẻ chính trực một chút, không nên quá hèn mọn: «Ừ, gần đây Nhạc Di thế nào ? Ta hình như lâu rồi không gặp nàng.»

“Phốc. Khụ khụ. Người. Người nói cái gì?”

Sát Nhan đang uống trà cũng phun hết lên người mình, nước bắn tạo thành một vệt bắn trên áo mẫu đơn thật lớn thêu trên ngực áo Sát Nhan, lan xuống đai lưng tơ vàng bên dưới.

Umh, chính là hiệu quả này.

Ai cũng có một chiếc xương sườn mềm, xương sườn mềm của Sát Nhan chính là Nhạc Di. Biết chuyện này cũng không có nhiều người, mà không nên biết nhất là Phượng Dẫn lại không thoát khỏi liên quan. Cũng may nàng không quá đáng lắm, nàng chỉ âm thầm ghi nhớ cái xương sườn mềm này trong lòng, không lấy ra khoe khoang, chỉ lúc nào tối quan trọng mới lấy ra đe dọa.

Ừ, nhìn bộ mặt si lãng của Sát Nhan, không chỉ sáng khoái mà còn thật thoải mái.

Đánh úp bất ngờ, Sát Nhan liền rơi vào hạ phong, không thể làm gì khác hơn là thu cây quạt, đen mặt dằng hoàng đáp : ” Nàng dạo này cũng hay dây dưa hơn, nếu hôm nay người không tìm ta thì ta cũng phải đi trốn ”.

Hay dây dưa ? Sát Nhan lại hơi hột, chỉ có điều Nhạc Di này hay dây dưa với Sát Nhan cũng là chuyện dễ hình dung.

Vốn Sát Nhan nhờ vào sự phối hợp của Phượng Dẫn mà dọa được Nhạc Di một thời gian, hơn nữa sau sự việc của Vân Liên, Nhạc Di cũng chịu không ít tai họa. Sau khi hết bị cấm túc, nàng ta nếu nhìn thấy Phượng Dẫn cũng cần phải đi vòng. Nhưng từ sau khi Phượng Dẫn và Vân Liên làm đám cưới, chuyện lừa gạt của Phượng Dẫn và Sát Nhan cũng không còn tác dụng nữa. Nếu Nhạc Di đã biết thì làm sao có thể bỏ qua cho Sát Nhan được nữa. Vì vậy, dù là trên trời dưới đất, chỗ nào Sát Nhan có thể trốn là Nhạc Di đều đuổi theo, dĩ nhiên trừ chỗ của Phượng Dẫn ra, Nhạc Di vẫn còn kiêng kị mấy phần.

Phượng Dẫn đoạt lấy cây quạt trong tay Sát Nhan phe phẩy, một bộ dáng khoan thai tự đắc, rất đáng đánh đòn : ” Thật ra thì ta cảm thấy người và nàng thật xứng đôi. Mặc dù tướng mạo nàng... không đẹp bằng người, nhưng cũng rất được.

Sát Nhan oán giận trừng mắt với Phượng Dẫn, thật giống oán phụ nơi khuê phòng nhìn hán tử phụ tình : ” Ta đối với người một tấm chân tình, người vẫn không biết xấu hổ mà ở đây cười nhạo ta sao ? ”

Nếu là trước khi thì nhất định Phượng Dẫn sẽ bị những lời này làm cho đỏ mặt tía tai. Nhưng kể từ khi Sát Nhan phát hiện ra niềm vui thú này, suốt ngày đi trêu chọc Phượng Dẫn, khiến ột người dù da mặt có mỏng đến đâu thì cũng luyện thành tường đồng vách sắt. Dĩ nhiên, đây cũng là nguyên nhân tại sao Phượng Dẫn không thường xuyên mang cái xương sườn mềm của Sát Nhan ra mà bóp. Niềm vui thú rất nhanh hết, chuyện đùa hay vậy nên giữ lại từ từ chơi.

“Công tử kính xin tự trọng, tiểu nữ tử đã lập gia đình.” Phượng dẫn trêu đùa lấy quạt che mặt, đương nhiên không để ý về mắt hồn lướt qua dưới đáy mắt Sát Nhan.

Sát Nhan nghiêm mặt, cười khổ nói : ” Chỉ sợ nguyện vọng của người cuối cùng cũng đã được thực hiện được. ”

” Hử ? ” Phượng Dẫn vốn vẫn đang cười khúc khích, chợt thấy vẻ mặt nghiêm túc của Sát Nhan khó tránh khỏi chậm phản ứng : ” Nguyện vọng gì ? ”

«Đần!» Sát Nhan đoạt lấy cây quạt trong tay Sát Nhan, thuận thế gõ nhẹ trên đầu nàng, không mập mờ nữa : ” Không phải người cứ mong ta lấy công chúa điều ngoa kia sao ? ”

Phượng Dẫn há miệng, Sát Nhan tiện tay nhặt một quả nho nhét vào miệng nàng, lúc này nàng mới cuống quýt ngậm miệng lại, chỉ có điều quả nho mắc ở cổ họng, nuốt cũng không được, nhổ ra cũng không xong, có vẻ như khiếp sợ quá độ. Cũng may cuối cùng cũng phun ra được, nếu không một tiên tử bị ghen một quả nho thật khiến người ta muốn cười đến rụng răng.

“Người nói cái gì? Người và Nhạc Di.”

“Đúng vậy a! Sao? Mất hứng? Hối hận?”

“Chuyện tốt, chuyện tốt!” Phương Dẫn cười híp mắt, nhặt thêm một quả nho nhét vào miệng, chỉ có điều trong lòng vẫn sợ hãi, nhai nửa ngày mới nuốt xuống: “Lúc nào tổ chức tiệc rượu ta nhất định đến, yên tâm, quà mừng cho người cũng không ít đâu!”

Sát Nhan tuyệt vọng lắc đầu, hẳn nhất định là đầu óc bị hư rồi mới có thể cho là Phương Dẫn khổ sở không bỏ được: “Vốn việc hai nhà kết thân đã sớm được quyết định, chuyện trước đây phụ vương cũng đã tha cho sự hồ đồ của ta, nhưng nay Nam Hải và Bắc Hải đã kết liễu thân gia, ta muốn chạy cũng không được nữa”.

Sinh ở hoàng gia sao lại không có chuyện gì đau lòng được. Phương Dẫn đại độ vỗ bả vai Sát Nhan bày tỏ an ủi: “Ta thấy, Nhạc Di mặc có chút ngang ngược, nhưng lại đối người thật lòng, nếu như người chịu cưới nàng, người bảo nàng đi hướng đông nàng nhất định không dám đi hướng tây.”

Sát Nhan nhìn chằm chằm Phương Dẫn một hồi, chợt dùng cán quạt gạt lọn tóc, mắt lim dim: “Những nữ nhân như vậy ta không thiếu.” Dứt lời thê lương thở dài: “Dĩ nhiên trừ người ta”.

Phương Dẫn sao không biết tâm sự của Sát Nhan. Cho dù ban đầu có thể còn lơ mơ nhưng sau nhiều chuyện như vậy mà vẫn không hiểu ra thì thật sự thiếu não rồi. Lại có một số người, từ nhỏ đã nhất định phải nợ tình, nếu nợ thì đành thoải mái nợ luôn đi, kiếp này không trả được thì kiếp tới sẽ trả.

Phương Dẫn cười ha ha, lại tùy ý nói mấy câu tào lao liền lắc mông bỏ đi. Sát Nhan cũng không ở lâu, chỉ thưởng thực ly trà, rồi hạ phàm. Quả nhiên, người còn chưa ra khỏi Nam Thiên Môn đã gặp Nhạc Di vẫn đợi ở cửa.

Nhạc Di vừa thấy Sát Nhan thì rất vui mừng, nóng nảy trên mặt lúc trước cũng đã biến mất sạch sẽ. Sát Nhan hiếm khi không tránh, trực tiếp đi thẳng về phía Nhạc Di, Nhạc Di vội vàng thu roi tiên trong tay lại, nhần nhần nhí nhí chà xát vạt áo, bối rối ngẹn đốn.

Sát Nhan nhếch nhếch khóe môi, nhìn Nhạc Di đi tới phía hắn, trong lòng chợt có chút buồn bực.

Phương dẫn, đây chính là người muốn? Đã như vậy, cho người là được.

“Sát nhan! Người. Trở về Đông Hải sao?”

“Không trở về.”

“À? Vậy.”

“Đi Nam Hải.”

“Nam Hải? Người. Đi Nam Hải làm cái gì?”

“Đi cầu hôn.”

“.”

“. Đây! Chờ ta một chút! Sát Nhan, người nói lại đi, gió quá lớn ta không nghe rõ lắm!”

“Nghe không rõ thì thôi.”

“Đây! Chờ ta!”

62. Chương 62:

Xin chào, ta là mẫu thân của Phương Dẫn. Được rồi, ta chỉ là một nhân vật phụ nhỏ thôi, nhưng vào cái lúc mà tác giả đang cạn dần ý tưởng này thì cũng bị lôi ra. Chỉ có điều, các người không nên xem thường một nhân vật nhỏ như ta, không có ta, nhất quyết không thể có Phương Dẫn, không có Phương Dẫn, Thanh Liên Phương Dẫn kia cũng không thể có được. Nếu không có Thanh Liên Phương Dẫn thì các người cũng chẳng có gì mà đọc nữa.

Ha ha, lời đạo đầu hơi đông dài, người già thường hay đông dài như vậy, dài dòng như thế cũng là chuyện thường, xin đừng trách.

Chương này vốn ta nên kể về cuộc đời ta từ khi mười sáu tuổi, nhưng tác giả không đồng ý, đành phải giấu đi đoạn tuổi trẻ xinh đẹp như hoa kia của ta, xem ra là tác giả đồ kị rồi. Chẳng qua là từ trước đến giờ ta vốn rộng lượng, nếu không dung nhan của ta như vậy, cứ suốt ngày đi chấp nhậ hết người này đến người kia ghen tị thì quá mệt rồi.

Umh, lại lan man rồi.

Hôm nay nhân dịp Phượng Dẫn không có ở đây, ta mới kể chút chuyện. Chẳng hạn như chuyện Phượng Dẫn vẫn bản khoản về tên tuổi của nó lâu nay. Thật ra thì ta vốn cũng không lừa gạt nàg, chỉ bỏ bớt một số chi tiết, khó có được hôm nay có cơ hội như vậy, ta liền kể một chút.

Nhớ năm xưa, ta vừa một ngàn tuổi, cùng tuổi với lúc Phượng Dẫn hạ phạm lịch kiếp. Ta là Thanh Liên tiên tử, tướng mạo xinh đẹp không thua Cửu Thiên Huyền Nữ, vào ngày sinh nhật của Vương Mẫu, múa một điệu Thanh Liên, mặc dù không mê đảo ngàn vạn tài tử, nhưng làm mê đảo được mười mấy nam tiên cũng có thừa. Ngay cả Thác Thập Thiên Vương Lý Tinh... Ai, chuyện cũ cũng không cần nói thêm, nếu không phải ban đầu hắn công theo sau lưng đứa con mặc yếm đỏ, thì không chừng ta với hắn đã bên nhau. Dù sao năm đó Lý Tinh cũng là một nam tiên cao ngạo anh tuấn, chỉ có điều dù sao cũng là người vừa làm cha vừa làm mẹ, nuôi một đứa bén lớn khôn cũng thật không dễ.

Quỳ dưới gấu quần của ta lúc đó còn có một người không thể không nói. Thái Bạch Kim Tinh. Lại nói, người này ở trần gian có danh tiếng vang dội, chỉ có điều trên thiên đình chẳng qua cũng chỉ là một lão ma men có tay cất rượu ngon mà thôi. Ban đầu ta khổ não vì chuyện của Lý Tinh, mới khiến cho lão ma men này có thời cơ. Chắc chắn, nếu như thực bàn về dung mạo, trên thiên đình này cũng chỉ có Thái Bạch mới tạm xứng đôi với ta. Chẳng qua khi đó số người biết chuyện ngoại hình của Thái Bạch là do biến hóa mà thành cũng chỉ có hai ba người, mà đa số đều mê rượu lão cất nên thủ khẩu như bình. Ta không biết chuyện này, vừa thích vẻ anh tuấn, trẻ tuổi của Thái Bạch, lại còn có chức vị cao của hắn, không bao lâu sau thì bị lời ngon tiếng ngọt của lão đưa vào tròng.

Đến khi bàn chuyện hôn nhân, người kia thoải mái lấy ra rượu quế hoa bảo bồi mà mình quý như mạng, chuốc cho ta nửa say. Nghĩ đến đẳng nào mình cũng phải lập gia đình, ta cũng không từ chối. Sau đó khi đi phát thiệp mời, nhìn vẻ mặt quỷ dị của mấy lão già kia, ta mới nổi lên lòng nghi ngờ, gỡ hết thủ đoạn, cạy miệng những lão già này ra và dứt khoát hủy hôn. Thái Bạch kia xem chừng cũng hồ thẹn trong lòng, chỉ cầu xin ta tha thứ nhưng cũng không thật khuyên ta hồi tâm chuyển ý. Ta vốn nghĩ thôi coi như là một chuyện phong nguyệt cũ nên quên đi, tuyên cáo với thiên hạ chuyện Thái Bạch kia biến hình. Mấy lão già thì chỉ lắc đầu, tiểu tiên trẻ tuổi thì rất kinh ngạc, nhất là những tiên nữ tiên tỷ, một tấm lòng lưu ly tan nát. Lúc Thái Bạch tới tìm ta vẫn còn chút tức giận, chỉ có điều thấy ta không nói gì chỉ chìa cái bụng phườn của mình ra trước mặt hắn, sau một hồi hưng phấn thì liền ầm ục bỏ đi.

Tiên gia từ trước đến giờ đều rất cởi mở, nếu thích thì thích, muốn ở cùng nhau thì ở. Cho nên một cô gái chưa kết hôn như ta mà có con, mặc dù là chuyện không tiện nói, nhưng cũng không có ai bàn tán gì. Hừ, nhưng mầm mống của Thái Bạch kia lại rất tốt. Ta sinh ba, tất nhiên là Đại tỷ, nhị tỷ và tam tỷ của Phượng Dẫn.

Cho nên mới nói là tính tình của Phượng Dẫn khác với ba tỷ tỷ của mình, cũng không phải là không có nguyên nhân, chỉ là ta không cho chúng biết thôi.

Lại nói, lai lịch của ba tỷ tỷ Phượng Dẫn cũng coi như là kỳ lạ, nhưng so với Phượng Dẫn thì cũng chỉ là chuyện nhỏ. Nếu muốn lấy ví dụ so sánh thì lai lịch của Phượng Dẫn còn có thể so với Tôn Ngộ Không. Chỉ có điều cũng may là lai lịch của Phượng Dẫn vẫn đơn giản hơn nhiều so với hành trình trải qua chín chín tám mươi một kiếp nạn đến Tây Thiên của Tôn Ngộ Không.

Năm đó, Vương Hậu nương nương vừa mang thai, tổ chức tiệc tùng mời chúng tiên, bạn xấu Chu Tước tinh quân của ta cũng thuộc vào hàng ngũ được mời. Hôm đó ta tâm tình tốt liền uống rượu khá nhiều, Chu Tước thấy thế liền đánh cuộc với ta. Cho nên nói uống rượu dễ hỏng việc là thế, nhưng rốt cuộc vẫn không nhớ lâu được.

Nếu là bình thường, Chu Tước muốn đánh cuộc với ta, thì ta nhất định phải nghĩ kỹ. Chu Tước này rất khôn ngoan, chưa bao giờ chịu mua bán lỗ, nếu đã làm thì nhất định phải thắng. Chỉ có điều ta lúc đó đầu óc nóng nảy, cũng không tin có chuyện gì mờ ám, bèn vỗ bắp đùi đánh cuộc.

Ừm, đánh cuộc rất đơn giản, nếu có thể nói ra một chuyện mà đối phương không làm được, liền coi là thắng.

Vì vậy ta trở về suy nghĩ ba ngày, đặc biệt tìm một vị tiên ty gửi một phong thiệp đến phủ Chu Tước, nói rất rõ ràng, nếu hắn có thể ăn thịt chim phượng hoàng, liền coi như hắn thắng.

Phượng hoàng là điềm lành của thiên gia, ăn Phượng Hoàng chính là đại kỵ, huống chi người kia còn là đồng loại của Phượng Hoàng, nếu hắn có thể ăn thịt thì ta thua cũng tâm phục khẩu phục. Thiệp vừa gửi đi, ta ngồi nhà rung đùi chờ hắn đến nhận thua, ai ngờ người kia vì để thắng ta, lại tìm người nấu một bữa tiệc phượng hoàng ăn trước mặt mọi người, chấp nhận bị mất năm trăm năm tu vi. Ta đang ngoác miệng chờ hắn tới cửa nhận thua, không ngờ chờ được lại là thiệp đỏ.

Được rồi, người kia buồn bực chuyện ta đi trêu cợt hắn, tìm biện pháp báo thù, bắt ta đi Dao Trì đào củ sen ăn.

Được được được! Ta vốn là sen xanh, bình thường vẫn nhai cánh hoa sen xanh. Nhưng củ sen lại là thân của sen xanh, nếu ta ăn thì có nghĩa là giảm đi tu vi của mình. Chu Tước thật sự quá âm hiểm, vốn là chuyện cá nhân, nhưng hắn tự dưng vô tình hại mình xong lại quay qua giày vò ta. Có điều khi đó ta còn trẻ, cũng là tranh cường háo thắng, nếu Chu Tước buộc ta như thế, ta sao có thể cho hắn hài lòng được đây? Hỏa khí vừa xông ra, ta xé đôi thiệp đỏ, không nói hai lời đi Dao Trì đào một đoạn củ sen, chưng chín với mật hoa quế mà ăn.

Chuyện tiếp theo rất mất thể diện, được rồi, không đề cập tới cũng được. Ta tuổi cũng đã cao, có một số việc cũng không cần để ý.

Tóm lại chờ đến khi ta kịp phản ứng thì tu vi đã mất sạch, trong bụng lại thêm một người. Chuyện này quá mức kỳ quái, nhưng cũng không thể cứ để như vậy. Ba đứa kia tuy tới không đúng lúc, nhưng tốt xấu gì cũng có cha có mẹ, nhưng đứa trong bụng này nghĩa là sao? Chẳng lẽ sinh nàng ra rồi sau này khi nàng hỏi thì ta lại đi khai thật với nàng chuyện khó nghe cha nàng là một đoạn củ sen?

Càng nghĩ càng rối, ta bưng bưng đến tìm Chu Tước, nhưng hắn trốn tiệt trong phòng không chịu ra. Làm sao hắn có thể nghĩ ra được kích ta ăn đoạn củ sen còn có thể ăn ra một đứa bé đây? Ta nhất quyết không tha Chu Tước, náo loạn trong phủ hắn ba ngày, không lời được Chu Tước ra nhưng lại lời Vương Mẫu tới. Nghe nói Chu Tước này sai người đi tìm đồng minh, Chu Tước vốn là Phượng Hoàng, cũng là hoàng tộc họ xa, nay gặp nạn, Vương Mẫu đương nhiên là phải giúp đỡ một phen.

Vốn để giải quyết chuyện này thì cho Chu Tước cưới ta là xong. Nhưng Chu Tước đã sớm có ý trung nhân, chuyện hủy đi nhân duyên của người khác ta không làm được. Vì vậy Vương Mẫu đành thuyết phục, dám chỉ hươu nói ngựa, nói đứa bé này nhất định phú quý cả đời, ta mới miễn miễn cưỡng cưỡng đồng ý sinh ra đứa bé.

Cũng may đứa nhỏ này cũng khỏe mạnh, lại sinh cùng ngày với tiểu hoàng tử của Vương Hậu, nên cũng có dính chút khí lành. Ở đây cũng có một chuyện rất buồn cười. Khi ta vừa sinh xong, Vương Hậu khi đang thưởng sen bên Dao Trì cũng sinh. Vương Hậu lấy điềm lành của sen xanh, đặt cho hoàng tử tên Vân Liên, ta liền nửa thật nửa giả cho rằng con gái mình là Dẫn Phượng. Không phải là nữ nhi của ta dẫn con trai phượng hoàng ra sao? Rồi lại nghĩ đến Chu Tước kia, bèn lấy tên cho nữ nhi là Phượng, gọi là Phượng Dẫn.

Vốn cũng không phải là chuyện lớn gì, nhiều lần Phượng Dẫn hỏi ta, ta cũng đã suýt nữa nói cho nàng biết, nhưng lần đầu cổ kỹ mặt mũi của Chu Tước kia, dù sao bây giờ hắn cũng đã lấy vợ đẹp, thứ hai là nếu Phượng Dẫn biết được phụ thân đẹp trai mà mình vẫn tưởng tượng kia thực ra là một đoạn củ sen thì sẽ thế nào đây? Ta nhất thời nghĩ không ra nên làm gì nên quyết định giấu nhem luôn.

Hơn nữa tên ta đặt cũng không sai, hoàng tử Vân Liên xinh đẹp kia không phải bây giờ đã bị Phượng Dẫn ăn sạch sành sanh sao?

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-lien-phuong-dan>